

СВИРЕЛЦЯ 7

Тази книга е от поредицата
бестселъри „Crime & Mystery“.

Най-добрите и най-търсените трилъри,
преиздавани в милионни тиражи
и филмирани по целия свят.

АТИКА

Колоритен, с обратен билет от ага,
бомбо и глупакоустойчив...

С две думи, Марчинко се връща в тази
книга с най-невероятната си авантюра...
Playboy

РИЧАРД МАРЧИНКО

И ДЖОН ВАЙСМАН

**РИЧАРД МАРЧИНКО, ДЖОН
ВАЙСМАН
СВИРЕПИЯ 7
„ТЮЛЕНИ АЛФА“**

Превод: Венцислав Градинаров

chitanka.info

Тази книга е от поредицата бестселъри „Crime & Mystery“. Най-добрите и най-търсените трилъри, издавани в милионни тиражи и филмирани по целия свят.

Колоритен, с обратен билет от ада, бомбо– и глупакоустойчив...

С две думи, Марчинко се връща в тази книга с най-невероятната си авантюра...

Playboy

Свирепия пак пада от небето — висок скок с ранно отваряне над Южнокитайско море. Целта е китайски търговски кораб, превозващ ядрени компоненти. Параметри на мисията — никакви следи, никакви пленници. Тъкмо работа за Марчинко... Но на борда го чака голяма изненада — всичко е произведено в САЩ!

Някои от суперсекретните американски военни технологии са изтекли към най-вероятния бъдещ противник — Китай. Китайците имат „къртица“ в Белия дом и пет хиляди години военна стратегия на своя страна.

Само че предписанията на Сун Дзъ този път не важат за Свирепия и неговата група „Тюлени Алфа“.

Те се ръководят от неговата десета заповед: „Няма правила — побеждавай на всяка цена!“

*Още веднъж на стрелците...
и на
сержант артилерист (запасен) Карлос Н. Хаткок II,
Морска пехота на САЩ,
истински воин
и
герой на Америка*

Ричард Марчинко
Джон Вайсман

Настоящата книга е художествена творба. Имената, героите, местата на действията и събитията са продукт на въображението на авторите или са използвани с художествена цел. Променени са някои оперативни детайли, за да не бъдат издадени начините за водене на съвременната война със специални методи.

Много от оръжията на Свирепия воин са предоставени с любезното позволение на Международния център за обучение „Хеклер и Кох“ в Стърлинг, Вирджиния.

Съществуват три стратегии за победа — стратегията на водата, стратегията на земята и стратегията на огъня.

Генерал Тай Лян
(374 г. пр.н.е.)

- *Аз съм Богът на войната и гневният Бог на бойните действия и винаги ще те вода отпред, а не откъм тила.*
- *Ще се отнасям с теб като с всички останали — като с боклуци.*
- *Не прави нищо, което аз не съм направил преди теб — така ще станеш воин по мой смъртоносен образ и подобие.*
- *Ще наказвам тялото ти, защото колкото повече пот лееш в учението, толкова по-малко кръв ще лееш в боя.*
- *И ако болката съпътства твоите усилия и страдаш силно, то значи правиш всичко както трябва.*
- *Не трябва да ти харесва — трябва просто да го направиш.*
- *Прави нещата просто, глупако.*
- *Никога не си въобразявай.*
- *И наистина, не ти се плаща за твоите методи, а за резултатите, което значи да убиеш врага си с всички възможни средства, преди той да те убие.*
- *Винаги носи във воинската си мисъл и душа последната ми и основна заповед: няма правила — побеждавай на всяка цена.*

I СТРАТЕГИЯТА НА ВОДАТА

ГЛАВА

1

Пилотът, който се казваше Арч Кийли, светна лампите в товарния отсек два пъти и после още два пъти, за да сигнализира, че се спуска на девет хиляди и осемстотин метра. Слезеше ли там, щеше да отвори малко един люк, да разкомпресира отсека и да спусне рампата на самолета С-130. И всичко това, за да скочим от девет хиляди и триста метра — минимално необходимите, за да стигнем достатъчно близо до целта си и да нанесем удар.

Толкова се бях увлякъл в проверката на ремъците по щурмовата лодка (завързана напърно на ролки върху двойни релси), че се оказах със свалени гащи и разконцентриран, когато Арчи угаси осветлението. Направи го от напърно приемливи тактически съображения: за да не може никой да забележи нещо нередно от западния бряг на Борнео, на пет и половина мили под нас, в случай че гледа насам, което, разбира се, беше нагоре.

Затова се оказах захвърлен (буквално) във внезапната тъмнина. След това шибаният пилот Арчи направи още нещо, което очаквах (макар да ми беше обяснил с прости изречения по време на предполетния инструктаж): рязко наклони дясно на борд, за да насочи самолета право на север. Изненада. Дики да върви на майната си.^[1] Което е учтивият начин да се каже на виетнамски, че ми го начук-чукваха. В един момент проверявах ремъците на ПБГНС, което е съкращение от Подобрен Боен Гумен Надуваем Съд, за онези от вас, дето не познават десантоговора. В следващия бях загубил от погледа си всичко и всички, защото вътрешността на самолета остана напърно обезсветена. Човек си задава въпроса КСМ^[2]?

Пилотът рязко наведе носа към земята, наклони дясното крило на около четиридесет и пет градуса и ме извади от равновесие. Затъркалях се в тъмното като някаква шибана топка за тюленски флипер, отскочих от една преграда, преобърнах се по кофти начин (то пък има ли свестен в подобни ситуации?), препънах се в ролките, изгубих равновесие и полетях с лице към една твърда греда,

подпираща предния модул със седалките. Последователността беше *хлъз, плъз, прас — фракас*.

О, доста ме засмъдя. Слабо казано. Адски шибано ме заболя. Мигновена агония. Кислородната ми маска се изви настрани. Очилата направиха половин оборот около главата ми. Каишката на шлема ми спираше въздуха. Е, онези от вас, които ме познават, са наясно, че имам уникално отношение към болката. Всъщност отношението ми към нея е екзистенциално. С това искам да кажа, че я смятам не за неясна психологическа концепция за анализиране, не за загадъчен, озадачаващ проблем за изследване, а за реално, съществено, индивидуално предизвикателство и субективно, лично конфликтно изживяване.

Болката е изпитание, физическо стълкновение, което трябва да бъде преживяно, вкусно с наслада и изследвано с всеки удар, праскане и фраскане. За мен тя съществува, за да мога да ви демонстрирам, мои постоянни и нежни читатели, че съм неизменно... жив.

И може би точно затова в този прецизен, болезнен и дори Хейдегеров момент^[3] командирът на самолета — който чакаше своя сигнал — получи същия този сигнал от пилота и откряна люка отдысно. Чу се съскане като от великан и усетих как самолетът потрепери при спадането на налягането, а и на температурата с тридесетина градуса за четири секунди и половина. О, благодаря, че ми го начукахте, моля за още веднъж! По-неизменно и по-екзистенциално жив не съм бил.

Направих усилие да наглася шлема, маската и очилата, но обстановката никак не ме улесняваше. Един проблем: тъмно беше, ако си спомняте. Друг проблем: носех оборудване, колкото да напълниш цял чувал с лайна и ми беше трудно да се движа бързо, защото при всеки опит да преместя тялото си, ремъците, каишките, примките, въженцата и връзките по мен постоянно се закачаха в многобройните кукички, закачалки, прътове или скоби на самолета.

В края на краищата човек не скача от самолет на девет хиляди и триста метра да убива лошите, облечен само по долни гащи, маратонки и нож. Всичко, което смятате да използвате, трябва да носите със себе си. И когато оперативният ви план изисква тридесет мили полет с парашут, последвани от десет до петнадесет мили в лодка, последвани

от дявол знае какво, трябва да си носите достатъчно оборудване за всеки случай. Всеки случай ли? По дяволите, човек трябва да се тревожи за вездесъщия мистър Мърфи и затова се налага да излезе от самолета с повече боклуци по себе си, отколкото има в шибания армейски каталог. А нещата стават още по-завързани, объркани и сложни, когато работите като мен, на тъмно. (Това не е игра на думи. В момента става дума за тъмночерни — да се четат непроследими — операции.)

Ето защо носех водонепроницаем костюм (френски, без търговска марка) под черен летателен комбинезон от тъкан „Номекс“ (немско производство). Върху тях имах спасителна жилетка в стил „подводен диверсант“ (също черна), както и жилетка за близък бой на английската морска пехота, снабдена с противокуршумна броня клас III и надуваем мехур, а да не говорим за петнадесетината и повече кила смъртоносни неща от пластичния взрив (в случая богат на RDX чешки „Семтекс“) и българските, тънки като молив детонатори, до дигиталния автофокусиращ фотоапарат за лесно правене на снимки (произвежда битови и байтови компютърни образи върху дискета от три инча и половина, а не върху обикновена лента) и почти две дузини допълнителни пълнители за пистолета ми, всеки от тях пълен със старомодни източногермански патрони „Plus P“.

Дясно на борд на меко подплатения колан за пистолет около кръста ми висеше неизлизащият от мода тактически кобур за закачане на бедрото, направен от изкуствена материя и носещ португалски вариант на деветмилиметров полуавтоматичен „Хеклер и Кох“. Джобчето, което обикновено съдържаше резервен пълнител, сега помещаваше заглушител. Окачен ляво на борд на кръста ми и стегнат към лявото ми бедро беше огромният кобур от найлонова материя за пълнители с по тридесет патрона (заредени със същите швабски муниции, както в пистолета), за да мога да презареждам своя „Хеклер и Кох“ MP5-PDW. Коланът ми държеше и манерка с вода, кесийка с малки, но мощни резачки за тел (английски), аптечката (също френска) и щурмови нож марка „К-бар“ в ножница от материал „Кайдекс“. Вече ви казах за кислородната маска (японска) и шлема (израелски). Мисля, че не съм споменавал кислородната бутилка, навигационния пакет на гърдите ми и радиото.

Нормалното ми тегло е в зоната на стоте килограма. Ако на самолета имаше кантар, щях да тежа към 120. А все още не носех и три четвърти от багажа. Целта на това описание на инвентара е да покажа, че като се стигне до категорията „материали, които се закачат по стърчащи неща“, възможностите са много.

Усетих, че пръстите ми в ръкавиците от „Номекс“ се схващат. Е, не ми пука дали сте скачали от девет хиляди и триста метра поне веднъж или неколкостотин пъти като мен, но като разхерметизират шибания самолет, адски бързо става адски студено. Дори и с комбинезони и дебелите един сантиметър костюми за във водата под тях, изведнъж се почувствахме д-д-д-ълбоко замразени.

Усещах как гарантираните ми срещу замъгляване бойни очила марка „Боле“ се заскрежават отвън, което щеше да попречи да открия щуцера за кислород пред носа си — ако в черната тъмнина можех да забележа каквото и да е. Открих го опипом като слепец, по метода Брайл, погалих дюзата, наврях я *sans*^[4] полова предигра в женския щуцер и (за разлика от президента) поех дъх с пълна сила.

Нищо. Засмуках отново. *Nada*.^[5] Опитах трети път. *Bupkis*.^[6] Точно този кислороден кран не работеше. На липсата на O₂ на височина девет хиляди и триста метра се гледа, разбира се, навъсено във всеки един от военните поледи наръчници и инструкции, а да не говорим за дългия личен списък в словашкия ми мозък с нещата, които може или не може да се правят.

Затова с усилие тръгнах в тъмното към кърмата, намерих втора дюза и бързо ги смених. Разбира се, и тази беше осрана. В този момент установих, че моето старо и вечно присъстващо отмъщение мистър Мърфи, известен със своя закон, се е промъкнал да се вози с нас.

Рязко измъкнах щуцера от тръбата и го наврях в кислородната бутилка, закачена с ремък през гърдите ми заедно с компаса, дигиталния часовник с голям циферблат, позициониращото устройство „Магелан“ и подсигурен срещу подслушване радиотелефон. Поех дъх и получих като възнаграждение пълни гърди кислород. Е, поне щях да дишам, когато скоча от рампата. Разбира се, след това нещата може да се позатегнат. В бутилката на гърдите ми имаше въздух за двадесет минути. Скачахме от девет хиляди и триста метра. Прогнозираната скорост на спускане предвид температурата на въздуха, напречните ветрове, влажността и товара беше 9,5 метра в секунда. Човек се

нуждае от кислород, докато слезе под три хиляди метра. Е, тук ставаше дума за война, а при война можехме да минем и с таван от три хиляди и петстотин метра.

Добре, вие правете сметките. Девет хиляди и триста метра разделено на 9,5 метра в секунда ни дава приблизително 978 секунди (говоря бързо, защото трябва да си пестя кислорода), което, разделено на шестдесет, става малко повече от шестнадесет минути въздух. Затова, ако скочим през следващите три минути, ще бъда супер. Ако не? *Sayonara*^[7], Дики — щеше да дойде царството на хипоксията.

Казвате, че не сте чували за хипоксията? Е, дайте да обясня. Това състояние е проява на белодробна недостатъчност, което е скъпият начин да кажеш, че кръвта не получава достатъчно кислород. Проявленията включват церебрална вазодилация и изменения в сензорума, вариращи от объркване до наркоза. На простия английски, който аз разбирам, това многосричково суфле означава, че ако скоча от прекалено високо, няма да получавам достатъчно кислород в мозъка си (това е церебралната вазодилация) и мога да изпитам (ето къде идват сензорумите): объркване, сънливост, забавени реакции, загуба на контрол над мускулите, замъглено зрение и объркан мисловен процес, почти като при напиване. Резултат: ако нещо се обърка, може да се претрепя, защото времето ми за реакция и механизмите за възприятие няма да са наред. А това не е предпочитано състояние за стария свиреп воин.

Арч включи аварийното осветление в багажния отсек и изведнъж всичко се окъпа в тъмночервено. Тази вечер осем души щяхме да изпълним десант от тип СГРОП — това е скок от голяма височина с ранно отваряне на парашута, — започвайки с онзи гореупоменат полет с парашутите в продължение на тридесет мили, последвано от возене в лодка в разстояние на десет мили. И всичко това представляваше лесната част. Защото, след като стигнем там (а знаем, че стигането дотам е само половината кеф), ще получим втората част от кефенето. Там означаваше щурмуване на кораб с екипаж, подсилен от *zhongdui* — китайските морски командоси-разузнавачи, — които според догадките в разузнавателните доклади бяха обучени почти толкова добре, колкото и ние. Жондуи или не, щяхме да превземем кораба и да го изпратим на дъното, преди да известят на външния свят, че са нападнати.

Не че всяко от горните действия би представлявало проблем. Не и с веселата банда от скокливи стрелци и плячкаджии, които водех със себе си. Тази вечер пътувах с *Воини*. Ето там Дюи Пачия крак обвиваше за втори път руско тиксо около чантичката за пълнители, за да не се отвори посред въздуха и да го остави *saps* муниции за заглушения му автомат „Хеклер и Кох“, закрепен към гърдите. Непосредствено вляво от него Шепард Алигатора проверяваше тиксото, омотано около горната част на тактическите обувки „Адидас“ GSG-9. Сътресението от скока от самолета може да отнесе обувките ви за миг. Това не е хубаво, когато околната температура е под нулата. Загубете си обувката по този начин и ще играете на измръзничпръстче.

До него Харис Малката бира опипваше раницата на другаря от плувната си двойка Мийд Пиколото, като я дърпаше рязко, за да провери дали няма да се откачи от него при отварянето на парашута. Приклезнал от другата страна на пътеката, точно срещу Алигатора, се намираще Еди Дикарло, старши помощник артилерист — наричам го Нод, като в Уинкин и Блинкин^[8], — който отправяше последен влюбен поглед към своя заглушен „Хеклер и Кох“ MP5-PDW, преди да го напъха в кобура на дясното си бедро. Облегнат на преградата непосредствено до него в посока към кърмата, стоеше Ники Гръндъл Гадния, старшина, когото преди три седмици спасих от едно тъпо назначение като инструктор в Хавай. Оборудването му се проверяваше грижливо от другарчето му от плувната двойка — бивш защитник от футболния отбор на калифорнийския университет, — Бумеранга, който беше и единственият гнусен като повръщано сърфист от западния бряг в моята група стрелци.

Бумеранга (той го произнася Бум’ранг) си беше изкарал прякора по време на обучението по подводна диверсия. Първия път преминал през обучението, но си счупил глезена на петата седмица. Затова го задържали до следващия цикъл. Втория път си счупил ключицата в края на шестата седмица. Този път се опитали да го разкарат. Но кучият му син отказал да си иде. Връщал се за още и още. И на третия път завършил като първенец на класа — с два счупени пръста на краката и едно пукнато ребро.

Бих ви разказвал още за него, но виждам, че Арч пилотът изключи и включи червените лампи три пъти. А, какво е онова виене ли? От хидравликата е. Кучият син спуска рампата. А ето там

членовете на екипажа разгъват релсите за лодката — по-конкретно, подсилената с кевлар гумена щурмова лодка, двигател, мехур за гориво, комуникационна апаратура и щурмово оборудване, всичките завързани изобретателно в един парашутоспускаем вързоп — можеш да го изтърколиш от рампата без проблем.

Арч отново угаси и светна лампите три пъти. Това беше сигналът да се готвим. Следващият — зелената лампа за скачане — щеше да е готов след около пет минути от този момент.

Мамка му — още нямах готовност да тръгвам. Това от една страна. От друга, налагаше се да съблюдавам старата свирепа заповед. Знаете я. Тя гласи: „Не трябва да ти харесва — трябва просто да го направиш.“

Освен това имаше доста неща за правене. Затова се промъкнах до кабината, тупнах Арчи по рамото, от сърце му казах, че е куродъх педал и искам да го чукам, и показах среден пръст, за да разбере колко силно ми пука.

Арч предаде управлението на втория пилот и се извъртя в седалката.

— И аз да ти го начукам, заднико — каза през маската. Виждах усмивката в очите му като на кобра. — Само остани цял, а?

Кимнах:

— Ще опитам.

Протегна голямата си длан в ръкавица.

— Ако някога има нещо, което мога да направя за теб, се обади. Има ме в указателя на Кадена — в него има много хора с име Кийли, но само моето се пише с „е“ накрая.

— Защо?

— Произходът ни е кубински. Дядо ми е бил доброволец при Рузвелт^[9] и не се върнал. През годините името се изменило.

Ухилих се зад маската си:

— Е, Кийли с „е“ накрая, недей да правиш шибани предложения, ако не ги мислиш сериозно.

Очите му станаха сериозни:

— Никога не го правя.

Арч се обърна, нагласи се зад щурвала, постави хубаво краката си на педалите и кимна на втория си пилот, че поема управлението.

Аз включих своя „Магелан“ към дисплея със спътниковите данни на навигатора. Неговият радар показваше кораба, към който се стремяхме — на около 125 мили от нас, тръгнал право на север с постоянни шест възла в час.

Какво беше местонахождението ни в момента ли? Е, сега се намирахме над вода — по-точно Китайско море — на запад-северозапад от остров Белитунг, на около 200 мили южно от екватора и 110 градуса източна дължина. Ако искате много да знаете, бяхме излетели от Гуам^[10] преди единадесет часа и нещо с понастоящем возещия ни самолет „Комбат Тейлър“ МС-130Е, боядисан специално за нас в матова черна антирадарна боя по технология „стелт“. Самолетът нямаше никакви опознавателни знаци. Екипажът — също. Все пак мога да ви кажа (но нито дума за това, нали?), че самолетът и екипажът му идваха от поделението за специални операции на Военновъздушните сили към 353-та група на Първа ескадрила, разположена във военновъздушната база Кадена в Окинава.

Обикновено аз не се превъзнасям много по военновъздухарските сили. Но тези момчета знаеха какво да правят, мамка му — професионалисти. Що се отнася до мен, подполковник Арч и екипажът му можеха да ме возят В³, което означава всякъде, винаги, всеки път. Той беше от хората, които ви трябва за мисия като тази. Той би свършил работата *sans* оплаквания, независимо какво ще му струва. Разбрах го още в момента, когато се запознахме: имаше очи на човек, който би те убил с камъни, и нито веднъж не каза нещо, което да не е утвърдителен смисъл.

След Гуам бързо се бяхме изкачили на максималния оперативен таван на самолета от десет хиляди метра и поехме на юг-югоизток по маршрут от почти четири хиляди мили. Заобиколихме Палау, взехме широк завой около Минданао, презаредихме от един необозначен самолет-цистерна над пролива Магасар, след това полетяхме право на запад над джунглата на Борнео, преди да завием на север за последния си подход към целта. Бяхме стояли извън обсега на радари и летяхме (така се надявахме) между маршрутите на преминаване на руски, китайски, френски и израелски спътници. Поддържахме стриктно радиомълчание. Мисията трябваше да бъде пазена в шибана тайна отначало докрай.

Погледнах през стъклото на пилотската кабина. Намирахме се в идеалното оперативно обкръжение: не се виждаха никакви светлини. Обърнах се, включих „Магелана“ в конзолата на навигатора и изтеглих най-новата информация от предноориентиращия радар. След това се включих към конзолата на ОЕБД — това е офицера за електронни бойни действия — и свалих и неговата информация за целта в апарата си. Така можех да се ориентирам, след като скочим, и да поема по курс, който ще ни доведе точно където трябва. След като натоварих информацията, набрах серия команди в апарата и видях, че реагира правилно.

Изключих го, изчаках петнадесет секунди и повторих цикъла. Виждам ви там, дето махате с ръка. Какво казвате? Че съм проверил „Магелана“ веднъж и си губя времето? Ей, приятел, спомни си осмата заповед. Не си въобгъзвявай. Не го правех и аз. Проверих два пъти, за да съм сигурен, че прехвърлената от мен информация е съхранена правилно и че е изобразена на дисплея така, както щеше да ми трябва. Вгледах се в екрана. Всичко беше супер гот. Знаех, че тази вечер мистър Мърфи няма да може да се бързика поне с едно нещо — моята система „Магелан“.

След като бях осигурил навигационната информация и тази за целта, се спуснах по перилата на стълбата, намерих остатъка от собствената си екипировка, навлякох я, проверих и препроверих всички ремъци и капаци с велкро, намъкнах се в резервния парашут, след което закачих още оръжия по себе си, раницата и всички останали разнообразни играчки, необходими за тазнощното мероприятие. Натиснах екрана на своя „Магелан“ и с викове обясних координатите на кораба на стрелците си, за да програмират собствените си „Магелани“. Когато получих сигнали „Окей“ (и хоров съпровод от „Да ти го благонавра, шкипере“) от всички, се покатерих върху лодката, възседнах я и закачих ремъците си към големия тринадесетклетков черен щурмови парашут „Вектор“, с който щях да се спускам. Стиснах бедра към подсилената с кевлар гума.

— Хей, сър, готино ли е? — извика Гадния Ники Гръндъл. Гласът му беше приглушен от кислородната маска и бих се заклел, че произнесе думата сър сякаш казва псе^[11].

Кимнах утвърдително и доста добре изиграх „Рин Тин Тин клати Ласи“^[12] върху лодката. О-ох, хубаво беше. Като се смееха все още,

Гадния и Бумеранга освободиха въжетата и започнаха да бутат вързопа към кърмата, но го придържаха с две обезопасителни ленти, хванати към кука в предната секция, докато аз с полюляване се местех назад и приличах не толкова на Ричард щедро надарения, колкото на петметров голям гумен Дик^[13].

Дадох сигнал с ръка на момчетата да заемат позиции и Алигатора, Нод, Малката бира, Пачия крак и Пик заобиколиха лодката и започнаха леко да я движат към кърмата, притеснени от петдесет и нещото килограма оборудване по всеки от тях.

Вдигнах очи и видях лицето на командира на екипажа, покрито от кислородната маска и очилата, който махаше на Алигатора и Гръндъл да се отстранят. Те му отговориха с вдигнати палци, отстъпиха от лодката и отидоха при хората от плувните си двойки. На тяхно място мигновено изникнаха двама от екипажа, по чиито комбинезони се преплитаха жълти обезопасителни ремъци от найлонова материя, закачени към страничните прегради на самолета.

Придвижихме се към кърмата, докато стигнахме до пантите на рампата. Там командирът на екипажа сигнализира да спрем. Погледнах надолу. Не се виждаше нищо — само черна тъмнина. Вдигнах поглед и се огледах — видях някакво съзвездие в безлунната нощ. Южния кръст? Кой знае? Не и аз.

В този момент се включиха две зелени лампи и мигнаха два пъти. Прокарах дясната си ръка през гърло. Хората от екипажа кимнаха и откачиха обезопасителните въжета. С цяла тежест тласнах лодката, изкрещях „Давай, Силвър“^[14], последвано от сърцато „да ви го начукам“, и се изтърколих б-а-в-н-о към бездната, метнах един среден пръст към командира на екипажа и се изтърсих от рампата, дърпан от тежкия товар.

Обикновено обичам да се превъртя и да гледам как самолетът над мен изчезва. Но тази вечер това не беше възможно — скачането, докато съм завързан към лодката, означаваше статично отваряне на парашута, което ще рече, че въжето е свързано към самолета, и се опъна почти веднага. Една невидима ръка на великан ме сграбчи за топките и ме прасна силно в рамата на лодката, след това ме хвана за шлема, опита се да извърти главата ми на пълни триста и шестдесет градуса, сякаш съм нещо от филма „Заклинателят“, отказа се и накрая ме прасна в лодката половин дузина пъти, просто за да се чувствам

МЖ — много жив. След това всичко свърши така внезапно, както беше започнало, лодката увисна под мен и спускането се успокои.

Извадих от джоба на гърдите си минифенерче с червено стъкло, стегнах връвта му около китката си и проверих дали въжетата на парашута не са се оплели. Преброих клетките — тринадесет. Парашутът се намираше в идеално състояние — като по учебниците. Посоката според компаса беше север-североизток. Отпуснах част от тялото си върху въжето за управление и завих парашута на дванадесет градуса надясно, насочвайки се заедно с лодката право на север. Надморската височина беше към девет хиляди метра и спадаше. Дочух шумолене около себе си и се огледах за останалите седем купола. *Nada*. Е — това не трябваше да ме притеснява. В края на краищата те скачаха с черни парашути и без светлини.

Освен това всеки от хората с мен беше правил стотици скокове от голяма височина с ранно отваряне на парашута. Знаеха, че трябва да се водят по инфрачервените стробоскопни лампи, завързани за глезените ми. А ако лампите не се виждат или ако изгорят, всеки имаше апарат за насочване „Магелан“ на гърдите си. И ако и магеланите им да се осеряха, щеше да се наложи да плуват много, много дълго време.

Но случаят не изискваше размисли за провал. Всъщност провалът е дума, която не признавам. Аз се справям с живота си и с мисиите си само по един начин: нападам, нападам, нападам.

И така, наведох глава назад и погледнах към звездите. Има моменти, когато да си воин е нещо идеално — и този беше такъв. Повярвайте ми, малко са изживяванията, които вълнуват, зареждат с енергия или ободряват така, както скачането от напълно изправен самолет от изключителна височина, за да се започне мисия, която изисква напъване на физическите, умствени и оперативни способности отвъд стоте процента.

А тази „мисия невъзможна“ със сигурност щеше да напъне оперативните ни способности. Натоварени бяхме от силните на деня (в случая Белия дом) да изпълним един недоловимо тих компонент на националната политика. Тъй като имам няколко минутки, позволете да ви поднеса малко предистория.

Според мъдреците във Вашингтон, които отговаряха за нещата, в наши дни е съществено важно да поддържаме отношенията си с Китай открити, на горната палуба. Първо, Китай има потенциала да се

превърне в суперсила, а със суперсилите се играе на политика по-различно, отколкото с другите страни. Има икономически фактор. Вижте, Китай е един от най-големите ни задморски търговски партньори. За нефтените фирми, чиито инвестиции в Китай възлизат на милиарди долари, за американските телекомуникационни корпорации, където десетки хиляди работни места зависят от възможността да продават на китайците, за производителите на заводско оборудване, които се надяват да модернизират китайските заводи, та дори и за търговците на играчки, които купуват там стоки на ниски цени и ги продават тук за огромни суми. Китай е важен за американската икономика. Колко важен? Търговският ни дефицит с Китай през миналата година надхвърляше петдесет милиарда доларончета. Това прави китайците много важни.

А, разбира се, има я и съставката лукавство. По време на студената война чрез Китай държахме Съветите в напрежение. Това беше и една от основните причини Ричард Никсън да възобнови отношенията с Пекин през 1972 г. Ако Съветите трябваше да държат едномилionenна войска на границата с Манджурия, това означаваше един милион по-малко противници за НАТО и Запада. Днес може и да няма Съветски съюз. О, руснаците още искат да разширят своята сфера на влияние и един от най-прагматичните начини да ги задържаме, е да използваме китайския коз. В наши дни обаче Пекин — вече го наричаме Бейджин — представлява много по-трудна и непредсказуема карта.

Дотук с историята. Нека сега разгледаме настоящата ситуация. Един от проблемите пред нас беше неотдавнашното сдобряване между Москва и Бейджин — което е потенциално опасна политическа ситуация, защото те биха могли да координират политиката си за действие срещу Съединените щати. Друго усложнение: китайците намират нови начини да демонстрират своите политически и икономически мускули. Току-що превзеха Хонконг, което прибавя милиарди твърдовалутни долари към икономиката им. И търсят нови начини да разширят влиянието си в Азия и навсякъде по тихоокеанското крайбрежие.

Единият от подходите им беше чрез оръжие. Те са износител номер две на оръжия в света — втори само след нас. Освен това, и което е по-опасно, величията в Пекин не си бяха правили труда да

действат в „общоприетите“ рамки. През изминалата година бяха започнали да изнасят компоненти за ядрени оръжия за Пакистан, Либия и Иран (чисто нарушение на законите на САЩ за неразпространение, както и на договора за неразпространение на ядрени оръжия, който бяха подписали преди две години).

Е, за мен от известно време е очевидно, че китайците са решили да се възползват от новооткритото си положение и сила, за да изстискат Съединените щати, когато е възможно. Проблемът е, че така и не им отвърнахме.

Позволете да спра тук, за да ви дам малко теория за международните отношения. Това е концепция, прокламирана от полковник Артър Саймън-Бика, воинът, водил известното нападение през 1970 г. над затвора „Сон Тай“ в Северен Виетнам и който, при пенсионирането си беше нает от Рос Перо, за да спасява хората му в Иран през 1979 г.

Бика поучаваше младоците диверсанти като мен:

— Ако може да се съди от историята — ръмжеше, — когато станеш безразличен и загубиш волята за борба, ще те измести някой друг кучи син, който има воля за борба.

Това са думите, които трябваше да приемем в сърцето си. Но опитът на Саймън-Бика от реалния живот не се ползваше с висока оценка сред повечето от участниците в административното управление. Най-новият ни съветник по националната сигурност, новонатрапеният директор на Централното управление, и държавният секретар са обиграни във финото (и шубелийско) изкуство на помиряването. Вие — да, вие там. Вие какво? Искате пример?

Окей. На последната китайско-американска министерска среща (министерска е, когато нашата държавна секретарка и техният министър на външните работи се съберат да си бръщолевят) държавната секретарка с нежелание, почти с извинение, повдигнала въпроса за избиването на студентите на площада „Тянанмън“, използването на затворници за производство на потребителски стоки, измъчването на политически дисиденти и преследването на християни.

Китайският външен министър ударил длан по масата и казал, цитирам: „Твърдението, че на «Тянанмън» е умрял някой, е лъжа. Останалите ви твърдения също са необосновани.“

И какво направила държавната секретарка? Държавната секретарка не направила нищо. Държавната секретарка преглътнала трудно. И толкова. Тази размяна на думи влезе във всички вечерни новини. На мен ми се догади, когато го видях.

И това не беше най-лошото. Най-лошото беше, че контрабандата с ядрени материали изобщо не беше засегната. Фактът, че държавната секретарка нямала достатъчно *cojones*^[15] да се изрепчи на китайците, ме разстрои. Още повече се разстроих, когато научих от много добър източник, че нашата държавна секретарка носила доказателства за противното в куфарчето си. Но вместо да го използва, си седяла със скръстени ръце.

Следователно в официален план Съединените щати не реагираха на китайските провокации. Нещо повече: нашата държавна секретарка поискала китайците да обмислят график за срещи на високо равнище през следващите три години, като първата трябваше да се състои след шест месеца. Китайците бяха приели искането ѝ, но след размисъл. По дяволите, ние дори не определяхме дневния ред, а само отправяхме искане.

Какво казваше на китайците бедственото поведение на държавната секретарка? То им казваше, че не сме сериозни. То показваше, че нямаме гръбнак, решимост или здрав стомах. То демонстрираше слабост. А слабостта е нещо, което не бива никога да се показва — не на други хора и със сигурност не на страна като Китай, която има намерението да създаде хегемония в своята част на света.

На подмолно ниво обаче съм щастлив да съобщя, че не всеки в администрацията заема същата поза като кутре с разголен тумбак и четирите лапи във въздуха, към което нашата държавна секретарка, директорът на ЦРУ и съветникът по националната сигурност, изглежда, се адаптират толкова редовно.

Отишли бяха три седмици или повече, но президентът най-после беше убеден (сплашен е навярно по-точната дума, но аз не съм присъствал) от председателя на Комитета на началник-щабовете и министъра на отбраната, че Пекин не може да бъде оставен да действа безнаказано особено когато продава оръжия за масово унищожение на страни, които спонсорират тероризма, насочен срещу Съединените щати.

Разбира се, след грижливо прескачане на Държавния департамент, ЦРУ и Агенцията за национална сигурност министърът на отбраната убедил президента да подпише директива за националната сигурност, която разрешава тайни военни действия, ако може да се докаже безпогрешно, че китайците нарушават договора за неразпространение на ядрени оръжия. Министърът казал, дипломатията може да си продължи без проблеми дори ако се изпълняват тайни действия, защото така Държавният департамент, ЦРУ, а даже и Агенцията за националната сигурност не носят отговорност. Президентът все още може да провежда по график срещите си на високо равнище с китайците — с топла усмивка и сладниково поведение на официалните вечери, но все пак да им даде да разберат, че няма да се оставим да ни разиграват.

Точно тук се намесвах аз. Както знаете, преди пет месеца председателят на Комитета на началник-щабове, четиризвезден армейски генерал и истински водач на предна линия на име Крокър, ме беше назначил към кабинета си като СТН — това е Собствен Тюлен за Нападения. Изпрати ме да гоня тълпа боклуци в Москва и Близкия изток (всичко по този въпрос можете да прочетете в „Свирепия 6: Код «Злато»“).

Сега отключвах клетката ми още веднъж. Уговорката беше проста: преди около шест седмици се разбра, че разузнавателен спътник „Форте“ засякъл пратка, навярно с компоненти за ядрени ракети. Проследил я в дълга, криволичеца одисея от едно място дълбоко във вътрешността на Китай до китайския бряг. Там в продължение на две седмици компонентите се местели през нередовни интервали от склад в склад — изглежда, китайците подозираха за наблюдението и се опитваха да го объркат чрез вариант на играта „тука има, тука — не“. Както и да е, накрая компонентите били натоварени на кораб на име „Принцесата на Нантон“, закотвен в пристанището в Шанхай. Съдът бе отплавал, преди оценката от спътника да се потвърди от агенти.

Но Съединените щати знаеха със сигурност, че корабът не е търговски. Този факт беше определен от СИГРАЗ (СИГнализационно РАЗузнаване) на Агенцията за национална сигурност, която следеше радиопредаванията му на къси вълни, както и от ЕЛРАЗ (Електронно РАЗузнаване), а и ТЕХРАЗ (ТЕХническо РАЗузнаване). И знаехме, че

прави редица спирки по цялото тихоокеанско крайбрежие — от Пусан, Южна Корея, чак до Карачи, Пакистан. Допълнителните разследвания от Агенция Безименна, Разузнавателната агенция по отбраната и няколко други групи, които само ако спомена, ще ида в затвора за десет години, потвърдиха БНС — това е Без Никакво Съмнение, — че „Принцесата на Нантон“ е всъщност военен кораб с екипаж от китайските военноморските сили, подкрепен от военноморски десантници жондуи, и следователно законна цел за искрено вашия аз.

Тъй като с председателя Крокър не само сме на малки имена (той ме нарича Дик, а аз него — генерале), но гледаме на света по еднакъв начин, като се стигне до предприемане на действия, той беше поискал да съставя план за тактически действия, от които корабът и ядрената му пратка да изчезнат, но без да давам абсолютно никаква възможност на китайците да обвинят Съединените щати.

Шест часа след това искане се бях явил в неговия кабинет с проста като ЦЕЛУВКА (ЦЕЛта е лекотата Умнико Важен) операция, точно по мой вкус. Щях да взема малка група мъже, да нападнат тайно „Принцесата на Нантон“ в самотен район по пътя ѝ от Джакарта за Сингапур и да я изпратя на дъното заедно с товара ѝ.

А китайците? О, те може и да имат някои съмнения. Но нямаше да оставя никакви следи, свързващи САЩ със случката в Южнокитайско море. В края на краищата корабните маршрути между Джакарта и Сингапур са известни със своите пирати. Водите са пълни с акули. Известни са случаи на изчезване на кораби без следа. Безследното изчезване дава възможност за отричане на вината.

Планът, който бях положил върху античното бюро на председателя, не беше нов. Всъщност бях го взел от рафта с материали от времето на студената война и го адаптирах към настоящите изисквания. Планът от студената война изискваше концентрирано бомбардиране на кораба с електронни сигнали, за да бъде откъснат от всички комуникации. Аз нямаше да разполагам с този лукс — сам трябваше да прекъсна комуникациите. Планът от студената война изискваше бързо изтегляне с хеликоптер. И този елемент бях променил: предвиждах да се измъкнем с подводница. Щяхме да вземем маяк и да я извикаме в района, след като завършим деликатната част на мисията си. А и в стария план парите идваха от фондове в бюджета за специални операции на Министерството на отбраната.

Моята операция трябваше да се финансира на черно. За тази цел предложих на председателя да насочи част от петдесетте милиона долара руски пари, дето му бях спуснал преди по-малко от три месеца, когато двамата със стария ми приятел Ави Бен Гал от израелското армейско разузнаване се натъкнахме на десетина тайни банкови сметки на Москва, докато изпълнявахме една операция в Париж и Близкия изток. Гущерите (те бяха швейцарски франкове, но е лесно да бъдат обменени) бяха на наше разположение, никой нямаше да разбере нищо и което е най-хубаво, операцията нямаше да струва и един долар на американския данъкоплатец. Всъщност сметката щеше да плати Виктор Гринков — един гаден, безскрупулен и алчен хубавец, който в момента ръководеше руското Министерство на вътрешните работи. Парите бяха негови и чрез поредица съобщения по тайни канали ни извести няколко пъти колко е разстроен от това, че сме ги присвоили.

Поставих оперативния план на бюрото на председателя. Той ми направи знак да се паркирам, след това си сложи очилата с половинки стъкла и се зачете. Като свърши, ми зададе няколко конкретни въпроса, изслуша обясненията ми по интересуващите го елементи, след това ми каза да почакам отвън, докато се обади по осигурения срещу подслушване телефон до левия си лакът.

Четири минути по-късно сам ми отвори дървената врата и кимна да вляза.

— Харесва ми частта с финансирането — каза усмихнат. — Министърът на отбраната също я хареса. Има само един елемент, който искам да променя — допълни след кратко мълчание.

Винаги съм готов да слушам предложения, ако те ще подобрят оперативния план.

— Какво е то, генерале?

— Искам да се ексфилтрирате по различен начин. Командирът на подводницата не трябва да има никаква представа къде сте били и какво сте правили. Затова, ако можеш, промени мястото на срещата с най-малко шестдесет или седемдесет мили, та дори ако трябва да вземеш допълнителен мехур с гориво. Не искам дневникът на никоя подводница да подсказва мястото, където е потънала проклетата ти цел.

Помислих над това. Имаше смисъл. Така получавахме по-добра възможност за отричане и държахме командира на подводницата извън

нещата.

— Става, сър.

— Добре.

Подхвърли оперативния план към мен — хванах го с една ръка, — след което насочи палеца и показалеца си към мен в типичната за него имитация на „Колт 45“ и каза:

— Тръгвай тогава и ги очисти, Дик.

После добави и една уговорка. Ето ви Първия закон за тайните операции на Свирепия воин: винаги има уговорка.

За разлика от повечето тя беше проста, но директна:

— Не се проваляй, не оставяй следи от сперма и не позволявай да те заловят.

Значи, както обикновено става в живота ми, нямаше да имам много свободно място за грешки. Трябваше да изпълня нападението абсолютно потайно. Трябваше да превзема кораба, преди да изпратят някакво съобщение. И да неутрализирам целия шибан екипаж. Това е политически верният начин да кажа, че тази нощ нямаше да вземам пленници.

Не гледайте така шокирано. Войната не е приятно нещо. И каквото и да си мислите, това си беше война.

Да се върнем към настоящата задача. В края на краищата имахме работа — по-точно, трябваше да водя групата към втората фаза на мисията и да кацнем на десет мили право на юг от целта. Натиснах превключвателя на своя „Магелан“ до висотомера на гърдите ми. Екранът се освети, но не видях никаква информация. Никакво разстояние до целта. Никаква посока. Никаква географска ширина. Никаква географска дължина. Нищо.

Какво ли ставаше, мамицата му? Отново натиснах превключвателя. И отново екранът светна празен.

Позволете тук да направя кратка пауза, за да разясня в каква кофти помия се намирах.

Търсенето на един-единствен кораб в Южнокитайско море може да е проблемно в следните случаи: ако идвате по въздуха; ако е нощ; ако корабът не желае да бъде открит; и ако не знаете къде се намирате спрямо шибания кораб. Достатъчно ясно ли се изразявам?

Да, имах компас. Можех да се насоча на север, юг, изток и запад. Имах висотомер. Знаех на каква височина съм. Но без „Магелана“, който взема сигналите си от спътника за глобално позициониране, не можех да разбера къде съм спрямо целта. Нямах курс. Нямах пътека, по която да се спускам.

Хората ми имаха „Магелани“. Но не можех да ги използвам, защото нямаше как да осъществим контакт. Да, носех радиотелефон, но той и всичкото му оборудване се намираха в пакета на гърдите ми и нямаше начин да го използвам. Освен това дори и да го извадех и да го нагласях, радиотелефоните на момчетата също бяха в пакетите на гърдите им.

А много добре знаем, че „Магеланът“ работеше отлично преди десетина минути. Но онова беше тогава, а това е сега и мистър Мърфи ми го начукваше повече, отколкото исках.

Окей. Нека погледнем логично на нещата. Батериите работеха. Знаех го, защото екранът светваше. Но очевидно антената не действаше. Защо? Взрях се в нея и се опитах да мисля логично. И гледайки я, ме осени видение. Знаете ли какво казваше старият ми другар по кораб Док Трембли? Че вместо мозък имам в главата си оня боб, от който се пърди. Проклетият апарат не работеше, защото бях забравил да вкарам в него щепсела на антената, която стоеше на шлема ми.

Бръкнах в костюма си, извадих кабела с щепсела и го вкарах надеждно в тялото на „Магелана“ и още веднъж включих захранването. Бинго! Пълен екран. Този път май наистина можех да се излегна и да се наслаждавам на ездата.

Хиляда и осемстотин метра и продължавах да слизам през все по-гъстите облаци. Кислородът ми едва стигна дотук и вече чувствах липсата му. Искам да кажа, че бях бавен като охлюв и унесен, мускулите ми не искаха да реагират особено бързо и зрението ми се замъгляваше. Какъв е проблемът? Проблемът се състоеше в това, че не правех завоите, които трябваше да изпълня в определени моменти, с което отклонявах всички от курса.

Поведох борба с тялото, си — опитах да се овладеея. Но без успех.

Мамка му — рязко дръпнах дясното въже за управление, влязох в тесен завой като тирбушон и се смъкнах бързо шестстотин метра надолу за по-малко от минутка. Това свърши работа — плътният въздух ми подейства като шамар по грозната муцуна. Отново се контролирах. Улових едно топло въздушно течение, набрах малко височина и проверих приборите, за да видя в каква степен съм се осрал.

Не беше съвсем зле. Въпреки проблемите ми напредвахме — ветровете зад нас ни бяха отнесли по-напред от очакваното. Добре — колкото по-малко разстояние трябваше да изминем по вода, толкова по-хубаво. Погледнах към вълнистата повърхност под обувките си. Също като Тихия океан Южнокитайско море е непредсказуемо, често пъти неприятно място. И то когато сте в нещо, измервано в стотици тонове. Нашата лодка нямаше и три метра на дължина. Задвижваше се от единичен, макар и мощен извънбордов двигател.

Долових промяна в шума на парашута. Обяснявал ли съм ви някога, че по начина на преминаване на въздуха през парашута ви можете да познаете какво ще стане? Е, така е. И по шума на моя разбирах, че ще попадна на напречен вятър.

Погледнах нагоре — не се виждаше много. След това внезапно заедно с лодката рязко подскочихме дясно на борд. Здравата. Напречен вятър друг път — намирах се посред два напречни вятъра, мамицата му. Дръпнах здраво въжетата за управление, за да се върна назад. Не стана. Увиснах върху им с цялата си тежест. Пак нищо. Тогава погледнах нагоре и разбрах, че една от външните клетки се е свила.

Това е кофти знак. Много кофти. Изразих се слабо. Не е редно парашутът ви да се свива, защото той ви предпазва да не се ударите във водата със скорост от 36 метра в секунда. А ударът във водата със скорост 36 метра в секунда води до същия неприятен резултат, както при удара в бетон с 36 метра в секунда. Става ли ви ясно какво ви казвам чрез ироничното повторение на цифри? Добре. Мисля, че техническият термин, използван от експертите по бойни действия със специални методи за описваната от мен ситуация, е „разплюскване“.

Нямах никакво намерение да се разплюсквам, мамицата му. Не и тази нощ. Заставах върху лодката като върху платформа, набрах се нагоре, изправих се на преградите на шибаната лодка, стиснах с ръка шепа въжета ляво на борд и започнах да се изкачвам по тях като

алпинист. Този маньовър ме вкара заедно с лодката в свредел с повишена скорост.

Но също така изпълни предната част на купола и стабилизаторите му с въздух. Усещах разликата, мамицата му.

Сега трябваше само да спра въртенето. Как се прави това? Ако пусна въжетата и скоча, като оставя ремъците ми да поемат удара, сигурно ще стане. Пуснах въжетата и скочих. При удара — доста силен — забелязах, че съм допуснал една съвсем дребна грешка при изчислението на теглото. Вие — задникът, дете се смее, — вие ме изпреварихте, нали? Разбирате, че не бях взел предвид тежестта на лодката и ви е ясно, че не ремъците ми поеа удара при двуметровия скок, а топките — получих такъв ритник, от който очите се събират и топките се смачкват рязко, та имах чувството, че цели две седмици ще пея фалцет.

Проверих компаса и задърпах въжетата, за да се върна на верния курс. След това направих последната проверка преди кацане, тъй като се намирах под двеста метра и бързо се спусках към водната повърхност. Чух пърхането на други парашути и се огледах — зад себе си видях една, две, три, четири сенки. Надявах се, че и останалата част от екипа е тук. Но нямаше как да разбере, докато не цопнем във водата.

И изведнъж водата се изправи пред нас и нещата започнаха да се случват наведнъж. Имаше двадесетсантиметрови вълни — по-високи, отколкото бих искал, но не и чак толкова зле. Срязях лодката от себе си на пет-шест метра височина. Тя падна като камък, но на дъното си и беше готова за тръгване. След това махнах бойната си раница, за да не ме повлече като котва във водата.

Изведнъж, вместо да измина плавно оставащите четири метра до водата, отскочих рязко нагоре. Големият товарен парашут бе подет от един порив на вятъра и необременен от тежестта на лодката, започна да ме вдига нагоре. Мамицата му! Ега ти! Като срязях въжетата на парашута, оставаха десетина метра и скоростта ми беше към петнадесет или дори осемнадесет мили в час. Паднах като пословичния камък. Което ще рече, че се праснах във водата с лице надолу и потънах като онези люлеещи се мини от филмите за Втората световна война. Левият ми крак се беше заплел в ремъка на раницата, което ме бе накарало да се свия и да полетя като камък към водата, след това се изправих и болезнено се праснах в нея по корем. От

набраната инерция се бях превъртял два пъти, но някак си видях какво ме чака, успях да си поема половин гърди дъх и тридесетинакилограмовото ми оборудване ме повлече под повърхността.

Започнах да се боря с тежестта, като махах крака като ножица и въртях бързо ръце. Не се издигах кой знае колко и това може би се дължеше на произхода ми — от възледобивен район в Пенсилвания.

Време е да стана сериозен. Стиснах въженцето за надуване на жилетката и го дръпнах. Чух с удоволствие съскането, шибаната жилетка се напълни с въздух и се понесох нагоре, пробих повърхността и започнах да плюя морска вода като шибан кит.

Изплюх, изпсувах за всеки случай и започнах да млатя с ръце, за да се добера до лодката, която подскачаше по вълните на около сто и петдесет метра от мен. Когато я стигнах, дробовете ми играеха и се потях в дрехите си, независимо че температурата на водата беше около двадесетина градуса. Повярвайте, никак не е лесно да плуваш, дори и с жилетка, ако влачиш подгизнало оборудване, натежало почти наполовина над собственото ти тегло.

Завързах раницата си към въжетата на лодката и срязвах пъпната връв, която я държеше към моите ремъци. След това надух и жилетката си за подводни диверсии, за да имам повече плавучест, и предприех трудоемкия процес по снемане на външната опаковка на лодката, за да направим от ненужната купчина каучук и кевлар щурмови боен съд.

Палетата с тежестите беше първа. Срязвах найлоновата мрежа с ножа си и палетата потъна точно както трябваше. След това внимателно прибрах ножа (виждал съм хора да срязват гумени щурмови лодки, докато се качват в тях, и не възнамерявах да превръщам себе си и хората си в храна за акулите), хванах се за най-близкия ремък, праметнах се в лодката и изпълних едно от не много желаните си претъркулвания върху дъските на пода, което ще рече, че успях да падна по лице и да прасна носа си в предния ключ за веслото — *прас-пляс*.

Е, какво толкова, мамка му. Или, както непоносимият, усърден тъп редактор с вечната цигара обича да казва: „Не говори за болка... не говори за болка.“

Измъкнах се от жилетката и я скътах на сигурно място. Тъкмо щях да започна соло проверка на оборудването на лодката, когато

лапата четиридесет и пети номер на Ники Гръндъл Гадния сграбчи ремъка и той се прехвърли през борда с грухтене и приятелски поздрав:

— Да ти го начукам много, шкипере.

Изправеният ми среден пръст му даде да разбере, че и той е номер едно за мен.

Гадния се освободи от оборудването си и го закрепил. След това започна да сменя болтовете на извънбордовия двигател с мощност 155 конски сили, положен на една страна и закрепен за дъските на пода. Готов беше почти наполовина, когато дочух плискане, вдигнах поглед и видях Бумеранга, Шепард Алигатора, Нод Дикарло и Харис Малката бира да се приближават със странично плуване. Двадесетина метра зад тях Пачия крак и Пик си играеха на настиганица. Ставахме осем души от общо осем. Тази нощ щяхме да действваме в пълен комплект.

Намерих монтажните скоби на двигателя на мястото им и ги нагласих където трябваше на транеца. След това протегнах ръка и помогнах на Гадния с двигателя. Той хвана вала, аз — корпуса и го вдигнахме заедно. Тежко парче беше, мамицата му. Внимателно го спуснахме върху монтажните скоби, закачихме го към тях и здраво затегнахме винтовете.

Бумеранга освободи петдесетлитровия мехур за горивото от люлката му в носа, помъкна го към кърмата до двете тръбички и започна да го закрепва на мястото му до двигателя. Петдесет литра бяха 1,9 пъти повече от горивото, необходимо да стигнем до целта, а след това до точката на ексфилтриране. Въпреки това, ако имаше място, бих сложил и втори мехур. Нещата се объркваат. Мехурите протичат, горивото се изчерпва по-бързо от предвиденото; или пък мистър Мърфи решава да се появи извън графика. В крайна сметка бензинът е нещото, което не е желателно да свършите посред проклетия океан.

Останалите весели мародери завързаха раниците си към ремъците, изкачиха се на борда и се заеха да превръщат минилодката в мореходен боен съд. Не си губеха времето да си приказват много-много — просто вършеха каквото трябва. Това е обичайно в групи като моята — в които хората са работили заедно толкова дълго, че не им е необходимо да разговарят. Те просто общуват на съкратения език на жестовете.

Изведнъж заваля. Бавно, непрекъснато и измокрящо, точно както в тропиците. Косата на врата ми се изправи, когато долових смяната на вятъра. Това бяха нови два елемента от тип „Мърфи“ към тазсутрешните събития. Погледнах към светещия циферблат на часовника „Таймекс“ на китката си. Минаваше 01:00. Знаех, че слънцето изгрява в 06:50. По това време „Принцесата на Нантон“ трябваше да е на две части, полегнали на дъното на океана на пет километра и половина под повърхността.

[1] Игра на думи с изразите *Do-ma-nhieu* (виетнамски): Върви на майната си; и *Doom on Dickie*: Гибел за Дики. — Б.пр. ↑

[2] Какво става, мамицата му? — Б.пр. ↑

[3] Мартин Хайдегер (1889–1976), немски философ екзистенциалист. — Б.пр. ↑

[4] Без (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Нищо (исп.). — Б.пр. ↑

[6] Нищо (иврит). — Б.пр. ↑

[7] Довиждане (яп.). — Б.пр. ↑

[8] Детска поема, в която главните герои са Уинкин, Блинкин и Нод. — Б.пр. ↑

[9] Става дума за членовете на доброволен кавалерийски полк, организирани от Теодор Рузвелт и Ленард Уд по време на войната между испанците и Америка от 1898 г. — Б.пр. ↑

[10] Остров в Тихия океан, на който са разположени американски военни бази. Оттам самолети В-52 са излитали за мисии във Виетнам. — Б.пр. ↑

[11] Игра на думи. Втората дума е *sur* — псе. — Б.пр. ↑

[12] Имената на кучета-герои от телевизионни сериали. — Б.пр. ↑

[13] Дик, съкратено от Ричард, означава и мъжки полов орган. — Б.пр. ↑

[14] Фраза от радио- и впоследствие телевизионен сериал „Самотният каубой“. — Б.пр. ↑

[15] Топки (исп.). В смисъл тестиси, което на английски е синоним за кураж, смелост. — Б.пр. ↑

ГЛАВА

2

01:27. Подобрените бойни гумени надуваеми съдове са смятани за изключително добри в повечето случаи. В предишното изречение важната дума е *повечето*. Можех да позная, че тази нощ щеше да е изключение от правилото. Претоварени бяхме с около петдесетина кила, което значеше, че плавахме опасно ниско в грубите, издигащи се вълни и огромни неритмични колебания на океана. Блъскаха ни напречни ветрове, засилени от шибация шквал. Возехме се сякаш на най-лошите влакчета на ужасите: дълго изкачване върху издигащите се вълни, последвано от разтърсващо бърбреците падане отвъд билото. Знаете ли ги японските дърворезби от седемнадесети век със стилизираните океански вълни, които приличат на нокти, чакащи да раздерат лодката на парченца? Е, онези художници са знаели какво, мамицата му, изобразяват. Не е приятно да вдигнеш поглед и да видиш вълните, надвиснали злокобно два метра над главата ти. Говоря за вълни, които почти се изсипват право в малката ви лодчица. О, да, поемахме достатъчно вода, за да стане изхвърлянето ѝ задължителна и непрекъсната операция.

Опграфа — както вече навярно сте се досетили, това е оперативен график, но тази вечер би могло да значи и оптимистичен график — изискваше от нас да поддържаме максимална скорост на лодката през целия път до „Принцесата на Нантон“. Осемнадесет възла минус шестте на „Принцесата“ правеха час и половина за настигането ѝ.

Разбира се, океанът не винаги ви сътрудничи. Точно сега например въпреки факта, че бях дал пълна газ на двигателя, едва правехме осем възла. Съгласно моя „Магелан“, „Принцесата“ се намираще на осемнадесет морски мили право на север от нас и плаваше с постоянни шест възла. Нетната сума на напредъка ни — искам да кажа, разстоянието за приближаване — представляваше жалките два възла в час.

Казах ли ви, че шибаното слънце щеше да изгрее в 06:50? Споменах ли, че по това време трябваше да сме потопили шибания китайски кораб? Обясних ли, че шибаната „Принцеса на Нантон“ се намираше на осемнадесет шибани мили пред нас и че нямахме на шибаното си разположение девет шибани часа време за шибано плаване? И изясних ли ви емоционалното си състояние? Добре. Винаги обичам да бъда ясен, недвусмислен, изричен, точен, пряк.

02:14. Дъждът спря внезапно, както беше започнал, и добавихме още седем възла скорост. Проверих „Магелана“. Сега китайският кораб се намираше на шестнадесет и половина мили пред нас, ако не е променил скоростта си. Оставаха ни малко повече от два часа, за да го настигнем. Може би изгодният случай не беше ни отминал, но предстоеше много работа, преди да теглим тежката като релса черта, която в момента притискаше пръстите ни, образно казано.

02:49. Двигателят кихна, изплю и умря. След доста добра имитация на стария си взводен, старшина Евърет Емерсън Барет, старши артилерист, чиято способност да усуква „мамата“ в редица сложни съставни и непрекъснати изречения във всичките й известни мутации е легендарна сред военноморските поделения за война със специални средства, се кротнах и предприех опити да открия къде е проблемът.

Проверихме горивопроводната тръбичка от мехура. Не беше притисната. Не изглеждаше да има вода по мотора или в ауспуховата му система. След това отворих капака. Мистър Мърфи беше успял някак си да разхлаби едната свещ — тя висеше на края на кабела си. Нод я избърса, подсуши я със сгъстен въздух и я натисна на мястото й. Малката бира се включи в ролята на майстор — наpomпа гориво, подготви двигателя, нагласи смукача и накрая дръпна рязко въжето за стартера. Двигателят кихна, изплю и нададе приятен гърлен рев. Нод върна смукача, даде пълна газ и се юрнахме.

03:17. Напредвахме през вълните с шестнадесет и половина, седемнадесет, седемнадесет и половина възла. Китайският кораб се намираше само на шест морски мили пред нас. Не го виждахме, но имах чувството, че го долавям, мамицата му — чакаше ни.

03:31. Доближихме се на две мили. Когато лодката ни прескачаше вълните, виждахме сигналните светлини на „Принцесата

на Нантон“ в далечината. Не всеки път, но през четири-пет вълни. Това ни стигаше, за да се изостри чувството на очакване у нас.

03:40. Вълнението от кораба започна да се усеща под подовите дъски на лодката. Така разбрахме, че сме доста близо. Виждах как у хората ми настъпи промяна. Досега си се бяха усамотили, гледаха във водата, всеки от тях — сам с мислите си. Вълните, които означаваха, че ни предстои да действаме, ги изведоха от самостоятелните им размисли и ги накараха да се сплотят като воини.

Бумеранга и Пачия крак, моите водещи катерачи, провериха навитите си на роло стълби и сгъваемите прътове, с които щяха да ги закачат за перилата на кораба. Останалите хора в групата проверяваха оръжието си, зареждаха и вкарваха патрони в цевите и закрепваха добре бойното си оборудване. Алигатора закачи тридесетметрово въже към халката в носа на лодката. Трябваше да я закачим към кораба, за да си осигурим начин за изтегляне, след като поставим и заредим взривните заряди.

03:55. Вълнението от кораба беше затихнало — очевидно отивахме право в целта. И изведнъж се озовахме точно там. Някак си винаги става така. В един миг си там, навън, съвсем сам. В следващия изскачащ до целта — прас.

Кърмата се извисяваше призрачно в тъмното — като някакъв шибан модернистичен небостъргач с перила отгоре. Усещахме мощта на винтовете и топлината на отработените газове от „Принцесата“. Името на кораба, написано с тридесетсантиметрови жълти букви на английски и китайски език, се простираше над мен като редкозъба усмивка.

Бях мокър. Измръзнал. Уморен. И имах адски болки. Но тялото ми не обръщаше внимание на неприятната комбинация. Защо? Защото току-що се бях превключил в режим на автоматично блокиране на възприятията.

Не, не ви говоря глупости. Не ви пробутвам воински психобръщолевици. Това си е истина, хора.

Преди да влезете в бой, с вас стават няколко неща. Дишането ви става по-ускорено. Краката ви са малко разтреперани. Понякога се появява леко чувство на гадене. И винаги има огромен прилив на адреналин.

Онези, които не са влизали в битка, опитват да се борят с тези сигнали и дори да ги отричат. Но онези от нас, които са били там много пъти, оставят телата си да водят. Чувстваме същото временно неразположение както у всеки велик актьор или тенор преди сцената; същото стягане в стомаха като при професионалните футболисти преди мач за суперкупата или при тенисистите в Уимбълдън. Затова оставих сърцето си да се разтупти. Оставих дишането си да се учести. Почувствах злъч в гърлото си. И след това, така бързо, както беше ме обзело, чувството си отиде, затихна, изпари се. Знаех, че тялото и душата ми са готови за всякакви предизвикателства — и се подготвих за война.

03:58. В света на търговското корабоплаване „Принцесата на Нантон“ не можеше да се смята за голям плавателен съд. Приличаше на обикновено корабче — навярно 75–80 метра на дължина и десетина метра в най-широката част. Става дума за водоизместимост от около 2100 тона.

Но от нашето място във водата ни изглеждаше като шибан бегемот. Приблжихме се и се изравнихме с кораба. Нод стоеше на газта и здравата се стараеше да ни поддържа на едно ниво с тъмните стоманени плочи. Това е много по-трудно, отколкото може би изглежда. Намирате се в малка лодчица, която се бори с океана. Корабът също създава собствени течения — сложно съчетание, при което морето ви дърпа в една посока, а ударните вълни на кораба — в друга. Затова лодчицата ви се движи настрани, напред и назад едновременно.

Вие там. Да, вие — с дебелите очила, пластмасовата кутийка, предпазваща джоба на ризата от мастилото на химикалката^[1], и с ръка, размахана като шибано знаме във вятър, — вие казвате, че онова, което току-що ви описах, е невъзможно съгласно законите на физиката? Слушай, приятел, ако не си бил там, то C^2 (виж го в речника) и продължавай да четеш.

Добрата новина беше, че имахме мощност да се движим с осемнадесет възла, така че плаването наравно с кораба не беше проблем. Да поддържаме лодката си по неотклонен курс обаче беше друга работа.

Навярно сега се питате как можехме да се доближим така нахално — в морето се виждахме идеално в края на краищата, а и моторът ни ревеше с пълна газ. Отговорът е, че корабите създават голям като, ъ-ъ, кораб шум. Турбините, които движат винтовете, реват. Самият кораб се люлее, охка и пъшка. А има и доста децибели околени шум: винтовете бият, носът цепи водата, вълните плискат и вятърът шуми. Всички тези елементи служеха като прикритие за приближаването ни.

Освен това намирахме се в малка, тъмна лодка. И честно казано, трудно е да видиш каквото и да е през нощта, особено в океана и особено ако часът е малко преди 04:00, когато повечето хора на борда спят, а будните не са във върховната си форма. За да ни видят, би трябвало те да се намират: 1 — точно където трябва в точно определен момент; 2 — да ни очакват; и 3 — да печелят шибана шестица от тотото. Схващате ли? Добре.

04:01. Вдигнах палци към Нод. Той приближи лодката под ниския парапет в средата на десния борд на кораба. Бумеранга и Пачия крак вдигнаха пръстите с присъединени към тях стълби и опитаха да ги закачат на парапета. Това е по-трудно да се направи, отколкото да се опише, защото корабът се движеше в един ритъм, ние — в друг, а покрай кораба има течение със собствен накъсан пулс. За такава непрекъснато изменяща се верига от събития има технически термин от войната със специални методи. Той е навлизане в зоната, в която нещата са осрани без надежда за почистване. Влизането в тази зона може да бъде смъртоносно.

Вижте, когато парапетът се намираше достатъчно ниско за закачане, ние се намирахме прекалено високо, с около метър, за да се закачим. Когато пък бивахме както трябва, той се оказваше на метър по-високо от куките, защото корабът се люлееше по различни вълни от нашите.

Знаехте ли, че не можете да превземете кораб, ако не се качите на борда му? Е, точно сега научавах този основен факт на бойните действия. Махнах на Бумеранга и Пачия крак да се отдръпнат. Трябваша ми още деветдесет сантиметра височина.

Направих сигнал с палеца си на Пачия крак.

— Качвай се на раменете на Бумеранга и опитай оттам — **ЗАКАЧАЙ ШИБАНАТА СТЪЛБА, ВЕДНАГА!**

— Разбрано, капитане.

Пачия крак се покатери на предната опора за веслото, след това метна един крак върху рамото на Бумеранга.

— Хайде, приятел.

Бумеранга му помогна да възседне врата му. Това беше лесната част. Изправянето беше друга работа. Помните, че се люлеехме нагоре-надолу, навън-навътре и настрани. Люлеехме се и се накланяхме. Търкаляхме се и се повдигяхме.

Разлюлян като шибан пияница, Бумеранга се изправи на крака точно когато лодката удари в една кофти вълна.

— Мамка му...

Падна настрани, като изхвърли Пачия крак назад по гъз, към кърмата. Двамата с Гадния едновременно се хвърлихме. Аз се закачих в стълбата — разцепих си устната, фраснах се по носа и не успях да хвана Пачия крак. Гадния го сграбчи за обувката точно когато се премяташе зад борда.

Изплюх кръв и праснах Гадния по рамото:

— Добре хващаш, заднико.

Гадния се ухили и потупа челото на Пачия крак под шапката „балаклава“.

— А, шкипере, свикнал съм с него. Толкова е готин и дребен — като шибан хамстер ми е.

Пачия крак цапардоса едрия тюлен достатъчно силно, за да му изкара сълзи.

— Да ти го благонавра много пъти — каза.

04:02. Нямаше време за приказки — тук бяхме уязвими и ако не се покатерехме бързо по проклетата стълба, щяхме да си имаме работа с мистър Мърфи. Пачия крак се изправи на раменете на Бумеранга. Закачи се за парапета на втория опит, закрепил куката и тръгна нагоре по стълбата. Алигатора и Пик го прикриваха с автоматите си.

Една от причините аз и хората ми да вдигаме много тежести е, че катеренето по пещерняшка стълба при качване на борда на кораб изисква огромна сила на торса. Самата стълба е направена от неръждаеми стоманени въжета със стъпала от титан. Люлее се като шибано махало и всяка стъпка нагоре носи болка. Катеренето по такава стълба е достатъчно трудно при тренировките. Но в боя, когато мъкнеш оръжие и други неща, наистина си е такова майката.

Виждах колко се напруга Пачия крак с всеки болезнен сантиметър. Но не се спря. Кучият му син продължи, докато стигна догоре. Погледна към нас, видя, че го прикриваме, и се претърколи през парапета.

Това е най-уязвимият момент. Човекът отгоре е незащитен и ако някой от екипажа реши да излезе да изпуши една цигара, са възможни неприятности. Но веднъж и мистър Мърфи реши да си остане в каютата. Когато Пачия крак извади автомата си от калъфа, Бумеранга вече изтегляше дългото си тяло по стълбата.

Двама на палубата — все още не бяхме съвсем където трябва, но положението ни стана значително по-добро, отколкото преди деветдесет секунди. Пачия крак спусна едно въже и завързах за него втората стълба. Той я изтегли и я закачи към един отвор за оттичане на водата. Пик и Малката бира се покатериха — единият отиде напред, вторият — към кърмата. Вече разполагахме с известна огнева шибана мощ. След това тръгнахме двамата с Алигатора. Той държеше въжето, закачено към халката на носа на лодката.

Аз стиснах страничното въже, пъхнах крак на най-високото стъпало, което можех да достигна, и се изтеглих нагоре. Ах, да се уважа отзад! Адски болеше. На петото стъпало вече знаех, че съм по средата на едно много екзистенциално изживяване.

04:09. Нод, запъхтян и потен, се претърколи над парапета и се строполи. Позволих му няколко секунди, за да си поеме дъх. Докато се оправяше, погледнах към водата. На няколко метра под нас лодката подскочаше върху вълните.

04:10. Изоставахме с четиридесет и пет шибани минути от оперативния график в главата ми и затова беше шибано време да се хващаме за шибаната работа.

Дадох указания с ръце и се разделихме на две предварително съгласувани групи. Да, знам, както и вие, че носехме радиотелефони и до един имахме микрофони до устните си и слушалки, за да си общуваме тихо и безопасно. Но не трябва да използвате радиокомуникации, освен ако не се налага абсолютно много. Радиоапаратурата е особено податлива на Мърфи. Започва да пращи и пука в най-неподходящи моменти. Издава спонтанни писъци. И ако

натиснете бутона за излъчване и в този момент сте близо до телевизор или друго радио, може да издадете местонахождението си или най-малкото присъствието си, защото излъчваният от вас сигнал изтича и се „копира“ в другия апарат. Ето защо според моя оперативен план щяхме да поддържаме радиомълчание до последната възможна минутка.

Окей. Гадния, Бумеранга, Малката бира и Пик — моят червен взвод — се насочиха назад, към кърмата, където се намираше стълбата към котелното. Знаеха пътя си наизуст, защото бяха изучавали подробни спътникови снимки. В същото време Алигатора, Пачия крак, Нод и аз — синият взвод — щяхме да превземем мостика.

Предстои напрегнато време, затова позволете тук да обясня някои неща за тактиката на качване на борда и неутрализиране. Първостепенната ви задача при всяка операция по качване на борда на кораб е да завладеете мостика. Ако контролирате него, значи контролирате целия кораб. Бутонът за аварийно спиране винаги се намира там, което означава, че можете да го спрете абсолютно напълно. По принцип капитанската каюта е наблизко. Наблизко е и комуникационният център, радарната зала и често пъти — офицерските каюти.

Това е положителната страна. Отрицателната е, че на мостика може би ще има повече екшън, отколкото на всяко друго място в кораба, дори и по това време. Настоящият оперативен наръчник на Военноморското командване за онова, което ние си наричаме ПЗКБ/В, а то значи Претърсване и Завладяване при Качване на Борда на потенциално Враждебни палуби, изисква минимум четирима стрелци и двама за подкрепа при щурмуването на мостика и на най-малките кораби. По принцип щурмовата група работи с осем души и най-малко една група снайперисти в хеликоптер.

Предпазливо се изкачихме напред по откритата палуба към стълбата, която знаех от същите спътникови снимки, че води към коридор малко встрани от мостика — в зоната на *mo-sin-tin-shang*. На китайски *mo-sin-tin-shang* значи радист^[2].

Хората от комуникационното разузнаване в Агенция безименна ми бяха осигурили добри, но непълни сведения. Това ще рече, че знаех в кой коридор трябва да се намирам, за да неутрализирам радиста, но не и точно в коя каюта работеше той.

04:12. Качваме се по стълбата. В горната ѝ част имаше две врати една до друга. Избрах си най-далечната — тази най-близо до мостика, — протегнах ръка и опитах дръжката. Не беше заключена. Бавно вдигнах лостчето на предпазителя, освободих го и влязох.

Лампите бяха слаби, но виждах шест дървени врати с жалузи по тесния, жълт като повръщано коридор. За разлика от чистия бриз навън въздухът в коридора беше застоял. Сбръчках нос и поех дъх. Неприятният меланж представляваше зловонна смес от цигарен дим, пот, чесън, немити тела и китайска нечистотия. Очевидно екипажът не отделяше много време за почистване на помещенията — или на себе си.

Придвижвахме се бавно и хладнокръвно. Аз водех с готов за стрелба пистолет със заглушител, с пръст върху предпазителя на спусъка. Зад дясното си рамо усещах автомата на Нод. Неговото огнево поле допълваше моето и пазеше левия ми фланг. Зад него предпазливо пристъпваше Пачия крак, който се оглеждаше надясно-наляво, наляво-надясно, с готов за стрелба пистолет и с пушка за разбиване на врати в подобен на колчан за стрели калъф на гърба. Шепард Алигатора беше накрая и гърбът му почти опираше в този на Пачия крак.

По дяволите, това щеше да ни отклони още повече от графика. Сигнализирах с ръце на Алигатора и Пачия крак да се заемат с шестте каюти, докато двамата с Нод продължим напред. Главата на Алигатора се поклати нагоре и надолу веднъж, а Пачия крак вдигна палец и двамата с Нод тръгнахме.

Не, идеята да разделя групата си на две не беше добра. Но познайте какво — в момента нямах избор. Спътниковите снимки показваха, че бандата ми от осем души трябваше да застане срещу три дузини или повече китайци. А от опит знаех, че спътниците не винаги дават точна картина, като се стигне до броене на персонала. В края на краищата те не могат да съберат екипажа на палубата за обща снимка. Правят серия изображения за период от време и след това късопишковците от разузнаването, които твърдят, че знаят как се гадае по черва от гълъб, ми казват какво смятат, че виждат.

Значи ми казваш тридесет и шестима, мистър разузнавател, но аз ще ти кажа, че ще добавя още 20 процента, пък и няколко десети към гаданието ти. Според мен съотношението беше най-малко петима към един. Това значеше, че всеки от хората ми и аз ще трябва да носим

собствен дял от тежестта на операцията, плюс допълнително тежката ТСЛ на това съотношение. А ТСЛ, както вероятно се досещате, означава Торба С Лайна.

Е, нещата не бяха чак толкова лоши, колкото може би изглеждаха. Общият правилник за прочистване на корабни каюти — за него споменах преди няколко параграфа — беше написан за екипи от по двама, а не четирима или шестима. Защо? Защото с изключение на зоните като мостика, каюткомпанията, кухнята и котелното повечето от помещенията на кораба са малки. Опитайте да вкарате четирима или шестима души едновременно в някое от тях, и вероятно ще завършите с прострелване на собствения си приятел.

Това беше от положителната страна. Отрицателната се състоеше в това, че трябваше да се разправяме с всяка каюта по пътя си към мостика, защото не исках никой да се промъкне по петите ни. Това е принципно правило за всички тактически групи: никога не оставяйте непрочистена зона зад себе си. Може това да отнеме повече време, но хората ви остават живи.

04:13. Краят на коридора представляваше Т или Г-образно разклонение, но не можеше да се каже оттук. Всъщност това нямаше значение — сега имахме твърде много работа.

Поех по лявата страна, за да виждам напред, и завих така, че да се предпазвам. Погледнах — коридорът нямаше изход. Никакви врати. Никакви люкове. Никакви други коридори.

Тръгнах отдясно по коридора. Стъпка по стъпка, от пета на пръсти. Пета, пръсти. Очите ми оглеждаха, пистолетът стоеше надолу, готов. Пръст за спусъка — насочен. Дишах стабилно, за да не се задъхам.

Три врати откъм десния ми борд — нищо ляво на борд.

Стори ми се, че зад мен — където бяха Алигатора и Пачия крак — долових звука от тракане от ударниците на пистолетите им в групи от по три изстрела.

Първа врата. Нищо. Втора врата — китайски надписи. Погледнах лявата си длан, където с мастило бях си написал пицова. Знаците не съвпадаха. Трета врата. Три знака с дебели линии. Проверих. Препроверих. Съвпадаха. Потърсих панти и не видях такива, което значеше, че се отваря навътре.

С очи показах на Нод къде отивам и какво трябва да прави.

Нод кимна веднъж и се върна назад, към първите три врати. Щеше да превземе всяка каюта, една след друга, докато аз се оправя с комуникационната кабина.

Наведох се, погледнах под вратата, за да проверя за светлина. Виждаше се слабо синьо-зеленикаво сияние.

Станах. Поставих дясната си длан с пистолета на място до рамото си. Лява ръка върху топката на вратата. Б-а-в-н-о завъртане.

Не беше заключено. Натиснах навътре, бавно и неотстъпчиво, докато я отворих на една трета.

От коридора виждах три цели — три *mo-sin-tin-shang*.

Непосредствена заплаха — един *mo-sin-tin-shang*, приведен над старомодния компютърен екран със зелени букви на черен фон, зад бюropодобния терминал от лявата ми страна. Той беше буден и нащрек. И се намираше близо до табло с бутони и превключватели, чийто вид никак не ми хареса.

Второстепенни заплахи — другите двама, които къртеха излегнати върху грубите долни легла на грозните двуетажни койки, хванати с болтове към стената в далечния край на каютата. Единият беше по гащи и изтъркана жълта тениска. Другият спеше в зелена униформа, прилична на тези от снимките на бойците от ВМС от корейската война.

Пъхнах се с вдигнат пистолет и приятно насочен мерник. Това е то, приятели — цялата болка да стигнеш дотук; мокрото, студът, нежеланото присъствие на мистър Мърфи — но то вече нямаше никакво значение. Защо? Защото е *време за представлението*, дами и госпожи.

Може би защото мръднах или пък защото онзи зад компютъра беше от хората с шесто чувство, но ме усети и се изви в стола си. Посегна към нещо на масата.

В подобни ситуации времето замръзва — за участващия всичко се извършва в забавен кадър (в случая — забавен кадър с китайски оператор); почти както при серийните фотографии. И все пак нещата стават с такава шибана скорост, че нямаш време да мислиш. Просто реагираш и действаш.

Не чаках и милисекунда — прицелих се и стрелях. Ударих го с три от безименните високоударни разпръсващи се куршуми в главата преди още да протегне достатъчно ръка. Падна като ритнат от муле.

Удари се в пода по лице — по остатъка от лицето си искам да кажа, — при което изтропа по клавишите и събори онова, към което посягаше — малък полуавтоматичен пистолет.

Един долу. Продължих да се движа, като скъсявах разстоянието между себе си и заплахи Две и Три. Никога не спирайте; никога не отстъпвайте пространство. Не позволявайте никакво предимство на противника. Сега те се раздвижиха, преминаваха от сън към събудено състояние от странните звуци.

Човек може да спи в почти всички условия, ако е привикнал. Влакове, преминаващи до прозореца на спалнята, лаещи кучета, всичко — ако се случва редовно, защото мозъкът ви се програмира. По тази причина хора, които проспиват цели урагани, чуват крадците в къщата си, защото в подсъзнанието им звуците от взломаджиите са различни от тези на пианото.

Та какво стана? Заплахи две и три се изправиха от леглата си, сякаш ударени с електрически ток. Трябваше да видите как зяпаха с отворена уста. Е, може да не съм изглеждал особено приятно — от сцепената ми устна течеше кръв и попиваше в „балаклавата“. Изцяло в черен тоалет *sans* перли, с пистолет МР-5, насочен и готов да стреля-стреля-стреля.

Легло отляво — изгърколи се на пода. Видях къде отива: към стола с кожена облегалка, където висеше колан с пистолет. Приковах го с два залпа от по три куршума и той спря да се движи. Сега мръдна човекът на дясното легло, онзи със зелените като повръщано дрехи. Протягаше ръка към нещо, забито над него.

Трябваше да го спра бързо. Фиксирах гърдния му кош в прицела за нощно виждане марка „Триджикон“ и изстисках един залп от три куршума.

Нищо. Ударникът удари, но не последва изстрел. Звукът от това безплодно щракане отекна в ушите ми по-силно от шибана експлозия на зашеметяваща граната.

Да ме таковат отзад! Дръпнах и пуснах затвора, както съм го правил хиляди пъти на учение. Един неизстрелян патрон излетя — друг влезе в цевта и затворът го доварка. Натиснах спусъка. Щрак.

Гледах как операторът в койката оперира на бързи обороти. Разбра, че съм обречен да вървя на майната си, и очевидно пожела да допринесе за това. Пуснах пистолета и се хвърлих към него —

хоризонтален плонж с пълна сила, който ме пренесе през оставащите два метра от каютата, — за да го ударя през гърлото, да го смълча и да не му дам да стигне това, което толкова силно желаше.

Успях да стисна мистър Оператор (в края на краищата в подобни ситуации трябва да сте на малки имена) за адамовата ябълка — викът му за помощ заглъхна в безмълвно преглъщане, — но той използва инерцията ми, за да ме засили — *прас, бум, тряс* — напред със словашката ми тиква в изтакованата стена.

Какви звезди видях само — като на Четвърти юли^[3], Нова година и Деня на коронацията наведнъж. Главата ми думкаше като проклетите камбани на черквата „Свети Петър“. Очите ми се бяха събрали от болката от внезапното, травмиращо смачкване на врата, като става дума за моя, а не неговия врат.

Тоя тип трябва не само да беше изучавал бойните изкуства, но и бе чел старото копеле Сун Дзъ, защото следваше съвета му, който гласи: когато врагът ти е слаб, стани силен.

Първо посегна с нокти към очите ми. Пратих болката във врата на майната ѝ и отметнах глава. Пропусна. Но все пак издраска лицето ми доста зле. След това започна да сваля шапката от главата ми, смъкна я наполовина, нави я около дланите си и се опита да я стисне около гърлото ми като примка — несъмнено, за да спре кръвта от сцепената ми устна и издраното ми лице.

Когато мистър Оп разбра, че не прави нищо, или след като успях да забия коляно в топките му достатъчно силно, за да се задави, понечи да откъсне дясното ми ухо със зъби, докато опитваше да разположи коварните (или косматите, както си изберете) си ориенталски ръце около дръжката на — да, сега я виждах — една неприятно изглеждаща кама, завряна в пружината на леглото над него.

Не обичам камите, освен ако не съм аз този, дето ги размахва. Затова беше време да променя нещата. Вижте, аз съм едър и тежак с тридесет-четиридесет кила повече от мистър Оп. Но тъй като се търкаляхме в една доста ограничена зона — или по-точно неговото легло, което навярно имаше размери два метра на тридесет и пет сантиметра, а и той беше упорит дребен гризач, — то предимството беше негово. Плюс това с всяко извиване, мръдване и усилие се доближаваше все повече до проклетия свинеколяч.

О, налагаше се да се погрижа и за шума. Честно казано, трябваше не само да убия това копеле, но да го направя тихо, без да му позволя да вдига повече шум.

Време е да стана сериозен. Обвих крака и ръце около него и се изтърколих от леглото, като паднах отгоре му с цялата си тежест. Това свърши две неща. Първо, отдалечи го от оръжието му. Второ, изкара му въздуха за достатъчно време, да мога да вкарам левия си лакът под врата му и да опитам да му смачкам гръкляна.

Мистър Оп се опита да се освободи, но губеше сила, а аз се засилвах. Откровено казано, това се дължеше донякъде на размерите ми, донякъде на диетата и донякъде на факта, че исках да го Опна повече, отколкото той мен. С други думи, всичко опираше до водолазка жабарска решимост.

Посегнах с дясната ръка за ножа си. Измъкнах го от ножницата и го вдигнах. Той се опита да го отблъсне, но аз лежах отгоре му и стисках ръцете му. С удар заврях острието точно под гръдния му кош и с въртеливо движение започнах да режа нагоре към дробовете и сърцето, докато оня спря да се противи.

Изтърколих се от него. Хванах главата му в ръце и рязко я извих, за да му прекърша врата — просто за да съм сигурен, че няма да стане.

Изправих се на ръце и колене, потен и без дъх. Но нямаше време за почивка. Оставаше още много работа. Намирах се в шибаната радиокабина, а имах да оправям и целия мостик, по дяволите.

Първо трябваше да извадя от действие комуникационното оборудване. Изтичах до него и го огледах бързо. Обичайните идиотщини за връзка с брега. О, надписите бяха на китайски, но оборудването е универсално.

Имаше и други неща, каквито обикновено не се срещат на търговските кораби — като обезопасения срещу подслушване факс, военния модел приемник за спътникова комуникация и ултрависокочестотния комуникационен апарат.

Извадих ги от строя до един. Срязвах и всички жици в стаята. След това внимателно излязох в коридора. След като свърших останалата си работа, щях да се върна тук и да събера всички документи, дневници, папки и други разни материали.

04:15. Нод не се виждаше никакъв — и всички врати на коридора бяха затворени. Приблжих се до най-близката, открехнах я и

надникнах вътре. Едно облечено в тениска и гащи тяло лежеше проснато по лице на леглото. Добре групирани дупки от куршуми в тялото му показваха, че няма да се събуди. Втори труп също с толкова малка група попадения посред гръдния кош ме гледаше с неразбиращи очи от бюрото, и леко затворих вратата, впечатлен от работата на Нод. Стана ми приятно да разбера, че ходи на стрелбището^[4].

Бях стигнал до късата част на Г-образния коридор, когато лицето на Шепард Алигатора се появи иззад ъгъла.

Сигнализира с ръце — левият му палец и показалец направиха кръг. Това означаваше, че всичко е супер, освен ако не беше бразилец, в който случай би значело, че съм задник.

Реших да приема американското тълкование. Нод безшумно се появи зад мен. Много тихо го прави — като призрак.

— Колко убити? — раздвижих беззвучно устни.

Алигатора ми показа осем пръста. Нод — четири. Това означаваше, че до момента сме оправили петнадесет. Оставаха още тридесетина.

Обърсах кръвта от лицето си, отново нагласих шапката, напъхах нов пълнител в пистолета си и тихо вкарах в цевта патрон, който се надявах да не е опипван, обарван или по друг начин разстроен от някой член на клана Мърфи.

04:16. Някъде откъм кърмата се чу стрелба, когато прочистихме последните коридори, преди да излезем на мостика. *Окей, дами и госпожи, така свършва потайната част на нашето представление.* Време беше да преминем на пълен автоматичен наказателен рок и шибан рол.

Вече нямаше нужда от радиомълчание. Натиснах бутона за излъчване на радиотелефона си.

— Ситуация?

Гласът на Бумеранга се върна веднага:

— Малка оживена схватка, шефе на пичовете.

— Къде?

— Най-предната част на котелното.

Мамка му.

— Кофти ли е? Има ли убити?

Пауза.

— Ъ-ъ. Всички сме добре. Очистихме шестима от тях, защото започнаха да отвързват на стрелбата. Ще се позабавим малко.

Това беше лоша новина. След котелното, Гадния, Бумеранга, Малката бира и Пик трябваше да се разправят с охранителния контингент, каютите на екипажа и столовата. Да, знам, че задачата им беше трудна. Да, знам, че в нормални обстоятелства биха изпратили пълен взвод от шестнадесет души. Но разбирате ли, има моменти, когато трябва да действате под пълна пара с онова, което имате. И сега беше точно така, а и тези четирима стрелци бих противопоставил на всеки пълен проклет взвод тюлени по всяко време, където и да е, навсякъде. Неволно се присвих, когато в слушалката отекна стрелба.

— Какво става, Бумеранг?

Копелето му мръсно даже се засмя:

— Ало, шефе на пичовете, още ми се говори с тебе, ама става напечено. Трябва да си поиграем с тези задници.

Да, и на мен ми предстоеше доста работа. Махнах към Нод, Пачия крак и Алигатора:

— Да тръгваме.

Сега не беше време за изтънчени обноски. Между нас и люка на мостика имаше три врати. Те бяха от метал, не дърво. Плътни, не с жалузи. И всяка с по един ред китайски надписи, щамповани върху правоъгълна плочка над горния праг. Очевидно не служеха за ежедневно обитаване, а за важни персони или нещо такова.

Ритнах първата навътре. Тъмна стая, две маси и осем или девет стола — до стената черна дъска с надпис на китайски. Прокарах из стаята бойния прожектор от 110 свещи върху пистолета си и огледах преградите, ъглите и пода. Чисто.

Докато търсех зад ВНЕ — това е Врата Номер Едно, но всички вие, почитателите, навярно вече го знаете, — Нод и Пачия крак удариха втората врата, а Алигатора се насочи към третата. Като излязох от моята, видях как залп автоматична стрелба събори Алигатора. Той изхвъркна назад, а куршумите пробиваха металната врата. Падна със злокобен глух звук на пода.

Отидох до него, хванах го за яката на жилетката и го измъкнах от прекия огън. Втори залп от изстрели премина през вратата на каютата

и се метнах върху него, когато рикоширалите куршуми се разхвърчаха нагоре-надолу из коридора — не исках да получава повече рани.

— Окей съм, шкипере.

Алигатора се обърна настрани, за да се освободи от мен.

— Не мърдай.

Натиснах го и прокарах ръце по него, докато се уверих, че няма рани и кръв. Изтърколих се от него и го изправих на крака. Трети залп излетя през вратата и го накара да се просне по корем.

— Мамка му, това копеле отново ме изненада. — Той се изправи на колене и вдигна оръжието си. — Мога да се оправя с това, шкипере, ти продължавай.

В никакъв случай. Вътре имаше повече от един човек. Усецах го по стрелбата. Освен това исках моите си хора цели, а и не ми се щеше никакви кофти копелета да се мъкнат по петите ми. Освен това тия задници много искаха да ни държат настрани от каютата си. Даже и в разгара на битката ми стана интересно какво ли има вътре. Посочих вратата.

— Пачи крак.

— Да?

Посочих колчана на гърба му.

— Пръсни вратата, мамицата й.

Пачия крак издърпа пушката — срязан „Ремингтън 870Р Магнум“ с тридесет и три сантиметрова цев и вградено дистанционно устройство. Заредена беше с пет патрона „Def-Тес Нокаут“. Нокаутите ги правят от цинк на прах — при контакт се разпръсва. Но преди това шибаният материал разпръсва и най-здравите брави, панти или армирани резета.

Пачия крак изтича вдясно от вратата, като внимателно изпълзя под дупките от куршумите, за да не го забележат. Аз стоях доста далеч от лявата страна на касата, защитен от тежката преграда. Извадих осколъчна граната от жилетката си, изтеглих щифта и стиснах лостчето здраво, а после кимнах еднократно на Пачия крак.

Той сложи върха на дистанционното устройство между дръжката на вратата и бравата и дръпна спуська. *Праааас* — металът се огъна, но вратата остана на шибаното си място.

Отговориха на експлозията с нов залп. Мамка му — през вратата излезе дълъг автоматичен откос и куршумите заотскачаха около

металната преграда като в някаква проклета електронна игра, и ни принудиха отново да легнем. Отметнах остро парче покрито с мед олово от бойната си жилетка. Видях, че нещо е прорязало найлоновата материя на тактическия ми кобур. Мамка му. Но успях да прецакам мистър Мърфи, защото не загубих контрол над гранатата.

Възхищението ми беше прекъснато от писъка на Пачия крак:

— О, дяволите да го вземат...

Погледнах го. Улучен беше от два рикошета. Един го беше рязнал под лакътя. Другия — преминал през бузата му като скалпел. Кофтито на куршумите е, че като се ударят в метал, се сплескват и стават много остри, особено ако са с медно покритие. Причиняват неприятни рани.

Очевидно той не беше съвсем зле. Защото макар и да кървеше, насочи отново пушката и гръмна още веднъж. Този път усетих, че вратата мърда, и я ритнах — отворила се беше десетина сантиметра и изтърколих гранатата вътре — достатъчно силно, надявах се, че да отскочи от стената и да попадне в центъра на помещението.

Въпреки вратата и металната стена, шибаната ударна вълна беше достатъчно силна, за да ни разтърси и да изпрати осколки в коридора. Надявах се да е подействала по-силно на задниците вътре.

Време беше да проверим сами. Алигатора ритна вратата. Тя се отвори широко. Стреляйки от коляно, изпрати дълъг откос от дясно на ляво в гъстия дим.

Не последва отговор.

Той включи прожектора. Ярката бяла светлина се отрази от непрогледния дим, оцветен в сиво, жълто като горчица и черно. Когато се поразея, забелязах едно тяло. То носеше китайския вариант на бойна униформа и противокуршумна жилетка. Жилетките обаче не пазят много срещу осколочните гранати в тесни каюти с метални стени. До трупа лежеше смачкан автомат „Калашников“ — и той беше претърпял силен удар от гранатата. Друго тяло, също в бойна униформа с автоматичен пистолет в безжизнената си ръка, лежеше проснато до първото.

Не забелязвах движение. Но трябваше да съм сигурен, че никой не се преструва. Предпазливо влязох и се приближих с насочен пистолет. Ритнах оръжията настрани от труповете. След това огледах вглите на стаята с прожектора. Нещо влезе в лъча и пръстът ми се сви

около спусъка. Отпусна се, когато видя още две тела. Те лежаха отчасти закрити от малко дървено бюро. Приблжих, изритах пистолетите от безжизнените им длани, а после направих необходимото, за да съм сигурен, че са мъртви.

Сега насочих вниманието си към онова, което всички тези трупове толкова отчаяно бранеха от нас. Тук имаше огромна огнеупорна каса за документи, два метра висока, метър широка и метър дълбока, с брава с шифър, заварена с метални шини към преградата в далечния край на стаята, точно до едно от двете неоправени единични легла с метални табли.

Навярно това представляваше стаята с разузнавателна информация или пък тук живееше политкомандирът. Както и да е, сега нямаше време за губене. Прикритието ни беше напълно разрушено, както казват онези в сините униформи от полицейското управление на Ню Йорк, което значи, че загубихме тактическото преимущество и се налагаше да бутаме останалата част от мисията срещу целия противник наведнъж. Натиснах бутона за излъчване:

— Да тръгваме, трябва да стигнем на мостика.

Е, Дики виждаше, че тази сутрин ще е дълга и шибана.

[1] Описание на инженер. — Б.пр. ↑

[2] Да, знам, че не използвам официално одобрената фонетична азбука *Hannu Pinyin* по стандарт на Пекин, която преди няколко години китайските комунисти натрапиха на света. Но вижте, китайските комунисти не са много приятни или морални, или честни хора. И въпреки решението на нашата администрация да заобиколи този факт с тихи стъпки и да им даде статус на най-облагодетелствана страна при търговията, китайското правителство използва роби за производство на стоки, които продава навън; не забранява мъченията; то е сред най-репресивните правителства върху лицето на тази планета; и тайно продава оръжия за масово унищожаване на нестабилните режими по цялото проклето земно кълбо. С това в моя тефтер китайците фигурират като потенциален противник. И затова по никакъв начин няма да спазвам правилата за правопис и произношение, наложени от тези тоталитарни гъзови отворстия. Освен това аз съм шибаният свиреп воин и мога да правя каквото си поискам, мамицата му. ↑

[3] Денят на независимостта на САЩ. — Б.пр. ↑

[4] Е, това може да ви изглежда безчувствено. Но различните хора гледат на нещата различно. Спомням си, че срещнах стария си приятел Бърт Хикман, снайперист от морската пехота, експерт по малокалибрено оръжие и международно признат стрелец по панички, в деня, когато група фундаменталистки поръчкови убийци бяха гръмнали египетския президент Ануар ел-Садат. Помните, че това беше станало, докато Садат наблюдавал парада в Кайро в чест на Октомврийската война. Тичах към гимнастическия салон, за да изпусна малко пара. Бърт се връщаше от дневната си тренировка. Разминахме се в тръс.

— Какво мислиш за Садат? — попитах, като учудено поклатих глава.

— Страхотно попадение, страхотно — отговори Бърт, без да спира. ↑

ГЛАВА

3

Завладяхме кораба в 04:53, включихме автопилота и намалихме скоростта на „Принцесата“ на пет бавни възла. Екипажът се оказа от тридесет и осем души, включително охранителната част от шест жондуи, които всъщност бяха жондръвници. Въпреки че имаха най-доброто оборудване, произвеждано в Китай — от противокуршумните жилетки до pistolетите и негорящите униформи, също произведени там, — нямаха волята да се бият. Освен това бяхме ги изненадали напълно, а те не се оказаха добре обучени за реагиране в критични ситуации. Екипажът на кораба понесе предвидените 100 процента смъртност. Моите рани бяха далеч по-леки. Пачия крак щеше да се нуждае от осем или девет шева в месестата част под лакътя на лявата си ръка. Малката бира загуби върха на един пръст — никаква представа нямаше къде, но шибаната му ръкавица подгизваше от кръв и никога вече нямаше да може да ми казва, че съм номер едно със среден пръст. Отсега щеше да показва само, че съм номер две-трети.

Увихме раната колкото можяхме по-добре и му казах, че новата му задача при ексфилтрирането ни е да се прави на приятелче. Но не наше, а на акулите.

Аз ли? Аз бях с обичайните след схватка рани и натъртвания, но нямаше нищо, което да не може да се оправи мигновено с два обикновени аспирина, здравословна порция джин „Бомбай сапфир“ и накисване между двойка топли бедра. А, да — Гадния беше успял да си навехне глезена, като слизал по стълбата в котелното. Питате какво е станало? Мигновена болка, какво. Сложихме му шина от една метална лавица, надеждно я превързахме и му дадохме радиопозивната Гръндъл Накуцващия.

Изпратих Накуцващия, Алигатора, Пачия крак, Малката бира, Пик и Бумеранга в трюма, за да проверят товара и да разположат взривните заряди. Нод Дикарло, чийто стаж включва големи дози тайна работа в шпионски операции из живописни места като Панама, Ирак, Ливан и Босна, дойде с мен за търсенето на разузнавателни

данни. Измъкнах един от двата водонепропускаеми сака в жилетката си. Еди измъкна един от своята.

Така, както човек забелязва за първи път някои неща, след като ги е гледал цял живот, открих, че саковете са правени в Китай. Е, това какво е, поетична или иронична справедливост?

Започнахме от мостика: дневника на „Принцесата на Нантон“, схемата на радиочестотите, главната навигационна и пълен комплект други карти — всичко отиде в сака. Когато очистихме каютата на капитана и минахме през тази на старшия машинист, Нод започна да ръмжи.

— Да, но не, сър, вече имаме два пълни сака.

И натъртваше на „сър“ — казваше го така, сякаш ме нарича псе^[1].

Два пълни сака ли? Да — навярно бяхме събрали петдесетина кила хартия, документи и разни други неща. Може би взехме твърде много. Искам да кажа, че дори свалих етикетите от дрехите на трупове на жондуите. Но не е лесно, когато не разбираш езика, а и нямаше да можем да дойдем пак там, където „Принцесата“ отиваше. Освен това предпочитам да свърша работата си докрай, а не да събера частична информация.

Горд като Черната брада^[2] или Дългия Джон Силвър^[3] с пляката си, оставих Нод да се оправя с каютата на втория помощник, столовата и радиокабината, извадих втория сак от жилетката си и се отправих към каютата с голямата каса. Труповете там не съдържаха нищо интересно за мен освен личните карти и портфейлите. Забелязах, че всеки от тях има малка синя татуировка на зъл дракон, увил се около котва. Това го носеха на обратната страна на дланите си в мястото на събиране на палеца и показалеца. Направих снимки на татуировките, за да ги добавя към архива си. Китайските офицери — овцифери бяха, познах ги, приятелче, по дрехите, — нямаха документи. Нямаха нищо и в портфейлите си освен китайска, корейска и японска валута заедно с пачки сингапурски петдесетдоларови банкноти. И нищо друго в джобовете им освен:

1. една мокра (ъх) кърпичка;
2. две химикалки;
3. два пакета цигари „Марлборо“ и две евтини газови запалки.

Но и двамата нямаха лични карти. Нито пък портфейлите им съдържаха шофьорски книжки или други официални документи за самоличност, каквито обикновено се срещат в портфейлите на военните или държавните служители. Това ме направи мнителен. Хората в униформа, особено офицерите, винаги носят документи, за да показват кои са, кой трябва да им козирува и къде могат да идат и къде — не. Отсъствието на лични карти и други документи ми подсказа, че са на тайна мисия. Направих им снимки с дигиталния фотоапарат. Ще пуснем изображенията в компютъра на Армейското разузнаване и ще видим дали ще възбудят нечий интерес.

Огледах каютата сантиметър по сантиметър. В гардеробите имаше комплект униформи от тези, дето не се мачат, два цивилни панталона, евтини колани и допълнителни ризи от изкуствена материя. В обувките не се виждаше нищо. В гардеробите нямаше скрити отделения — прокарах внимателно пръсти навсякъде по стените и ъглите. Имаше и две куфарчета от изкуствена кожа. Изсипах ги. От единия изпадна смачкана бележка с китайски (японски? корейски?) йероглифи. Замина в сака. Другата съдържаше подробни карти на градове като Пусан, Джакарта и Сингапур. Разгънах всяка една и потърсих обозначения. Факт е, приятели, че дори и най-интелигентният офицер от разузнаването понякога обозначава непознат град като мястото на предстояща тайна операция, с което дава на хора като мен голямо предимство при нагласяването на засада за лов и убиване на повече от нормалната дажба лоши типове. Картите може и да бяха добре използвани, което късче информация се издаваше от накъсаните ръбове на сгъвките, но нямаше никакви обозначения. Въпреки това заминаха в сака.

Не намерих нищо под тънките, неравни дюшеци (нито пък вътре в тях). Бюрото беше чисто. Проверих под проснатия върху него линолеум. *Nada*. Прегледах единственото чекмедже и открих половин дузина корейски списания с мадами, две добре използвани списания „Плейбой“ и няколко компютърни разпечатки на китайски. Разпечатките отидоха в сака.

Очевидно всичко важно се намираше в касата. Ако помощник-машинист първи клас Стиви Уондър беше с нас на тази мисия, щеше да се позабавлява с нея. Но тъполикът бивш морски пехотинец отсъстваше. Остана във Вашингтон, за да си вземе изпита за

старшини. Провеждат го само веднъж в годината в тези времена на съкращаване на щата и ограничени възможности за повишение. И въпреки че не беше учил за изпита — много зает бе да ми помага в Близкия изток, за да може да се занимава сериозно с четене, — не можех да му позволя да дойде с мен да си играе на стрелба и плякосване, защото трябваше да превърне един голям молив „Хаш 2“ в малко като фас парченце, задрасквайки верните отговори на въпросите от тестовете и да получи доста закъснялото повишение в клас Е-7.

Хей, Военноморските сили може и да не стоплят, но имат нужда от старшини като детето-чудо Уондър и аз исках повишението му. Затова той остана там, а аз — тук и гледах проклетата сива стоманена каса, която трябваше да отворя и смачкам като *li'tzou*, както наричат орехите на този плавателен съд.

Внимателно я огледах с прожектора си. Не е редно да си играете с нещо, което може да е минирано, а ако тази каса беше моя, щях да съм я минирал.

Но пък не всички са като мен. И не виждах нищо страшно, мръсно и гаднярски гадно наоколо.

Ето защо предприех методичен оглед ОДД — от горе до долу. Бравата изглеждаше проста като за градинска порта — военен модел с шифър, сецате се де, дето се отварят така: *„четири пъти след нулата, до тридесет и две, след това три пъти наляво до осемнадесет, след това два пъти надясно до петдесет и девет и после наляво до нула, и Сезам се отваря“*.

ВСБШ — въпросната секретна брава с шифър — беше монтирана на планка с размери към двадесет квадратни сантиметра. Вляво от ВСБШ имаше една-единствена дръжка, задействаща резетата след освобождаване на блокиращите щифтове. Самата врата влизаше леко навътре в тялото на касата. Между вратата и касата се виждаше огнеустойчив уплътнител.

Едно време такава касичка се разбиваше чрез игра с шифъра — слушане със стетоскоп или електронно подслушвателно устройство, докато щифтовете падат *ипо* след *ипо*^[4]. Но това изисква време — и чувствителност. А време и чувствителност са две качества, които не притежавам в изобилие. И затова, въздържайки се от полова предигра, измъкнах една тенекиена кутия с експлозивна пяна от бойната си

жилетка, навих пластмасовата дюза на мястото ѝ и много внимателно напръсках струйка леплива пяна около бравата така, че да проникне под циферблата.

После залепих парченце експлозив „Семтекс“ колкото дъвка под циферблата, там, където се падаше шест часът. Вмъкнах в експлозива един механичен детонатор с петнадесетсекундно задействане, активирах го и изхвъркнах от Додж сити^[5], за да скрия задника си в коридора.

Когато димът се разчисти, влязох обратно. ВСБШ беше отлетяла в другия край на каютата. Завъртях дръжката от ляво на дясно, резетата се освободиха и — Сезам, отвори се, мамицата ти — вратата се завъртя докрай.

Започнах от горния рафт. Имаше пари — тридесет или тридесет и пет дебели късчета добре използвани стодоларови банкноти на нашия чичо Сам. Натъпках парите в сака. Приятно е, когато китайците помагат да изплатим националния си дълг, нали?

Имаше три тънки дневника. Те също заминаха в чантата, както и половин дузина дебели папки, натъпкани с листи.

Но онова, което открих на третия рафт, ме накара да ахна. Там имаше две папки, от онези със спиралите, дебели към два и половина сантиметра всяка. Кориците им бяха бели, с диагонална оранжева лента от левия долен ъгъл към десния горен. Папките носеха печата на Министерството на отбраната на САЩ. Една от тях имаше НОМЕР ЕДНО, другата — НОМЕР ДВЕ. И на двете се четеше:

СВРЪХСЕКРЕТНО
НЕБЕСЕН КОН
ГОЛЕМИЯ БРАТ
ТЕХНИЧЕСКО РЪКОВОДСТВО

За реакцията ми, когато вдигнах шибаните папки, сякаш са нагорещени до червено, а в известен смисъл си бяха точно такива, съществува една стандартна литературна фраза. Тя е: *Посрани Боже!*

Позволете ми да се отклоня достатъчно дълго в този момент за малък урок по класификация. Независимо от онова, което правят в Холивуд и по телевизията или от заплетените безсмислици на авторите

на шпионски/военни/техно/трилъри, има три и само три класификации за сигурност на документи и проекти.

- ПОВЕРИТЕЛНО. („Материал, който изисква защита и непозволеното разкриване на който основателно се очаква да навреди на националната сигурност.“) Поверителните материали се обозначават със син етикет.

- СЕКРЕТНО. („Материал, който изисква значителна степен на защита и непозволеното разкриване на който основателно се очаква да навреди сериозно на националната сигурност.“) Секретните материали се обозначават с червен етикет.

- СВРЪХСЕКРЕТНО. („Материал, който изисква най-високата степен на защита и непозволеното разкриване на който основателно се очаква да навреди изключително сериозно на националната сигурност.“) Свръхсекретните материали са обозначени с оранжев или жълт етикет, според агенцията, за която работите.

Това е. Точка. Край.

Е, за допълнителна защита на информацията от непозволено разкриване свръхсекретните материали често пъти се обозначават с кодова дума или пък се използва системен организационен подход, познат като обезпечаване на ограничен достъп.

Нека първо дефинираме кодовата дума. Просто казано, кодовите думи са секретни наименования за обозначаване на поверителни разузнавателни данни или програми. Например през 1960 г. Агенция безименна и Военноморските сили проведоха съвместна свръхсекретна операция за подслушване на съветските военни комуникации, като накараха тюлени да лепнат подслушвателни устройства на телефонни кабели по дъното на Финландския залив, непосредствено до ленинградското пристанище, от съветската военноморска база „Сосновый бор“ до регионалния военен щаб в Зеленогорск. Тази свръхсекретна програма носеше кодовите думи „Айви белс“. Тази очевидно се наричаше „Небесен кон“.

Следва обезпечаването на ограничен достъп. На военноморскоговор това е (и тук ще цитирам дословно, но поради съображения за сигурност не мога да ви кажа от какво цитирам): „Създаването и управлението на организация, мрежа или система, или проект така, че информацията за персонала, вътрешната организация или дейностите на един компонент се предоставят на всеки от

останалите компоненти единствено до степента, необходима за изпълнение на възложените задачи.“ Ето защо е напълно възможно човек да има позволение по кодова дума за една част от даден проект, но не и за останалите. С други думи, може да ви е позволено да знаете за „Небесен кон“, но не и за някои негови части, обозначени с още по-секретни поредици от кодови наименования.

Разбрахте ли? Добре. Защото ще се наложи да си спомните всичко това само след няколко страници.

Окей, ето ме сега тук, на борда на китайски кораб, пред китайска каса за документи, хванал в ръце три свръхсекретни, класифицирани с кодова дума технически наръчници за проект, толкова поверителен, че дори аз съм напълно настрана. Виж ти каква ирония.

Взех папките, положих ги върху остатъците от бюрото и ги разгледах. Мамицата му — всичко изглеждаше дотолкова реално, че започнах да ставам много, много нервен. Още повече се изнервих, когато видях подчертаните с маркер раздели, повечето от които имаха ръкописни бележки на китайски в полетата си.

Вижте, ще ви кажа няколко неща за проекта „Големия брат“. Мога да ви светна само малко, защото толкова знам.

В миналото може и да сте чували да споменавам концепцията БДК²^[6]. Днес тази система е разширена и подобрена и се нарича К⁴РЗВ, изпълващо устата съкращение за Командване, Контрол, Комуникации, Компютри За Война^[7]. К⁴РЗВ е интегрирана система, която позволява на хора като мен да получават информация в реално време на бойното поле, без да се налага да преминават през безкрайни нива късопишковци от разузнавателните служби, изповръщани щабари, неизпълнителни мениджъри на средно ниво и други бюрократични пречки пред мисията.

С К⁴РЗВ мога да се включа и да източа необходимата ми информация — всичко от изображения в реално време до обозначения на целите, топлинни образи и спътникови карти — точно когато ми трябва. Тази технология е на мое разположение като командир на тюлени и в момента.

Но това не е всичко. К⁴РЗВ е програма с ограничен достъп. Тюлените като мен виждат само най-основните ѝ неща. Нагоре по стълбицата обаче съществува една високоразвита версия на К⁴РЗВ, за която само съм чувал, защото дори кодовите думи са секретни, и която

до момента не бях сигурен, че е проектът „Големия брат“, обозначен, както научих току-що, като „Небесен кон“.

Според най-новата информация от СЛУХРАЗ^[8] „Големия брат“ използва редица елементи на старата система БДК². Което означава, ако правилно съм разбрал подслушаното из кенефите, че мога не само да получавам тактически данни, но и да се бъзикам с телефоните и радиоапаратурата на врага, да им се изсера на радара и други средства за получаване на образи и да унищожа командно-контролните му способности. И най-хубавото — този „Голям брат“ К⁴РЗВ се събира в сандъци колкото куфари (два на брой, както разбирам от наръчниците пред себе си), може да работи на батерии при нужда и тежи петдесетина кила.

Или поне така казват. Аз нямам никаква представа, защото, както ви казах, нямам шибано позволение да знам за „Големия брат“, въпреки че, изглежда, за китайците това не се отнасяше.

Започнах да преглеждам наръчниците. Не ми трябваше много време, за да разбера, че шибаната система е по-мощна, отколкото се говори. Много лесно беше да превземеш цяла една страна — поне някоя малка или средно голяма. Страни като Саудитска Арабия, Кувейт, Гватемала, Хондурас, Куба или Сирия бяха лесни. Германия, Франция или дори Русия биха се опънали, но може би и те не биха устояли.

Чрез „Големия брат“ можете да се включите във всичко — от секретните военни комуникации до местните служби за управление на въздушния трафик, полицейските радиочестоти, клетъчни телефони и излъчвания на къси вълни. Да ги следите... по дяволите, та ако искате, можете дори да излъчвате в ефир по шибаното радио и телевизия. Можете да прослушвате телефонни мрежи — даже и новите цифрови телефони. Можете да програмирате шибаната цел и да получите радарни изображения на системите с ракети земя-въздух и земя-земя. Можете да командвате и контролирате военни самолети и да оценявате целите си така добре, както всеки един проклет самолет АУАКС. Можете да излъчвате неподслушваеми съобщения чрез потайно използване на сигурните приемо-предаватели на Агенцията за национална сигурност — или чрез френските, английските, израелските, китайските или руските разузнавателни спътници, ако искате. За възможностите на това, в което гледах, съществува

технически термин в средите на войните със специални методи. Той е: Невероятно, мамка му!

Унесът ми бе прекъснат от настоятелното ръмжене на Гадния в слушалката:

— Шкипере, по-добре ела веднага...

— Къде си?

— В товарната част на кърмата — втория отсек.

Слязох по една голяма стълба и три малки стълбички и се насочих назад. Виждах, че хората са прегледали товара напълно. Всеки сандък, кашон, щайга, кутия и контейнер бяха отворени и разгледани. Прекрачих две порцеланови тела за лампи. Мина ми през ума, че май е хубаво, дето нападнахме кораба сега, защото бе повече от три-четвърти празен. Сигурно ако бяхме го превзели на излизане от Шанхай, щяхме да се нуждаем от цяла седмица, мамицата му, за да разгледаме всичко. Но бидейки сигурни от сканираните изображения от спътника ФОРТЕ (а да не говорим и за надеждната информация, според която китайците имат договор да продадат на Пакистан ракети), че частите за ракетите са все още на борда, оставихме да премине през по-натоварените морски маршрути, като предпочитаме да го нападнем в най-изолираната част от пътя му. Затова „Принцесата от Нантон“ бе разтоварила малко в Пусан, Корея, Йокохама, Япония, и няколко други места.

Бързо бяха открили ракетите. Имаше шест големи контейнера, същите, които според нашите сандъколози съдържаха гореупоменатите стратегически ракети със среден обхват. Разбира се, огромните дървени сандъци нямаха обозначения. Но сандъкът с ракета изглежда точно като сандък, направен да, въ, съдържа ракета. Виждах, че ядрените глави са опаковани отделно, по абсолютно същия начин, както ние транспортираме своите ядрени бойни глави.

Тези ракети бях очаквал да намеря. Изненадах се обаче от шестте произведени във Франция РКИЗ — Ракети „Круз“, Изстрелвани от Земята. Шибаните китайци дори не си бяха направили труда да ги скрият — намираха се в същия тип тактически водонепроницаеми контейнери, с които транспортирам своите оръжия по море. И всички контейнери носеха надписи на китайски.

Почесах се по брадата. Знаех, че пакистанците не се интересуваха от ракети „Круз“. Вече ги имаха със стотици с любезното

съдействие на бившия Съветски съюз, Северна Корея и Франция. Вече бяха купили и стратегически ракети със среден до дълъг обсег от Пекин. Но пред себе си виждахме половин дузина тактически ракети със среден обсег 500, може би 525 мили. И то френски, а не китайски. Какво ставаше, по дяволите?

Е, нямах време да отговарям на този въпрос, защото пред себе си имах още много като него. Също толкова например ме объркаха руските щурмови автомати „Калашников“ в груби дървени сандъци с надписи на английски език — „Експорт — Завод за металорежещи инструмента Целиноград/МВД“. Буквите МВД ме притесняваха, приятели, защото означават *Министерство внутренних дел*, което се превежда на английски като Министерство на вътрешните работи. От наскоро събрания опит от Москва знаех, че МВД е най-корумпираното ведомство на бившия Съветски съюз. То се занимаваше с всичко — от контрабанда с ядрени технологии до продажба на наркотици по улиците.

Но това е друга история. Да се върнем към претърсването. Отворих повече от дузина сандъци с неизползвани полуавтоматични пушки СКС за съветската армия, скрити в сандъци с надписи на Московската фабрика за играчки. Имаше кашони с разнокалибрени пистолети „Токарев“ и „Макаров“, обозначени като соев сос за гъби. Имаше и други подобно маркирани сандъци с двадесетинагодишни съветски противопехотни мини, както и към два и половина тона (!) пластичен експлозив „Семтекс“, опакован в лесни за пренос десеткилограмови блокчета, както и четири-пет тона български, руски, украински и чешки патрони, внимателно увити в дебел черен найлон, опаковани върху палети и обозначени като чугун.

Ракети „Круз“? Руско оръжие? Муниципии от Източния блок? Това не беше много логично. Всяка година китайците продават същия вид стока за милиарди долари и защо, по дяволите, им трябва да купуват и/или превозват руска, като буквално тонове от същите неща седят по складове в Шанхай и Гуанчжоу? Всъщност през изминалото десетилетие Китай беше включен доста нависоко в списъка на десетте най-големи продавачи на оръжие в света. Помните ли? Миналата година представляваха, както навярно би казалото добротото списание „Билборд“, куршум номер две.

Сандъците с „играчки“ и „металорежещи инструменти“ бяха пирографирани и на кирилица. Прокарах ръка по грубото дърво на един от отворените сандъци. Не мога да чета руски, но разбирам достатъчно, за да схвана, че пирографираните надписи означават „Сандък 15 от общо 15“. Погледнах оръжията в него, след това направих сметки наум. Сандъците с „играчки“ и „металорежещи инструменти“ съдържаха достатъчно малокалибрено оръжие и патрони за снабдяване на малка армия или голяма партизанска група за повече от година. И аз разглеждах само малко количество от общата пратка. Не забравяйте, че бяхме нападнали „Принцесата на Нантон“ към края на плаването ѝ.

— Препиши няколко серийни номера — наредих на Алигатора.
— Да видим дали ще разберем откъде са.

Вижте, дори и тогава, дори и толкова рано в разказа ситуацията просто не се връзваше. Нещо намирисваше в тази сделка. И неприятната истина беше, че нямах никаква представа каква е горепосочената миризливост. Но разбрах, след като отидох четири метра по-навътре в кърмовия отсек, че няма време да спирам и да мириша барута като романтична девица.

Защо? Защото това, което виждах, не бяха ядрените ракети или оръжията, заради които ме извика Гадния. Това бяха двата алуминиеви куфара — всеки колкото голям куфар от старите, снабден с колелца и шифърни ключалки.

Гадния клечеше до един от тях, след като им беше разбъзикал шифрите и отворил ключалките като миди. Вътре имаше дебел черен дунапрен, издълбан, за да поеме съдържанието: няколко сложни електронни устройства от тип „черна кутия“. Някои от тях имаха малки екрани. Други — циферблати и бутони. Той беше ги извадил от номерираните им места в дунапрена, разпръснал ги в полукръг около себе си, след това поставил подредените, намотани и цветово кодирани кабели на отделно място, за да направи неофициална инвентаризация.

Наведох се за по-близък оглед. В единия имаше девет модула, а в другия — дванадесет. Всеки модул носеше надпис „Собственост на Съединените американски щати“ с малки букви. В едно от отделенията на куфара видях две книжки с меки черни корици колкото полева библия. Изскубнах едната и я отворих. Заглавната страница носеше сериен номер. На предната корица имаше земно кълбо, факел и

спътник — емблема на Разузнавателното управление към Министерството на отбраната на САЩ. Над заглавието се четеше думата „СЕКРЕТНО“. Текстът, отпечатан с малки букви, представляваше изчерпателен списък на спътникови честоти и данни за орбити — нашите, както и на всички останали. Виждах бях такъв списък на бюрата на стария си приятел Тони Меркалди. Мерк го нарече списък за будалкане със спътници. Бързо прелистих книгата, след това се заех да разглеждам останалите неща.

Огледах всяко нещо, въпреки че нямаше нужда. Знаех какво сме намерили — устройство „Голям брат“ с всичките му технически наръчници. За Съединените щати това представляваше абсолютен провал и го казвам съвсем сериозно.

Бумеранга вдигна една кутийка за отклоняване на радары, която би могла да превърне самолет или малък кораб в машина от типа „Стелт“ само с преместването на един превключвател. Тя не беше много по-голяма от уокмен. Разгледа я много внимателно. Погледна ме и я насочи към мен.

— Шефе на пичовете, струва ми се, че набарахме нещо много кофти, а? Направо нечестива работа. — Захили се като перверзен курвенски син, както умеят само калифорнийските сърфисти. — Истински се надявам да можем да си поиграем с него.

[1] Игра на думи със *Sir* и *Cur* (псе, гадина). — Б.пр. ↑

[2] Едуард Тийч, наричан също Черната брада (? — 22.XI.1718), един от най-известните пирати в историята, превърнал се в значителна фигура на американския фолклор. — Б.пр. ↑

[3] Герой от романа „Островът на съкровищата“. — Б.пр. ↑

[4] Един (ит.). — Б.пр. ↑

[5] Град от филмите уестърни, в който се стреля безразборно. — Б.пр. ↑

[6] БДК², произнасяно бе-де-ка-две, означава бойни действия за командване и контрол. Това е, когато съчетаете оперативна сигурност, измама, психологическа война и физическо унищожение, за да елиминирате, повлияете, разстроите и унищожите командните и контролни възможности на врага. ↑

[7] Смятате, че си измислям, нали, момчета? Е, не си измислям. Можете да намерите К⁴РЗВ в настоящия Речник на военните термини

на Министерството на отбраната на САЩ, издаден от Комитета на началник-щабовете. ↑

[8] Разузнаване по слухове. ↑

ГЛАВА

4

Докато Нод правеше дигитални снимки на товара — още доказателства за председателя и министъра на отбраната, — аз нагласих осигурения срещу подслушване уред за спътникова комуникация на „Големия брат“ върху мостика на „Принцесата на Нантон“ и наруших радиомълчанието. Да, знаех, че съм опасно назад от графика. И да, знаех, че действам в разрез с указанията за мисията. И да, знаех, че вероятно щях да кипна лайната на някои хора.

Но това е част от нестандартното воинство в края на краищата. Когато подозираш, че страната ти е в опасност, трябва да действаш. Решително. Точно сега. И трябва да си готов да изтърпиш последствията.

Но както знаете, много малко са последствията, които не съм изтърпял. Освен това исках да знам какво ставаше, мамка му — в края на краищата не всеки ден, когато сте на борда на неприятелски кораб, се натъквате на най-сложното оборудване, което се произвежда в собствената ви страна. Затова, преди да се измъкнем и да изпратя този кораб и товара му на дъното, исках отговори.

Е, може би е приятно в моменти като този да имам до себе си един от онези китайски *ts'ing-po kwan-koon* — това е офицер от разузнаването, върху когото да извърша малко *suen-man*, както в тези води казват на разпитите. Но както вече знаете, екипажът на „Принцесата“ понесе 100 процента загуби и нямаше кого да *suen-man*.

Така че за да получа отговори, изстрелях един сигнал до Вашингтон. Най-важно беше да се обадя на председателя Крокър — трябваше да знае какво съм открил.

Набрах номера на секретния телефон на бюрото му. Той звънна два пъти. След това отговори женски глас:

— Шестдесет и осем, двадесет и четири.

Номерът на вътрешния телефон беше верен. Но не познавах гласа. Изчаках. Тя повтори номера.

— Кой е? — запитах.

— С кого говоря?

В никакъв случай нямаше да й кажа кой съм.

— Търся председателя Крокър.

— Не е тук. Мога ли да му предам нещо?

— Кога ще се върне?

— Много ще закъснее — чух как слага ръка върху слушалката и настъпи тишина за една-две секунди. След това гласът се обади пак:

— Но кой се обажда?

Е, сигурно искате да знаете защо председателят Крокър не беше на разположение, когато тече критично важна мисия. Отговорът е двойствен. Първо, мисията ми беше нелегална, а не тайна. При тайните мисии — както прекъснатата спасителна операция в Техеран, водена от стария ми колега и приятел Чарли Бекуит — целият комитет на началник-щабовите седи в залата и гризе нокти, докато разбере какво става. А нелегалните мисии не би трябвало изобщо да се случват и всяка ненужна проява на внимание би могла да привлече нежелано подозрение. И затова председателят следваше редовното си разписание — каквото и да беше то — и със сигурност не си правеше труда да седи до телефона.

Всъщност той изобщо не очакваше обаждане от мен, докато не стигнех в безопасност на борда на подводницата, изпратена да прибере една група анонимни тюлени, изпълняващи секретно учение.

Но все още имах нужда от помощ — и съвет. Затова опитах друг секретен телефон. По-точно набрах номера на секретния телефон отляво на бюрото на стария ми приятел от Разузнавателното управление на МО Антъни Винсънт Меркалди. Двамата с Мерк си играем на игрички още от времето, когато Исус беше готвач в казармата и Саддам Хюсеин не се опитваше да прави ядрени бомби. Ако някой знаеше какво става, мамицата му, или може да поразпита, без да предизвиква вълнение, то това беше Мерк. Обадих му се по същия начин, както на Председателя: като се промъкнах в най-удобната птица за сигнално разузнаване на Агенция Безименна, за да се повоза без пари (кодовото обозначение на този спътник е „Трейси Уинк“ и ще ви кажа само толкова, освен ако нямате същите права на секретна информация като мен).

Как го направих, питате?

Ами, първо, намерих общото местонахождение на спътника, като проверих удобно предоставената книжка от Разузнавателното управление на МО с честоти, траектории и орбитални пътища. След това настроих честотата на импулсния приемо-предавател, на която исках да предам в трикилограмовия „Голям брат“. През това време Пачия крак разви четиридесетсантиметровата метална спътникова чиния, която прилича на малък обърнат от вятъра чадър.

Насочихме очни ябълки към предутринното небе и вдигнахме чинията под ъгъл от шестдесет градуса право на север. След като „Големия брат“ локализира импулсния приемо-предавател, автоматично засмука сигнала като курва хуй или жиголо — клитор (ето малко ирония с равните права при кандидатстване за работа за примерните читатели сред вас), направи красив карамбол от станцията на Агенцията за национална сигурност в Пайн Гап^[1], Австралия, и го върна право към системата за обозначаване на разузнавателните сигнали в станцията „Винт Хил“ северно от Манасас, щат Вирджиния, и оттам — към Пентагона.

Набирах десетия етаж на сградата на Разузнавателното управление на МО над метростанция „Вашингтон“ в Кларендън, щат Вирджиния, където беше малко преди 19:00 и един ден по-рано. Телефонът извъня два пъти с толкова чист сигнал, сякаш се обаждах от съседната стая.

Гласът на Мерк отговори:

— Меркалди.

— Аз съм. Трябва да говорим. Натъкнах се на един истински голям братски проблем и много спешно ми трябва информация за този голям брат.

На другия край настъпи пауза на вцепенение. След това чух ръмжене:

— Мамицата му, Дик, та ти нямаш позволение за това.

— Може и да нямам шибано позволение, но имам шибаното такова пред шибания себе си.

Даже му прочетох малко от изучканите технически наръчници, както и изучканите серийни номера на изучканите наръчници за спътниците на изучканото Разузнавателното управление на МО.

— Ей, не казвай нищо повече — предупреди ме Мерк.

— Защо?

Казах му с какво оборудване излъчвам и го чух да си поема дъх през зъби, невярващ.

— Ебаваш се.

— Е, нима бих направил такова нещо, особено откъдето съм точно сега.

— Къде си?

— Някъде — отговорих. — И повече не казвам.

Това го смълча. После поиска да му опиша куфарите. Чух, че си записва. След това попитах дали знае как оборудването е излязло извън контрола на американското правителство.

Мерк просто отговори:

— Никаква представа нямам, но бъди сигурен, че ще разбера.

— Да, добре, но не оставяй знаци, които да сочат към мен.

Той схвана логиката в думите ми. Нямахме смисъл някой да научава някакви подробности. Особено когато сме твърде рано в играта, за да правим ОВС, което на военноговор е Оpozнаване Враг-Свой. В който момент, след като приключихме с любезностите, ми каза да свършвам проклетата си работа, да събирам проклетия си екип и да изнеса проклетите си непослушни тюленски задни части към по-безопасна територия:

— Нали ще се измъкнеш откъдето и да си сега, по дяволите?

Казах му, че иронията му не ми допада и че след няколко часа ще сме на по-добро място, от което мога да се обадя. Всъщност екипът ми и аз трябваше по разписание да сме тръгнали преди около половин час.

— Обади се веднага, като стигнеш на сигурно място — каза Мерк. — Ще имам отговор, Дик. Обещавам.

10:12. Бих могъл да ви разправя всички болезнени подробности по измъкването ни, но ще сгъстя изминалите три и половина часа в простото изказване, че представляваха едно много изморително изживяване за всички ни. Изпратихме „Принцесата“ и товара ѝ с ракети и оръжие пет километра под водата. Спасихме към сто кила разузнавателни материали — повече, отколкото може би е необходимо, но пък като не говоря и не мога да чета китайски, не зная кое е ценно и кое е обикновен боклук. Затова помъкнах всичко като шлеп — или поне колкото се събираше във водонепропускливите ни сакове, —

преди взривните заряди да прекършат надве гръбнака на „Принцесата на Нантон“ и да я пратят на дъното.

Както и да е, саковете и куфарите с „Големия брат“ отново изпълваха лодката — надуваема щурмова, до преливане. Тя от своя страна газеше опасно ниско във водата. Което означаваше също, че се налагаше да се движим по-безопасно, бавно и следователно неикономично откъм горивото, отколкото бяхме планирали.

Което означаваше — вече загрявате ли ситуацията? Точно така: свърши ни се изпрасканият бензин на две изтаковани мили от измушканото, изтаковано и прецакано място за среща и половин час подскачахме като изчукана коркова тапа, докато изтакованият командир на подводницата реши, че след като вече не се движим (виждаше ни съвсем добре на изтакования си шибан модерен радар) и сигнализираме редовно — а и донякъде френетично — по нашето официално най-обикновено сигнализиращо устройство за тюлени на Военноморските сили на САЩ, би могъл (следва прозаявка и протягане) да се приближи бавничко към нас и да ни прибере.

Впрочем може би искате да знаете защо не дойде веднага, след като долови затруднението ни. Отговорът на този въпрос е в две части. Първо, тъй като нямаше представа каква е мисията ни (спомнете си, че просто бяха поискали от него да прибере група тюлени на предварително определено място посред океана), навярно не е изпитвал силно желание да дойде и да ни измъкне от водата, защото може би седенето и подскачането нагоре-надолу като шибана коркова тапа е част от нашия ОППЛАН (оперативен план). Второ, и може би по-важно, изминаването на още две мили не влизаше в списъка на задачите му. Както всички вие знаете, ядрените подводничари не сядат и на гърнето, ако това не е в списъка със задачи. И така, след перфориращото бърбреците пътуване седяхме и се мятахме (и се клатушкахме и скимтяхме), и подскачахме и се търкаляхме, докато той седеше и седеше, и седеше, и ни гледаше през боядисания си в камуфлажна окраска перископ.

10:21. Качиха ни на борда на подводницата „Скорпион“. Преди да се спуснем вътре, съблякохме щурмовите си облекла и повечето погребяхме зад борда. Почти цяло денонощие бяхме ги носили, закопчани с ципове върху себе си. Те нямат, както вероятно се

досещате, вградени тоалетни. Ето защо бяхме ги напълнили доста яко. (Тук мога да бъда обвинен в престъпно укриване на ароматни улики.)

Всъщност помолих старшината — това е най-главният срочнослужещ на подводницата — да донесе на палубата маркуч, за да се почистим. Отначало се дърпаше: в неговия списък не фигурираше маркуч. Но след деликатен полъх от *toi*^[2] го обзе силно желание да се подчини, независимо дали шибаният маркуч фигурираше черно на бяло в списъка или не.

10:30. Взех един хубав душ, преоблякох се във взет назаем син комбинезон с логото на подводницата и значка на гърдите, на която пишеше „Посетител“, и се отправих към мостика. Командирът беше там, наведен над огромна морска карта. Той беше компактен, мускулест човек, с тяло на футболист-защитник. Накара ме да изчакам, докато доначертае една линия по прозрачния найлон върху картата, след това вдигна очи и протегна ръка към мен.

— Аз съм Дейв Бранкато. Радвам се да ви видя в безопасност и здрави, полковник — каза с диалект, който ме върна към младежките ми години в Ню Джърси. След това премина към деловите приказки: — Извинете, че не дойдох да ви прибера по-рано — каза просто. — Май оплесках нещата. Е, какво ще кажете за малко горещо кафе?

Замислих се за кисел, дързък отговор. Но честно казано, точно сега не ми беше до спречквания. Имаше доста по-важни неща, за които да се дърлям, ако толкова ми се искаше. Освен това оплакванията с нищо нямаше да ми помогнат. Първо, това си беше негов кораб, а не мой. Второ, както казах, имах си твърде много работа.

— Приемам извинението — отговорих, като разтърсих дланта му. — И тъй като навярно не носите джин „Бомбай сапфир“, кафето ще свърши отлична работа.

Млъкнах.

— Слушай, Дейв, бих искал момчетата ми да хапнат, да се позакърпят и да поспят — от два дни не са подгъвали краченца. И ми трябва твоята радиозала, но само за мен, защото е необходимо възможно, най-бързо да се свържа с Вашингтон по обратния канал.

Бичият му врат се помести от ляво на дясно и направи смръщена гримаса.

— Не става, полковник.

Знаете, че не обичам да чувам думите НСП, което и казах дословно на капитан Дейв.

— Не това имах предвид — отговори той. — Става дума за възможности, а не дали искам или не.

Обясни ми, че неговият „Скорпион“ не бил оборудван с обратен канал. Точно тази канализационна тръба, на която е капитан, била една от най-старите в експлоатация и комуникационната система още не била осъвременена. С горчивина каза, че сигурно никога няма и да бъде обновена, защото подводницата е предвидена за извеждане от експлоатация след осемнадесет месеца. Питате защо? Искаш ли ти да им кажеш, капитан Дейв?

— Дадено, Дик. Защото благодарение на президента борбата във Военноморските сили за опазване на околната среда е тройно засилена, докато бойните възможности са намалени наполовина.

Затова вместо спътников импулсен излъчвател от най-ново поколение и други високотехнологични неща „Скорпион“-ът имаше само апаратура от около 1993 година, модел според бюджета за икономии в стил НШВ (Нека Шибаме Военните) на Уилям Джеферсън Клинтън, която беше гласово-аудиотска радиотелекомуникационна система, позната като АВТОДИМ, от АВТОматична ДИгитална Мрежа. Без звънчета. Без панделки. И без никакви чикиярски възможности за ползване на обратен канал.

Ако използвах АВТОДИМ, всичките ми щекотливи гласни звуци трябваше да се изпращат с карамбол към Вашингтон през кодиращата система в центъра за ОППОД — ОПерации на ПОДводниците — в пристанището в Пърл Харбър. А всяко съобщение, преминало през кодиращата система, може да се отвори на пара, както казват специалистите по капаци и печати^[3], и откопирано. След това то може да бъде разгледано на спокойствие от хората, които управляват системата, или да бъде предадено на Агенция Безименна, или дори, в някои случаи, на местните тихостъпалковци от ЦРУ или Държавния департамент.

Казах на капитан Дейв, че *non vorei per tutto l'oro del mondo*, което на пикантен италиански от Ню Джърси значи, че не бих се доближил до неговия АВТОДИМ и на три метра, колкото е и пишката ми. Не. Трябваше да се обадя до Вашингтон, без да предизвикам дори и вълничка или пък ехо.

Възможността за това се гушкаше удобно в моя алуминиев куфар. Трябваша ми само петнадесет минути време на повърхността и мостика на капитан Дейв, без да ме смуцават наблюдатели и други лица от персонала освен моите хора. Искях да използвам връзката земя-спътник на „Големия брат“ на спокойствие, макар че нямаше да кажа на капитана нищо, освен че желая да бъда сам.

— Ей, сецам се. Когато сме в дока, гледам канала с класическите филми. Грета Гарбо, нали? — Дейв Бранкато се ухили. — Е, нямаш проблем да си сам, ако не те притеснява малко студена солена вода в плитката.

Първи приоритет: председателят Крокър. Свързах се, но същият женски глас каза:

— Шестдесет и осем, двадесет и четири.

Прекъснах връзката. Извинете, мадам, но предпочитам да обяснявам директно, а не чрез посредници.

Обадих се на Мерк. От когото не останах удовлетворен, когато най-накрая го намерих след три опита и пет часа. Той беше преровил компютърната мрежа на Разузнавателното управление на МО, без да намери нищо. След това влязъл в мрежата на Пентагона. И там нищо. Затова се обади на стар приятел в „Моторола“, чийто скункс-завод (това е нещо като прякор сред шпионите за отдела за тайни операции на „Моторола“) притежаваше договора за „Големия брат“.

Мерк не научил нищо, докато не дал номерата на ръководствата за спътниците. Тогава му казали, че точно този апарат е част от една черна операция и от „Моторола“ не могат да кажат нищо, освен ако Мерк не каже точните кодови думи — което, разбира се, той не можел да направи. Толкова.

Мерк млъкна и го чух да слага ръка върху слушалката, като че някой е пхнал нос в кабинета му. След това отново се обади:

— Затова реших, че след като това е технология, може да знаят нещо в ОСЕР.

ОСЕР — така ние от армията произнасяме съкращението ОСОР — Отдел за сигурност на отбранителните разработки. Те са хората, които гарантират, че няма да изпращаме неподходящи технологични неща зад граница.

— Затова се обадох на един, когото познаваме от началото на света — сещаш ли се за лудия арменец?

И още как. Името му е Рон Мардиджиян и е готин. Много съм работил с него през годините.

— Знам за кого говориш — казах.

— Е — продължи Мерк, — тогава разбираш колко странно трябва да е това нещо, защото оня почва да ми пробутва един голям номер, че всъщност ние сме почти напълно непознати и защо, по дяволите, му се обаждам по този въпрос. А после ми казва: „Не мога да говоря по телефона. Ела тук да се видим“, ми казва. А разговаряме по кодираните телефони, Дик — говорим по шибаните неподслушваеми телефони! После вика да му се обадя от монетен телефон, ама да не използвам оня във файето и да не казвам имена.

Това беше странно.

— И какво?

— Ами какво, скачам в метрото при Пентагона. Обадох се от един телефон на гарата и му говорих точно както той искаше: „Аз съм. Тук съм.“ А той, Рон, ми шепне: „Качи се догоре с ескалатора и чакай.“ И шест минути по-късно шантавото му копеле се появява с една голяма бяла ловджийска шапка — знаеш ги, онези с големите широки периферии — и слънчеви очила, стиска ме за яката и ме помъква по улицата.

Меркалди млъкна, сякаш за да провери връзката. После отново започна:

— Значи почвам да си мисля, че той просто се държи като обикновен параноичен арменец, нали така? Но после загревам, че си го е шубе истински. И ти казвам, шубе го беше. Затова го питам какво, мамицата му, нали така? А той вика: „Виж, ако ще говорим за това, искам да сме далече, много далече от всякакви очи и микрофони и другите, по-изтънчени наблюдателни устройства, за които знаем и двамата.“ После ме претърсва. За бога, Дик, той си ме претърси да не нося микрофон. И след това, като остана доволен, че съм чист, ме стиска за реверите и казва: „Окей, казвай защо питаш!“

Прекъснах го:

— Не си му казал нищо...

— Казах му, че е за един приятел от Военноморските.

Настъпи пауза.

— Е, казах, че е за приятел, който е тюлен — призна Мерк. — Но, Дик, има много тюлени.

Правилно. Но не са много тези от нас, които биха питали за „Големия брат.“ А и не са много онези от нас, които познават Мардиджиян, параноичния арменец, от петнадесет години.

— И той какво ти отговори, като му каза за тюлена?

— Вдигна очи към небето и каза, че в никакъв случай не може да ми помогне, защото, ако моят приятел е същият приятел, за когото той се сеща, той работи за председателя, а това не е работа на Комитета на началник-щабове. Отново ме стиска за шибаните ревери и ми шепне: „Аз знам, че Комитетът на началник-щабове е изключен от това нещо. Сто процента.“

По дяволите. Мардиджиян знаеше точно за кого говори Мерк. Разкрит бях.

— Мерк, мама му...

— Ей, Дик, станалото-станало. Но продължих да го натискам. Яко го огънах, копелето му с копеле. С пълна сила раздувах за старото приятелство.

— И? — вече губех търпение.

— Измина почти час — трябва да бяхме извървели две мили и най-после той ми каза нещо. Призна, че имат папка за сделка с „Големия брат“.

Ето един факт от разузнаваческата работа. Пъхнете ли веднъж крак във вратата или вмъкнете ли нос под палатката, или вкарате ли хуя си в... е, просто запълните ли онази част от анатомията, от която ви става гот — е по-лесно да вкарате останалата част от себе си вътре.

— Значи си го понатиснал още, нали?

— И още как! И знаеш ли какво ми снесе половин миля понатам? Казва ми — ще ти го река точно както той го каза. Значи казва: „От Съвета за национална сигурност дойде специална доставка на пица с оранжев етикет. Свръхголяма, с всички гарнитурни.“ Окей, аз го схващам и питам точно каква гарнитура е имало. „О — казва, — етикети от ЦРУ, от Агенция Безименна, от президента, дрън-дрън-дрън. Все секретни работи. Всичките с ограничен достъп.“

Мерк млъкна.

— Питам го дали няма да ми отчупи малко, нали така? А той казва: „Забрави. Твърде гореща е.“ След това ми казва никога повече да

не повдигам въпроса точно за тази пица, особено в моя магазин.

— Пита ли го защо?

— И още как. И той пак ми заговори за пици. Казва ми, че става дума за някаква нова рецепта. Нещо за Китай и руснаците — и тестото било заквасено без никаква помощ от Министерството на отбраната. След това вика: „Освен това сега е във фурната в Белия дом. По вида на нещата, изглежда, се пече от доста време.“ И толкова. Не искаше да каже нищо повече. Само вика да не си пъхам носа в тая работа и да не го търся за повече информация.

— Имаш ли представа кой е зад това?

— Никаква — отговори Мерк. — Доколкото знам, това е от онези потайни работи, дето толкова много ги вършат сега като на свободна практика. От думите на арменеца разбирам, че точно това е приоритет на президента и вероятно с него се занимава съветникът по националната сигурност.

— Можеш ли да бръкнеш малко по-дълбоко?

— Ега ти, не! — Гласът на Мерк придоби леко тревожна нотка. — Може би вече съм бръкнал прекалено дълбоко. Май чувам щракания по телефона си, каквито досега не бях чувал. И почвам да виждам все едни и същи хора след себе си. И става дума само за последните шест-седем часа, Дики. Обзема ме арменската параноя, а точно това не искам. Затова ми се струва, че тая ситуация е от тип 3 на квадрат^[4], нали така?

От разговора с Мерк останах още по-объркан отпреди. Вижте, цялата ми военна кариера е изградена на основите на онова, което може би ще наречете морални ценности (в морската пехота сигурно им казват мореходни ценности). Една от най-основните е, че не може да помагате и създавате комфорт на врага си.

Под тази точка за помощта и комфорта аз със сигурност бих поставил отдаването на най-сложната си технология. Вижте, ако някой би знаел какво, мамицата му, става, той ще е председателят Крокър. Но докато не вдигне шибания си секретен телефон, нямаше да кажа нито думичка. Ще легна за бойна дрямка, а после ще опитам пак.

Междувременно аз бях просто и по най-старомоден начин казано, объркан. Питате защо? Защото седях тук със сто кила документи, които не можех да чета, и два куфара с най-модерни

технологийки и нямах и най-шибана идея какво става. Ето защо можете да разберете сащисването ми.

Впрочем добрата новина беше, че имах три и половина дни път (отправили се бяхме назад към Гуам, откъдето щяхме да летим за дома), тоест разполагах с несмуцавана от никого възможност да сондирам, преценявам и, надявам се, разгадая тези ребуси, като се обаждам до кабинета на председателя Крокър с надеждата, че той сам ще вдигне проклетия си телефон. Лошата новина беше, че през следващите няколко дни нямаше да мога да действам, освен от разстояние. Това будеше тревога, защото, както знаете, аз съм от хората на действието.

Слязох от боевата рубка при руля и помъкнах куфара с „Големия брат“ по тесните коридори към каютата си, набутах го при приятелчето му, а после се качих на койката за бойния си сън.

Мисля, че още не бях затворил очи, когато кокалчетата на едни груби пръсти избарабаниха хитра поредица по стената отвън на каютата ми.

— Какво...

Обърнах се и се изправих — и праснах главата си в тавана, когато подводницата рязко ускори нагоре. От удара очите ми се наляха със сълзи и се закашлях.

— Здравсти...

Един очилат матрос завря ниско подстриганата си глава в каютата, като се опитваше да не обръща внимание на болката в погледа ми. Но едва сподавяше една огромна усмивка, като каза:

— Командирът желае присъствието ви на мостика, полковник Марчинко.

Предпазливо опипах смъдящото си чело с грубите си пръсти. Май щеше да ми излезе шибана цицина колкото орех.

Облегнах се на малкото правоъгълно нещо от порест каучук, което минава за възглавница в тия канализационни тръби, и се заслушах в настоящето туптене между слепоочията си, докато опитвах да докарам на фокус циферблата на часовника си. Посрани Боже! Спал бях осем часа. Ега ти и шибания боен сън.

— Кажи му, че идвам.

— Току-що получихме... о, това изглежда наистина неприятно. — Дейв Бранкато се вгледа в челото ми и съчувствено поклати глава. Протегна към мен бележката между дебелите си пръсти. — Вече се движа с постоянни четиридесет и два възла и смятам, че ни остават три и половина часа, докато хеликоптерът дойде от Сингапур да ви вземе.

Погледнах. Прочетох. Изохках. Има моменти, в които независимо от най-силните намерения постоянно да бъдеш изобретателен, клишетата казват всичко.

Този беше такъв. Защото днес нямаше покой за отрудените^[5]. Е, може би не трябва да ви казвам какво точно пишеше в бележката, защото тя беше свръхсекретна. Но може да ви дам само един същностен намек.

Пътуването ми до Гуам беше прекратено с любезното съдействие на главнокомандващия тихоокеанския флот. Той, в проява на своята четиризвездна мъдрост, ме беше изпратил като ВДД (спомняте си, че ВДД означава Временна Допълнителна Длъжност, макар че тюлените го наричат Вдървен от пиене Десантник Доброволец) до Йокосука, огромната съвместна американско-японска военноморска база край Йокохама.

Стигнах ли там, щях (мисля, че мога да цитирам дословно): „съветвам, съвещавам и предлагам помощ за управление на кризисни ситуации по конкретно и непосредствено искане на инспектора от Японската национална полиция Тоширо Окинага, на тактическите сили на ПС (приемащата страна) в текуща и нетърпяща отлагане кризисна обстановка, възникнала в единственото заведение за бърза храна в Йокосука“.

Искате ли да ви го превода, приятели? Добре. Това означава, че главнокомандващият тихоокеанския флот искаше задника ми в Япония, за да мога да помогна на екип за специални тактически методи и оръжия от японската полиция да оправи тълпа танга, взели за заложници няколко служители от Военноморските сили на САЩ в „Макдоналдс“, базата Йокосука.

Как главнокомандващият тихоокеанския флот беше научил, че съм на борда на „Скорпион“? Отговорът на този въпрос изисква заплата, далеч по-висока от моята. Но бих се осмелил да предположа, че имаше връзка със Съоръжението за сигурност на комуникациите,

управлявано от кабинета на председателя на комитета на началник-щабовете — комуникационно звено, което може незабавно да го свърже с всекиго навсякъде по света.

Та като е така, защо председателят и главнокомандващият прекъсваха последната отсечка от съществено важна мисия, за да ме вдянат японопосочно? Добър въпрос — и ако не се движехме с пълен напред, бих отишъл в бойната рубка на подводницата с удобния си предавател и бих задал на председателя Крокър точно този въпрос.

Но не можеше. Капитан Дейв имаше заповед на хартия. И запомнете какво ви бях казал за подводничарите — те не променят нещата, записани на хартия.

Първо, отношенията между Военноморските сили и ЯМСЗ (Японските морски сили за самоотбрана) винаги са били добри. Затова, при възможност, главнокомандващият тихоокеанския флот би се постарал силно, за да помогне на японския си колега.

Но само тези взаимоотношения не биха били достатъчни, за да ме изпрати той набързо в Йокосука. Действаше по политически съображения. Вижте, ако оставим Военноморските сили настрана, нашите отношения с японците се намираха от известно време в състояние, което може да наречете плачевно. Още, това състояние беше предизвикано преди всичко от Съединените щати, а не от японците.

Искате конкретни факти? Ами първо, японците бяха възмутени, когато се оказа, че моите колеги от Християните в действие (вероятно се сецате вече, че ние тюлените наричаме така ЦРУ^[6]), знаеха, но не си направиха труда да ги предупредят за сектата Аум Шинрикьо.

Казвате, че не си спомняте за Аум Шинрикьо? Те бяха боклуците, които сложиха кутиите с нервнопаралитичния газ зарин в пет влака на метрото в Токио през 1995 г. и убиха дванадесет и раниха други пет хиляди и петстотин души. Е, оказва се, че ЦРУ знаели, че онези от сектата Аум Шинрикьо са изпитвали зарин, а и табун и други смъртоносни химични и биологични вещества в едно тяхно ранчо в Австралия. Знаели даже, че онези можели да направят и взривно устройство за своя газ зарин и че биха успели да го вкарат от Австралия в Япония.

Но вижте какво става: в Ленгли не си направили труда да предадат нито къс от горната информация на японския си партньор —

разузнавателната служба, наречена Служба за кабинетни изследвания, известна повече като Найчо. В Найчо не останали нощо^[7] доволни.

Също имаше и проблем с нашите американски военни, дето изнасиха дванадесетгодишната ученичка от Окинава. Окинавците реагирали прекалено силно (не без основание, бих добавил). Опитали се — неуспешно — да изгонят всички американци от острова си. Това не са желаните отношения, когато е стратегически важно да запазим своите военновъздушни бази и други военни инсталации в чужди земи.

И така, в интерес на хармонията между *Amerikajins* (това сме ние, гринговците) и *Nihonjins* (това са японците) преди двадесет и два месеца беше изпратена записка с подписа на бившия съветник по националната сигурност в Белия дом.

Нека ви я покажа в пълния ѝ вид. И не забравяйте, че съкращението ПОТУС значи Президент на Съединените щати.

ПАМЕТНА ЗАПИСКА

БЕЛИЯТ ДОМ

ВАШИНГТОН

СЕКРЕТНО

РАЗСЕКРЕТЕНО ПРИ СНЕМАНЕ НА ЕТИКЕТА

До: Министъра на отбраната

От: Съветника по националната сигурност (нечетлив
подпис)

Относно: Сътрудничество между САЩ и Япония

1. ПОТУС разпорежда незабавно изпълнение на американско-японския протокол, формулиран по време на среща между японската и американската група от специалните ведомства.

2. Всички искания от страна на японското правителство за помощ в областта на управление на риска, оценка на риска и антитероризъм трябва да получават първоприоритетно обозначение от Министерството на отбраната и от всичките негови сродни ведомства.

3. Министърът на отбраната е длъжен да изготви, разработи, създаде, определи и изпълнява Доктрина за съвместност, позволяваща на правителството на Съединените щати и на правителството на Япония да подкрепят изпълнението на своите взаимни цели и задачи, определени от японската група от специалните ведомства.

4. Виж Е.О. 1297/b-2 [Етикет А], за конкретни ръководни принципи за изпълнението на тази директива за политиката, включително възлови области на двустранното сътрудничество и едностранните инициативи.

СЕКРЕТНО

Както казах, тази записка беше написана преди двадесет и два месеца. Днес в западното крило на Белия дом има нов съветник по националната сигурност. Той се казва Мат Томпсън. След по-малко от половин година на поста си смята себе си за Метерних^[8] на двадесет и първия век и е категорично против всякакво стратегическо сътрудничество с японците, защото те биха могли да пречат на прокитайската посока, накъдето той собственоръчно насочи външната ни политика.

Е, аз не съм политическо животно. Не правя външната политика — аз съм само животното, което я изпълнява. И затова не съм толкова наясно с тези работи, както бих могъл (но ви гарантирам, че към края на книгата ще съм толкова наясно, колкото всеки съветник по националната сигурност, специалист по вестникарските статии, или бърборко от телевизията). Но знам някои подробности. Като факта, че Мат Томпсън е стар приятел на президента. Стар приятел — искам да кажа, че в колежа са делили една стая. И затова той, повече от почти всеки в администрацията, се ползва с благосклонното внимание на главнокомандващия.

От нещата, които съм чел и виждал, съдя, че съветникът по националната сигурност дава рамо на политика, която накланя Съединените щати встрани от традиционните им съюзници в тихоокеанското крайбрежие — страни като Япония, Австралия, Сингапур, Филипините и Южна Корея — и ги навежда твърдо към Пекин. Неговите аргументи ли? Ами преди няколко седмици един от редакторите на „Азиатския Уолстрийт Джърнъл“ предположи, че администрацията разумно и ловко действа по този начин, за да отвърне китайците от сегашната им политика на сдобряване с руснаците след отчуждение, продължило повече от четвърт век.

Един китайско-руски съюз, продължаваше статията (написана беше от един пенсиониран от Държавния департамент костюмар, станал консултант), би „нарушил жизненоважното равновесие на силите, което в наши дни е толкова крехко по тихоокеанското крайбрежие“. И така, за да неутрализират това ново партньорство между Москва и Пекин и да запазят хармонията и спокойствието, Съединените щати трябва да се отърсят от старата позиция на конфронтация и да развият нови и много по-симбиозни взаимоотношения с Китай. Определено ми се струваше, че нашият съветник по националната сигурност получава инструкциите си от редакторския екип на шибания „Азиатски Уолстрийт Джърнъл“.

А сега, както казва Пол Харви^[9], да си довършим приказката. Вижте, въпреки добрите си отношения с президента Мат Томпсън не беше единственият, чието мнение представяше администрацията. Министърът на отбраната и председателят на Комитета на началник-щабове имаха собствени възгледи, които аргументираха енергично и открито.

Макар и да не беше в стила на председателя Крокър да пише статии по редакторските страници, от време на време даваше интервюта. И запитаха ли го, отговаряше, че нашите стратегически връзки с Япония са също толкова жизненоважни, а може би още по-важни за американските интереси, колкото и икономическите ни взаимоотношения с Китай. Казваше на всеки, който би слушал, че според него Съединените щати не могат да си позволят да загубят базите си там.

От своя страна министърът на отбраната обича да дава интервюта и си го бива. И никога не пропуска възможността да

изтъкне, че след като Филипините си заминаха, Америка няма да е в състояние да се придвижва бързо без своите бази в Япония и Окинава. Всеки път, когато е пред Конгреса, неизменно напомня на членовете на Комисията за въоръжените сили, че американските производители на оръжие — чиито работници гласуват — получават доста дебел къс от 44-те милиарда долара, изразходвани ежегодно от Япония.

Министърът на отбраната е и ветеран от войната на политическо търкане, при която човек разрушава противника парченце по парченце. За да обясня това на истински английски език, ще кажа, че през последните няколко месеца изтече аранжирана поредица от сведения, всяко от които разкриваше по някоя неприятна дреболия за китайската политика на Мат Томпсън и удряше и по рейтинга на президента. И тъй като имаме президент, който управлява чрез гласуване, а не по съвест, мога да кажа, че министърът на отбраната успя да го убеди да не действа прибързано. Което означава — поне за президента, — че Министерството на отбраната успя да запази неотклонния си курс с японците независимо от значителното открито мърморене, скимтене, хленчене и снайперска стрелба от кабинета на съветника по националната сигурност Томпсън.

Това е предисторията. Значи политическите окопи се копаят така в наши дни, че когато командващият тихоокеанския военноморски флот получи искане от японците, вероятно се обажда на командващия военноморските операции, който се обажда на председателя Крокър, който казва: „И още как, действайте *pronto*^[10].“

Защо? Защото командващият тихоокеанския военноморски флот знае, че по този начин ще направи шефа си — командващия военноморските операции — щастлив. От своя страна последният изпада в пламенен ентузиазъм, защото знае, че когато направи нещо, с което да кипне лайната на съветника по националната сигурност, ще накара председателя на комитета на началник-щабовете и министъра на отбраната да изпаднат в еуфория.

Смайващо нещо е политиката, а?

Както и да е, това е част първа на уравнението — политическият множител. Втората част — личностният елемент — е, че ме викаха, защото старият ми приятел Тоширо Окинага бе поискал незабавната ми и моментална помощ. Както разбирате, То Шо беше инспектор в Куника, където това е равнозначно на еднозвезден генерал. Куника е

звено за специални действия към японската полиция. В наши дни то отговаря за всички антитерористични операции.

Тук май трябва още информация. Преди немного време водех живота на странстващ даскал, *ронин*^[11], скитащ по земното кълбо и втълпяващ в главите на учениците си смъртоносните изкуства на Воинството, по-конкретно, умения в антитероризма, на всеки, който искаше да слуша (и който имаше необходимите пълномощия).

Измежду онези, с които си взаимодействах, имаше един Тоширо Окинага. В този момент от живота си той беше сержант в Куника, въпреки че оттогава насам беше успял почти да превземе шибаната организация. Английският му е безупречен — резултат от четирите години в „Нотр Дам“ (бакалавър по политическите науки), след това още две за магистърската му степен по криминалистика в университета на щата Индиана.

Но аз не го харесвах просто защото говореше като мен, гонеше фустите в свободното си време като мен и можеше да се мери с най-енергичните млади тюленчета по надпиване с бира „Кирин-Ичибан“ цяла дълга нощ, прекарана от бар в бар, точно както мен. Не обичах То Шо, защото можеше да използва многосрични думи, за да впечатлява бюрократите и да чертае схеми и диаграми на възможностите при оценката на риска, за да въздейства на законодателите. Възхищавах му се — и обичах да работя с него, — защото той беше Воин, истински самурай, чиято отдаденост и стремеж към усъвършенстване на собствените му възможности и тези на хората му за водене на война никога не пресъхваха. Също така, той разбираше, че човек никога не кара хората си да вършат нещо, което той не би направил или не може да направи. И да, той беше превъзходен стрелец с пистолет. И да, той притежаваше черен колан седми дан и знаеше разликата между бойните изкуства върху тепиха и мръсния и нечестен уличен бой. И въпреки че мразеше височините, се беше научил да скача по въже от хеликоптери, да се спуска на рапел по небостъргачи, а дори и да скача от напълно изправни самолети. Обучаваше се заедно с хората си и винаги ги изтласкваше по-далеч, отколкото те смятаха, че биха могли да отидат.

И когато се стигнеше до реални неща, той първи преминаваше през вратата. Доброволно се наемаше с трудните задачи и рисковите операции и поради отдадеността си на потенето при учение рядко

губеше хора в бой. Но може би най-важен е фактът, че То Шо никога не спря да разсъждава като сержант, дори сега, когато носи на яката си нещо, равнозначно на една звезда. И така, мислейки като сержанта, каквото беше някога, се беше обадил за мен, защото както аз си имам обезопасителна мрежа от старшини, които да ми помагат да се измъкна от кофти места, така То Шо си има обезопасителна мрежа от стрелци-антитерористи, които му помагат в сериозни кризи. Откровено казано, за мен е чест да съм на върха на краткия му списък.

И все пак неговата криза едва ли би могла да избере по-лош момент. Честно казано, точно сега най-малко ми трябваше да се отклонявам за нещо, още повече че то можеше да отнеме време. Не, трябваше ми спокойно плаване до Гуам, бърз полет до КОНУС — Континенталните Съединени щати — и дълго разследване, за да разбере какво, мамицата му, ставаше по въпроса с технологията „Големия брат“, руското оръжие и китайците.

Това от една страна. От другата, част от задълженията на Воина — важна част от неофициалния му кодекс, — е, че не може да откажеш на друг Воин, когато поиска помощта ти. И затова събудих хората си и им разясних ситуацията. Накратко: отивам в Япония. Те се прибират вкъщи.

Питате дали не ме малтретираха, защото не били поканени да присъстват на празненството? Със същите думи отговарям и на въпроса дали голям го вадя.

О, да, оплакваха се. О, да, протестираха. И когато нито един от тези трикове не подейства, се нацупиха, започнаха да ме гледат кръвнишки, намръщиха се и започнаха да заплашват. Така става, когато ловците/убийци/стрелци/плячкаджии бъдат лишени от полагащия им се дял лов/убийства/стрелба/плячкосване.

Но честно казано, имаха мисия от две части, също толкова съществена като моята. Първо, възложих им да закарат „Големия брат“ във Вашингтон, без да привличат никакво внимание. В края на краищата освен Тони Меркалди в Разузнавателното управление на МО никой не знаеше, че имам тези куфари със съдържанието им. И исках нещата да останат такива.

Второ, щеше да се наложи да започнат прокрадване и надзъртане, което на тюленски означава тихо да се поразпитат за намереното от нас и за това кой е виновен. Както тюлените разузнават

вражеска територия по целия свят, така и моите хора щяха да започнат работа веднага щом се върнат в КОНУС. Ще проверят разположението на района. Ще направят проучвания и наблюдения. Ще потърсят белезите на вражеско присъствие — и ще ги познаят, като ги намерят. И след това, когато аз се върна, ще ми докладват какво са открили.

[1] Пайн Гап се намира на около единадесет и половина мили на югозапад от Алис Спрингс, в един отдалечен, сух като кокал географски център на австралийската пустиня. Построен е през шестдесетте години (още постройки са добавяни по-късно) и наподобява лунна колония от научнофантастичен филм от петдесетте години. Всички сгради са от бетонни панели. Сума ти покриви имат спътникови антени. Други, приемащи устройства скубят разузнавателни сигнали от небесата и улавят съветска (сега руска) и китайска телеметрична информация от изпитания на ракети, а също следят и французите, чиято зона за ядрени изпитания се намира северно от Австралия, в таитянски води. В Пайн Гап има между четиристотин и петстотин души постоянен персонал, както и няколко дузини специалисти, които се редуват на дежурства в зависимост от променящите се изисквания на мисията. ↑

[2] Мен (фр.). — Б.пр. ↑

[3] „Капаци и печати“ е терминът, с който се нарича тайното отваряне, прочитане, копиране и след това повторно затваряне на нечия кореспонденция по пощата. ↑

[4] Захвърли и забрави. ↑

[5] Библия, Исая 28:12. — Б.пр. ↑

[6] Друго тълкование на съкращението *CIA* за ЦРУ; *Christians In Action* — Християни в действие. — Б.пр. ↑

[7] Никак (исп.). — Б.пр. ↑

[8] Клеменс Метерних (1773–1859), виден австрийски държавник, известен със защитата си на европейската аристокрация. — Б.пр. ↑

[9] Американски новинар по националното радио. — Б.пр. ↑

[10] Бързо (ит.). — Б.пр. ↑

[11] Самурай, останал без суверен (яп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА

5

Грабнаха ме от палубата на „Скорпион“ с въже от един хеликоптер „Пейв Лоу“ малко след 15:00 часа и ме закараха в Сингапур. Там взех един самолет С-20А, който е ранният „Гълфстрийм III“ от началото на 80-те години без екстри — военният вариант, за да литна до военновъздушната база в Якота. Кацнахме с празни резервоари — само на изпарения. Но кацнахме. Оттам скочих в един Бел-212 на Военноморските сили и след няколко минути кацнах на хеликоптерната площадка за важни лица в базата Йокосука.

Не харесах гледката при пристигането. Виждаха се облаци тежък черен дим през халетата, бункерите и цистерните за гориво около базата. По-наблизо зърнах автомобили, заплетени в гордиев възел — морски пехотинци и полицаи ръкомахаха на разстроените шофьори. Нещата изглеждаха най-зле, когато прелетях над широкия път към групата магазини, в която влизаше и „Макдоналдс“-ът към базата — там идваха моряци, но и всякакви други. Приближихме се на около сто метра над земята и разбрах по броя на полицаите, линейките и пожарните коли под нас, че новините не са добри.

То Шо ме чакаше да се изгърся през люка, седнал на калника на сиво-син джип, и размаха „балаклавата“, която беше снел от главата си. Не се беше променил от последната ни среща — все същият компактен дребен японски кибритлия, само дето косата му беше посивяла малко повече. Носеше черен комбинезон, затъкнат в боти GSG-9, противокуршумна жилетка „Пойнт Бланк“ и от онези тактически богати на велкро колани и ремъци за близък бой, които полицаите наричат „спецаджийски“. На дясното му бедро виждах дръжката на стар пистолет „Браунинг Хай Пауър“ като на английските специални части — тя надничаше изпод капака на кобура от изкуствена материя и дебелата лента, която го държеше затворен. Тясната ивица около очите — единственото място на лицето му, което шапката или предпазните очила не можеха да скриват, беше почерняла от сажди и той приличаше на японска мечка панда в специално бойно облекло.

Независимо дали новината щеше да е хубава или лоша, страшно се зарадвах, че пак го виждам. Сграбчих го през раменете и му дадох една старомодна словашка мечешка прегръдка, придружена с топло „Да ти го начукам, задник такъв!“

Той почна да ме млати като борец-сумист, с удари избута ръцете ми, прегърна ме, разкрачи се и — хооо! — отлепи ме от земята и ме завъртя. После ме пусна на *terra firma*^[1], отстъпи, присви очи към мен и вдигна брадичката си.

— Коничи уа, гайджин — Добре дошъл, Дик. Жалко, че не е при по-различни обстоятелства.

Не трябваше да ми се разяснява ситуацията, защото, когато армейският джип измина петстотинте метра до мястото със заложниците, сам видях какво е станало. Появил се беше старият ми отмъстител, мистър Мърфи.

Изскочих от джипа, направих крачка назад и се огледах, за да се ориентирам. Познавах това място — вероятно една от причините Тоширо да ме повика. Бях довел „Червената клетка“ в дните на нейния апогей и Тош с момчетата си и аз с моите бяхме си играли на игрички в същото това „Мики Ди“^[2]. Аз тогава играх лошия, а То Шо и стрелците му се учеха как да превземат заведение за бърза закуска в американски стил с огромните му камиони, хладилници, в които влизаш прав, отворени кухни и големи складови зони.

По онова време тъкмо започваха да отварят няколко „Макдоналдс“ в Токио и други японски градове и Тош беше поискал да разбере най-добрия начин да се справи с евентуални проблеми. Има смисъл в това, нали? Колкото повече познаваш обектите, с които ще трябва да се справиш, толкова по-ефективни ще бъдат действията ти.

Е, Тош знаеше всичко за „Макдоналдс“ — и точно как да ги превзема с минимални увреждания на персонала си. Този „Макдоналдс“ представляваше една обгорена черупка. Парчета нечупливо стъкло покриваха всичко — бяха избухнали навън, от което реших, че взривът е бил огромен и е гръмнал вътре. Почти нищо не бе останало в димящата зала. Специалисти по бомбите ровеха и ръчкаха из развалините. Стрелците от Куника в черните си дрехи тип „нинджа“ седяха близо един до друг и тихо си говореха. От другата страна на пътя няколко зашеметени от взрива морски пехотинци в бойни униформи отговаряха на въпроси. На земята лежаха в редица тела,

покрити с негорящи одеяла, като от някои все още се вдигаше дим. Погледнах към То Шо.

— Тош, какво е станало, по дяволите?

— Било е джибаку — взривили са ресторанта и са се самоубили.

По лицето му се четеше мъка.

— Опитах да те изчакам, Дик — наредих на Военноморските да не напъват много. — Сви рамене. — Но адмирал Грей — командирът на базата. Той отмени заповедта ми.

Нищо не ми стана ясно.

— Защо го е направил, по дяволите?

— Искаш ли да чуеш истинската причина? Защото Си Ен Ен предаваха на живо и той не искаше да изглежда нерешителен и затова застана пред камерата и нареди на морските пехотинци да нападнат. Неговият ОВЗ^[3] щеше да се посере.

— Искаш да кажеш, че ГРКМ направиха това нещо?

Познавах командира на Групата за реагиране при критични ситуации към морската пехота, чиято база се намираше на половин час северно от Токио — адски добър Воин на име Шелхамър. Той никога не би се осрал чак толкова.

— Не, според адмирала ГРКМ не можеха да дойдат достатъчно бързо и затова използва каквото имаше на разположение — охраната на базата.

— Ами ти и твоите хора?

— Казах ти, Дик. Си Ен Ен бяха тук. Предаваха на живо по спътник за САЩ. Тангата бяха изпратили списък с искания...

— За какво?

— Острови, Дик.

— Острови ли?

— Островите Сенкаку. Осем са. Необитаеми, каменисти острови. Намират се на юг от Окинава, североизточно от Тайван. Претенции към тях имат и Китай, и Япония. Китайците ги наричат Диаою.

— Е това каква връзка има с всичко останало?

— Нефт, Дик. Огромни находища според американските нефтодобивни фирми. Япония внася всичкия нефт. Ако разработим находищата до островите Сенкаку, можем да направим нещо като британците в Северно море.

— И китайците искат да направят същото.

— И още как. Поради което ВВСС^[4] постоянно правят разузнавателни полети. Ежедневно над островите прелитат наши самолети Е-2С.

— Как реагират американците?

— Доскоро всичко беше добре. В края на краищата, ако китайците вземат островите, ще бъдат достатъчно близо до Тайван, за да могат да нанасят удари. Става дума за около двеста-двеста и петдесет мили.

— Добре де, Тош, какво, по дяволите, предизвика това тотално осиране? Не ми се струва Съединените щати да имат явно участие.

— Малко е сложно. — То Шо премести тежестта върху другия си крак, преди да продължи. — Виж, Америка винаги е поддържала неутралитет по въпроса с островите Сенкаку. Твоето правителство винаги ги е наричало просто „осемте оспорвани острова“. Но миналата седмица един говорител на Белия дом започна да използва китайските и японските им имена, от което тук гръмнаха заглавия и Пекин пощуря. Китайската позиция винаги е била, че независимо от развитието на спора островите винаги трябва да се наричат с китайското им име. Първото искане на терористите беше Съединените щати да се извинят и или да възобновят политиката си на неутралитет, или да наричат островите само с китайските им имена.

— Значи не са били японци?

— О, японци бяха, и още как. Но и маоисти — наричат се „Червените семена“ и подкрепят Китай. — Замълча. — Не може да ни разбере човек, а?

Почеса се под яката на жилетката си, намери нещо, което го притесняваше, захвърли го и продължи:

— Освен това не е важно кои са тангата, дявол ги взел. Адмиралът в никакъв случай нямаше да позволи Куника да овладее ситуацията — не и когато Белият дом гледа и някой идиот от Западното крило му говори по клетъчния телефон. — То Шо обърса кръга от сажди около едното си око с опакото на ръкавицата си. — Това щеше да бъде... не по американски. Нямаше да съответства на традицията от филмите с Джон Уейн — каза горчиво.

То Шо беше пълен с неприятни изненади.

— Белият дом ли?

— Някой от кабинета на съветника по националната сигурност гледаше предаването на Си Ен Ен. Не го знам кой е, но се обади директно на адмирал Грей — намери го на телефона и настоя за доклад за ситуацията. Адмиралът започна да обяснява, че всичко е под контрол. След това каза на оня по телефона, че си на път насам, за да помогнеш да овладеем ситуацията, че познаваш базата от „Червената клетка“. — Лицето му помръкна. — От онова, което чувах от разговора оттук, нещата ставаха лоши. Куфарът от Белия дом очевидно му каза да действа — незабавно.

— Той не се ли възпротиви?

— Не, доколкото чух. Само стоеше, кимаше и викаше „слушам, сър“. И става дума за това, Дик, че Белият дом искаше с всичко да е свършено, преди да стигнеш тук. — То Шо отново опита да избърше мръсотията по лицето си. — Е, да не искаш той да се будалка с командната верига! Немислимо беше...

Всъщност никак не беше немислимо. По време на сомалийската криза един от най-близките съветници на президента по връзки с обществеността редовно се обаждаше в центъра за специални операции в Могадишу и отменяше заповедите на командира на място. Размина му се по две причини. Първо, повечето репортери в Белия дом не смятаха, че действията му са достатъчно важни, та да си струва да се публикуват, независимо че точно неговите заповеди сигурно причиниха смъртта на няколко рейнджъри и бойци от „Делта“. Второ, съветникът беше прекалено добър източник на информация — изключително близък с президента и първата дама, — за да го захвърлят на обществеността. Знаете ли, има един журналистически термин за репортерите в Белия дом без източници, които са близки на първото семейство. Той е *безработен*.

— По дяволите! — То Шо кимна към одимената конструкция, която някога представляваше „Макдоналдс“. Посочи с пръст санитарите, които товареха телата: — Истинско многократно осиране като по учебник.

Приближих се и огледах трупове отблизо. Три от тях още стояха с одеялата. Вдигнах ъгъла на едното, след това другото — видях обгорените остатъци на момиченце — малкото телце изглеждаше застинало в болка. О, Господи, вътре е имало деца. И сега те бяха мъртви. Гледката на убити деца ме разгневява и разпалва яростта ми

към извършителите на такива дела. Още повече боли, когато зная, че това са деца от Военноморските сили — те бяха от моето семейство. Ще бъдат отмъстени. Аз щях да намеря боклука в Белия дом, причинил това, и да се разправа с него — но по моя си начин.

Отстъпих назад и огледах мястото. Виждах как са се объркали нещата, защото разчитах уликите като от шибана читанка. Морските пехотинци са се събрали там — отлична видимост от задната врата на „Макдоналдс“, а да не говорим за камерата над нея. Излезли са зад ъгъла и са се втурнали направо като шибаната лека кавалерия във фронтална атака в стил „прави нещата глупаво, простако“. И докато са опитвали да хвърлят зашеметяващи гранати през тангоустойчивите стъкла, каквито „Макдоналдс“ монтират зад граница, и са вдигали силен шум, терористите спокойно са избили деветте американски и тримата японски заложници, а после са взривили заведението — и себе си.

Това става, когато някой еквивалент на високопоставен, екстраголям, рубиненочервен, проверен от правителствен инспектор сфинктер — ЗБД или Задник от Белия Дом — има позволенията да поеме командването над ситуация, за която не знае нищо, няма никаква предварителна информация и никакви способности. Тогава ви се пада и идиот, КНМЕ^[5], както адмирал Грей, дето не му стига смелостта да каже на ЗБД да иде да се чука, освен ако няма лист хартия в ръка, подписан от главнокомандващия. И затова следва целувка по задника и отговор „слушам, сър“, и всичко свършва с убити хора.

И знаете ли какво става след това? Гореупоменатият КНМЕ изразходва значително количество време и енергия в опит да прехвърли вината върху бедните чикияри, попаднали на топа на устата поради всичките лоши заповеди, скапана информация и институционална тъпота. Позволете, моля ви, да направя достатъчно дълга пауза тук за кратко бомбастично слово. Става ли? Благодаря.

Вижте, сред така наречените предводители в наше време съществува един неприятен начин на мислене. Тенденцията може да бъде резюмирана в три букви, ПСГ, което вероятно се досещате, че значи Пази Си Гъза. ПСГ означава, че офицерите ги е грижа повече за собствената им кариера, отколкото за собствените им хора. В морската пехота има стара традиция, че на бойното поле офицерите ядат само след като са се нахранили хората им. Във Военноморските сили има

една стара традиция, че офицерите носят отговорност за състоянието на хората си — пълна отговорност. Повечето днешни офицери не дават и пет пари за хората си. Те искат да си избутат осемте часа на ден, а после да се оттеглят на игрището за голф или в кантората за недвижимо имущество, или пред персоналния компютър, където да проверят портфейла си от акции.

Е, това е ситуация, която не мога да търпя, и напоследък започнах да действам, вместо да се оплаквам, когато се натъкна на такова нещо. И затова се огледах, за да видя къде се намира адмирал Грей, за да обменя пет-шест отбрани слова с него за светостта на проклетата командна верига, преди да превърна гноясалия му неебаващ се задник в шубелийско желе, каквото той си беше. Да, знаех, че той има звезда, а аз — не. Но има моменти, когато това Просто Няма Значение — а този беше такъв.

То Шо забеляза моя непризнаващ нищо поглед, който говори „спри ме, преди отново да убия някого“, и тъй като ме познаваше достатъчно добре, се досети какво замислям и ме притисна здраво с гръб към джиपा.

— Лоша идея, Дик. Стореното-сторено.

Може би е прав, а може и да не е. Днес една дузина хора, от едната страна на които се намираше адмирал Грей, а от другата — някой от Белия дом, който и да е той, бяха ненужно убити. И повярвайте, щях да намеря начин да им го върна. Но междуременно трябваше да поема към Вашингтон. Имах много работа по редица фронтове и това ненавременно отклонение забави нещо по-важно и по-значимо в дългосрочен план.

— Добре, Тош. Прав си. Я ме закарай до „Нарита“^[6] и ще си взема самолет за Вашингтон.

Той отпусна ръка.

— Всъщност искаше ми се да останеш малко повече, Дик. Има още несвършена работа.

Изразих гласно учудването си. Нещата в Йокосука изглеждаха приключени.

— Тош, та ти нямаш нужда от мен тук.

— Не за това фиаско. Но тъй като открих кой е виновен, реших, че ще ти се поиска да участваш, когато ида да ги измета — каза той, като ме водеше към един черен форд „Бронко“ с прозорци, затъмнени

като на дилърите на наркотици във Флорида, и покрив, по който никнеха половин дузина антени.

Погледнах отново овъглените трупове. Замислих се за мъртвите деца. Помислих за адмирал Грей.

— Дадено — съгласих се. — Ще взема по-късен самолет.

То Шо се усмихна мрачно.

— Добре.

Отвори дясната врата, където се намираше воланът, и се качи на стъпенката.

— Преди да стигна тук с моите стрелци, хората от разузнаването засекали едно *saishotanchishingo* — така ние казваме... такавата — той започна да търси английските думи, и накрая ги намери: — компресиран радиосигнал, между онези, дето държаха заложниците в „Макдоналдс“, и един контролен пункт. Успяхме да установим откъде идва сигналът. Склад на северозапад оттук.

— И?

— И разпоредих да проверят — дискретно. По времето, когато в „Мики Ди“ нещата се вкисваха съвсем, бях напълно сигурен, че сме се натъкнали на един от щабове на „Червените семена“.

— Един?

— Те работят на клетки — както го е правила японската армия. Разделение. Така ни карат да се ровим повече, докато ги измъкнем. Както и да е, имаше общо три *saishotanchishingo*. Достатъчно, за да разберем, че това е мястото, където са се подготвили за гадното си упражнение. То е... — Погледна обезпокоеното ми лице и отговори на въпроса, който възнамерявах да задам: — Не, имай ми доверие. Точно тази информация нямам намерение да споделям с адмирал Грей.

Посочи с пръст към другата страна на джипа.

— Е, качвай се на борда, моряко. Като знаем какво става тук, онези задници вероятно ще се опитат скоро да офейкат, затова трябва да ги ударим преди това.

Праснах го по рамото с длан.

— Ела насам, Макдъф, на смъртен бой...

То Шо се включи веднага:

— И срам за който пръв извика „Стой“. Шекспир, нали така? Макбет. Пето действие, последна сцена.

Мразя хората, дето могат да идат на телевизионно състезание и да спечелят, а вие?

То Шо се покатери зад волана и затръшна вратата си. Аз отворих другата и понечих да се кача, когато открих, че на задната седалка има човек.

Спрях се, но Тош я караше направо:

— Дик, това е Аликс Джоузеф. Аликс — Дик Марчинко.

Качих се, извих ръка над облегалката и предложих дланта си:

— Здравсти.

Получих в отговор твърда, суха ръка.

— Ти си здрасти. Аз съм Аликс Джоузеф.

В колата настъпи тишина, която преди годините на задължителната словесна учтивост можеше да се опише като непразна. Аликс Джоузеф беше приятна жена на около четиридесет и пет години. Тя имаше овално, дяволито и същевременно ангелско лице, очертано от онзи вид накъдрена коса, дето не иска много грижи и дето не е фризирана, а по-скоро измита с шампоан, изсушена със сешоар и оставена на спокойствие. Носеше черно двуредно италианско ръчно изработено сако, тесен панталон и мека копринена блузка с цвят на слонова кост с висока казашка яка и перлени копчета.

Всичко говореше за женския вариант на онези костюмирани по поръчка випускници на Принстън или Дартмаут, дето не му мислят, не се мотаят, а направо издържат изпита за външното разузнаване или по обиколни пътища стигат в Ленгли за стръскване^[7], след това проверка на миналото, изпит и одобряване за шпиони от тип СС/ССР^[8]. Единствената разлика е, че обикновено мъжкият вариант е в комплект с луксозна раирана риза от някой високомерен правяч на ризи от улица „Джермин“ в Лондон и задължителна крещяща, силно британска вратовръзка вместо ръчно ушитата и перленокопчеста копринена блузка, носена от мис А. Джоузеф.

Но, разбира се, тя носеше всички останали видими джунджурии на висшето шпионско или дипло-съсловие. На дясната си китка имаше лесно забележим, дискретен ролекс от стомана и злато. Краят на жълтеникава писалка „Монтблан“ за изписване на големи купешки думи надничаше дискретно иззад копринената калъфка в тесния горен джоб на сакото. Сигурно носеше старомодни обувки — от онези по

350 долара, плоските, от „Ферагамо“, дето ги предпочитат дипломатките, шпионите и адвокатите от „Уолстрийт“.

Наведох се и погледнах. Да.

— Е, Аликс — запитах, — ти да не работиш за христовите братя и сестри в Ленгли или за онези, мъглявите дупета във Вашингтон?

Тя се засмя — и сините ѝ очи засияха. Добър признак.

— Нито едното, нито другото — отговори.

Като забеляза обърканото изражение на грозната ми муцуна, добави уклончиво:

— Но аз те проверих набързо в ателието си, когато Тош поиска да присъстваш на сцената, а Тони Мерк каза да те поздравя и че гарантира за мен.

За един от малкото пъти в живота си онемях. Познавам стотици носители на каучукови подметки от Разузнавателното управление на МО — а стройната, стилна Аликс Джоузеф определено не изглеждаше като тях. Впечатлен бях и ѝ го казах.

— Това е част от нова програма — обясни тя. — Секретна е (а няма в наши дни има нещо несекретно?). Но можем да говорим за моя конкретен сектор. Аз съм от САМО — Служба за Агентурно разузнаване към МО.

Чул бях от слуховото разузнаване за тази служба. Създадена миналата година по указание на новия министър на отбраната. Хубавото на това, бивш сенатор да управлява Пентагона, е, че има приятели на Капитолийския хълм, които всъщност вярват, че въоръжените сили трябва да бъдат използвани не само в ролята на пътни полицаи в Босна, да се правят на социални работници в Хаити, да работят като бойскауты по време на горски пожари в Монтана или да трепят козари по мексиканската граница. А и за неща като подготовка за война например. Е, министърът на отбраната вярва в идеята за готовността за война и използва всичките си връзки на Капитолийския хълм, за да прокламира това свое убеждение. И така, САМО си издейства една тригодишна програма, съвсем тихичко започната и предварително финансирана. Парите бяха подпъхнати в сметки, които президентът не смееше да отхвърли.

Казах каквото знаех. Тя се усмихна и подхвана купешките думи:

— О, наистина щастлива, непланирана случайност — но то значи, че парите ни са непробиваеми, блокирани от Конгреса и каквото

и да прави Мат Томпсън и неговата мафия от Белия дом не могат да ни докоснат.

А защо би опитал, попитах.

Защото, обясни Алекс, голяма част от мисията на САМО била проникване в огромния китайски разузнавателен апарат, разширяващ се из целия тихоокеански район след смъртта на Дън Сяопин. Тя работеше в Токио, в посолството. Но оперативната ѝ зона обхващала на север Корея и на юг Индонезия, а работата ѝ била да създава агентурни мрежи, които да ни помагат да разберем какво е намислил Пекин, както и да наблюдава всичко останало, дето би могло да засегне отбранителните позиции на Америка по тихоокеанското крайбрежие.

Страховита задача. И трябва да е имала дяволски интересно минало, за да стигне дотук, въпреки че беше по шпионски дискретна за предишната си работа.

Каза обаче, че работата ѝ в наши дни ставала по-трудна поради политическия спор между Пентагона (да се чете министъра на отбраната) и Белия дом (да се чете съветника по националната сигурност Мат Томпсън). Не беше тайна, че шефът на Отдела за националната сигурност искаше Пентагонът, и по-конкретно Разузнавателното управление на МО, да не си пъха носа в нищо, което е свързано с неговата уникална политика с Китай, политика, почиваща единствено на констатации на ЦРУ.

Алекс добави, че, разбира се, новият директор на ЦРУ бил по една случайност старо приятелче на Мат Томпсън от Йейл. Даже работили заедно в един и същи левичарско-центристки екип мозъци-теоретици във Вашингтон и възгледите им не се различавали, когато станело дума за начина на работа с потенциалните ни противници. Вие можете ли да изречете бързо „уталожване на отношенията“? Оказва се, че те можели — и го правели редовно.

Позволете ми тук да отстъпя встрани за минутка и да направя обобщение, защото Мат Томпсън, когото никога не съм виждал, почва да ми досажда. Първо, застъпва се за отдалечаването на политиката ни от Япония и накланянето ѝ към Китай. Аз обаче вярвам, че се нуждаем от една безпристрастна политика. Япония в края на краищата е потенциален противник в икономически смисъл и трябва да останем бдителни. Бдителността е важна, но пък захвърлянето на Япония извън борда, което бихме искали да сторим, е съвсем друго нещо. И сега

разбирам, че е лобирал срещу агентурното събиране на информация от Разузнавателното управление на МО срещу Китай. Това не е добре. От миналото знаем, че преценките на ЦРУ може да бъдат абсолютно погрешни. Както грешките на Ленгли преди падането на Съветския съюз, когато предрекоха, че комунизмът ще бъде доминиращата система в Русия чак до двадесет и първия век.

Е, позволете тук да премина на непокорен свирепоговор — Мат Томпсън да върви на майната си. Какво знае той, по дяволите? Поредният учен, който никога не си е правил труда да мятка задник до бойното поле и да го изложи на обстрел. Казах на Аликс Джоузеф, че според мен всички възможности за агентурно разузнаване в Разузнавателното управление на МО са позитивни.

Тя кимна в знак на съгласие.

— Особено защото винаги ни забранявах да наемаме агенти и да имаме свои мрежи — ЦРУ не можеше да го допусне. — Аликс насочи палеца и показалеца си към мен в странно познат жест. — Това остана така, докато не дойдоха председателят Крокър и новият министър на отбраната. Те подготвиха едно тежко лоби и убедиха Конгреса да даде пари и да ни осигури политическа подкрепа. Проблемът е, че ЦРУ не върши работата, от която се нуждаем. Знаеш какви трудности имаме по време на войната в Персийския залив.

И още как. Ето ви малко слухове. Ханк Трот, самомнителният висш служител на ЦРУ, когото назначиха да координира разузнавателните сведения с хората на Норм Шварцкопф, изобщо не отиде до Рияд. Остана си на топло и спокойно в централния щаб в Тампа, Флорида, за да си играе на тенис и да плува в басейна. Когато командирът на J-2^[9] на Шварцкопф се оплака, Ленгли с нежелание изпратиха една работна група. Но ги изпратиха в Лондон, а не в Саудитска Арабия. Какво ще кажете?

Е, оттогава насам Министерството на отбраната се опитваше да се намеси в агентурния бизнес, за да предоставя на бойните командири и щабове необходимата информация. И с радост виждам, че накрая успяха — макар че хора като Аликс Джоузеф бих могъл да използвам още преди много, много години.

— Както и да е — продължи Аликс, — отворих дюкян тук през миналата година. Осигурих ми прикритие като служител на

посолството — ПОЛСЪВ^[10] на военния аташе, ако трябва да съм точна.

Присви устни.

— Понякога си мисля, че щеше да е по-лесно да работя като НС^[11]. Няма да повярваш как се опитва да ми се меси в работата посолството. Е, нещата са сложни. Но двамата с Тош успяваме да си намираме работа. — Тя се усмихна и го прасна по рамото. — Така ли е, приятел?

С мигаща синя лампа Тош заобикаляше с джипа около колите и бавно напредваше към главния портал на Йокосука.

— Аликс дойде тук точно когато китайците поеха Хонконг — каза той. — Оттогава насам в Япония стават много нови неща и нито едно от тях не е добро.

— Определено китайците разширяват разузнавателната си дейност тук — продължи мисълта му Аликс по начин, от който разбрах, че прекарват много време заедно. — Това е естествено, като се има предвид борбата за власт след смъртта на Дън. Проблемът е, че пекинските хардлайнери — а те контролират армията и разузнаването — надуват мускули. Активно вербуват агенти и мисля, че даже изнасят контрабандно оръжие, макар че нямаме конкретни доказателства за това, нали, Тош?

— Не — отговори той. — Но днес вкарах Аликс тук, защото групата, която взриви „Макдоналдс“, е спонсорирана от китайците. Надявах се да ни останат един-двама за интервю. — Лицето му помръкна. — Нямахме късмет.

По лицето на Аликс разбрах, че все още изпитва оптимизъм.

— Може да ни се удаде възможност този път — каза тя.

— А Пекин как вкарва хората си? — запитах. Честно казано, не съм експерт по Китай и ми беше приятно, че съм се натъкнал на някой, който може да ми обясни.

— Използват студенти, журналисти, бизнесмени — всеки, който редовно е в контакт с чужденци. — Тя присви устни. — В Хонконг използваха „Синхуа“ — това е новинарската агенция в Китай, — за да инфилтрират там над шестстотин агенти осем месеца преди да поемат управлението. И спомни си какво стана, когато се изтеглиха и последните британци — не беше приятно.

То Шо подхвана:

— През шестте месеца, преди британците да напуснат, бюрото на „Синхуа“ в Хонконг беше управлявано от един на име Ли Чимен. Но ако Ли е журналист, значи и аз съм такъв.

— Всъщност — каза Аликс Джоузеф — той е полковник от Народната освободителна армия.

Отвори кожената папка на седалката до себе си, извади няколко разузнавачески черно-бели снимки с размер 7 на 12 сантиметра и ми ги подаде.

Наведох поглед. Ли беше висок, строен мъж с дълго, кокалесто лице, с изпъкнали скули и жестока, аристократична уста с тънки устни, над които се виждаха тънки като молив мустаци, обичайни за злодеите от филмите за Втората световна война, дето сега са популярни по кабелната телевизия. Разучих снимките. Ли се обличаше безупречно. Държеше се съвсем като военен — стоеше изправен и с опнато тяло. Но в стойката му забелязвах и нещо от пантерата в него. Разрових снимките, докато намерих една, на която се виждаше отблизо, и се вгледах в тъмните, пронизващи очи под козирката на униформената фуражка. Тоя беше стрелец. Виждах го в очите му. Върнах снимките на Аликс:

— Какво можеш да кажеш за него?

— Ли е бил в специалните сили — доколкото успяхме да разберем, истински оператор. Моите дезертъори ми казват, че е ръководил мисии с проникване в Тайван и крайбрежните острови — той е жондуй.

— Специален командос от военноморските...

Аликс вдигна глава с изненадано изражение на лицето си:

— Ти знаеш термина?

Нямах намерение да обяснявам. Свих рамене вместо отговор.

— Тюлените са любознателни.

Тя прие обяснението ми.

— Както и да е, според последните слухове той е работил и по тайни програми в Либия, Судан и Техеран — вероятно им е помагал да организират лагери за обучение за кой знае какви организации. Сега има ново назначение: помощник на директора на Ер Бу...

— Така китайците казват „Втори отдел“ на Военното разузнаване към Народната освободителна армия — намеси се То Шо.

Аликс Джоузеф се хвана за седалката, когато джипът се друсна върху бордюра.

— Ние му викаме Военно разузнаване.

Големият форд мина на една боя разстояние между чифт паркирани полицейски коли, върна се на пътя с тъп удар, премина през главния портал и ускори към Шосе 16, което знаех, че води към североизточния край на Йокосука, заобикаля пристанището при Йокохама и продължава право на север към центъра на Токио.

— Ли върши повечето от мръсната работа на един друг истински кучи син — генерал-майор Жу Линфан. — Тя отново извади кожената папка, отвори я, намери страницата, която търсеше, и почука с маникюра си върху вестникарска снимка на един кръглолик ориенталец със студени очи и униформа на Народната освободителна армия. — Жу е полковникът, който обърка нещата на площада „Тянанмън“ през 1989 г. Той беше биячът на Чи Хаотян — еднозвездния генерал от „Тянанмън“, който стана министър на отбраната. Жу беше главният му бандит — Ли е неговият.

То Шо включи сирената, за да ускори събитията, и трябваше да крещи, за да го чуваме:

— Както и да е, преди около година Ли се появи като шеф на бюро на „Синхуа“ в Сингапур. След три месеца там го изпратиха в Сеул. И познай какво стана: след три месеца в Сеул отиде в Джакарта, за да се прави на шеф на бюро там един месец. После се върна обратно в Пекин за три-четири седмици, за „срещи на редакционната колегия“ — а после бинго — появява се тук, в Токио, като ръководител на бюро на „Синхуа“.

Аликс Джоузеф го прекъсна:

— Не само се появи, Тош, нали? — Тя удари с длан по гърба на седалката ми. — Ами направо стана така, сякаш си има пресаташе, по дяволите. Три статии в „Азиатския Уолстрийт Джърнъл“, които опитваха да развенчаят мита, че „Синхуа“ е шпионска агенция. И сериали за Ли по НХК — това е една от местните кабелни телевизии, Дик.

— Не забравяй и оня любовен канал за информация в „Асахи Шимбун“ — обади се Тош. — Смаян съм, че никой не започна да рови около тоя. Къде са тези уж разследващи журналисти?

Ухилих се.

— Тук важната дума е „уж“, Тош.

Припомних си неясно, че бях чел статиите в азиатския „Джърнъл“ навремето. Но и още нещо раздвижи паметта ми.

— Не бяха ли написани от един и същи дипломиран задник, дето пишеше за Япония и Китай?

— Задник е точно казано — обади се Аликс Джоузеф. — Името му е Бентли Брендъл. Напусна Държавния департамент преди петнадесетина години. Джеймс Бейкър го нае за консултант по китайската политика при администрацията на Буш — веднага след „Тянанмън“. Изкара два месеца и скочи от кораба. Сигурно политиката на Буш му се е сторила прекалено твърдолинейна.

— Но продължава да се перчи с членството си в републиканската партия — вмъкна То Шо. — Опериран е от срам.

Аликс Джоузеф продължи:

— След това хората на Уорън Кристофър го наеха по време на първата администрация на Клинтън — дадоха му кабинет на седмия етаж в главната сграда на Държавния департамент и титла заместник помощник-секретар. Там изкара около година.

Значи Бентли заместник-помощникът беше политически хамелеон. Нямам доверие на животните, които си сменят цвета — или пристрастията.

— Какво прави сега?

То Шо изсумтя:

— Изглежда, сече собствени монети.

Думите му извикаха горчива усмивка на лицето на Аликс Джоузеф.

— Направил е консултантска фирма, която върти бизнес с Азия — каза тя. — Но всъщност работи единствено с Пекин. Искаш да изградиш циментов завод в Гуанчжоу? Срещу подходяща цена Бентли ще ти го уреди. Искаш да отвориш фабрика за безалкохолни напитки в Шанхай? Обади се на „Брендъл Асоушейтс“. Но си носи чековата книжка.

Тя поклати глава с отвращение.

— Но онова, което най-много ме дразни, е, че го смятат за истинския експерт по отношенията между САЩ и Китай. Искам да кажа, че дава мнението си под клетва на Капитолийския хълм. Даже се говори, че консултира и Белия дом. Но когато проверих това по

каналите, ми казаха, че може и да е идвал веднъж-два пъти да помага на съветника по националната сигурност, но не е в списъка на консултантите по националната сигурност — освен това няма пропуск за Белия дом.

— Но все пак има много приятели по високи места — добави То Шо.

— Определено направи живота ми труден — продължи Аликс Джоузеф. — Изпратена съм тук, за да работя с японците. Както казах, откакто пристигна Ли Чимен, двамата с То Шо си имаме доста работа. Пекин сондира, Дик, проверяват способностите ни; търсят слабите ни места.

— Имате ли късмет в ответните удари?

— Тук ръководя две мрежи и още две на друго място и имам някои резултати — оживено отговори тя.

— Достатъчно, за да хапнеш парче месо от Ли Чимен?

— Още не — отговори. — Но започвам да го гриза по петите. Знаем го, защото загубих една от по-добрите си двойни^[12] преди около два месеца и съм напълно сигурна, че Ли е бил замесен.

Тя продължи:

— Но е трудно. Изграждането на мрежи отнема време, глезене и пари, а в наши дни не ми дават по много от тях. — Лицето ѝ потъмня. — И знаеш ли, изглежда, при всеки мой опит за някакви контрамерки или опит на Тош да бъде инициативен, някой висш шеф от Държавния департамент или ЦРУ, или пък Белия дом започва да крещи и да вие, че „нарушаваме жизненоважното равновесие в района“. Бенгли Брендъл успява да вмъкне този израз в почти всяка своя статия — каза тя и поклати глава.

Знаех това. Бях виждал израза в статия в „Азиатския Уолстрийт Джърнъл“, посветена на китайско-руско-американските отношения. Тя ме гледеше напрегнато.

— Страхотно съвпадение, а? Дик, и двамата знаем, че точно този вид „съвпадение“ е голяма рядкост в нашия бизнес.

Кимнах. Права беше.

— Е — продължи Аликс, — имам и още едно „съвпадение“ за теб. Преди седем седмици, веднага след като убиха моята агентка, Ли Чимен каза „сайонара, Токио“. Премести се.

— И мога да се обзаложа, че не се е върнал в Пекин — казах.

То Шо се ухили.

— Точно такива облози ни учеха да не правим в училище — каза той. — Ли отново е „повишен“. Назначиха го за временен шеф на бюро на „Синхуа“ във Вашингтон.

Сборният пункт на То Шо се намираше доста далеч от целта — склад в промишлената зона, непосредствено на север от Сугинами-Ку. Складът се наблюдаваше дискретно от взвод от най-добрите съгледвачи от Куника. Всички входящи и изходящи пътища бяха блокирани. Но входната пътека на То Шо започваше на повече от две мили оттам, в тиха, ненаселена зона. Това говореше за смислено планиране.

Има един съществен елемент на тактическите мисии, който често убягва на съставителите на плановете: приближаването. Независимо дали подготвяте обиск за наркотици, изпълнявате силно рисково претърсване или спасявате заложник от тълпа танга, ако осерете приближаването, най-вероятно ще осерете операцията без надежда за почистване. Най-честата причина за осиранията при приближаването е, че зоната за подготовка на нападението е толкова близо до целта, че лошите могат да ви чуят много преди да ударите вратата, и те унищожават доказателствата, убиват заложника или се взривяват — заедно с вас — на добре известния ни пух и прах.

Тюлените редовно се упражняват в тази област на войната със специални методи. Разбира се, подготовката ни често пъти започва на стотици мили от реалната точка на навлизане. Но за много полицаи не е така. Затова се радвах да видя, че стрелците на То Шо се намират достатъчно далеч, та приготвленията им да не привличат нежелано внимание.

По пътя насам Тош беше провел дълъг разговор по телефона — тракаше картечно на японски на някого в службата си. Видях резултатите, когато стигнахме: очакваше ме пълен комплект бойно оборудване, размер ХХСвиреп. Едно високо, върлинесто хлапе в черни бойни дрехи и ремъци, противокуршумна жилетка, дебели ръкавици за спускане по въже, завързани на колана му, и шапка „балаклава“, набрана около врата, ми подаде тактически кобур, в който имаше един „Глок 19“ с прицел за нощно виждане.

— Хей, полковник Марчинко, помните ли ме?

Извадих пистолета, дръгнах затвора, за да се убедя, че не е зареден, и го блокирах в отворено положение, докато внимателно изучавах кокалестото лице, морскопехотинската подстрижка и неравната усмивка. Познат ми беше — но изглеждаше по-различно отпреди.

— Йошиока, нали?

Той разтърси ръката ми.

— Позна. Доста време мина.

Наистина, доста време. Йоши беше един от стрелците от Куника, които ми помогнаха да отнема товар откраднати ядрени ракети „Томахоук“ от един полуоткачен негодник с десни убеждения на име Хидео Икигами^[13]. По онова време той беше дългокос пънк-рокер, който предпочиташе кожени якета и мотоциклетни ботуши. Сега имаше толкова ниска подстрижка и силно желание да действа, колкото морските пехотинци. А и като гледах как се е поиздул, разбрах, че редовно вдига тежести.

Оставих затвора на пистолета да се върне напред и пробвах спусъка. Приятно и плавно действаше — добре поставен беше и изискваше усилие от около два килограма. Няколко пъти се прицелих и стрелях на сухо, за да запечатам в мозъка и подсъзнанието си мушката. Ако можете в главата си да виждате правилната картина на прицела, винаги ще улучвате целта си, защото няма да се налага да си губите времето да я научавате, когато сте в бой и лошият стреля по вас.

Да, знам, че това звучи много зен. Е, в това няма нищо лошо — ние сме в Япония, нали? И освен това методът върши работа, а това е всичко. Хей, не пропускай тази част, защото, както казваха старите старшини, отново ще срещнеш този материал след няколко страници.

Окей. Започваш с пистолет до хълбока си. Вдигаш го нагоре за стрелба и изравняваш мушката и мерника. Запомняш картината на мерника. Визуализираш я. Дамгосваш я в мозъка си. След толкова повторения, колкото са ви необходими, опитваш същото упражнение със затворени очи. Когато пистолетът започне да се вдига на едно и също положение, независимо дали сте с отворени очи или не, значи сте готови. Аз направих това упражнение още няколко пъти с отворени очи. След това ги затворих и вдигнах пистолета до положение за стрелба. Отворих ги. Мерникът и мушката съвпадаха идеално —

шибаната картина на прицела си беше на мястото — залегнала в подсъзнанието ми. Повторих пет-шест пъти със затворени очи — и всеки път получавах идеална картина на прицела. Сега бях сигурен, че накъдето и да насоча пистолета, независимо от условията, ще улуча.

След това разглобих пистолета, за да го проверя. В идеална форма беше, толкова чист, че можеше да го използваш за прибор за хранене. Погледнах към Йоши:

— Твой ли е?

Той се усмихна:

— Да. Малък сладур е, нали?

Подаде ми пет пълнителя с по седемнадесет патрона и две кутии с по петдесет патрона „Хидра-шок 147“.

— Донесох ти един автомат МР-5 и четири пълнителя, полковник. Само ми кажи кога ги искаш, сър.

В случай че се интересувате, „сър“ беше произнесено така, сякаш ми казва псе. Учтиво хлапе, а? Заредих всички пълнители и върнах на Йоши останалите патрони — освен един, който си оставих за следващо ползване. После смъкнах синия подводничарски комбинезон и нахлузих един черен комбинезон от номекс, след това се намъкнах в модулната притивокуршумна жилетка „Клас-III SQС“. (Това си беше истински лукс. На нас, жабоците, не ни се пада да носим наколенки и налакътници. В края на краищата морски животни сме и е трудно да се плува с такива неща.) Следващ по реда си беше коланът от велкро. Към него закачих тактическия си кобур, ножницата, калъфа на телорезачките и два джоба за по два пълнителя, в които натъпках пълнителите за пистолета (пълнител номер пет замина в джоба ми заедно с резервния патрон). По лентите от велкро върху жилетката закачих радиото, калъфите за гранати и шнура за фенерчето.

Наврях чифта свръхголеми ръкавици от номекс с меки длани от кожа в един от джобовете на крака си и закопчах внимателно капака му. Да си загубиш ръкавиците преди нападение е строго забранено. Окачих шлема, който ми дадоха, на кобура си. Той беше японски, голям размер, но малък за моята янки глава и не виждах нужда да го слагам, докато не стане абсолютно необходимо.

Накрая извадих последния от пълнителите и го наврях в пистолета, насочих цевта в безопасна посока, заредих, извадих пълнителя, дозаредих го с патрона, който си бях запазил, отново го

вкарал в дръжката и пъхнал пистолета в кобура. Закопчах капака, проверих ремъчето, а после прокарах и втора лента от велкро върху него и също я стегнах. Хей, аз съм бил там и никак не е хубаво, когато вашият пистолет изпадне от кобура си, след като сте скочили надолу с главата по въжето, защото ви се е искало да можете бързо да го извадите и не сте го закрепили достатъчно добре, мамицата му, и тогава мистър Мърфи го е хванал и го е издърпал.

Поправих коланите си, като гледах То Шо, който с любов проверяваше за втори път своя „Браунинг“, преди да го сложи в кобура.

— Знаеш ли, мисля си понякога, че би било по-лесно да съм някой от онези римски центуриони. Трябвало е да се притесняват единствено за бронята на гърдите си, шлема, къса сабя и щит и ония смехотворни предпазители за краката.

— О, от тебе би излязъл адски добър центурион — каза Тош. — Не, по-хубаво — от теб би излязъл истински гладиатор, достоен за Колизеума.

Поздрави ме по старомодния римски начин с права ръка.

— Слава на тебе, Пенис Еректус, всесилний воин.

Поздравих го със средния си пръст.

— Нека Богът на войната бъде с теб, стари и верни приятелю мой, могъщи Флатуленций^[14]. — Протегнах се и се прозях. — Като стана дума, кога ще можем да започнем този циркус максимум, Флатуленций, приятелю мой? Вече почти двадесет и четири часа не съм убивал никого.

То Шо натисна бутона за излъчване на радиото си, промърмори нещо в микрофона на устните си, заслуша се за отговор и погледна часовника на лявата си китка. Лицето му стана сериозно.

— Тринадесет минути, Дик.

[1] Твърда земя (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Разговорно наименование на „Макдоналдс“. — Б.пр. ↑

[3] Офицер за връзки с обществеността. ↑

[4] Военновъздушни сили за самоотбрана. ↑

[5] Спомняте си, че това значи командир, с когото не може да се ебаваш. ↑

[6] Летището в Токио. — Б.пр. ↑

[7] Това е ЦРУ-говор за пускане през детектора на лъжата. ↑

[8] Разрешителното за Свръх Секретно/Специално Секторно Разузнаване изисква най-всеобхватните проверки на миналото. ↑

[9] Разузнавателният отдел на Комитета на началник-щабовете. ↑

[10] ПОЛитически СЪветник. ↑

[11] Неофициален служител. ↑

[12] Двойни агенти. ↑

[13] Ако ви се ще да прочетете всичко за това, можете да идете и да си купите „Свирепия 2: Червената клетка“. ↑

[14] *Flatulence* — стомашни газове, меко казано. — Б.пр. ↑

ГЛАВА

6

Тъй като имаме малко време, нека ви кажа накратко какво ще стане тук. Можете да наречете този конкретен вид операция според местната номенклатура — дали операция на екипите за специални оръжия и тактика, дали удар на групите „Делта“, или пък стрелба с плячкосване в стил „ТЮЛЕН 6“, динамиката е по принцип една и съща. Става дума за акция на специална група срещу укрепена позиция. За да успее, тя трябва да поднесе всички елементи в един бърз тупаник. Само така е възможно да се постигне относително превъзходство, или ОП.

Какво е ОП? Това е, когато една малка, но динамична щурмуваща група победи далеч по-голяма, но по-конвенционална сила. Най-критичните елементи за постигане на относително превъзходство са: първо, скорост и, второ, жестокост на действията. С други думи, колкото повече се бавиш с удара по целта без решителни, динамични действия, толкова по-продължителна ще бъде зоната ти на уязвимост — ЗУ — и толкова по-вероятно е мистър Мърфи да се възползва от ситуацията. И ако го стори, ще ви вкара заедно с хората ви в зоната, където всичко е осрано без надежда за почистване, а там е Лошо Място за всички вас, защото в тази зона се умира. И слушайте внимателно, вие там: не забравяйте тези ОП и ЗУ, защото ще ги срещнете отново след неколкостотин страници и ще има препитване.

Виждам ви. Да, вас — дете сте се опнали в стола си с бейзболна шапка „Найки“ с козирката назад и с ръка, увиснала във въздуха. Вие какво? Вие искате да спра да говоря общи приказки и да ви дам конкретни неща? Хей... я да го кажем всички заедно, съгласни ли сте?

— Да ти го начукам, задник такъв!

Добре де, добре — констатацията си беше хубава, въпреки че изглеждаш тъп с тая обърната козирка.

Та ето ги конкретните неща. Когато щурмувахме „Принцесата на Нантон“, нашата точка на уязвимост или, ТУ, възникна точно в момента на проникването ни на кораба. Или в момента, когато се

вдигнахме от надуваемата лодка, изкачихме се по стълбата и се претърколихме над перилата. Ако ни бяха забелязали точно тогава, сигурно щяха да ни отблъснат. Защо? Защото бяхме малко. Имаше само една стълба. Имаше малко на брой ъгли за защитна стрелба. И най-важното, нямаше как да постигнем жестокост на действията и да победим екипажа.

Затова действахме динамично: помните колко настоявах всички ние да **СЕ КАЧИМ ПО ШИБАНАТА СТЪЛБА — ВЕДНАГА!** Защото след като се прехвърлехме над парапета и имахме достатъчно хора горе, за да достигнем критичната си бройка, екипажът нямаше как да ни спре. Бързо бяхме преодолели зоната си на уязвимост. От този момент ние контролирахме ситуацията. Защо? Защото имахме на своя страна елемента на изненадата. Освен това скоростта ни, изобретателността и жестокостта на действията даваха предимството на нас, въпреки че моряците на „Принцесата на Нантон“ ни превъзхождаха количествено — падаха ни се почти по пет. Нямаше как да се провалим.

Тук То Шо се беше опитал да предостави на силите си възможно най-много тактически предимства, за да постигнат бързо относително превъзходство.

- Имаше фотонаблюдение в реално време — телевизионни камери с дълги обективи, — на които се виждаше всяко движение по външната страна на обекта.

- Получил беше комплект планове на вътрешността.

- Той използваше топлинни визьори, с които се опитваше да уточни мястото на тангата вътре.

- Имаше добри данни за броя на противниците — в момента онези вътре не бяха повече от дванадесет души.

Но операцията нямаше да е лесна. В края на краищата те имаха автоматично оръжие, а може би и биологически или химически вещества, което в наши дни всички тактически групи трябва да отчитат в щурмовите си уравнения.

Биологическите и химически оръжия създават проблеми. Вероятността да ги има означава, че щурмовият отряд трябва най-

малкото да носи противогази, а най-многого — пълно предпазно оборудване.

Е, трудно е да проведеш тактическа операция, когато си напълно увит в предпазно облекло — може би най-неудобното, измислено някога. Затова То Шо днес беше взел едно делово решение — щяхме да носим противогазите, но не и облеклото. Не виждах някой от бойците му да се оплаква от това. От което разбрах, че са М³, а това, може би се досещате, означава масивно мотивирани майкоосквернителни.

Щурмовият отряд щеше да нападне в две вълни. Едната ще скочи по въже от хеликоптерите и ще влезе през покрива. В същото време другата ще премине през предната врата, следвайки огромен камион-боклучарка с чудовищно голям снегорин.

Оперативната сигурност щеше да се поддържа от вторична, по-голяма група стрелци от Куника, подкрепяни от националната полиция. Те ще изолират склада и ще образуват непробиваем охранителен кордон. Тактическата сигурност ще бъде осигурена от петте снайперски екипа, разположени от То Шо. Имаше четири стационарни двучленни екипа и един на хеликоптер.

Отидох при То Шо, който за последен път обясняваше всичко на водачите на екипи. Аликс Джоузеф стоеше встрани, за да не се пречка, със скръстени ръце и се правеше на МНС — това, може би се сещате, означава Муха На Стената. По вгълбеното й изражение разбихах, че може би свободно говори японски, както и китайски, защото каквато примерна шпионка си беше, сигурно попиваше всеки нюанс.

Стрелците разглеждаха снимка с размери пет на седем сантиметра, върху която лежеше лист прозрачно фолио. Не разбихах японските букви, които То Шо пишеше с изтриваем маркер, но цифрите, стрелките, линиите, кръстчетата и кръгчетата, от които фолиото приличаше на чертеж на футболна игра, ми бяха напълно смислени.

То Шо спря бръщолевиците си, а после ме погледна:

— Има ли нещо, което би променил?

Загледах се. Слабото място беше влизането — ставаше дума за голям шибан склад, с много места за почистване, а щурмовата група беше само четиридесет и шест души.

— Притеснявам се от това, че могат да се сврат някъде вътре — особено ако са си подготвили някоя стая или укрепление.

То Шо кимна:

— И мен това ме притеснява. Имаме чертежи, но тия хора са били тук повече от година и може да са си направили неща, за които не знаем нищо. — Почука по фолиото с показалката си върху двете врати на покрива. — Затова хеликоптерните екипи трябва да действат бързо — да ги хванат, преди да успеят да направят нещо неприятно. И значи ти искаш да бъдеш точно там, така ли, кръглооки? — запита ме след кратко мълчание.

Посочих покрива.

— Винаги обичам да почвам отгоре — отвърнах.

То Шо вдигна палци към мен.

— Щом го искаш — дадено.

Изстреля нещо картечно на японски на хората си и изпод шапките им избухна смях.

Йошиока ме потупа по рамото:

— Ти си с мен, гайджин — каза той, като ми подаде един автомат МР-5 със заглушител, осем заредени пълнители, подредени в двойки за бързо презареждане, шепя найлонови връзки за белезници и пет заслепяващи и заглушаващи гранати „Def-Tec №25“. Натъпках всичко в съответните джобове и торбички на противокуршумната си жилетка. Но все още не бях напълно натоварен: Йошиока посочи една щанга, марка „Go-Bar“ на земята.

— И това е твое.

Вдигнах тежката стоманена щанга от асфалта и я разклатих, за да преценя тежестта ѝ.

— Да — стабилна работа.

И още как. Това е 75 сантиметра дълъг стоманен прът със здрав накрайник за къртене в единия край и кирка в другия. Малко са вратите, които не можеш да убедиш да се отворят с малко помощ от тези десеткилограмови сладури. Нагласих ремъка според свръхголямото си тяло на *Amerikajin*^[1] и я праметнах през рамо.

Добре я чувствах. Вдъхваше ми доверие така, както мечовете с дръжки за двете ръце и дебелостволите боздугани са вдъхвали доверие на рицарите, преди да влязат в бой.

— Суки десу. Харесва ми, Йоши — казах. — Да тръгваме.

Мистър Мърфи пристигна малко след излитането. Ние, дванадесет души, се бяхме натъпкали в един стар УН-1Н (всъщност това беше хеликоптер Бел-212, но доста си приличат) и той ми се струваше разклатен и нестабилен, когато се вдигнахме и започнахме да кръжим, а пилотът се опитваше да намери подходящата поза. Откровено казано, предпочитам по-тежките хеликоптери, като „Пейв Лоу“, които могат да поемат по-големи щурмови групи и оборудването им е по-комфортно. Но не се притеснявах твърде много, защото полетът ни нямаше да е много дълъг, висок или сложен. Нападението беше просто като целувка^[2]. Наземният контингент щеше да разбие предната врата, ние ще налетим в момента, когато я разбиват, шумът на хеликоптера ни ще бъде прикрит от влизането от улицата и от експлозиите на бомбите за отвлечение на вниманието. Пилотът щеше да кръжи над покрива. Ние щяхме да се спуснем по въжето, да ударим вратите на покрива и да се спуснем надолу като рояк в две групи — почиствайки враждебните елементи по пътя си, — и да се срещнем със стрелците на То Шо някъде по средата.

Споменах ли, че мистър Мърфи се промъкна на хеликоптера? Да. Добре. Казах ли ви по какво разбрах, че е на борда? Не? Ами нека обясня.

Пилотът тъкмо беше навел носа надолу и започнахме предвидения двеминутен полет до мястото на влизане. Във всеки от люковете ляво и дясно на борд стрелците от Куника подготвиха навитите двадесетметрови въжета и нагласяваха евакуационните лостове, които щяха да ни позволят да спуснем петима по всяко въже в разстояние на шест секунди.

Йоши ме опипа, докато аз опипвах него. Цялото оборудване беше надеждно закрепено — и точно там, където трябваше да се намира. Аз бях третият човек на лоста ляво на борд, с двама стрелци до мен, осигуряващи покрива. След това щях да скоча, да изтичам до вратата, да я отворя с щангата и да последвам втори номер надолу по стълбите.

Затегнах каишката на шлема си, след това отворих джоба на бедрото си, извадих ръкавиците — и видях как мистър Мърфи ми показва среден пръст.

Какъв е проблемът, питате?

Проблемът, приятелчета, е, че държах чифт първокласни ръкавици от мека кожа и номекс.

Е?

Е, ръкавиците от номекс са страхотни за стрелба, защото са огнеустойчиви, страхотни са, ако работиш на палубата на самолетоносач или летиш на хеликоптер. Те така добре пасват по формата на ръцете, че с тях можеш да вдигаш монети от масата. Сега ми позволете да ви разкажа за ръкавиците за бързо спускане по въже. Тези ръкавици се правят от говежда кожа с тегло 85 до 100 грама. Дебели са към половин сантиметър, с тежки плочки против изгаряне на дланите, защото, когато метнеш задника си през люка, политаш с около тридесет мили в час надолу по въжетото. Това предизвиква триене. Триенето предизвиква нагряване. И макар номексът да е огнеустойчив, не издържа на топлина.

Но нямаше време да се тревожа за Мърфи. Хеликоптерът рязко се наклони дясно на борд. Йоши ме плесна по рамото:

— Готов ли си, Дик...

Кимнах и плеснах по рамото човека пред себе си.

И се оказахме над склада. Под нас чух първите експлозии. Подовите плочи на хеликоптера потръпнаха, Йоши извика „Давай!“, и аз се метнах на въжетото.

Спускането беше от онези, дето ме карат да съзнавам колко много съм жив. Паднах като купчина. Дланите ми пушеха, глезенът ми се подви, праснах се по коляното, претърколих се наляво — и получих удар от следващия спускащ се, който падна през последните три метра, защото хеликоптерът, освободен от по-голямата тежест на товара си, просто се вдигна като някакъв шибан експресен асансьор и остави три метра разстояние между края на въжетото и покрива.

Нямаше време за губене. Изправих се на крака и изкуцуках до определената ми врата, семайки щангата по пътя си.

Движех се и преценявах. Външна врата от плътна стомана, вероятно с един-единствен лост за отваряне при аварии. Заврях дебелия къртец край на щангата в касата точно под бравата и я дръпнах към себе си така, сякаш бях лодкарят в шибаната река Стикс.

Вратата се отдели от касата и се отвори навън.

Ритнах я да се отвори докрай — видях бетонни стълби към долния етаж и метален парапет до долната площадка. Отместих се

назад, за да наглася щангата си и да хвана автомата. В този момент водещият групата влезе, с готов за стрелба автоматичен пистолет и с бойно фенерче, насочено към стълбището. Човек номер две го последва, насочил оръжието си над рамото на първия.

Мой ред. Тъкмо заобикалях касата, когато залп от автоматична стрелба отблъсна водача ни. Номер две изпрати два дълги откоса надолу по стълбите, за да ни прикрива, докато хванахме първия за противокуршумната жилетка и го измъкнахме от огневата линия. По устата и брадата му се стичаше яркочервена течност — богата на кислород кръв, която се качваше нагоре по гърлото му от лоша рана на врата. Изтеглих го настрани от касата и го предадох на някой зад себе си.

Аз също отстъпих, като с лявата ръка се потупвах по жилетката, докато намеря зашеметяващите гранати. Извадих ги. Стиснах първият щифт, изтеглих го, протегнах ръка до касата и я метнах нежно — чух я да прави подскок-подскок-подскок и след това повторих движението. Не чух втората бомба да подскача, но това може би се дължеше на шибаната експлозия от първата. Сто и седемдесет и пет шибани децибели. Две цяло и четири милиона свещи.

Погледнах човек номер две и направих жеста „последвай ме“. Аз поведох. Стрелецът от Куника ме следваше две крачки по-назад. През вратата. С автомат в готовност. Оглеждане. Дишане. Оглеждане. Дишане. Изглежда, изведнъж видях нещо гадно, което аз бях пропуснал, защото изкрещя:

— Фухацу!^[3] — и се хвърли назад през вратата като шибан цирков акробат. Тогава и аз спрях да се оглеждам напред, погледнах надолу и видях какво бе видял и той: втората граната. С ужас отбелязах, че стои непокътната между двата ми крака. Изминали бяха четири, пет, може би шест секунди, откакто я бях хвърлил, а „Def-Тес № 25“ се правят със закъснител за 1,5 секунди. Очевидно, не и тази. Тази беше сглобена от мистър Мърфи-сан.

Е, да ми го благонаврат прекалено много. Метнах се напред с главата по стълбите — и разбира се, точно в този момент шибаната бомба избухна, като ударната ѝ вълна ускори полета ми надолу по стълбите. О, как болеше. Да, гранатите „Def-Тес № 25“ са много неприятни, дори злобни предмети, когато закъснеят с избухването.

Много лошо. Протегнах ръка към парапета, но не го достигах, мамицата му. Накрая го хванах, преметнах се като палачинка и паднах на болния си глезен. Е, не съвсем. Всъщност паднах на крака си. Но незабавно се върнах във въздуха, защото кракът ми бе стъпил на дебелата стоманена цилиндрична кутия на вече избухналата граната. Естествено, гореупоменатата кутия беше пусната надолу с помощта на мистър Мърфи или някой от шибаните му роднини и затова тя ме беше изпреварила до площадката. Сякаш стъпих на шибана кънка — стъпалото ми полетя изпод мен, вдигнах крака по-високо от проклетите си рамене и размахал ръце, полетях по следващото стълбище.

Мина ми през ума, докато летях надолу, че шибаният лост на гърба ми няма да ми създаде приятно усещане, като падна върху него. Затова, заемайки техника от скоковете от голяма височина и ниско отваряне на парашута, тръснах рамене (с което накарах всеки един от проклетите си прешлени да изпука) и изпълних половин завъртане. Това помогна да спра инерцията си, въпреки че когато стигнах долната площадка, още летях и се изтърколих до вратата като шумна купчина. Нещата трябваше да вървят по реда си: отблъснах се от вратата и смъкнах каквото беше останало от противогаза. Беше се скъсал на две при падането и две от каишките му се бяха откачили. Не ставаше за нищо. След това протегнах ръка назад и завъртях щангата около врата си, за да мога да я нося отстрани — по-малко опасно положение за здравето и бъбреците на Дики по принцип.

Необременена от тежестта ми, вратата към площадката се отвори. Оставих щангата и посегнах да хвана и вдигна своя автомат „Хеклер и Кох МР-5“. Оп-па! Говори се, че автоматът „Хеклер и Кох МР-5“ е практически неразрушим. Важната дума тук е *практически*. Докато се претърколвах на длани и колене и протягах ръце към оръжието си, забелязах, че падането ми е огънало проклетата цев — не много, но достатъчно, за да стане шибаният автомат неизползваем.

И това беше добрата новина. Искате да узнаете лошата новина? Тя е, че непреднамереното ми придвижване напред ме изведе две стълбищни площадки по-напред от всички останали в групата ми. Но не се тревожете — не бях сам. Имах си компания. Той бе голям и имаше дълга, дълга самурайска опашчица (допълвана от грозно като

конски гъз лице) и беше ме фиксирал в шибания мерник на своя АК-47, който сочеше право надолу към мен от вратата.

Помните ли какво казах в началото на тази глава за ОП? Помните ли израза „жестокост на действията“? Добре. Е, тъй като нямаше време за мислене, хванах безполезния си автомат за цевта и ударих като с палка неговия. Ударът ми не беше съвсем като на бейзболна звезда, но прикладът ми удари неговата цев и я отклони достатъчно, макар и в нарушение на бейзболните правила, за да мога да се метна отгоре му.

Първо, засилих вратата и го праснах с нея — той стоеше на касата — и го разтърсих. Но не толкова, колкото бих искал. Той стовари сгъваемия приклад на автомата си върху лявото ми рамо, което ми причини адска болка и ме извади от равновесие. Но, изглежда, хареса компанията ми, защото като падах назад, той ме хвана за ремъците и ме свали по стълбите, като със свободната си ръка драскаше лицето ми, докато дърпаше.

Е, този голям янки нямаше да бъде послушен. Праснах го отдолу по брадата с длан. Това го разтърси и го накара да направи великанска крачка назад. Докато стоеше замаян, го праснах в гърдите с лакът.

Голяма грешка. Той носеше ризница. От плочи. Твърди плочи. Цялата ми ръка изтръпна, а той се възползва от моментното затишие и опита да ме цапардоса по твърдата словашка глава. Но издаде намерението си: видях удара му, посегнах през вратата, скочих и го хванах за косата.

Едно предупреждение от реалния свят и изживяното в живота: ако носите дълга коса като мен, създайте си генерално правило да покривате опашката си под шапката или пък носете плетена шапчица, за да бъдат косите ви скрити, защото са примамлива цел за някой като мен, който (извинявам се, мамо) не се бие честно.

Навих опашката му около дланта си и дръпнах рязко. Главата му се смъкна с трясък надолу — точно върху вдигнатото ми дясно коляно. Чу се приятно хрус от счупения нос. (Е, приятно поне за мен.) Ударих лицето му още два пъти — *прас, прас*, — за да съм сигурен, че от този момент нататък ще му е трудно да диша.

Но кучият син все още не беше свършен. Опря рамо до корема ми и ме избута в касата на вратата, сякаш съм чучело за борба. Усетих как гърбът ми започна да пука като пуканки. След това ръката му се вдигна, като търсеше щангата, увиснала напреко на гърдите ми.

Опитах се да го ритна с коляно в топките, но нямаше намерение да ми позволи това — ръцете му ме притискаха, а дланите търсеха щангата.

Намери я и започна да упражнява натиск, като бавно я вдигаше нагоре по тялото ми и отиваше към врата ми.

Освободих се и с удар на лакътя си го накарах да отстъпи — Господи, яко копеле беше, — но го разтърсих достатъчно силно, за да хвана щангата с лявата си ръка и да я извия надолу. Тук слабото звено е палецът и макар и той да беше по-голям от мен и да тежеше поне с петнадесет-двадесет кила повече, аз бях в по-добра кондиция, посилен и — ето го решаващият фактор — по-непоколебим.

Затова бутах, усуквах и се борех, и му измъкнах шибаната щанга. Е, не съвсем, но поне сега аз контролирах ситуацията, а не той.

Рязко дръпнах щангата нагоре и острието за отваряне на врати отиде под брадата му. Той никак не хареса това, за което намекна с удар по щангата, която мръдна десет сантиметра напред и ме блъсна през лицето.

Шлемът ми пое удара — отлетя от главата ми.

Но сега кучият син държеше щангата само с една ръка.

Аз я усуках, праснах го с коляно в топките, за да го опра с гръб до стената, извъртях щангата като проклета мажоретка, за да разменя краищата ѝ, хванах я като палка и с всичката си сила, която успях да събера, замахнах нагоре, нагоре, нагоре, пъхнах я под лявата му мишница, точно под ризницата и я засилих към белите му дробове.

Гледате ме със съмнение. Виж, приятел, нека ти кажа, че острието на тези щанги пробива стоманени врати, а тангата са далеч по-меки от тях.

По лицето му разбрах, че съм му причинил лоша болка. Но още искаше задника ми. Дори и като падаше, замахна към лицето ми, хвана се за ремъците ми, за да измъкне моя пистолет от кобура. Мама му стара, време беше да го оправя завинаги. Измъкнах щангата (о, това никак не му хареса), обърнах я, вдигнах я и след това го праснах силно отгоре по главата със стоманата и разпръснах кости и мозък в неприятна роршархова^[4] шарка по стената. Поддаде, превъртя се и се хлъзна на палубата. Сайонара, заднико.

Не беше единственият. Аз за малко също не паднах от изтощение точно когато редицата стрелци от Куника минаха край мен, за да

прочистят стълбите и коридора. Почувствах натиск от нечия ръка на рамото си. Коленичих, изтощен като празна бирена кутия, в опит да успокоя дишането си и да забавя пулса. Вдигнах поглед и видях Йошиока. Лицето му изразяваше онзи вид загриженост, която младите проявяват към старите пръдлювци.

— Хей, добре ли си, полковник?

— Да — простенах задъхан. Трябва да ви кажа честно, че този вид упражнения са за млади мъже, а аз не съм толкова млад, колкото едно време. Дишах дълбоко, като се надявах да потуша биенето в мозъка и гърдите си. — Ти карай напред, Йоши, аз ще те настигна.

Дванадесет минути след влизането То Шо обяви склада за готов. Операцията не беше завършила с пълен успех, въпреки че резултатът беше 15 за Куника на 1 за „Червените семена“. Първо, стрелецът от моята щурмова група, когото улучиха в гърлото, умря — поел беше един откос точно през сънната артерия и когато лекарите стигнаха до него, вече в тялото му беше останала по-малко от половината кръв. Един друг от хората на То Шо щеше да прекара два месеца в болницата с гипсиран крак — улучен беше два пъти в бедрото и костта му бе натрошена лошо. Второ, нямаше никой оцелял. Едно „Червено семе“ беше заловено живо, но умряло от раните си след няколко минути. Двама други се самоубили. Очевидно непоколебима, ангажирана група.

То Шо направи с екипа си разбор на място. Добре — докато паметта им е още свежа, а и през следващите няколко часа тук нямаше да има разни навлеци, докато полицията не доведе следователи и военни медици. Докато стрелците обсъждаха нещата и говореха с ръце като италианци или пилоти на изтребители, аз видях Аликс Джоузеф да си проправя път през развалините, като методично ровеше из трошките, отваряше сандъци и кашони и търсеше информация.

Последвах я — и аз започнах да ровя и търся из парчетиите. Да, имаше неприятни неща в тези сандъци — бомбички, оръжие и амуниции. Имаше клетъчни телефони и електронно оборудване. Имаше и униформи — на японската армия, както и дузина лесно забележими комбинезони, каквито използват токийските работници по електрозахранването. То Шо щеше да си има доста главоболия с тази група, но очевидно ги беше засегнал зле, защото не бяха имали време

да разделят нещата и да ги изпокрият на малки части. Тош бе открил главната златоносна жила.

За него това може да означаваше голям успех, но честно казано, сърцето ми се намираще при моята работа. Нямах търпение. Искях да се върна във Вашингтон. Имаше работа, важни неща трябваше да се решават. Мислех за „Големия брат“. И исках да разчистя сметките с анонимния (но не за дълго) задник в Белия дом, заповядал на неебаващия се адмирал Грей да вкара в действие своите пазачи от морската пехота, което доведе до убийството на заложниците от „Макдоналдс“. Освен това дланите ми бяха опърлени, лицето — ожулено, глезенът пулсираше от болка, а и на разстояние два километра наоколо не можеше да се намери бутилка целебен джин „Бомбай сапфир“.

И тогава, както често става, ако не гледате, нещо привлече погледа ми. На една палета в далечния край на втория етаж стоеше груб дървен сандък. Отвън беше пирографиран надпис „Експорт — Завод за металорежещи инструменти Целиноград/ МВД“.

О, това име сме го виждали преди, нали така? Правилно — на борда на „Принцесата на Нантон“, върху сандъка с руските автомати АК-47. Коего ми припомни, че в корабния дневник Йокохама фигурираше като едно от междинните пристанища. Взех щангата и отворих капака. Можете ли да познаете какво намерих в него? Ако кажете *totsugekijin*, както То Шо нарича щурмовото оръжие, значи си струвате добрите стари йени.

Бръкнах за бележника и химикалката, които бях скътал в жилетката си. Трябваша ми серийните номера. Ще ги проверим, за да видим дали не са от същата пратка, която замина с „Принцесата на Нантон“. А след като свърших с преписването, щях да прегледам под микроскоп всичко, за да видя дали не съм изпуснал друго важно нещо. Казвал съм ви го и преди, но е достатъчно важно, за да го повтора: колкото и да опитва лошият да скрие следите си, винаги оставя малко.

Е, аз нямаше да изляза от този склад, преди да намеря какво още да занеса със себе си във Вашингтон. Тук се появяваше опасна тенденция и исках да я разплета.

Кой, по дяволите, крещи там: „Каква тенденция, каква тенденция?“ Чакайте, виждам го — пак е оня, тъпият редактор. Тича насам по коридора, размахва проклетия си син молив и се оплаква, че

съм направил твърде голям скок, че е прекалено рано да се говори за тенденции.

Слушай, Реди, ако това е свирепа книга, остави Свирепия да вкара няколко думи, а? Ще го оставиш? Добре.

Окей, да видим какво стана напоследък.

- *Факт:* Руснаците и китайците, противници по обичаи и история, неотдавна създадоха много силно разгласен съюз помежду си в ущърб на Съединените щати.

- *Факт:* В противодействие на този нов китайско-руски съюз политиката на Съединените щати в азиатския регион претърпя катастрофална промяна. Изглежда, зарязваме Япония и останалите страни от тихоокеанското крайбрежие и хвърляме всичката си подкрепа (тайна и явна) към Китай, като предлагаме Съединените щати като алтернатива на руснаците.

- *Факт:* Сегашната политика е точно каквато я препоръчва бивш служител на Държавния департамент и консултант, който в момента прави купища долари, защото помага на китайците да въртят търговски сделки. Случайност? Съвпадение? Вие ми кажете.

- *Факт:* „Големия брат“, един от най-модерните апарати за тактическа военна комуникация, се появява на китайски кораб. От тихите си подпитвания разбирам, че се намира там с одобрението на Белия дом. Случайност? Съвпадение? Вие ми кажете.

- *Факт:* Китайците купуват руско военно оборудване — плащат пари на руския министър на вътрешните работи — и тайно ги превозват из цялото тихоокеанско крайбрежие. Къде свършва това оръжие? Е, ако се съди по нещата, част от него се е оказала точно тук, в този склад. А познайте и друго — „Принцесата на Нантон“ носеше по-малко от една трета от товара си. Направила беше половин дузина спирки, преди да я потопим.

- *Риторичен въпрос:* Колко склада от Пусан до Джакарта в момента са пълни с контрабандно руско оръжие с любезното съдействие на китайското правителство? Има и друг риторичен въпрос: За кого е предназначено това смъртоносно оръжие? Танга? В наши дни ги има достатъчно. Хора от петата колона? Възможно е. Доморасли метежници? По цялото тихоокеанско крайбрежие кипят поне половин дузина така наречени движения за национално освобождение.

• *Факт:* Аликс Джоузеф и То Шо — и двамата владеещи свободно китайски и познаващи китайските тайни операции, — говориха за повишено ниво на враждебно военно разузнаване и действия на прокитайски терористи в Япония след пристигането на Ли Чимен, за да ръководи бюрото на „Синхуа“. Случайност? Съвпадение? Вие ми кажете.

• *Факт:* Ли Чимен, воин-диверсант, станал разузнавач (и пълен разбойник според Разузнавателното управление на МО), чиито предишни постове съвпадат с всички междинни пристанища на „Принцесата на Нантон“, в момента е на път за Вашингтон за кратко назначение. Случайност? Съвпадение? Вие ми кажете.

Да, моят стар учител и равин, бившият главнокомандващ военноморските операции Арли Секрест^[5] ме учеше, че разузнавателната информация е нещо, което трябва да гледате поотделно.

— И нека действията ти не почиват ни на фактчета, ни на информационни битчета, та да не стъпиш в неприятни аки по пътя към победата — ръмжеше той. — И търси голямата картина, изучавай всеки дребен детайл, но го поставяй в контекст. И когато откриеш модела на действие, там ще намериш отговора на проблема си — и пътя към триумфа^[6].

И така, скъпи редакторе (и верни читатели), ако внимателно прегледате горната информация, ако опитате да видите всеки елемент като част от едно по-голямо цяло, то вие — както и аз — ще стигнете до извода, че става нещо много... шантаво.

Знаем ли точно какво е то? Не — още не. Но съм абсолютно сигурен за две неща. Първо, каквото и да става, не вечае нищо добро за моята страна. Второ, аз ще разбера точно какво не е наред, и ще го спра.

[1] Американец (яп.). — Б.пр. ↑

[2] От съкращението *KISS* (*Keep It Simple, Stupid* — прави нещата просто, глупако). — Б.пр. ↑

[3] Японската дума за невзривил се заряд. ↑

[4] Херман Роршарх (1884–1922), швейцарски психолог. Неговият тест представлява няколко безформени мастилени петна, представени за тълкуване и служещи за определяне на личността. — Б.пр. ↑

[5] Можете да разберете защо е бивш главнокомандващ, ако прочетете „Свирепия 3: Зелената група“. ↑

[6] Не, главнокомандващият Секрест не говореше по този начин. Аз просто използвам един литературен похват, за да накарам читателите да се върнат към Десетте божии заповеди на войната със специални действия, поуките на генерал Тай Лян и останалите елементи на книгите от серията „Свирепия“, за да видите как работи мисълта ми — винаги прави свободни асоциации, създава връзки и търси модели. ↑

II

СТРАТЕГИЯТА НА ЗЕМЯТА

ГЛАВА

7

Когато самолетът кацна във военновъздушната база „Андрюс“, отвъд Вашингтон ръмеше. Знаете ли, че според едно скорошно проучване, финансирано от правителството, среднестатистическият шофьор в столицата прекарва две седмици годишно в задръствания? Изтъквал ли съм, че винаги, когато вали, дори и съвсем слабо, нормално бавната като охлюв пътна система на Вашингтон става още по-бавна и задръстена? Загатвал ли съм факта, че въпреки дузината съобщения, оставени на телефонния секретар във вила „Свирепия“ и в апартамента в Александрия, щат Вирджиния, който дяляха Шепард Алигатора, Бумеранга и Дюи Пачия крак, не бях сигурен дали ще дойде някой да ме вземе? Казвал ли съм ви някога, че когато вали, е практически невъзможно да намериш такси?

Е, в такъв случай може би ще успеете да изчислите свирепата чернота на настроението ми след четиридесет и девет часа полет-тире-закъснение в трета класа — спане върху натрошена палета и пикаене в тръба — на безприоритетен товарен курс на военната авиотранспортна служба. В одисеята си този летящ холандец ме пренесе от Токио до Сидни, Австралия, направи слалом през Хикъм Фийлд, Хавай, спря за зареждане в базата на военновъздушните сили Невис до Лас Вегас, щат Невада, и отби до Монтгомъри, Алабама, за да остави личните домашни вещи на някакъв путкав генерал, преди най-последно да кацне в „Андрюс“ точно посред вечерното задръстване.

Е, моите четиридесет и девет часа не отидоха съвсем напразно. За много неща мислех, докато изскубвах трески от Свирепия си гъз. Преди да вдигна колелца във въздуха, бях сключил неофициална сделка, скрепена само с ръкостискане, с Аликс Джоузеф и То Шо. Бях им предал грубо очертание на теорията си за кофти тенденцията (*sans* онези работи за „Големия брат“, разбира се). Те я сметнаха за достатъчно логична, за да се съгласят да работят по проблема, сякаш е ситуация от реалния свят, а не сценарий на някой разузнавач-бюрократ, и да ме информират редовно.

Аликс Джоузеф дори ми даде купчина подаръци за *bon voyage*^[1]: папка с нейната оценка на Ли Чимен, съпроводена от новини на английски език и снимки. Имаше и втора папка, в която се изброяваха сондажите, които според нея китайците са направили в Корея, Япония, Сингапур и Индонезия, откакто беше пристигнала в района. Изглежда, насочваха вниманието си върху различните възможности за война в тези страни. В Япония например имаше опити за вербуване на агенти и за сондиране на бази на японската армия. Най-тревожни бяха опитите за получаване на материали във връзка с японската технологична инфраструктура — националната електрическа мрежа, телефонните мрежи, както и транспортните и авиационните контролни системи.

Тя ми позволи да прочета — но не ми остави — трета папка. Всъщност тя откъсна обозначението за кодова дума от първия лист, преди да видя каквото и да е, но успях да си пъхна носа (той е голям по рождение). Резултат: научих, че всичките ѝ материали с агентурна информация носят етикет „Фронтон“^[2]. Адски разгневена, Аликс ме закле да пазя тайната на кода и аз обещах — честна воинска дума — да не казвам на никого какво съм видял и какво означава то.

Както и да е, прегледах внимателно тези две страници, преди да ги върна. Съдържанието им беше динамит: носеха някои от най-новите сведения от агентурната ѝ мрежа. Китайците активно вербуваха корейци, малайзийци, филипинци и сингапурци, както и други. И не какви и да е. Търсеха разочаровани бивши полицаи, огорчени пенсионирани войници и други цинични, отегчени или просто измамни типове, свързани с охранителната дейност — същите отцепнически недоволници, каквито незаконните групи в добрите стари Съединени щати, често наричащи себе си милиции, вербуваха усилено.

Аликс Джоузеф наблюдаваше изражението на лицето ми, докато четях материалите. Вдигнах поглед:

— Споделяла ли си това с Тош?

— Още не — отговори тя.

— Може би е добре да го направиш, като се има предвид какво намерихме в склада.

Тя обмисли предложението и накрая кимна в знак на съгласие.

— Добре. Всъщност ще поискам от него да провери кои са тези танга тук и да видим дали отговарят на онази кофти тенденция. —

Млъкна, с ръце на хълбока. — Виж, ти си специалист по антитероризма. Какво според теб означава всичко това?

За мен това означаваше, че китайците внедряват редица бойни пети колони по цялото тихоокеанско крайбрежие и че е по-добре да пазим задниците си.

Тя кимна:

— Това се опитвам да им втъпя и у дома. Но моите записки сякаш изчезват в нищото в щаба.

По лицето ми разбра какво мисля за бюрократите.

— Е, добре го рече. Обаждай се — казвай ми какво сте открили.

И така, по време на полета бях се превил над един бележник и — хей, хей, хей, какъв е този шум? О, пак онзи шибан смотан читател — оня с тъпата бейзболна шапка с козирката назад, дето ми прекъсва нишката на мисълта, за да се пита на глас защо ми е трябвало да използвам толкова дълъг, обиколен път до дома, след като всеки ден има поне половин дузина директни самолети от Токио за Щатите.

Искаш да знаеш защо просто не се метнах на един от тях? Добър въпрос, въпреки тъпата бейзболна шапка, така че ще обясня.

Виж, когато пътуваш с граждански самолети, е добре да имаш паспорт и други видове документи за самоличност. Всъщност охраната по летищата настоява на тях. Но нямах паспорт. Впрочем нямах абсолютно никакви документи. Никакви пари (освен двете двадесетдоларови банкноти, които Аликс Джоузеф любезно навря в ръката ми, преди да тръгна). Нито пък каквото и да е друго, даже и портфейл. Не знаех и колко е часът: проклетият евтинджийски и предполагаемо водонепроницаем източногермански водолазки часовник на ръката ми бе станал *mausetot*^[3] малко след като цопнахме в Южнокитайско море.

И къде е всичко, питате? Ами светските ми притежания останаха в един сейф на Военноморските сили в Гуам, преди да тръгнем на лов за „Принцесата на Нантон“. Човек не потегля на тайна мисия с шибан паспорт, лична карта, кредитна карта и други разни неща, с които да може трупът му да бъде идентифициран, ако се случи нещо нередно по време на същата тази мисия.

Доволен ли си сега? Да? Добре, в такъв случай да се върнем на разказа си. Започнахме да рулираме (и рулираме, и рулираме) към навярно най-далечното място на пистата. Накрая двигателите спряха, наземният екипаж застопори колелата и отвори вратата. Смъкнах се по стълбите на *terra firma*, показах среден пръст на полетния екипаж от Алабама, който изпълняваше следполетната си проверка^[4], и се помъкнах през кишавия асфалт, скован от мразовит студ, във взетия назаем от Куника лек комбинезон от номекс. Влачех се уморено край триото огромни, добре осветени хангари, където се съхраняват президентските самолети, в посока към сплесканата сграда на триста метра отук. Тя едва се виждаше зад ниската ограда от вериги в замръзващия дъждец. Знаех, че вътре има монетен телефон и щях да накарам някой да дойде и да ме вземе. Ако това не станеше, се надявах да мога да изпрося, заема или открадна от някой самарянин от летищния персонал нещо, с което да се прибера у дома и повярвайте ми, в това си настроение смятах и трите възможности за равнозначни.

Като се приближих на стотина метра от оградата, забелязах нещо като два богаташки сфинктера. Загърнати бяха в яркоцветени шарени якета с гъши пух и с плетени скиорски шапки — държаха голям лист хартия. Виждали сте ги, онези безконечни листа, дето можете да печатате на тях до следващия си рожден ден. Кого ли очакваха тези копелета.

Колкото по-близо шляпах през кишата, толкова по-ясно различими ставаха буквите за уморените ми свирепи очи. На него пишеше: „Вашингтон приветства Хуеглавия^[5]“.

А богаташките боклуци? Ами за единия край на листа се държеше операторът от световна класа, с характерните си очила за стрелба с цяло стъкло, когото наричам Стиви Уондър, макар истинското му име да не наподобява нито Стиви, нито Уондър. Със свободната си ръка размахваше моя портфейл и ключовете от колата. А в другия край на листа, обвит в яркочервено яке, широки шорти за сърфинг и пластмасови чехли на босите си крака стоеше Бумеранга, с една УНЛ (потърсете го в речника) на хръткоподобното си лице и допълнителна грейка, праметната на другата ръка.

— Здрасти бе, хуй смотан — подвижна ми Уондър с нийоркския си акцент. — Колко пъти трябва да ти казвам? Никога не се вози по линия С, мамицата му — тя е локална. Трябва да слезеш на

Четиридесет и втора улица и да се прехвърлиш на влака по линия А, ако искаш да стигнеш навреме, мамка му.

Дадох им по една голяма *abrazo*^[6].

— Радвам се да ви видя, момчета.

Уондър огледа пострадалото ми лице.

— Виждам, че силно се стараеш да се усещаш жив — каза.

Бумеранга метна якето на раменете ми и размърда голия си крак, за да изтръска малко киша измежду пръстите си.

— Хайде да поемаме по пътя, шефе на пичовете. Утре имаш представление в кабинета на председателя. Цял ден звънят по телефона и питат къде, мамка му, се намиращ.

— *Merci, trouducs* — изгрухтах с благодарност, наричайки ги лайномозъчни копелета, което, знаете, е гальовна дума на жабарски тайноговор. — И в такъв случай защо още стоим тук с пръсти в дупките си?

По дяволите, макар и да бях работил непрекъснато в самолета, знаех, че имам работа колкото цял товар лайна, преди да съм напълно зареден, нагласен и готов да се видя с председателя. Намъкнах якето и се изтегнах продължително и силно, за да раздвижа своите изтръпнали, изморени, намачкани и болни стави. Разбира се, това не свърши работа, а знаех, че нямаше да има време за сауна или (което би било по-най-добре и по-най-хубаво) накисване в горещата вана във вила „Свирепия“ между чифт топли бедра. О, майната му на Дики — предстоеше му дълга, дълга нощ.

В 06:12 часа на следващата сутрин седях във фоайето пред кабинета на председателя, облякъл изгладената си парадна синя униформа, с хубаво прибрана под черна лента плитка, със сияещи катарамии и излъскани до блясък черни обувки, загледан в последния брой на „Нейви Таймс“. Между коленете ми, стъпил тежко върху блестящия паркет, се намираше един от непромокаемите сакове, които бях използвал на борда на „Принцесата на Нантон“. Преспал бях точно седемнадесет минути — най-краткия боен сън. Но се бях лъснал като за парад: изкъпан, избръснат и афтършейвнат. Освен това имах пълна готовност за шибана ВОЙНА, която дума, знаете, е съкращение за ВОИньт е НАщрек.

А готовността за ВОЙНА е голяма част от всичко, което означава ТЮЛЕН. Спомняте ли си четвъртата заповед на Свирепия воин за войната със специални методи? Позволете ми да опресня паметта ви и да не губим време, за да обръщате на първата страница от книгата.

Четвъртата заповед е: „Ще наказвам тялото ти, защото колкото повече пот лееш в учението, толкова по-малко кръв ще лееш в боя.“ Е, тази заповед важи и за хартиените войни в Пентагона, както и за кръвопролитията и ваденето на черва на бойното поле. Воинът е винаги нащрек, винаги е готов да воюва повече, отколкото неговите противници. Воинът знае също, че понякога не може просто да надвиеш врага си, като убиеш повече от него — трябва да го надхитриш и надвиеш по ефективност.

За да проумеят тези неща по време на обучение, нашите попови лъжички биват тласкани далеч отвъд нивата на стрес, които вероятно са имали през живота си. Лишават ги от сън, но трябва да могат да мислят ясно. Лишават ги от храна, но трябва да могат да действат на върха на физическите си способности в продължение на дни. Лишават ги и от топлина, но трябва да издържат през целия път. Научават, често пъти по болезнения начин, че са част от екип, от взвод, от екипаж на катер. За да разберат, че ако екипът не успее, то най-вероятно и сам човек би се провалил. Но в средата, в центъра, в ядрото, в корена на всичко това е всеки един, който сам трябва да събере в себе си куража, енергията и истинската смелост да продължи, докато изпълни задачата си.

Защото щастливите попови лъжички, които оцелеят на тази наковалня от болка, мъка, отчаяние и агония, се натъкват чрез страданието си на едно от централните велики проявления на войнството, а то е: Трябва Да Продължиш. Воинът не се предава. Никога. Независимо колко е уморен, измръзнал, съсипан или натоварен. **ВОИНЪТ ИЗПЪЛНЯВА МИСИЯТА СИ ДОКРАЙ.** Никое изискване не е твърде голямо, било то физическо, психологическо, стратегическо или тактическо. Не съществува критична ситуация, която не може и няма да бъде преодоляна.

Ето защо, когато избирам мъже за екипите си, не вземам непременно онези, които преминават през квалификационните тестове с лекотата на газела. Искам мъже като Бумеранга — такива, дето, ако се провалят веднъж, изсумтят, търпят и продължават да опитват и да

опитват, и да опитват, докато успеят. Те са хората, които стават истински воители, защото са надарени със сърцата, душите и безграничната, настойчива, безкомпромисна, нешибаноуморна мъжествена решимост на воините.

И това е краят на урока.

Ето защо независимо от умората работех по същия начин, както поповите лъжички през Адската седмица по време на базовото обучение по подводни диверсии, а то е с пълна газ и готов да търпя дори и ритник в топките. И не бях сам. След завръщането си моите момчета също бяха действали на по-високи обороти, отколкото при лъскане на бастуна, за да ми осигурят някои полезни неща. Но ми трябваше още. Затова изпратих Стиви Уондър във Военноморската корабостроителница, където знаеше за един терминал в системата „Интелинк“, който можеше да, ъ-ъ, земе и да източи толкова засекретени материали за отношенията ни с Китай и Русия, върху колкото му е възможно да сложи зловердните си лапи. Измъкнах Тони Мерк от топлото му легло в Оуктън, изпратих го в щаба на Разузнавателното управление на МО и го накарах да отпечата толкова от докладите в това управление за настоящите разузнавателни операции в Китай, колкото можах да го убедя да ми даде.

Бях сложил всяко събрано от нас листче на пода, подредих ги два пъти, разделих ги три пъти и после ги пресях веднъж. След това размесих напълно целия пакет и накрая още веднъж раздадох всяка „карта“.

Томас Е. Крокър, генерал от армията на Съединените щати и председател на Комитета на началник-щабове, премина през вратата в 06:21, последван от двама адютанти. Познавах първия — плешивотемест правокрак ирландец и полковник на име О’Грейди, който с кръглите си очила без рамки приличаше на старомодните свещеници, на които помагах в Ню Брунзуик, щат Ню Джърси. О’Грейди беше работил за председателя повече от петнадесет години. Вторият адютант бе нов: жена на възраст към тридесет и пет години (и цивилна на всичко отгоре), облечена в тъмносин костюм с панталон. За малко не скочих. Макар и да не носеше значка както бодигардовете от Министерството на отбраната, забелязах леките очертания на пистолет

на кръста ѝ. Само че тя не бе ничий бодигард: личното куфарче за свръхсекретни документи на председателя беше закачено с верижка към лявата ѝ китка.

Изправих се, отдадох чест и поздравих председателя на малко име:

— На намалено работно време ли сме тези дни, генерале?

Надявах се, че председателят Крокър ще направи поне намек за усмивка. Но не. Дори не ме представи и на новата си адютантка. Просто погледна назад към свитата си и излая:

— Вие ме чакайте тук. Няма да се бавя.

След това насочи десния си показалец към гърдите ми, посочи с палец през дясното си рамо и изказа определението за водачеството според първия тюлен Рой Боъм:

— Следвай ме.

Търпя заповеди от истинските водачи не по-лошо от всеки друг, а председателят влиза в тази категория и затова го последвах през широкия коридор на втория етаж, минах край приемната със знамената и морските пехотинци в сини парадни униформи и стигнах до анонимна врата с ключалка с шифър. Председателят се препречи пред очите ми с широките си рамене, наведе се над ключалката и набра комбинацията. Ключалката се отвори. Той завъртя топката, отвори широко вратата, за да мога да вмъкна тежкия сак през нея, и ми кимна да вляза пред него.

Минах през вратата и влязох в едно СССИ, което значи Съоръжение за секретна сегментирана информация. Това са обезопасени стаи — не е възможно да бъдат подслушвани нито от враг, нито от приятелска агенция, която би желала да разбере какво мислите, когато ви се струва, че не ви чуват. Това СССИ принадлежеше на председателя. А и всеки от Комитета на началник-щабове имаше такова сега. Сега навярно добивате представа за растежа на институционалната параноя тук, в Пентагона, след идването на Клинтъновата администрация.

Председателят Крокър блъсна вратата зад себе си, след това я раздруса, за да се убеди, че е затворена добре. Посочи един от дузината столове от лята пластмаса, поставени до пластмасовата маса с размери метър на метър и половина, и ми направи знак да се паркирам.

Паркирах се и сложих сака между краката си.

Той поседна на ръба на масата и ме изгледа. Изражението му не се отличаваше с приветливост.

— Спомняш ли си на какво наблегнах преди началото на това неотдавна проведено учение? — запита той. Не си направи труда да чака отговора ми, и затова предположих, че въпросът му е бил риторичен. — Казах ти да не оставяш следи от сперма.

Замълча достатъчно дълго, за да си поема глътка въздух.

— По дяволите, Дик, точно сега шибаното ми табло със съобщенията прилича на шибан чаршаф от шибан калифорнийски публичен дом по време на златната треска.

Изпука кокалчетата на пръстите си и се приближи.

— През последните няколко дни тук се разрази истински ад и по всичко изглежда, че е във връзка с теб. Първо някой от Белия дом се обадил в кабинета на министъра на отбраната, за да се оплаче, че ти и някакъв идиот от Разузнавателното управление на МО задавате шумни въпроси за програма, която е толкова силно засекретена, че дори и аз не съм запознат с всичките ѝ сегменти. А вчера някой, също от Белия дом, казал на съветника по националната сигурност Томпсън, че причината за провала на спасителната операция в Йокосука си ти, защото си се намъкнал там — и взел че изплямпа всичко на шибания президент, мамицата му. Резултат: задникът ми пое цинтарките на главнокомандващия, преди да успее да му обясня какво става. След това от Групата за сигурност на Военноморските сили постъпиха всевъзможни запитвания за каква задача си бил изпратен от моя кабинет, а това би трябвало да е известно само на мен, министъра на отбраната и президента. А и на всичко отгоре се появи изневиделица и старият ти приятел Виктор Гринков, който иска тиха, неофициална среща в Рим, за да поговорим за петдесетте милиончета, които източихме от задграничните му сметки — и министърът на отбраната казва, че всъщност трябва да ида да говоря с него. И това е само началото...

Знам, че е грубо от страна на нас, които носим прости орли на реверите си, да прекъсваме хора с четири звезди на своите, но този момент го изискваше:

— Генерале — казах, — не успях да ви се обадя от „Принцесата от Нантон“ или от „Скорпион“, а и изобщо нямах намерение да оставям съобщение на никой друг на секретния ви телефон. А работата

с Гринков е важна, знам го, но смятам, че е по-добре да погледнете някои неща, които донесох отвъд океана, преди да приключите с разширяването на ануса ми.

Едно от нещата, които ме възхищават в Томас Е. Крокър, генерал, САЩ, е, че никога не е страдал от ЦГ — синдрома на циментовата глава, от който си патят толкова много от висшите ни офицери. Може и да ти пръсне задника, след като чуе твоята част от историята, но поне ще те изслуша.

Председателят вдигна ръце в престолено отстъпление и изръмжа:

— Добре, Дик, кажи каквото имаш и аз ще довърша после.

След това освободи мястото си на масата.

Аз отворих ципа на сака, извадих шепа кафяви пликкове, по които бях написал номера, и внимателно подредих на масата шест купчинки хартия за преглед. След това разкопчах блузата си, извадих два листа от вътрешните си джобове, разгънах ги и ги поставих на масата под напрегнатия поглед на председателя. Разбира се, това бяха фотокопия на заглавните страници на техническото ръководство за „Големия брат“.

Видях как очите на генерал Крокър се уголемиха:

— Откъде, по дяволите...

— От един сейф за документи на борда на „Принцесата на Нантон“ — прекъснах го. — Е, генерале, ще ме оставиш ли да ти направя едно шибано представление, заради което не съм спал през последните два дни?

[1] Приятно пътуване (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Както повечето американски разузнавателни организации, Разузнавателното управление на МО използва компютри за назначаване на кодовите думи. Така се прави, за да не се позволи на противника да измисли формула, която да му позволи да разбере проблема, на който са посветени папките, ако успеят да дешифрират обозначенията за кодови думи. ↑

[3] Това на швабски е умрял като динозаврите. ↑

[4] Когато се върна в следващия си живот, ще стана пилот от военновъздухарските сили. Така ще получавам заплата, без да трябва да работя. Имаше пет — пребройте ги, пет — смени на летателния

персонал през този полет. Тюлените работят под невероятно физическо и психическо напрежение при космическа скорост по цели седмици. А на тези смените им се броят с шибани минути. Мамка му, Военновъздушните сили имат по-добри профсъюзни правила, отколкото повечето шибани цивилни авиолинии. (Също така това е единствената униформена служба, която издава на мъжете униформени чадъри. Пази Боже да не падне капка вода на пилотската капа.) ↑

[5] Игра на думи с името Дик, което на жаргон означава мъжки полов орган. — Б.пр. ↑

[6] Прегръдка (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА

8

След моя монолог, продължил малко повече от час, дойде негов ред. Не чух повече укори. Седях и слушах думите на генерал Крокър, който четеше от половин дузината ситно изписани листа в бележника си, където си беше правил записки и отбелязвал проблемите и политическите минни полета така, както ги виждаше.

Отметка първа: смяташе, както и аз, че китайците са подели офанзива — безспорно — по тихоокеанското крайбрежие и което е по-злокобно, тук, в Съединените щати. Човек не трябваше да има разрешително за свръхсекретна информация, за да знае това. Каза, че е очевидно за всеки, който чете вестници или гледа телевизия, че Пекин работи здравата за разширяване на политическото и икономическото си влияние.

Изтъкна, че в това няма нищо нередно. Ние, американците, правим същото зад граница. Но председателят добави също, че китайците не се опитват да ни продават играчки, обувки, дизелови двигатели и плетени стоки. Те купуваха влияние в Белия дом и на Капитолийския хълм. Внедряваха свои разпространители на влияние в нашето правителство. И се опитваха да проникнат във високотехнологичната ни промишленост досущ както бившият Съветски съюз през петдесетте, шестдесетте, седемдесетте и осемдесетте години.

И новият китайски дракон се ползваше от предимства, каквито старата съветска мечка не беше имала никога. Например в американските колежи имаше хиляди китайски студенти, преследващи учени степени във всяка област от ядреното инженерство до физиката, и според ФБР десет процента от тях, някои по собствено желание, а други — не, се използват от китайското разузнаване като шпиони.

Също така Китай е най-големият търговски партньор на САЩ, което му дава сила на пазара, а да не говорим за Белия дом. Но администрацията, изглежда, имаше желанието да пренебрегне факта, че китайците използваха предимствата си, за да търсят незаконни

стоки и услуги. Само през последните пет месеца поне половин дузина служители в Силиконовата долина бяха заловени да продават забранена информация на китайски агенти. А и председателят знаеше за поне дванадесет случая през последните две години, при които Пекин е успял да проникне в корпорации, работещи за американската отбранителна промишленост. Компаниите бяха прицел на внимание, защото произвеждаха такива компоненти за насочване на ракети, каквито китайците все още не можеха да произведат.

Имаше и данни, събрани от агенти на Разузнавателното управление на МО. В противоречие с оценката на ЦРУ към момента (до която председателят с горчивина заяви, че не е допускан от директора на ЦРУ) докладите на разузнавателното управление посочваха, че китайците обикалят най-агресивно — предоставят тайно оръжия на прокитайските движения по цялото тихоокеанско крайбрежие. Каза, че неговата информация много добре се съчетава с онова, което открих на „Принцесата на Нантон“.

Във всичко това дори имаше логика. Свободната практика — ще рече тайното преследване на цели зад граница от страна на Белия дом, без да информира други клонове на правителството — е обичайно нещо. Клинтъновата администрация го направи, когато с разрешението на президента съветникът по националната сигурност позволи на Иран да продава оръжие на Босна. През годините на Рейгън Оливър Норт изкара почти цялата афера „Иран-контри“ на свободна практика. При президентството си Джордж Буш позволи изпълнението на принципа на свободната практика на цяла програма за борба с тероризма, която се ръководеше от кабинета му.

Но всичките тези операции имаха два общи елемента. Първо: човекът начело — т.е. президентът на Съединените щати — знаеше за тях и даваше разрешението си и, второ: всички те бяха повече или по-малко от полза за САЩ.^[1] Сега някой беше убедил президента да даде най-ефективната ни технология, без да получи нищо в замяна. Освен това Министерството на отбраната и Комитетът на началник-щабовете бяха напълно извън този процес.

Ето защо, като прибавим известните на председателя неща и моите открития — руското оръжие, ракетите и „Големия брат“ — към факта, че един от най-гадните разузнавачи на Пекин току-що беше прехвърлен във Вашингтон, ставаше ясно, че тече нещо доста

нечестиво и че някой в близост до правителството или дори в него, помага на Пекин да постигне целите си в ущърб на Съединените щати. Председателят Крокър каза, че се надява да открие нещо в тази връзка в саковете с хартия и други неща, които бях донесъл от „Принцесата на Нантон“ и които според думите му щяха да бъдат преведени възможно най-бързо.

Това ни доведе до отметка втора, според която независимо какво ние — ще рече той и аз — изпитвахме във връзка с тази ситуация, продължавахме да сме ВОПЕР — ВОенен ПЕРсонал. А в Съединените щати ВОПЕР се подчиняват на цивилни органи. Изводът според Джеферсън^[2]: в САЩ не допускаме нито крале, нито хунти. Което означава, че ВОПЕР нямат право да поемат нещата в свои ръце, независимо колко силно смятат, че някой, навярно от изпълнителната власт, може да разпродава страната ни.

Не може. Трябваше да минем по реда, което означава да докладваме каквото знаем на министъра на отбраната и да оставим той да убеждава президента, че трябва да промени курса и да предаде за разследване в Министерството на правосъдието въпроса кой дава помощ и комфорт на китайците.

Което ни доведе до отметка трета: точно сега не можехме да докладваме абсолютно нищо на никого. Или ние — искам да кажа аз, а сега и председателят — имахме съмнения, очаквания, лоши предчувствия, подозрения и интуитивни опасения. Но нямахме твърди доказателства за вина. Нито очевиден предател. Нито агент. И оттам — нищо неоспоримо, с което да отидем при министъра на отбраната.

Което водеше непосредствено след себе си отметка четвърта. За да убедим министъра на отбраната в каквото и да е, ние (което значи искрено вашият аз) трябва да се сдобием с гореупоменатото твърдо доказателство. Което ни върна към отметка втора: ние сме военен персонал и не можехме да разследваме изпълнителната власт. (Долавяте ли известно движение в кръг в думите на председателя? Аз със сигурност го долових.)

След това, когато се изолира напълно чрез тези отметки, председателят премина директно към поставяне на флагчета в политическото минно поле.

Първото флагче беше, че независимо какво казваха шибаните правила, аз вероятно ще трябва да проведа малко надзъртане и

прокрадване от онзи вид, дето би могъл да ме навре в дълбоки ФЕКАЛИИ — ФЕдерална наКАзателНа Институция, охранявана с Истински пушки.

Това ни водеше направо към флагче номер две. Нека тук цитирам думите на председателя Крокър, защото той е четиризвезден генерал и смятам, че е редно да чуете как говорят четиризвездните генерали, когато са в осигурена срещу подслушване зала:

— Маmicата му, Дик, бъди изключително предпазлив.

Това бяха точно думите му. В тях имаше логика: ако създадох вълнение, ако някой се досетеше какво става, преди да съм се снабдил с твърди доказателства за нередности, противозаконни дейности или друг вид злосторно поведение, и двамата щяхме да изхвъркнем от работата си. В наши дни на подмолните разследвания на правителството от страна на военните се гледа намръщено. Разкриването на действията ми щеше да ни върне направо към отметка втора и флагче номер две (или на изходно положение при „Не се сърди, човече“) и да ни зарови в дълбоки ФЕКАЛИИ, а вече знаете какво се крие зад това съкращение.

След флагче номер две имаше флагчета три, четири, пет, шест, седем, осем, девет и десет. Няма да губя време за тях сега, но трябва да знаете, че на мен, човек, който не се подчинява току-така на правилата, както се вижда от първа страница, ми бяха дали списък с неща, които може и които — не, дълъг колкото оная ми работа.

Флагче единадесет означаваше, че трябва да се дистанцирам от кабинета на председателя за времетраенето на това малко упражнение. Е, точно това имаше смисъл по редица причини. Питате какви са те? Ами нека ви цитирам две, за да излезем от тази литературно разказвателна част на книгата и да се върнем към шибания екшън.

Първо, всеки полковник от Военноморските сили, който редовно влиза или излиза, или телефонира от или до кабинета на председателя, привлича внимание, а внимание със сигурност не желяех. Второ, генерал Крокър беше споменал, че някой от Агенцията за националната сигурност дискретно е разпитвал за мен и за това, че съм бил изпратен на задача от неговия кабинет. Това беше Кофти Нещо. И трето, до момента успяхме да държим мисията „Принцесата на Нантон“ в тайна и не исках да излагам на опасност успеха си.

Затова ОПСИГ (оперативната сигурност) оставаше от първостепенна важност. О, не се противя да поемам рискове, но не искам и свирепият ми задник да се компрометира. И въпреки всичко трябваше да поддържам редовно контакт с председателя.

Очевидно, ако всички улики за моята свирепа персона трябваше да се изгонят като зъл дух от кабинета на председателя, щяхме да се нуждаем от начин за връзка. Предложих да повторим една система, която беше вършила работа и преди: аз ще информирам председателя чрез един еднозвезден адмирал на име Кени Рос, подводничар, с когото съм работил преди и когото преди време прехвърлиха към разузнавателния отдел на председателя.^[3]

Председателят каза, че това не става. Именно Кен Рос беше отбил запитванията за действията ми от Агенцията за националната сигурност. Който и да е човекът в Белия дом, създал това вълнение (знаете, че това е технически термин от Военноморските сили), е знаел за връзката между Кен, председателя и мен.

— Имам по-добра идея — заяви генерал Крокър. В който момент вдигна обезопасения срещу подслушване телефон на масата и набра няколко цифри. Не се представи, а просто изля:

— Джо, ела в СССИ, ако обичаш.

След не повече от половин минута чух как някой натиска цифровата ключалка от външната страна. Вратата се отвори и влезе една млада жена — същата, която беше завързана с верижката към куфарчето на председателя. Тя затвори вратата след себе си, облегна се на нея, за да е сигурна, че я е затворила добре, и след това застана мирно.

— Слушам, генерале.

Председателят Крокър насочи десния си палец и показалец към нея, а след това — към мен.

— Джо — Джоун Монтгомъри, това е Дик Марчинко. Дик, това е Джо.

Станах и протегнах ръка.

— Здравей. Дик Марчинко.

Тя ме изгледа странно, като пое ръката ми с твърдо стискане и я разклати нагоре/надолу веднъж, официално, по европейски.

— Здравей, Дик Марчинко. Аз съм Джоун Монтгомъри. Разговаряли сме по телефона.

— Джо е стипендиантка от Белия дом — казваше председателят. Но аз не го слушах. Разбира се, че бях чувал и преди този глас — по шибания таен телефон, когато ме питаше дали не искам да оставя съобщение.

Ухилих се и получих същото в отговор. И после, след като този конкретен етап от запознаването ни приключи, пренасочих вниманието си към думите на председателя Крокър. Тя бяха:

— Джоун е с мен от около шест седмици като специален помощник. Научава всичко за Комитета на началник-щабовете.

Знам за стипендиантите от Белия дом. Тази програма е от 1964 г. и е разработена за създаване на водачи. Всъщност генерал Колин Пауъл, бившият сенатор Тим Уърт и бившият генерален инспектор от Министерството на транспорта Мери Шиаво бяха стипендианти на Белия дом. По принцип всяка година се избираха само малко хора измежду хиляди кандидатури. Две трети от тях идваха от частния сектор. Останалите — от средните правителствени нива, цивилни и военни. Всеки стипендиант служи една година като специален помощник на високопоставен правителствен служител^[4].

Джоун Монтгомъри беше една от правителствените избранички. Откъде знаех това? Знаех го, защото всички стипендианти в Белия дом преминават проверки, а хората извън правителствения сектор — дори и стипендиантите — нямат право да носят оръжие в сгради на федералното правителство. А тя имаше ютия, ако си спомняте.

— Откъде си?

— Държавния департамент — Служба за дипломатическа охрана.

— Джоун е агентът, който миналата година спаси бюрократичния задник на нашия посланик в Бурунди — обади се генерал Крокър, демонстрирайки обичайната си дипломатичност.

Спомних си, че бях чел дипломатическата поща по онова време. Посланикът пътувал към границата с Руанда, за да инспектира някакви лагери за бежанци. По обратния път за Буджумбура, столицата на Бурунди, двуавтомобилната процесия — водеща кола и лимузината на посланика — се натъкнала на засада от група бунтовници по средата на пътя между Нгози и Мурамвая.

Шофьорът на посланика — един ЧН^[5] — се сковал от паника. Агентът от Службата за дипломатическа охрана на предната седалка,

или по-точно човек на име Дж. М. Монтгомъри, прогонил шофьора от мястото му като досадна муха, включил на задна предавка, изпълнил една тактическа маневра, позната като „завой по контрабандистки“, и бързо запрашил към по-спокойни места. Бързата реакция на агента не само спасила живота на посланика, но позволила на водещата кола, в която имало трима други агенти от същата служба и местния резидент на ЦРУ, представящ се за политически служител, да се измъкнат незасегнати. За тази проява на героизъм лично държавният секретар беше наградил агента с медал за храброст.

— Ти си агент Дж. М. Монтгомъри?

Тя кимна. Виждате ли какво значат предубежденията. Винаги си бях въобразявал, че агент Дж. М. Монтгомъри е мъж. А това е така, защото не съблюдвах собствената си заповед за войната със специални методи — „Никога не си въобгъзвявай“. И не се бях впечатлил от медала. Медалите не ме впечатляват, след като знам как ги раздават в наши дни. Онова, което ясно и високо прозвуча в главата ми, беше, че агент Дж. М. Монтгомъри не е трябвало да мисли — тя е била готова да *действа*. Очевидно е имала предварителната подготовка за онова, което трябва да прави, когато доброто старо *merde*^[6] се удари във *ventilateur*^[7], и просто го е направила. А това, приятели, е воинско поведение.

Генерал Крокър посочи един от пластмасовите столове до масата.

— Паркирай се, Джо — каза. — Имаме кризисна ситуация и ми трябва доброволец за опасна задача. И говоря за сериозна опасност.

Замълча, за да види как ще реагира.

Спокойната усмивка по лицето ѝ, когато седна на стола, беше лъчезарна и успокояваща.

— Съгласна съм, сър.

За мен имаше повече смисъл от оперативна гледна точка да действам от вила „Свирепия“, от моите двеста акра змии и езера, която случайно се доближава до базата на морската пехота в Куонтико, отколкото да съм някъде в Пентагона. Но преди да можем да започна каквито и да е надзъртания, прокрадвания, промъквания или надничания, двамата с Джо Монтгомъри трябваше да си направим

собствен ОППЛАН (ОПеративен ПЛАН) и процедури за ОПСИГ и ОПКОН (ОПеративен КОНтрол). Вече приближаваше единадесет и предложих да идем да заговорничим над ранен обед. След това няколко минути обмисляхме храната.

Както знаете, аз съм змиеядец. Това означава, че ям всичко. В буквалния смисъл. Джоун отказа мексиканската и етиопската кухня по естетически съображения. Аз наложих вето върху френската, защото наоколо нямаше нищо прилично. Тя взе отрицателно решение за виетнамската, защото яла виетнамски ястия два пъти през последните три дни, както и японската, защото била отегчителна. Накрая се спряхме на китайската храна. Решението ни беше приятно и единодушно, защото от първия път избрахме един и същи ресторант.

Напуснахме Пентагона отделно. Аз отидох до белия пикап F-250, който бях паркирал при входа откъм реката, проправих си път навън и тръгнах в южна посока покрай магистралата „Джордж Вашингтон“, подминах летището, а след това внезапно смених платното, спрях на десния банкет, бързо дадох на заден и свих във входа за летището. Не забелязах несъобразено с правилника движение зад себе си — освен един тип във фургон, който ми бе показал среден пръст, когато му пресякох пътя. Направих кръг около летището, като сменях платната. Преминах през предния вход на огромната паркингова сграда, префучах през нея и излязох през задния вход в съседство с южния вход на летището. Там пресякох шест ленти през трафика и се измъкнах през задната врата, минах на червено на Път №1, след това отбих в тих жилищен квартал и направих широк, бавен кръг около четири преки улици, докато спокойно проверявах тила си.

След това, като се уверих, че не ме следят, се качих обратно на Път №1, отидох на север и се върнах до магистралата „Джордж Вашингтон“, като използвах съкрушително сложна поредица автомобилно превозносредствени маневри, включващи между другото каране на триста метра в западна посока по източния изходен път на една детелина. (В края на краищата човек никога не може да бъде напълно сигурен, нали така?) Останал в безопасност, сигурен и соло, плахо минах на север край националното гробище „Арлингтън“ и мемориала „Иводжима“, спуснах се по Път №50, поех по изхода към Рослин, а после се пъгнах край шпионската къща на ЦРУ на улица „Форт Майер“, хлъзнах се върху булевард „Уилсън“ и започнах да си

прокрадвам път през лекия трафик, докато отминах авеню „Хайленд“. След това свих наляво, заобиколих един правоъгълник от жилища, върнах се, отминах две преки, отново завих наляво и паркирах доста далеч от ъгъла. Замених куртката си с двойни ревери с поло (златистите ширити и панделки често пъти привличат нежелано внимание), намъкнах чифт кожени ръкавици без хастар и поех пеша на северозапад, без да обръщам внимание на януарския студ, минах край редица едно-, две- и триетажни сгради, в които се помещаваше цял рог на изобилието от етнически магазини — всичко от тайландски, камбоджански, перуански и ямайски бакалии до виетнамски бижутерии, индийски шивашки ателиета, афганистански и пакистански магазини за килими, японски суши-барове и китайски билкарници.

От доста време не бях идвал в този район и гледката не ми хареса. Едновременните девствено чисти стени сега носеха онези ръбати спрей-графити, с каквито печените гангстерчета си бележат териториите по цялата страна. Магазините също даваха признаци на засилена престъпност: металните решетки зад прозорците с дебели стъкла подсказваха, че собствениците се боят от обири през счупените прозорци. Почти всички магазини освен бакалските имаха надписи „Молим, позвънете, за да влезете“. Това е още едно лошо предзнаменование. Аз съм израснал в район с малки фирми — а малките фирми оцеляват само ако клиентите ги посещават.

Минах направо през малък, осеян с дупки паркинг между салвадорска месарница със заковани с дъски прозорци, което свидетелстваше за неотдавна извършен взлом, и сега затворен италиански ресторант и завих по една непавирана алея, за да скъся пътя си с около една трета до следващата пряка.

Не бях извървял и петдесет метра — всъщност промъквах се през една кална част от пътеката, между два контейнера за боклук, с много, много внимателни движения, за да не съсия перфектния блясък на излъсканите си обувки, — когато косата на врата ми настръхна.

Нямаше нищо видимо. Нищо не се беше случило — нищо. И все пак някакъв първобитен инстинкт, заровен дълбоко в подсъзнанието (навярно е разположен точно зад путкодетектора ми), пое контрола и моето тяло ми подсказа, че нещата не са наред.

А, знам, че точно сега ще ме обвините в мъжкарско-тежкарско воинско психобръщолевене. Е, приятели, ето ви истината: ако сте били на бойното поле колкото мен и сте имали толкова близки срещи от фаталния вид колкото мен, ще разберете факта, че антените ми са изострени от гадни, брутални, понякога болезнени изживявания, продължили с години.

Освен това винаги се движа в състояние, което може да се нарече жълто. Или — вечно съм нащрек. Винаги оглеждам обкръжението си и съм доста способен, благодаря, да реагирам бързо и смъртоносно срещу забелязаните заплахи, без да го показвам по никакъв начин на противниците си.

Затова не спрях. Не се поколебах. Не направих нищо, с което да покажа, че съзнавам опасността. Но тялото ми невидимо беше променило позата си. Мозъкът ми — също. Автоматично преминах към състояние оранжево, или на езика на оръжията — в цевта вече имаше патрон, но предпазителят още стоеше на мястото си.

Вдигна се, когато един екип с цвят на шарена сол^[8], съставен от задници на тийнейджърска възраст, излезе иззад един контейнер на десетина метра пред мен.

ОНП — Обирджия Номер Първи — вдигна ръка като полицаи от пътната.

— Опа, мъж, спри!

Облечен беше в прекалено голяма, торбеста памучна туника с подплата като юрган, дънки, по-големи с три размера и придържани с колан от въже за простирание, и със задължителната бейзболна шапка. (Носена с козирката назад, разбира се — какво им става на хората в наше време?) Около врата му висяха чифт тежки златни верижки, предпочитани от смъркаци кокаин професионални футболисти и/или сводници. Носеше и високите маратонки в стил „Национална баскетболна лига“ за по 150 долара, които наричам обирджийски мокасини. Приятелите ми в екипа за специални оръжия и тактика им казват углавни скачачки.

Продължих по пътя си със същата скорост. Лявата ми ръка вече беше излязла от джоба на панталона. Заредената с пружина сгъваема палка, която винаги нося със себе си, сега се намираше в разтеглено състояние и не се виждаше, защото я държах зад изправената си ръка. Дали ОНП я е видял? Невъзможно. Четях го като шибана читанка, а

той вече броеше парите в портфейла ми и не можеше да обръща внимание на нищо друго освен десния ми заден джоб.

Ръката се протегна отново.

— Ей, мъж, на тебе говоря...

ОНП наистина ми действаше дразнещо. Но нямаше да се оставя това да ми повлияе. Продължих с непроменена скорост, очевидно потънал в размисъл. Никаква заплаха. Никакъв контакт с очите. Никаква бойна гримаса. Скъсявах разстоянието. Десет метра, девет, осем, седем и шест — тогава той започна да мести подплатеното яке настрани, за да достигне мърлявия пояс на големите си дънки и да извади пистолета, който знаех, че носи. И точно в този момент аз ускорих, като покрих оставащите пет метра за около три-четвърти секунда, и го накарах да се посере с палката си.

О, ОНП не беше очаквал това. Очаквал беше да спра. Стоп. Да му позволя да продължи с обира си нешибанообезпокоен.

Но не това стана. Това, дете стана, бе, че аз се извърнах — извъртях се като дервиш, като чукохвъргач със златен медал на олимпийските игри, за да си придам допълнителна смъртоносна, напрегната като шибана пружина кинетична енергия — палката се разтегна, изви се като шибана бейзболна палка от скритото си положение и с помощта на всяка частичка енергия в своята длан/китка/ръка/рамо/торс/гръб/хълбоци/бедрата/крака, която успях да събера, го прааааснах и срязах през лицето, отваряйки дълбока, неприятно изглеждаща рана, започваща зад ухото му и стигаща до ъгъла на устата. След това замагнах обратно и го праснах с палката в скулната дъга (за онези от вас, които не са чели напоследък „Наръчника по анатомия на Грей“, тази дъга е тънката кост във външния ъгъл на очите и трябва да ви кажа, че адски боли, ако ви праснат там).

Ударът го запрати с въртеливо движение на земята — там по слух определих, че съм му счупил поне три ребра, когато с широк замах забих идеално лъснатата си униформена обувка със стоманен връх в евтиното му яке и пратих кучия син в друго измерение.

Нямаше време за последващи действия, защото ОНВ — това е Обирджия Номер Втори — бе решил, че след като не действам в дух на сътрудничество, ще се наложи незабавно да окаже помощ. Но както повечето начинаещи злосторници, той нямаше богат опит в работата с нежелаещи да съдействат жертви на улични обири. Затова както своя

партньор по престъпление и той ровеше за оръжието си, но каквото жълточовкар си беше, го измъкваше от дълбокия джоб на своите високи в кръста и увиснали в чатала торбести клоунски гащи.

Каква е тази шибана банда, дето не може да вади пищовите? Аз го праснах по кокала на лакътя с папката. О, от това по лицето му се изписа една възхитителна гримаса на болка. Инстинктивно стисна лакътчето си. Прас — ударих го по другия лакът. Той ме изгледа, с очи, свити от болка, и падна на колене. Погледна ме, сякаш да попита какво става, мамицата му. Но аз не се чувствах в настроение да давам отговори през точно този малък семинар по ръкопашен бой. Затова го хванах за косата на тила и за колана на избелелите му торбести дънки и го засилих с лице напред в нагънатия метал на контейнера. Когато го пуснах, видях, че е загубил всичките си предни зъби. *C'est dommage, non?*^[9] Точно така — *non*. Нека просто гледаме на това като на свирепия начин за промяна на отношението към другите.

Претърколих понастоящем инертния ОНВ, обърнах джобовете му и намерих евтин никелиран пистолет двадесет и пети калибър. Другият обирджия — също в безсъзнание и определено нуждаещ се от медицински грижи — имаше полуавтоматичен деветмилиметров „Смит и Уесън“. Изпразних и двата, хвърлих патроните в най-близкия контейнер (правило на Свирепия: освен ако не сте в абсолютно екстремална ситуация, никога, никога не използвайте чужди муниции), сложих пистолетите в джоба си, след което се върнах обратно при камионетката си и наврях деветмилиметровия „Смит“ под предната седалка.

Впечатли ли ви нещо значително във връзка с горния инцидент? Мен — със сигурност. Питате какво? Ами установих, когато отново отивах към ресторанта, че за първи път от шест шибани книги насам участвах в спречкване, без да ме прекъсне по някакъв дяволски начин старият ми отмъстител, мистър Мърфи, или някой от проклетото му семейство. Искам да кажа, че не праснах никого с глава както не трябва и не се самопрепарирах. Не цапардосах собствената си ръка в стената. Не се препънах и не плюснах в калта и не съсипах чистата си и изгладена униформа. Всичките тези горепосочени лоши новини не ставаха добри поради факта, че, първо: ОНП и ОНВ бяха съвсем очебийни жълточовковци и, второ: никой, нито Уондър, Гадния или Бумеранга, нито пък То Шо, Ави Бен Гал или Мик Оуън, никой —

даже и оня шибан тъп редактор, който изпада в екстаз, като се прасна някъде, — никой не беше наблизил, за да гледа как нещата се развиват шибано, смотано, изтаковано, изчукано, измушкано и цепеняшки безупречно.

Искам да кажа, че бях изкарал лайната на онези двамата в пълен вакуум. Нежни читателю, обясни ми къде е справедливостта в този свят?

Всичко това — от едната страна. От другата: вече знаех как да приема няма за отговор. И нека ви кажа, че един сфинктер с жълто около човката може да ви убие точно толкова лесно, колкото и един опитен задник. Въпрос на късмет и мистър Мърфи.

Дванадесет минути по-късно — и с повече от половин час закъснение — преминах с маршова стъпка покрай белите мраморни кучета шао ли, застанали на стража пред входа на ресторант „Хунан номер едно“. Бутнах вратата и изчаках очите ми да привикнат с тъмното. Посещавам това голямо, анонимно заведение повече от десет години, но персоналът още не ме познаваше. Аз просто бях поредният щастлив и гладен голям розов призрак.

Червените тапети и осеяните с огледала задни стени, лампите от лава от петдесетте години и истинската имитация на тапицерия от набук ми напомниха за китайските ресторанти от младостта ми в северната част на Джърси. Но точно тук приликите спираха. В този ресторант не готвеха гнусни, накълцани чоп суи, нито безжизнените като пишката на мъртвец ло-мейн или пък оцветените с боя номер три и глазирани парченца свинско месце със сладко-кисел сос. Независимо от името си, ресторант „Хунан номер едно“ сервираше само най-първокласни кантонски ястия, силно повлияни от хонконгската кухня. Какви? Ами предлагаша от онези, малките, опушени свински ребърца в деликатен соев сос. И стриди, увити в листа от лотус, след това задушени на пара със соеви зърна и пресни парченца джинджифил. Имаше пресни миди в соев сос. Схващате ли, че тук използваша много соев сос? Но това не беше всичко. Имаше и истинска супа от патица, заедно с желирани пачи крака, които да бъдат изсмуквани от посещаващите ресторанта политически консултанти на републиканците. Имаше хрускави пилета, печени в сол. И стебла от

броколи, задушени в солен сос от скариди. И печена патица, опушена с камфор и чай. Както казах, най-първокласна кантонска кухня: проста и превъзходна.

Ресторантът беше вече наполовина пълен с раннообядващи. Имаше и хора от Пентагона с униформи. Имаше моливодръжци от консултантски и други обирджийски фирми, както и китайски семейства, седнали на големите кръгли маси с големите кръгли подноси, дошли да хапнат хубаво сготвена храна от отечеството.

Джоун вече беше тук и гледаше като критично настроена учителка закъснял ученик, докато си проправях път към масата. Седеше в лявата част на най-задното сепаре, с гръб към задната стена. Адски трудно е, когато двама оператори обядват или вечерят и има само едно място с гръб към стената.

Е, сепарето беше достатъчно голямо за двама. Но тъй като обратната стена имаше огледало, което ми даваше добър поглед върху залата, без да съм прекалено очебиен, застанах на едно място, реещ се като хеликоптер пред кацане, докато реша къде да седна. Държането ми извика знаеща усмивка на лицето й.

— Изнервяш се, ако си с гръб към прозореца?

— Можеш да заложиш задника си, че е така. — Отпуснах се на диванчето срещу нея. — Съжалявам, че закъснях. Задържаха ме.

— Но ти излезе от кабинета преди мен.

— Казвам ти, че ме задържаха.

Стиснах автоматичния пистолет двадесет и пети калибър, пъхнах го под масата и го пуснах в скута й. Не очакваше такова нещо.

— Какво...

— Казах ти, задържаха ме.

По очите й разбрах, че всъщност съм й изкарал ангелите. Засмя се високо, погледна надолу, за да види какво носех за спомен, а след това пъхна малкото пистолетче в джоба на якето си и ме изгледа с изражение, в което се четеше нещо между респект и скептицизъм.

— Май трябва да благодаря за сувенира.

— Няма за какво — отговорих, извих се и кимнах на най-близкия до нас сервитьор. — *Fuwuuan* — сервитьор.

След няколко секунди той кръжеше около нас. Аз огледах празната маса и поръчах бира.

— *Piju, quing* — казах, искайки бира и изчерпвайки разговорния си китайски. Погледнах Джо Монтгомъри: — Искаш ли една?

— Аз не пия... алкохол — отговори тя с престорен акцент от Трансилвания и направи същата пауза, както Бела Лугоши във филма „Дракула“, когато го питаха дали иска чаша вино.

Тя погледна сервитьора:

— *Ch'ing wo yao beizi ching-cha?*

— *Sheh-sheh* — кимна той, видимо впечатлен, и изчезна.

— Какво е това?

— Поисках чаша зелен чай и той каза „благодаря“.

Аз също останах впечатлен.

— Къде си учила китайски?

— От майка си.

— От майка си? — Агент Дж. М. Монтгомъри ми приличаше на първообраза на грингото заедно с мекия южняшки акцент, чийто произход не можех да определя.

Тя разбра обърканото ми изражение.

— Дядо и баба ми са били мисионери. Всъщност мама е родена в Китай, в Сучоу. Мама и тате — така наричах баба си и дядо си — я върнали тук, за да живее със сестра си Одеса в Северна Каролина малко преди Пърл Харбър^[10]. Не забравяй, че японците са нахлули в Китай доста преди да ни нападнат, и нещата се влошили бързо. Тогава мама била само на единадесет години, но разбира се, говорела свободно езика. Имала си китайска ама — това е нещо като бавачка — и всъщност проговорила китайски, преди да научи английски.

— Дядо ти и баба ти успели ли са да се върнат след обявяването на войната?

Лицето ѝ потъмня.

— Не. Екзекутирани са от японците през 1943 г. като шпиони. Не знам как мама е преодоляла психическата травма. И сега не говори много за онова време. Но е оцеляла. Тя е силна жена, Дик. Много силна. Както и да е, тогава си създаде навик всяка вечер, преди да си легне, да говори на китайски сама със себе си. Предполагам, че така е била близо до родителите си. И освен това винаги си казва, че един ден ще се върне там, за да види къде са живели и къде са умрели. И затова всяка вечер през целия си живот мама казва молитвите си на китайски. После рецитира нещо, което е знаела като малко момиче — стихче,

поздрав или друго. Аз знам езика малко. — Тя замълча, за да се усмихне криво. — Достатъчно, за да си изкарам боя.

— Ходила ли е там — за да затвори кръга?

— Да, Преди десет години. Заведе и мен. — Усмихна се на спомена. — Аз бях получила развода си и магистърската си степен от университета в Тъфт — в една и съща седмица. Имах шест свободни седмици, преди да отида в Департамента. Мама беше направила всичко необходимо, без да ми казва. Адски силно ме изненада. Стояхме осемнадесет дни.

— Трябва да е било чудесно.

Сивите очи на Джоун се замъглиха леко.

— Повече от чудесно. Защото видях Китай не такъв, какъвто е — а той е сив, пращен и пълен с хора, чиито лица не изразяват никакво щастие, — а през нейните очи. Видях Китай какъвто трябва да е бил, когато мама е живяла там. Тя си спомняше толкова много неща, Дик, толкова много подробности за разни места, и историята на страната, и разкази за хора, които е познавала. Изведнъж разбрах какво е правила през цялото време, когато си е говорила на китайски всяка вечер. Тя си е припомняла. Налагала си е да се придържа към тези неща, за да не ги забрави никога. Сериозно, доста е напъргала паметта си. — Тя спря и се засмя.

Аз не схванах това.

— Кое му е смешното?

— Памет. Моминското име на мама е Памет. Мери Фей Памет. Тя е от южната част на Северна Каролина, на юг от Файътвил и северно от Лоринбърг. Аз израснах там, в дървена къща посред голяма борова гора, непосредствено до село с една улица и три черкви, на име Уогръм.

Спря, когато сервитьорът сложи подноса и постави пред нея чайник с чай и една чашка и бутилка бира „Цинтао“ и мокра чаша пред мен.

След като той свърши, тя му каза:

— *Sheh-sheh* — благодаря.

Аз сторих същото и добавих (на английски, разбира се), че ще почакаме с поръчката. Налях си бирата, наклоних чашата си към нея и казах:

— Наздраве.

Тя си наля вдигащ пара чай със спокойна ръка, вдигна чашката, каза:

— *Gombay* — и отпи. Постави чашата си на масата. — Хубав чай. Е, Дик, толкова за мен. Сега е твой ред. Как, по дяволите, може човек с дълга плитка като твоята да се озове в СССИ на генерал Крокър?

Когато свършихме с обмяната на разкази за живота си, бяхме изпили три чайника с чай, шест бири „Цинтао“ и тринадесет чинии с дим сум — китайският еквивалент на ливанското мезе, испанските тапа или италианските антипаста. И се оказах прав в преценката си: Джо Монтгомъри беше оператор. Зад магистърската степен от престижната Школа по право и дипломация „Флечър“ и свободното владеене на три езика, и десетте години опит от реалния свят се криеше душата на воин. Тя винаги бе търсила начини да подобри уменията си. Да, присъствала е на семинара по лидерство в мениджмънта в Държавния департамент и е била на курсове в Института на външните служби. Но е ходила също и на училища по стрелба — от Гънсайт до Академията на Джон Шоу в средния юг. Карала беше курсове в „Хеклер и Кох“ и се е обучавала с екипа на ФБР за спасяване на заложници. Учила се е на тактически похвати на шофиране на пистата на Бил Скот в Северна Вирджиния и в Школата на Скоти в Лейкленд, Флорида.

Което ни доведе до въпроса какво е правила в Руанда. Зададох риторичен въпрос, на който вече знаех отговора:

— Вършила си повече умствена, отколкото физическа работа, защото си била готова — просто си играла на война, нали?

Тя постави клечките си в чинията, протегна ръка през масата, вдигна длан и плесна моята за поздрав.

— Ти си вторият човек в света, който някога ми го е казвал. И си толкова прав, по дяволите.

Запитах кой е другият.

— Тони Блауър. Един канадски инструктор по бойни изкуства, когото срещнах преди две години — трима от нас от Службата за дипломатическа охрана отидоха в Монреал. Учихме Чу Фен До.

Виждаше се по лицето ѝ, че харесваше курса. Взе си клечките, хвана едно късче тесто, топна го в соления лют сос чили, пусна го в устата си и се опита да говори.

Само че, очевидно горещият сос ѝ попречи, защото лицето ѝ се изчерви и по челото ѝ избиха капки пот.

Гледаше как я наблюдавам.

— Хей, ако не се потиш, значи не се храниш, нали така, Дик?

Без да ми позволи да вмъкна някоя дума ребром (или по друг начин), тя бързо пое глътка чай, за да прокара соса и хляба, и продължи:

— Тони е от инструкторите, които проповядват, че с техниката се стига само донякъде и че нагласата създава разликата в истинския свят. Ние го използваме, както и много правоприлагащи ведомства. Държавният департамент харесва работата му, защото той учи на мисловни упражнения, психологическа готовност, а не строго физически бойни неща. Виж, Дик, моята работа не е като твоята. ТЮЛЕНИТЕ трябва да трошат разни неща и да убиват хора. Не и ние. Ние по същество сме отбранители. Мисията ни е да пазим хората живи.

— И какво правеше той?

— Караше ни здравата да работим върху себе си, за да сме постоянно нащрек и да знаем какво става около нас. Предполагам, че на това може да се каже изостряне на антените. Караше ни да излизаме на улицата и да си играем на възможности. Ами ако онези трима негодници ето там ни нападнат? Ами ако онази кола се опита да прибере шефа ти? Ами ако си в асансьор и някой те сграбчи изотзад? Как ще се защитя? Как ще реагирам? Как ще пазя другия? Всъщност през цялото време ни учеше на военни игри. Очевидно е, нали? Прави нещата просто, глупако. — Тя изпи чая си и отговори на собствения си въпрос. — Да, но не са много хората, които преподават това. Както и да е, карах си по пътя за Буджумбура и през цялото време си играех на военни игри. Ами какво ще стане, ако ето там има блокада? Ами ако реката замръзне... Ами ако имат ракетни гранати?... Ами ако, ами ако, ами ако. Когато всичко това се случи, не си спомням да съм мислила — аз просто действах. Мисловната работа бях я свършила. Физическата беше лесна.

Имаше право, разбира се. Ето защо винаги настоявам за наситено обучение. Под насищане разбирам да го правите, докато вече не е необходимо да се замисляте — всичко да става естествено. Стрелба? Трябва да улучите малкото картонче с размери пет на пет сантиметра с два изстрела, където и да сте — скапан или махмурлия, задъхан или преизпотен. Парашутът ви се оплесква, а изпълнявате скок от голяма височина с ранно отваряне от седем хиляди и петстотин метра? Трябва да знаете какво да направите. Ако се замисляте, ще умрете, което няма да подпомогне с нищо мисията на Дики.

Сега, след като изпроповядвах всичко това, позволете да изтъкна още едно важно нещо. То е, че не можете просто да Го Направите и да оставите всичко така. Трябва да изразходвате толкова време върху аспектите на мисловната дейност на война, колкото и за физическата. Да, стрелбата е крехко физическо умение и колкото повече се упражнявате, толкова по-добри ще станете. Но спомняте ли си какво ви обясних няколко страници по-напред за визуализирането на мерника, преди да стреляте? Това е мисловната част. И може да й отделите почти толкова часа — концентриране, фокусиране, фиксиране върху визуализацията, — колкото на самото стрелбище. Когато всичко това се слее в едно, ще знаете точно къде ще се намира тази прицелна картина във всякакви обстоятелства. В тъмно стълбище, прескачайки парапета на кораб, катерейки се по нефтена кула или пък виждайки целта, прицелвайки се и стреляйки в гъстия дим, където мишената ви е само сянка сред много други сенки. Но знаете, че ще я уцелите, защото имате първо: изстреляни стотици хиляди куршуми и, второ: защото вие и оръжието ви сте станали едно физическо и мисловно цяло. Вие ставате върховното оръжие — и не може да се провалите.

После, като изчерпахме горе-долу житейските истории, бавно започнахме да поглъщаме последното дуо дим сум — свински ребра със соев сос, варени на пара стъбла от броколи, подредени като дъски и залети със сос от скариди, и поработихме над оперативния си план. Тя вече беше разгледала повечето от материалите, които бях донесъл в СССИ на председателя. Внимателно бе прочела докладите, записала в мозъка си снимките и задаваше интелигентни въпроси.

Ето защо, като се стигна до оперативното планиране, нещата станаха доста прости като целувка. Всеки път, когато трябваше да

докладвам нещо на председателя, щях да се свързвам с Джоун. Тя ще се обажда по онзи номер до две минути, за да си определим среща. Ако тя трябваше да ме намери, щеше да се обади до вила „Свирепия“ и да остави съобщение от Люси Памет. Аз щях да се обадя до нейния пейджър и ще повторим описания по-горе процес.

Да, знам, че не беше много изтънчено. Но винаги най-добрият начин е простият. Или както Рой Хенри Боъм, подполковник от Военноморските сили на САЩ и кръстник на всички ТЮЛЕНИ ни проповядваше по своя зен начин: „Виж бе, задник, когато искаш да стигнеш от точка А до точка Б, правата линия винаги е по-ефективна от лабиринта.“

Онова, което подполковникът иска да каже, е, че колкото по-объркани стават нещата, толкова повече вероятно е мистър Мърфи да се натрапи в операцията ви — и толкова по-голяма е вероятността да се оплескате. Затова правим нещата просто, глупако, точно както би искал Рой.

След като свършихме с оперативното планиране и житейските истории, дойде време да тръгваме на работа. Извадих портфейла си. Джоун вече държеше двадесет долара в ръка, за да плати своя дял. Аз протестирах — в края на краищата заплатата ми е по-голяма от нейната, но тя настоя. Или делим поравно, или повече никога няма да излизаме заедно. Е, понякога човек трябва да се съгласява с тези неща. Аз тъкмо вдигах ръка над главата си, за да извикам *fuwuyuan*-а, когато забелязах, как Джоун се напрегна. Свалих ръка и се взрях в оцветеното огледало.

Сякаш гледах в някое от онези панаирджийски криви огледала, защото онова, което виждах, не можеше да е истина: един пет на пет в немарков, лошо скроен и още по-лошо прилягащ сив тънкорайран костюм. Какво е пет на пет, питате? Пет на пет е технически термин сред ТЮЛЕНИТЕ за съкращението Н³ДГ — Нисък, Натъпкан с лайна, Неугледен Дебел Гъз. Както и да е, този Н³ДГ в момента се клатеше като патица в полезрението ми, размахал дюстабаните си към нашето сепаре. Торбестите му панталони, които той подръпна веднъж, два, три пъти през трите метра, докато го виждах, се извиваха в голяма усмивка под огромното шкембе. Синята му закопчана риза беше намачкана и

мърлява или може би мърляво бе огледалото. Носеше вратовръзка — сложена накриво, — сива на цвят и/или оцапана от слюнки от кихане. Около врата му висеше дълга стоманена верижка за пропускателна като онези за казанчетата. Тя правеше примка надолу като връв за монокул и изчезваше в лявата част на сакото — вероятно отиваше в джоба на ризата. В дебелия пръст на дебелия му лява лапа имаше клетъчен телефон „Нокия“, почти като онзи, пълния с пластичен експлозив, който бях използвал неотдавна в Ливан, за да демонтирам едно доста неприятно, корумпирано, неморално творение на име Вернер Лантос.

С тежко хриптене Н³ДГ седна на две сепарета от нас, буквално погълна четирите чаши с вода на масата, оригна се два пъти, а после попи врата си с мазна кърпичка. На улицата може и да беше студено, но дори в мръсното огледало виждах как потта лъщи по тила му.

После забелязах причината за силната реакция на Джо Монтгомъри. Следвайки Н³ДГ, в обсега на огледалото тъкмо влизаше един почти двуметров, дълголик и тънкоуст китаец в тъмно палто от кашмир с ръкави тип реглан, което стигаше почти до глезените му. Плавното движение на увиващата се около краката му дреха го караше да изглежда като зъл мандарин, който се плъзга с уверени, пестеливи движения на котка, както правят опитните водачи в челния дозор. Човек, като го видеше, просто разбираше, че стъпките му биха били тихи като на привидение.

С приближаването му започнах да различавам нюанси: гъста черна коса, сресана право назад и леко посивяла по слепоочията. Тънък мустак. Под палтото си носеше риза с мисионерска яка, а по врата му се виждаха мускули, които издаваха непрекъснато и последователно физическо обучение. Различавах чертите на лицето му — с бръчки и жестоко. Очите — тъмни и пронизващи. Разбира се, че Джоун реагира — само два часа бяха изминали, откакто бе гледала снимката му, за да я запомни. Това беше Ли Чимен.

[1] Програмата за борба с тероризма по времето на Буш даде плодове през месец април 1997 г., когато перуанските части, много от които бяха получили първоначалното си обучение по спасяване на заложници от екип американски експерти през 1980 г., спасиха седемдесет и един от седемдесет и двамата заложници на терористичната група „Тупак Амару“ в японското посолство в Лима. ↑

[2] Томас Джеферсън (1743–1826), третият президент на САЩ, автор на Декларацията за независимостта. — Б.пр. ↑

[3] За това можете да прочетете в „Свирепия 6. Код: Злато“. ↑

[4] Стипендиантите пишат речи, помагат при редактирането и изготвянето на законодателни документи, отговарят на запитвания от Конгреса, председателстват срещи, провеждат брифинги и помагат и по други начини на високопоставените правителствени служители. Назначават ги на работа със старши служители от Белия дом, секретари от президентския кабинет или други. В миналото стипендианти работеха за вицепрезидента, за шефа на канцеларията в Белия дом, за съветника по националната сигурност, за главния прокурор, както и за директора на ЦРУ. Ако се интересувате, можете да намерите повече информация за програмата за стипендиантите към Белия дом по Интернет на адрес http://www.whitehouse.gov/WH/WH_Fellows/html. ↑

[5] Официалното обозначение е ЧуждоНационален. Позволете да кажа тук, че допускането на ЧН в посолството, където той/тя може да научава за политически решения и други важни въпроси, никога не ми се е струвало смислено. Причината за допускането им е, че повечето дипломати, шпиони или други служебни лица не говорят шибания език или не разбират начина на живот на страната, в която са изпратени. И за да си вършат работата, им трябва ЧН — за да се разправят с местните във визовия отдел, да се занимават с местните власти, да помагат на дипломатите да се снабдят с всичко от шофьорска книжка до апартамент. ЧН работят и като шофьори, готвачи, камериерки и икономисти, а също и работници по поддръжката. Но позволяването на такава близост на ЧН до посолството е като да дадеш истинско рамо на чуждите разузнавателни служби, ако искат да ни шпионират. Дълго време смятах, че просто съм си параноик. След това открих, че руснаците не позволяват за тях да работят ЧН. Нито пък китайците. Израелците имат много малко такива хора — и ги подбират. Също и французите и британците. Това не ви ли говори много? ↑

[6] Лайно (фр.). — Б.пр. ↑

[7] Вентилатор (фр.). — Б.пр. ↑

[8] Това е ченгеговор за тандем злосторници, съставен от една бяла торба за лайна и една черна торба за лайна, независимо че в съвременната политически коректна (и гастрономически

разнообразна) атмосфера би могъл да означава една бяла торба за лайна и една зелена торба с лайна, или една бяла торба с лайна и една червена торба с лайна, или... е, схващате идеята. ↑

[9] Жалко, не? (фр.). — Б.пр. ↑

[10] Пристанище на остров Оаху, Хавай, където е разположена военноморска база на САЩ, нападнато от японците през 1941 г., вследствие на което САЩ влизат във Втората световна война. — Б.пр.

↑

ГЛАВА

9

Запленен от чистата атлетична гъвкавост на Ли, гледах как без усилие сне палтото си, прецизно го сгъна надве по дължина, огледа шевовете и краищата, за да е сигурен, че всичко е както трябва, и след това натисна дупките за ръкавите, за да може палтото да се сгъне още веднъж, без в плата да остава и най-малък намек за намачкване. Докато правеше това, аз дори в огледалото забелязах нещо да се подава от дълбокия вътрешен джоб на сакото му и косата на тила ми отново се изправи, както винаги прави, ако нещата са много, много нередни.

Видяното представляваше връхченцето на папка от кафява хартия. Но не това накара всичките ми системи да преминат в боен режим. Онова, от което корабната сирена ревна, беше, че дори през мръсното огледало различих ярък, лесно забележим оранжев етикет в горния ъгъл на папката. Каквото и да имаше в нея, бе строго секретно. И изобщо не влизаше в работата на Ли Чимен.

След това Ли сгъна палтото напречно, положи го на седалката до себе си, наведе тялото си, за да се пъкне на седалката, и всичко изчезна от погледа ми. Лицето му се криеше зад дебелиите рамена и бичи врат на Н³ДГ.

Но не преди да забележи, че го гледам.

Инстинктивно рязко отклоних очи надолу. О, мамицата му. О, майната му на Дики. Лошо е да те хванат как гледаш към шибания противник и още по-кофти е да им покажеш, че са те хванали как гледаш с жест, толкова силен и мащабен, че би бил достоен за Карузо в Ла Скала.

Ето ви урок от реалния свят. Ако някога се случи да наблюдавате и ако обектът на това наблюдение случайно, поради вашата глупост или невнимание, или просто защото мистър Мърфи стои до вас, улови погледа ви, недейте, повтарям, НЕДЕЙТЕ рязко да се обръщате настрана, да мръдвате, за да избегнете зрителния контакт, или да промените поведението си и на ЕДНА ЙОТА. Не трябва да се дръпвате, избягвате, привеждате, мърдате с крака или отстъпвате

встрани по очевиден начин. Защото, ако го направите, противникът ви ще разбере, че се опитвате да го следите, ролята ви ще се провали и ще излезете от играта.

Е, аз какво трябваше да правя? Трябваше да проиграя ситуацията, а не да зяпам в Ли Чимен, хипнотизиран, така да се каже, от влизането му. Трябваше да си казвам: „Окей. Ако ме погледне, ще запазя визуален контакт, а после бавно, б-а-в-н-о, ще се върна към разговора си с очевидно привлекателната млада жена, с която обядвам, за да може Ли да си помисли, че аз, като всеки нормален човек, вдигам поглед, като забележа движение в огледалото, а след това, доволен, че всичко е супер, започвам да си гледам шибаната работа.“

Джо ме погледна загрижено:

— Какво има?

Каквото имаше-имаше. Просто ми го бяха вкарали. О, да, дори Свирепия воин понякога се осира. Аз продължих да гледам в масата.

— Ще ти кажа после — навън.

Понечи да реагира. Спрях я.

— Недей, още не.

Сега наистина я озадачих. Погледнах я.

— Джо, какво става там?

Тя вдигна очи, невинно любопитни, сякаш търси сервитьора (виждате ли, тя си беше проигравала ситуацията за разлика от мен. Казвах ви, че мисли като воин), но достатъчно дълго, за да отправи дискретен поглед над рамото ми и надолу в залата. След това насочи очи към мен.

— Дебелият се обръща, за да те види. — Тя спря и вдигна леко глава — сякаш в отговор на нещо, което ѝ бях казал. — Сега се обръща. Клати глава.

В мисълта си виждах като на малък филм как протича разговорът им.

Ли Чимен се навежда напред. Той е професионалист и антените му винаги са щръкнали.

Ли: Е, познаваш ли го?

Н³ДГ: *(Обръща се. Поглежда.)* Не — никога не съм го виждал. И вярвай ми, бих запомнил такава плитка. Мацето с него е готино обаче.

Ей, ало, там, я не си мислете такива неща. Това го каза Н³ДГ, а не аз. И не че Джоун не беше привлекателна — напротив. И в други обстоятелства може би щях да направя нещо по въпроса. Но бяхме назначени да работим заедно и позволете да ви представя най-основния принцип на поведение на воина в обществото. Той гласи, че в работните отношения не може да има място за нищо друго освен работа. Ако този канон бъде нарушен, ще се разхвърчат лайна, ще се компрометират мисии и всички работи ще бъдат кофти.

Още повече, макар желанието ми за чукане да не отстъпва по сила на никой друг, вярвам, че всеки офицер или срочнослужещ — мъж или жена, — който се възползва от дадена командна ситуация, за да се чука, е предател на униформата си и на традицията на Дълга, Честта и Страната, които тази униформа представлява. Без изключения.

Затова винаги съм вярвал в абсошибанолютната равнопоставеност на възможностите: върши си работата, и ще те уважавам. Не си я върши, и ще ти го начукам, и ще преместя задника ти толкова далеч от групата си, колкото е възможно. Така искам да се отнасят с мен — и така съм се отнасял с хората под мое командване.

Разбира се, с гордост заявявам, че винаги съм се отнасял с всички еднакво — хайде да го кажем заедно, а — *като... с... боклуци*.

Е, дотук с моите обществени привички. Нека се върнем към настоящата ситуация. По най-чиста случайност се бяхме оказали където трябва в подходящия момент и аз бях зърнал нещо, което не трябваше да виждам. Може би мистър Мърфи е решил поне веднъж да застане на моя страна. Може би мрази китайците. Все ми е едно. Както и да бяха се случили нещата, щях да се възползвам от тях. Това е част от същността на воина — да бъде достатъчно гъвкав, за да знае кога да мине и с положителен отговор.

Та значи тъкмо възнамерявахме да се разделим. Но сега в никакъв случай не можех да направя това. Искях да огледам Ли Чимен по-отблизо, а и още по-важно, исках да знам кой е Н³ДГ — навярно той бе дал на Ли свръхсекретната папка. Разбира се, не можех да сторя и двете неща. Не ако не излезеха заедно.

Отново наведох поглед към масата, за да не може никой в залата да разчете по устните ми какво казвам.

— Китаецът има свръхсекретен документ със себе си — раздвижих безмълвно устни.

Не трябваше да говоря повече. Джо кимна.

— Разбрах — отговори. — Ще ги проследим.

Джо поръча още чай и бира, платихме на сервитьора — не е добре в нашия занаят да останеш назад, защото противникът е платил сметката си, а ти все още чакаш да ти донесат своята, — дадохме му хубав бакшиш, а след това седнахме и започнахме да замисляме нещата.

Джо беше паркирала по-близо от мен. Намерила бе място на улицата отпред. Аз имах най-малко три-четири минути път — и то при бясно тичане. Определено, достатъчно далече бях, за да не мога да преследвам никого, ако изляза от ресторанта заедно с нея. Отговорът, разбира се, изискваше да излезем, когато те са посред яденето си, и да се прегрупираме навън.

А ако обядът им бъде прекратен рязко и трябва да си тръгнат, преди да се нагласим? Ами за такова обстоятелство съществува един тюленски термин. Той е — майната ни. Ще ни направят начук-чук.

Намирахме се доста далеч, за да можем да чуваме разговора на Ли. Коего ме задоволяваше, защото значеше, че и те са твърде далеч, за да подслушват нашия. Веднага след като им сервираха ордъврите, двамата с Джо си кимнахме един на друг. Тя стана. Помогнах ѝ да облече палтото си, като застанах така, че да не може да се види никаква следа от пистолета, когато сакото ѝ се разтвори, а след това я пропуснах пред себе си към предната врата. Когато мина покрай масата на Ли, направи малка пауза, сякаш за да прехвърли чантичката си на другото рамо. Браво, Джо — така ми позволи да го огледам добре и да видя какво друго освен храна има на масата.

Ли беше по-стар, отколкото ми се видя в огледалото — навярно към петдесет и пет. Но изглеждаше гъвкав и мускулист в скъпия си италиански сив костюм, който изпъкваше над добре скроената черна копринена риза с якичка като на свещеник. Хвърли ми бърз поглед, но само толкова и се върна към разговора си. Ли говореше с необичайно дълбок глас. Тонът му беше твърд, тембърът — уникален. Но независимо колко уникален глас имаше, изобщо не схващах същността на думите му, защото той и Н³ДГ говореха на скорострелен китайски.

И имам предвид яка стрелба на китайски език като с картечница с 54 патрона калибър 7,63.

Проправихме си път през предната врата, продължихме да вървим, докато не се отдалечихме от всякакви възможни зрителни полета, и спряхме. Погледнах Джо:

— Схвана ли нещо?

Тя поклати глава.

— Не. Говореше на диалект, който не съм чувала досега.

— Нищо ли?

Тя се почеса отстрани по главата.

— Ами схванах няколко думи — нещо, нещо, нещо, *бързо*. И после нещо, нещо, нещо, *възстановяване*. Всъщност, Дик, не владее езика така свободно, както мама и не забравяй, че китайският, на който ме е учила, е езикът от тридесетте години и преди това.

Такива са капаните на реалния живот. За разлика от сладките филмчета, в които супергероите се препъват в зрънцето, което им позволява да спасят дамата, да очистят всички лоши, да спасят света за демокрацията и да свършат всичко това за един шестдесетминутен час (минус шестнадесет минути рекламно време), тук беше реалният живот. И макар тъкмо да бях спрял погледа си върху лошия тип в малката ни мелодрама, няхах представа кой е компаньонът му или какво правят, мамицата им, с изключение на това, че се издаваха тайни.

Първата ми реакция изискваше да се обадя до вила „Свирепия“ и да свикам бойците. Разбира се, това не беше възможно — намираха се на повече от час път от града. Значи трябваше да действаме само двамата с Джо. Нагласихме се в една алея, която минаваше перпендикулярно на предната врата на ресторант „Хунан номер едно“, на около сто и петдесет метра северно от него. Джо, в своето зелено волво последен модел с номера от щат Мериленд, гледаше на изток. Аз паркирах пикапа си от другата страна на улицата, срещу нейната кола, и гледах на запад. Тя щеше да проследи дебелия. Аз ще следя Ли Чимен. Можехме дори да поддържаме връзка, тъй като автомобилите ни бяха снабдени с клетъчни телефони с изключително важната възможност да се говори чрез тях, без да се държат в ръка. Осигурени ли бяха срещу подслушване? Абсолютно не. Но други няхаме. По

принцип човек не ходи на обяд за запознаване с осигурени срещу подслушване телефони.

Седяхме с работещи на празен ход двигатели към двадесет и пет минути, с включени телефони. Защо го правихме? Защото мистър Мърфи се намираше в квартала и аз не исках да се будалка с кабелите, като започнем наблюдение.

Чувах класическа музика в колата на Джо. Аз изключих радиото си и мислех — проигравах предстоящия лов. След това, както често пъти става, усамотението ни беше прекъснато от неканен гост: вездесъщия мистър Мърфи. (Е — нали ви казвах, че е наблизо.) Първо, телефонът на Джоун се скапа. Това го разбрах, защото спря музиката. Погледнах през улицата и направих жест, питащ „Какво става, мамичката му?“ Тя не ми обърна абсолютно никакво внимание. Защото, приведена, беше прекалено заета да опитва да запали отново двигателя на колата си. А и по движенията ѝ познавах, че волвото не реагира. Което, разбира се, стана в мига, в който огромна бяла лимузина кадилак с направени по поръчка регистрационни номера от Вашингтон с надпис УОДЕ направи десен завой от булевард „Уилсън“, мина край ресторант „Хунан“, след това обърна с тройна маневра, плъзна се и спря плавно точно пред двете мраморни кучета шао ли.

Дясната предна врата се отвори и едно високо, атлетично хлапе в син костюм „Армани“ с двоен ревер, който не успяваше напълно да скрие добре развитите раменни мускули и гърди, излезе, стиснало в дясната си длан клетъчен телефон, огледа улицата веднъж небрежно и като реши, че нещата са супер окей, отвори задната дясна врата.

В който момент, хлъзгавият като всеки оператор от тайните служби или от Службата за дипломатическа охрана Ли Чимен и нашият Н³ДГ се появиха от предната врата на „Хунан“ и скочиха в колата. Хлапето с „Армани“-то тресна задната врата, изчезна на предната седалка и лимузината ускори, пресече булевард „Уилсън“, направи бърз и ефективен ляв завой и изчезна от погледа.

Излязох на улицата, като тупнах клаксона и магнах на Джо. Виждах как мърда устни и казва на колата си какво мисли за нея, докато тичаше с развята чанта към мен.

Метна се на стъпенката като професионалист. Когато седна в кабината, вече карах с двадесетина километра в час.

— Заклевам се — каза задъхана, — че ще си взема премията за отлична служба, която ми е в кредитната сметка, ще отида право в някоя автокъща и ще я изхарча цялата за някой „Джип Маунтиниър“ или „Форд Експлорър“. Писна ми от тези вносни коли.

Неотдавна ви бях казал за качеството на трафика във Вашингтон. Но за всеки случай, ако сте чели по диагоналния метод и не сте наясно с казаното от мен, то може да се опише с една валидна, макар и недостатъчно добра дума „опропастяващо“. Но за първи път жалкото задръстване работеше в моя полза. Последвах курса на лимузината и с възхищение открих, че е задръстена в една фуния, образувана от строеж точно срещу спирката на метрото „Кортхаус“. Намирахме се само на три преки зад целта си. Аз прекосих две ленти и се запромъквах край един бетоновоз и полицейска кола. Разбира се, едно от чудесните неща на пълноразмерните пикапи е, че човек седи много над останалите коли и маневрирането става много, много по-лесно, особено когато имаш, както мен, здрави брони на носа и кърмата, както и огромен теглич за ремарке, щръкнал (на височината на радиатора на повечето коли) цял половин метър зад дебелия броня от неръждаема стомана. Погледнах към Джоун.

— А сега, *voilla*^[1] — задната врата.

Завих надясно по една странична уличка, а след това веднага наляво в широката празна улица, успоредна на тази, на която бях преди.

На следващата пряка погледнах наляво. Колите продължаваха да чакат. Затова отидох до следващата пряка, направих ляв завой, изчаках хондата пред себе си и след това бавно завих по „Уилсън“.

— Готино, Дик — прасна ме по рамото Джоун достатъчно силно, за да остави отпечатък. — Мога ли да използвам телефона ти?

— Да.

Взе го. Огледа го.

— Аналогов ли е или дигитален?

— Дигитален.

— Добре. Моят е аналогов и всеки може да подслушва. — Набра няколко копчета, натисна бутон за изпращане на сигнала, почака и

каза: — Джоун е. Искам да провериш един регистрационен номер. Да, от Вашингтон. По поръчка е: Уиски, Оскар, Делта, Ехо.

Погледнах я.

— Стар приятел?

— Работехме заедно в групата за охрана на държавния секретар Бейкър. Страхотен човек е. Надежден. — Усмихна се. — Сега ръководи учебния ни отдел. Най-хубавото е, че има достъп до компютъра на полицията в щат Вирджиния. Тази кола — посочи към бялата лимузина, от която в момента ни дяляха дузина автомобили — принадлежи на някоя си фирма „Бентли Брендъл Инкорпорейтид“.

— Дебелия ли?

Той никак не ми приличаше на бивш дипломат или лобист от световна класа. Когато Аликс Джоузеф ми беше описала какво прави той и колко ефективен е, си представях, че е някой висок, хлъзгав оператор — от онези атлетичните, стройните костюмари, чиито снимки с дъщери на богати капиталисти под ръка винаги се появяват в списанията за изисканото общество. Е, видяхте го този — изглежда като шибана дебела жаба, нали? Имам предвид Джаба Служестата вулва^[2] в зле скроен костюм.

Разбира се, достатъчно дълго съм в занаята, за да знам, че не трябва да съдя за хората по външния вид. За мен е важно какво правиш, а не как изглеждаш. А направеното от стария Бентли беше, че подаде една *verbotten*^[3] папка на агент на китайското разузнаване. Смятам, че това ми стигаше, за да закова скалпа му на стълба в своята шатра.

Огледах ситуацията. Намирахме се достатъчно далеч, за да убегнем от вниманието им, но достатъчно близо, за да виждам дали нашите цели се очертават зад затъмнените стъкла. Напрегнах поглед. И двамата присъстваха в час. От нас се искаше единствено да ги следим.

Което за мен не представляваше голям проблем. Всъщност говоря в автомобилно наклонение, а не в следотърсаческо. След като премина покрай строителния обект, кадилакът продължи надолу по „Уилсън“, сви надясно и влезе по магистралата, изкачи се на моста „Рузвелт“, след това направи зигзаг и излезе на улица „Е“ и си проправи път на север по Седемнадесета улица. Никакви проблеми. Засечката възникна, когато лимузината спря до бордюра до старата сграда на президентската канцелария под улица „G“, Бентли Брендъл

излезе и дискретно потупа лявата част на сакото си. Позволете да задържа действието тук достатъчно дълго, за да ви разкажа за един факт от реалния живот и от занаята. Той е, че независимо колко добре сме обучени в черните изкуства, често пъти се подхлъзваме просто защото сме човешки същества. Наблюдавайте хората, когато излизат от сепаретата в ресторантите — потупват се по портфейлите, за да са сигурни, че не са ги изпуснали. Е, Бентли направи същото. Искаше да е сигурен, че малкият му пакет е с него. Затова потупа папката, с което увери себе си (а и мен), че тя е там. Н³ДГ промъкна килограмите си през вратата, даде рязко газ и с бърза походка на патица тръгна в южна посока, навел глава срещу студения вятър край високата ограда от ковано желязо, издигната през деветнадесети век, която пази старата сграда на президентската канцелария. Половин минута по-късно Ли Чимен се появи от лимузината и приведен, се отправи на север към авеню „Пенсилвания“.

Човек не може просто да остави колата си на Седемнадесета улица, направо пред старата сграда на Президентската канцелария. Униформеният отдел на тайната служба на Съединените щати, натоварен със задачата да охранява ССПК, както тя е известна на вътрешните хора във Вашингтон, е, да кажем... чувствителен по отношение на неща като коли-бомби и следователно е склонен да се мръщи на автомобилите, паркирани в близост със ССПК. Използвам думата „мръщи“ иронично, защото всичко, оставено извън ССПК, по принцип се „О и В“ от тайната служба.

Питате какво е „О и В“? „О и В“ означава откарва надалеч и взривява на добре познатите ни парченца. Освен това не можех да присветна с фаровете, да прасна клаксона, да пресека през насрещното движение и да паркирам на онова празно място на улица „G“, където паркирането е забранено и където в най-лошия случай ще получа фиш за двеста долара, защото светването на фаровете и натискането на клаксона правят свиреп спектакъл, като по този начин привличат вниманието към *moi*, което не би помогнало на изпълняваната в момента процедура от занаята на преследвачите професионалисти.

Е, Джо можеше да действа.

— Ще поема Бентли — каза тя. Остави Н³ДГ да мине покрай нас, тръгнал в обратна посока, провери местонахождението му в

огледалото за задно виждане и доволна, че той е достатъчно далеч от нас, открехна вратата.

— Къде се събираме? — запита с един крак на стъпенката.

— В „Хунан“ — отговорих. — Осемнадесет нула нула часа. Ще запалим колата ти.

В отговор получих крива, притеснена усмивка.

— Знаеш ли, аз забравих напълно за този малък проблем. — Задържа се на стъпенката. — Благодаря ти.

Вратата се затръшна и тя изчезна.

Аз насочих вниманието си отново към Ли Чимен. Сега беше почти на ъгъла. Трябваше да взема решение. Ако пресечеше авеню „Пенсилвания“, щях да остана тук, задръстен и назад от него. Завиеше ли надясно или наляво, щеше да се изгуби от погледа ми само след няколко секунди.

В насрещното движение се появи малка пролука. Аз завъртях волана наляво, надух мотора и се промъкнах между единичната редица коли, спрях с колела върху тротоара, угасих двигателя, изскочих, включих алармата и изтичах зад ъгъла в търсене на синьото кашмирено палто на Ли.

Той не се виждаше никакъв. Втурнах се към другия ъгъл, озърнах се и пак не го открих.

Забелязах го на стотина метра, тръгнал плавно към авеню „Пенсилвания“, успоредно на оградата на Белия дом, точно срещу парка „Лафайет“.

Светеше червено, но трафикът да върви по дяволите. Тичешком пресякох Седемнадесета улица, като забавих покрай антитерористичните бариери от двата края на улица „Пен“ до Белия дом. В тръс минах край входа на старата сграда на Президентската канцелария точно навреме, за да видя как Ли изчезва в къщичката край портала на тайната служба, разположена до северозападния вход на Белия дом, точно срещу „Джексън Плейс“.

Спрях и започнах да наблюдавам с нос, притиснат до прътите от ковано желязо, като всеки обикновен дванадесетгодишен турист. Той влезе в къщичката за проверка и веднага го пропуснаха. След това тръгна по дългия, завиващ асфалтиран път към Западното крило — кабинетите, в които се помещават вицепрезидентът, съветникът по националната сигурност и началникът на канцеларията на Белия дом,

както и други. Изчезна във вратата на едноетажна сграда, свързваща Западното крило със самия Бял дом.

Я виж ти — един шибан китайски шпионин получава достъп до Западното крило на Белия дом? Какво става тук бе, мамицата му?

Какво ставаше, мамицата му, установих, когато се срещнах с Джо Монтгомъри в 18:00 — Ли Чимен имаше журналистически пропуск. Точно така, ако нашите противници представляват регистрирана журналистическа агенция (а Ли със сигурност представляваше такава, в качеството си на надлежно акредитиран началник на вашингтонското бюро на „Синхуа“, китайската информационна агенция), получават достъп до Белия дом много по-лесно от всеки лоялен данъкоплащащ американски гражданин. Всъщност по време на студената война всевъзможни типове от КГБ сновяха редовно, защото бяха добронамерени представители на „Правда“, „Известия“, „Новости“, „Гостелерадио“ и половин дузина други „официални“ съветски средства за масово осведомяване.

Сега, изглежда, Ли правеше същото. Разбира се, в Белия дом представителите на пресата са отделени. Разбрах, че ги ограничават само до залата за пресконференции и не ги пускат из коридорите без придружители, за да не търсят източници на информация и да не провеждат непланирани интервюта. Дори петнадесетметровият маршрут до церемониите по подписване на законопроекти в Розовата градина се следи отблизо от тайната служба и от персонала, който отговаря за пресконференциите в Белия дом. Освен това, тъй като ежедневно се правят проверки за микрофони, няма вероятност по време на фотографска сесия в Овалната стая да бъде поставен микрофон. Затова фактът, че Ли имаше журналистически пропуск, не предизвикваше вселенска тревога в мен.

Не. Далеч по-тревожен беше гадният факт, който Джо разви пред мен. Бентли Брендъл, същият бивш служител на Държавния департамент и настоящ лобист, автор на онези статии в азиатския „Уолстрийт Джърнъл“, за да прокара своя вариант на политика към Китай и както видяхте, предател на държавни тайни на китайски шпионин, също имаше пропуск за Белия дом. По-важно според мен беше това, че не притежаваше постоянен пропуск, а В-пропуск. „В“

значи временен. От това разбрах, че Бентли не е проверяван, след като има този пропуск, макар че с него очевидно получаваше достъп до материали на Съвета за национална сигурност, Министерството на отбраната, Агенцията за национална сигурност и до други засекретени документи.^[4] Също толкова тревожен беше и фактът, че лобистът имаше кабинет-скривалище на втория етаж в старата сграда на Президентската канцелария, или сградата на бившето Министерство на войната, разположена в комплекса на Белия дом. Предположих, че той има кабинет-скривалище, а не официален, защото не присъстваше в никой от указателите в сградата, а и името му не се знаеше от телефонните оператори в Белия дом. Знаех всичко това, защото проверих — обадох се на 202-456-1414, което е номерът на главната телефонна централа на Белия дом, и помолих да ме свържат с мистър Бентли Брендъл, ако обичат. Цитирам телефонния оператор от Белия дом:

— Съжалявам, сър, но нямаме такова регистрирано лице в указателя или в допълненията към него.

Разбрах също, че Бентли Брендъл редовно се среща със съветника по националната сигурност и има достъп до данните от проучванията по тихоокеанското крайбрежие. Джо беше измъкнала това късче информация от свой познат агент от секретната служба на име Тай Уийвър, когото срещнала за първи път в Белтсвил, щат Мериленд — стрелбище, ползвано от Бюрото за дипломатическа охрана към Държавния департамент и Секретната служба. Както и да е, отишла при агент Тай през югоизточния портал, през който бе последвала Брендъл.

Обменили професионални клюки и се оказало, че той, заедно с останалите хора от ООП (Отделението за охрана на президента) към Секретната служба били с кипнали лайна, защото „тоя тлъст дребен капут“, както Тай нарекъл Брендъл, докато същият се клатушкал към сградата на Президентската канцелария, имал „В“ пропуск (което значи, че не е преминал обследване за достъп до секретни материали, нали си спомняте?).

— Е? — попитала Джо с напълно невинно изражение.

— Е — докладва ми тя по-късно, — Тай казва, че макар и да има временен пропуск, Брендъл го използва, за да води тълпи

нерегистрирани посетители късно вечер в сградата — даже в Овалната стая, за да демонстрира достъпа си и влиянието си.

Това вече си беше друг гаден къс информация. Но имаше и още:

— Една от групите дори говорела на шибан китайски — казал Тай. — Оказали се офицери от армията.

Джо го запитала какво станало тогава.

— Дежурното поделение в тази точно нощ се оплакало на ДСА^[5], който отишъл при Пържолата, когато останали насаме, и се разсмърдял — отговорил Тай, използвайки кодовата дума, с която Секретната служба обозначава президента. — Значи президентът казал, че ще провери това. После, преди да се усетим, Слънчевото изгаряне^[6] почва да крещи на Секретната служба, че се набърква в политически решения. Вдигна адска олелия и даже се появил в Запад едно^[7] и срал до побъркване. Даже заплашил да уволни ДСА.

Значи ДСА отишъл пак при Пържолата и чикиярският ни президент се разтреперил и започнал да скимти, че ежедневните въпроси на политиката за Китай били работа на Мат Томпсън, а не негова. Казал на шефа ми, че каквото иска тоя Брендъл, трябва да го получи, защото така иска Мат Томпсън, а Брендъл служел страхотно на страната. ДСА ни каза, че в крайна сметка не можем и да гъкнем, ако според нас сигурността се нарушава. Казвам ти, Джо, шибаните лобисти притежават шибания Бял дом и всички в него.

Позволете ми да отделя малко време за известно отклонение. Да, знам, навярно смятате, че онова, дето ви го казах преди малко, изглежда прекалено, т.е. че вероятно някой, който може би е платен агент на чуждо правителство, има достъп до Белия дом и до тайните на националната ни сигурност. Е, тези работи са ставали и преди. Спомнете си контактите с хора, представляващи всевъзможни чужди интереси по време на президентската кампания през 1996 г. Някои от тези хора всъщност бяха на държавна служба и с позволение за достъп до свръхсекретна информация. Страшничко, нали?

Окей. Казах на Джо да предаде тези инфобитове на председателя Крокър, да му каже за папката с оранжевия етикет, която бях забелязал, и да поддържа контакт с Тай, за бога. Според мен той представляваше ценен източник, чифт очи и уши право по средата на нещата. Добавих, че ако е необходимо да влезем във връзка, тя трябва да ми се обади

според предварителната уговорка. Междувременно щях да ида да работя.

Изражението на лицето ѝ ми даде да разбера, че иска да участва. Но и двамата знаехме, че това е невъзможно. В нашата схема тя е връзка, а не оператор.

[1] Ето (фр.). — Б.пр. ↑

[2] От филма „Междузвездни войни“. — Б.пр. ↑

[3] Забранена (нем.). — Б.пр. ↑

[4] Помните, че по време на първата администрация на Клинтън повече от сто политически служители в Белия дом имаха временни пропуски за повече от година. Това се дължеше на факта, че не отговаряха на наредбите, според които всички от персонала в Белия дом трябва да дават отговори за финансовите си средства и миналото си (включително за използване на наркотици), за да получат разрешение от ФБР. Без него им отказваха постоянни пропуски — въпреки че имаха достъп до секретни материали. Защо стана така? Ами твърдеше се, че има хора, които използват наркотици. Говореше се и за други... нередовни неща. Ако се интересувате повече от темата, опитайте книгата „Неограничен достъп: Един агент на ФБР в Белия дом на Клинтън“ от бившия държавен служител Гари Олдрич. ↑

[5] Дежурен специален агент. ↑

[6] Всички от висшия персонал на Белия дом имат радиокодове на Секретната служба. Слънчевото изгаряне е съветникът по националната сигурност Мат Томпсън. Кодовите имена на първото семейство започват с една буква. В наши дни президентът има код Пържолата, първата дама е Прясна саламура, а първата дъщеря — Принцесата. ↑

[7] Запад едно — Първото западно крило — е командният център на Секретната служба към Белия дом. ↑

ГЛАВА

10

Два бързи къса информация. Първо, официалното определение на Пентагона за контраразузнавателна дейност е: „всяко предприето действие или събрана информация с цел предотвратяване, блокиране, попречване, спъване или възпиране на всякакви шпионски дейности, саботаж или други действия за събиране на разузнавателна информация от страна на (или от името на) чужди правителства, организации или лица“. Второ, според доктрината на ССОВС — Силите за Специални Операции на Военноморските Сили, — по която аз провеждам тюленската си работа, мога да използвам смъртоносна сила на територията на КОНУС (Континенталните Съединени щати), ако, когато използвам гореупоменатата смъртоносна сила, тя... позволете отново да цитирам: „Защитава сигурността на ядрени оръжия и/ или сигурността на други секретни технологии от военната система, чиято загуба би причинила неотстранима вреда на националната сигурност на Съединените щати.“

Сега, след като чухте тези тежкарски купешки слова, позволете да ви предам същността на горенаписания абзац на език, който двамата с вас можем да разберем. Накарах момчетата си да седнат и им казах, че часовникът тик-така и че сме по следите на предател — и шпионин. Добавих, че макар и да работим на тъмно, ако бъдем заловени, не само ще бъде свършено с кариерите ни, но и вероятно ще ни изпратят в затвора. Добавих, че ако някой иска да се откаже, защото тази операция може да застраши кариерата му, нямам проблем. Не се притеснявам да заложа четирите си нашивки, ако вярвам, че целта оправдава това. Но не е в стила ми да заставям други да постъпват така. Исках само доброволци — и със задоволство мога да кажа, че до един моите весели мародери пристъпиха крачка напред и казаха: „Тате, тате, моля те, вземи ме!“

След като се реши въпросът с персонала, им казах, че нещата вероятно ще станат сериозни не след дълго и по тази причина незабавно започваме да носим оръжие. Това също беше кариероопасно

решение. Служителите на Военноморските сили нямат разрешение да носят оръжие, докато се намират в КОНУС освен при изключителни обстоятелства, и то само ако имат одобрение по цялата командна верига. Е, тъй като аз, изглежда, представлявах цялата автономна командна верига в това малко и потайно начинание, реших да одобря всички искания за оръжие — започвайки от *тоі*.

Точно това командно решение имаше съществено лично значение и затова не го взех леко. Помните, че съм осъждан престъпник. Като такъв, имам забрана да притежавам огнестрелно оръжие. Но също така аз съм положил клетва офицер от Военноморските сили на Съединените щати и в това си официално качество мога — и често го правя — да нося всякакво оръжие, необходимо, за да свърша работа. Разбира се, опитите да разяснявам доктрината на ССОВС на някой вашингтонски полицај — т.е. че съм офицер от Военноморските сили, изпълняващ официална операция, — в случай че гореупоменатият полицај ме хване облечен в цивилки, със зареден и готов за стрелба автомат със заглушител, в град, чиито закони за носене на оръжие са най-строгите в Съединените щати, биха представлявали, да кажем, предизвикателство.

Когато човек изпълнява задачи като тази, той не носи писмо от председателя на Комитета на началник-щабове, в което пише горедолу следното: „Уважаеми господин полицај, моля, позволете на този приятен свиреп тип да прави каквото си иска, защото работи за мен.“ Бях си насаме и ако ме заловяха, сам трябваше да се оправям.

Независимо от гневния припадък, достоен за Мария Калас, Уондър щеше да остане извън играта в това малко упражнение. Работата му беше да седи наврян до едно бюро (всъщност сгъшен в прекалено тапициран стол) и да си прави домашното. Изпитът за старшини се провежда само веднъж през годината в това наше време на съкращаване на щата и принудително ранно пенсиониране, а при неговата специалност — помощник при машините — издържат по-малко от 8 процента от кандидатите. Искях той да изкара отлична оценка, по дяволите. Ако не го направеше, щеше да си остане мичман първи клас за още един чикиярски цикъл и може да му теглят майната без право на обжалване.

Гадния Ники Гръндъл също оставаше извън играта. Глезенът му не беше просто изкълчен на борда на „Принцесата на Нантон“, а

направо счупен, мамицата му. Кучият син щеше да лежи най-малко един месец. Значи оставаха Алигатора, Харис Малката бира, Дюи Пачия крак, Еди Дикарло и Бумеранга. За да закръгля взвода — обичам да работя с четни номера, защото така всеки получава партньор, а партньорите са двучленни ядра, от които печелят всички действия по подводна диверсия или тюленство, — се обадох в земноводната база в Литъл Крик, където игривото животно, което наричам Гризача, си губеше времето в Специално лодъчно звено две.

Един час по-късно Гризача (истинско име Дейв, за в случай че следите такива неща) пътуваше към вила „Свирепия“ в своя яркочервен автомобил „Бронко“ с онова шибано нещо, което полицаите обикновено наричат висока скорост. Оказа се, че има на разположение шестдесет дни неползван отпуск и много свестен командир на име — впрочем може би е по-добре да не го казвам. Все още има няколко командири на групи, дето не заслужават обозначението пътуовци, и аз не искам да осера кариерата на този, като му изразя подобаващо *merci beaocur*^[1] и позволя целия свят да научи кой е той.

Разделих бойците на два четиричленни екипа. Малката бира и Пик, Алигатора и Пачия крак бяха определени за Ли Чимен. Ли беше ме огледал добре и не исках да го плаша — още не. Така оставахме Гризача, Бумеранга, Дикарло и аз да покриваме Бентли Брендъл.

Бумеранга, който притежава идеално възстановена оризова ракета^[2] „Хондаматик“ 750 кубика от 1978 година, се нае доброволно за мотоциклетист. Приех. Мотоциклетите са ефективни в градския трафик — помните ли всичките ми неприятности, когато опитвах да паркирам пикапа си на Седемнадесета улица? Аз го помнех, защото в момента имах фиш за 200 долара като сувенир от тази екскурзия.

Изпратих момчетата на предварителен набег само няколко часа, след като се бях прибрал във вилата. Исках теренно проучване на кабинетите на Бентли Брендъл, които се намираха в дома му — близък от двойка обновени къщи до плавателния канал в Джорджтаун. Исках и други теренни проучвания — на жилището на Ли Чимен, където и да се намира то, и на кабинета му.

Бумеранга и Гризача отлетяха в джипа на Гризача. Малката бира и Пик взеха моя F-250, докато аз се нахвърлих върху компютъра, влязох в Интернет и проведох сериозно проучване на Бентли Брендъл.

След шест часа се отдадох на боен сън. След това отново се залових за работа. Имаше доста информация за него и исках да я прочета. Когато приключих с обществено достъпните неща, се добрах до други, по-ограничени материали. Те също се оказаха интересни. Вижте, независимо че съм неподчинителен, щур и див, готов да скача, стреля, троши и граби тип, съм много подреден човек, който провежда доста проучвания, преди да отиде на бой. Не се оставяйте неподчинителните ми щуротии да ви заблудят.

Към 09:40 на следващото утро моите смъртоносни непослушници се бяха върнали, сърбаха силно кафе и представяха новините.

Новините, съгласно Бумеранга, който като старши беше прегледал оценките на целите, показваха, че Ли Чимен живее сам в апартамент с три спални в един многоетажен блок до Болстън и работи в сграда в Рослин, щат Вирджиния, разположена на четири преки от ресторант „Хунан номер едно“. Това обясняваше защо все още свръхсекретната папка се намираше в джоба му, когато пристигна. Просто не е имал достатъчно време да я прочете, когато двамата с Бентли се върнаха в своите кабинети.

Бюрото на „Синхуа“ представляваше шестстаен апартамент със стоманена врата, шифрови ключалки и електронна охранителна система, която предаваше сигналите си направо в китайското посолство в горната част на авеню „Кънектикът“. „Синхуа“ имаше три еднакви беемвета седан, паркирани в охранявания гараж девет етажа по-долу от офиса. Колите се наблюдаваха от служител на агенцията. В офиса също имаше хора по двадесет и четири часа в денонощието.

Оценката на Бумеранга беше, че можем да влезем в бюрото на „Синхуа“, когато си поискаме. В края на краищата цифровите ключалки не представляват проблем, ако имате необходимото обучение, което ние имаме. Проблемът щеше да бъде влизането и излизането, без да убием онези вътре.

Проблем и още как. Има си правила за тези неща. ФБР, което се занимава с контраразузнаването в рамките на страната, се мръщи, когато тюлени стрелят и плякосват из Арлингтън, Вирджиния. Не мислех, че и председателят би погледнал мило на нас.

Бумеранга продължаваше монолога си:

— Тъ, имам хубава и лоша новина за къщата на дебелака.

Хубавата новина според него беше, че има ограничен брой входни и изходни точки в Джорджтаун, което ограничава достъпа и излизането на целта ни от базата му. В този конкретен случай нашата десетка в мишената — Бентли — живееше на улица „Томас Джеферсън“, тясна, еднопосочна улица, водеща на север и свързваща улици „К“ и „М“.

— Същият този факт — каза Бумеранга — е и лошата новина, шефе на пичовете.

Защо това е лошата новина, питате? Ами в такива затворени места е трудно да останеш анонимен дълго време. О, можехме да използваме фургон за наблюдение (ако имахме такъв). Виждали сте ги по телевизионните предавания за полицията, със затъмнени стъкла и видеокамери, паркирани срещу къщата на мишената. А в реалния живот ФБР даже използваша една дистанционна видеокамера, за да запишат нечестния конгресмен, когото заловиха да взема подкупи по време на ужилването АБДАЛ в края на седемдесетте години.^[3] Но ето какво искам да кажа: ако не сте конгресмен (повечето конгресмени имат мозък по-малък от песъчинка), ще установите, че само след няколко дни на терена тези фургони бият на очи, особено за човек, работил в разузнаването. Искам да кажа, че ако живеете в хубав район и изведнъж някой очукан фургон започне да паркира всеки ден право срещу къщата ви, няма ли да заподозрете нещо? Бентли Брендъл със сигурност би заподозрял, защото беше професионалист. И тъй като беше професионалист, наблюдението му представляваше трудна задача — истински трудна.

А както всички знаете, аз съм отрицателно настроен към трудната работа. Но колкото повече мислех за статичното наблюдение, толкова повече решавах, че идеята не е добра.

Питате защо? Ами първо номерата. Статичното наблюдение е страхотно, ако сте ФБР и разполагате със стотина агенти-контраразузнавачи, двадесет и пет различни коли, плюс един-два хеликоптера или дори самолет, както и куп други разнообразни дълготрайни материални активи, като фургони за К³ — това е Командване, Контрол и Комуникации. Аз имах четирима мъже и общо материалните ми дълготрайни активи възлизаха на три коли, моят F-250, „Бронкото“ на Гризача и една оризова ракета. Точка. Край.

Позволете сега да заявя за протокола, че всеки един от моите четирима души струваше колкото всяка стотица агенти на ФБР, та дори и героите от АБДАЛ. Но не това е важното. Важното, както внезапно установих, беше, че моята работа не е да наблюдавам Бентли Брендъл и Ли Чимен — а да им дръпна юздата, както израелският ми приятел Ави Бен Гал би казал, използвайки стар израз на иврит, който в свободен превод означава „да им лазя по нервите“.

С други думи, щях да накарам Бентли и Ли да започнат да действат, преди да са готови. Това е една от ключовите разлики между конвенционалното и неконвенционалното мислене. При конвенционалните бойни действия човек е склонен да разиграва партията шах в режим действие/противодействие.

Тук аз щях да провокирам врага си да действа прибързано. И по този начин щях със сигурност да го разбия.

Ключът към тази операция беше Бентли Брендъл. Защо? Защото той бе вътрешният човек, човекът с достъпа, влиянието, парите и връзките. Когато аз дръпнех неговата юзда, той щеше да дръпне юздата на Ли — и щях да успея да накарам двамата да се препънат и да се разбият.

Тъкмо мислех как да направя подръпването, когато телефонът иззвъня. Е, какво толкова де, питате, та нали телефоните звънят през цялото шибано време? Да, така е. Но този беше невписаният в указателя телефон, чийто номер не казвам на никого. Никой няма този номер, дори и председателят Крокър, а даже и Стиви Уондър.

Оставих го да звънне шест пъти, а след това вдигнах слушалката:
— Марчинко.

— Полковник Марчинко, говори операторът на Белия дом. Изчакайте разговор с адмирал Прескът от Съвета за национална сигурност.

Е, онези от вас, които са слушали тази протяжна история преди, може да пропуснат материала до буквите в курсивен шрифт по-долу, ако искат. Но вие, новите, слушайте, защото, както казваха старите старшини, със сигурност отново ще срещнете този материал. Окей, ето предисторията: Контраадмирал (старши) Пинки Прескът III беше бичът на моето съществуване, откакто командвах „ТЮЛЕН — група

6“, и той беше комодор и велико божество на ГВСВВСМДВЕ (Групата на Военноморските Сили за Водене на Война със Специални Методи ДВЕ). Той е задникът, който веднъж не одобри искането ми за допълнителни връзки за обувките на хората ми. Да, сериозно говоря. Смяташе го за излишество, тъй като връзвахме обувките си не на панделка, а на възел и режем връзките. Опитах се да обясня на Пинки (това беше по времето, когато всъщност го приемах на сериозно), че когато скачаш от самолет от десетина хиляди метра, обувките може да се отделят от краката ти, ако не са здраво завързани. Пинки, който мрази да скача от повече от хиляда метра (и скача само за да запази квалификацията си на тюлен, та да си получава скъпоценните пари за опасна служба), не приемаше аргументите ми.

Сега разбирате как мисли. А що се отнася до личната му история, Пинки Фъшкията, както го наричам, е син и внук на адмиралите. Пинки Първинатресен бил натресен на Военноморските сили, защото като псевдоаристократ от тежко филаделфийско семейство *sans* приходи от попечителски фондове, е трябвало да работи, за да живее. Затова го изпратили в Анаполис^[4]. Малкият Пинки (Пинки Втори) тръгнал по чернообутите стъпки на татенцето си двадесет и пет години по-късно и сякаш веднъж завинаги да докаже принципа на Питър, Пинки III, известен още като Пинки Фъшкията, випускник от Анаполис през 72 година, завършил цикъла. За късмет на нацията, мисис Пинки Фъшкията, бившата Хариет Лизхуй Цокпенис от град Син тестис, Пенсилвания, била кръцната преди години и по тази причина не се окучила. Както и да е, някак си след Анаполис Пинки успял да преживее обучението по подводна диверсия и станал тюлен. Е, нека бъдем честни. Той носи същия тризъбец като мен. Но никога не е участвал в бой. Никога не е водил мъже отпред. Никога не е правил нищо в армията, освен да води хартиени войни, което го прави типичния офицер-путо — сланиногъзест негоден тънкохуй гноемъд лайномозъчен изповръщан като кофа с лайна щабар. Сега ясен ли съм? Добре, значи можем да се заемем с работата си.

Шибаният Бял дом? Шибаният Съвет за национална сигурност?

И в този момент се осъзнах. Преди не повече от три месеца Пинки тръбеше, че ще го назначават на работа в Белия дом. Пренебрегнал бях хвалбите му, отписал ги бях като хипербола, както

навярно знаете, се казват световноизвестните раздувки на Холивуд. Но казваше истината. Е, да ми го натаковат. (А той възнамеряваше да направи точно това, приятели.)

Изпусна слушалката, когато го свързаха — чух я да изтраква на пода и Пинки, напълно ядосан, скимтящ, оплакващ се и мърморещ, да опитва (и опитва) да я вдигне.

Факт: трудно е да звучиш като Важна Персона, когато просто си се изложил още в началото. Но опитваше. В края на краищата Пинки се старае. Единственият проблем е, че когато П-П-Пинки се смути, з-з-започва да з-з-заеква.

— Д-Д-Дик — каза, като звучеше повече като шибаното п-п-прасе Порки^[5], отколкото като офицер от Военноморските сили, — обажда се Пинки П-П-Прескът.

В отговор хванах слушалката за навития кабел и я оставих да се удря в пода на кабинета ми като шибана топка. Дори от това разстояние чувах как вие в знак на протест. Праснах слушалката още веднъж, за всеки случай, хванах я с ръка, върнах я в разговорно положение и изръмжах:

— Жалък П-П-Пинки. — И не го казах с извинителен тон.

— П-п-по дяволите, Дик, аз съм адмирал. Не ми се надсмивай — изрева Фъшкията. Може да си представя как седи напълно вбесен зад голямото си бюро. Истински обичам, когато Пинки е ядосан.

— О, наистина съжалявам, сър — изрекох последната дума бавно и отчетливо, за да му светне, че я изговарях като думата псе. След това почаках, за да видя какво иска този кучи син. Не мислех да му давам никаква помощ.

— Яви се в офиса ми утре сутринта в началото на работния ден — каза с императорски тон Пинки. — Ти създаваш сериозни и задълбочени проблеми на тази администрация и възнамерявам да натисна спирачката ти незабавно.

Знаете ли, понякога, когато ви светне шибаната крушка, може да ви ослепи. Пред очите ми светна точно така — изведнъж разбрах кой се е обадил на адмирал Грей в Япония и му е наредил да атакува „Макдоналдс“ с неподготвен екип.

Помните ли, То Шо ми беше казал, че нападението е било наредено, когато адмирал Грей споменал името ми на човека, който се

обадил от Белия дом? Тази забележка, която навремето ме озадачи, сега се изясни напълно.

Ако бях в стаята с Пинки в този момент, щях да го удуша, без да ми пука за последствията. Но не бях там. Можех само да отговоря и затова опитах с един залп, който вероятно е изгорил косъмчетата в шибаните му уши като дръжки на кана. Казах му, че доколкото ми е известно, той не е никаква шибана част от шибаната ми командна верига. Казах му, че може да сгъне шибаната си и смотана заповед и да си я напъха там, където не грее слънце, без да използва шибан вазелин или друг шибан мехлем или мазило.

По някаква причина Пинки не оцени отговора ми — не че давах ръждиво лайно за това, дали го цени или не. Чух го да пухти и да опитва да си поеме дъх, за да ми събори къщичката. Но както знаем, Пинки е по-скоро вулва, а не вълк. А освен това обича да малтретира и е шубе, и тъй като не можеше да ме малтретира, се измъкна шубелийската с покашляне два пъти, заекване за нещо относно нещо друго (звучеше толкова неясно, сякаш си беше сложил дланта върху слушалката, за да не мога да го чувам).

След това се опита да затвори телефона. Но отново изпусна шибаната слушалка, което ми даде възможност да го Боъмирам, вместо да му затворя първи. Що е Боъмиране ли? Боъмирането е сегашното причастие на глагола Боъм, получен, както вероятно се досещате, от фамилията на онзи хлъзгав, злобен, смъртоносен човековоин, о.з. подполковник Рой Хенри Боъм, Военноморски сили на САЩ, кръстник на всички тюлени. Боъмирането е, когато идеш и го натаковаш на някой изтакован такovac, преди изтакованият такovac да дойде и да го натакова на теб.

Затова, след като избоъмирах Пинки, се чувствах доста добре по време на разговора ни през следващите осем или дори девет минути. Докато другият телефон на бюрото ми — този, чийто номер е известен на всички — позвъня. Вдигнах го и косматото ми ухо се изпълни с гласа на Томас Едуард Крокър, генерал от армията на Съединените щати и председател на Комитета на началник-щабове.

— Дик, по дяволите...

— Генерале, знаете ли какво харесвам у вас? Страхотния секс. Винаги ми правите такава хубава прелюдия, преди да ме чукате.

Не можеше да не се засмее. Кое то спря вербалните му напъни и го успокои. Но неразвълнувано поднесената същина имаше същия ефект, както ако я беше представил, мушкайки сфинктера ми с космическа скорост.

Той изрази нещата просто, глупако, и в повелителна форма. Дик, бъди мил. Не убивай Пинки. Иди го виж. Разбери какво иска да ти каже. Информирай ме.

Започнах да възразявам.

Генерал Крокър не приемаше възражения.

— По дяволите, Дик, мисли за това като за разузнаване — прекъсна ме той. — В момента жонглирам няколко топки и ми трябва да знам какво става там, защото двамата с министъра на отбраната сме изолирани.

— Но...

— Никакво но. Спомни си какво правиха тюлените по време на операция „Пустинна буря“. Точно преди да тръгнем в атака, те влязоха тихичко откъм морето, разузнаха град Кувейт и разучиха района. Не им се падна да убиват никого и да чупят. Но ние научихме много от информацията, която изнесоха, информация, която спаси живота на много хора. Понякога трябва да отидеш и да си идеш, и без да показваш какво си намислил.

Разбрано. Аз съм весел мародер. Обичам да мародерствам, което е малко употребяван глагол със значение да плякосваш, грабиш, опожаряваш и разрушаваш.^[6] Но понякога естественият ми апетит към тези действия трябва да седне на задната седалка и да отстъпи на приоритетите на мисията. А мисията в момента беше донасяне на известно количество агентурни разузнавателни данни за нещата, които ставаха в Съвета за национална сигурност; да видя какви щети са нанесени и от кого.

— Прав си — казах. Разбира се, че беше прав. За да постресна Бентли Брендъл, трябваше да се вмъкна в Белия дом. Това може би щеше да е проблем, докато впрочем Фъшкията не ме извика вътре.

Председателят, очевидно облекчен, започна да ми подсказва какво да търся. Но не го слушах. Всъщност мисълта ми препускаше. Неконвенционална война е, когато правиш неочакваното — побеждаваш чрез изненада и скорост, и жестокост на действията. Неконвенционална война значи да извадиш противника от равновесие.

Е, макар и в никакъв случай да не мислех да го казвам на генерал Крокър, смятах да нападам. И щях да започна, като подръпна юздата на Фъшкията, за да видя къде ще ме заведе. Инстинктите ми подсказваха, че Фъшкията ще ме заведе право при Бентли Брендъл, а оттам пътят до Ли Чимен нямаше да е дълъг.

О — телефонът мълчеше. Очевидно, председателят бе спрял да говори.

Значи сега е мой ред.

— Ще свърша работата, сър — казах уклончиво, без да разкривам нищо от разбойническата си конкретна идея за действие, в случай че няма други заповеди.

— Радвам се да чуя, че гледаш на нещата като мен — обади се председателят. — И, Дик?

— Кажете, генерале?

— Не забравяй — това е Белият дом. Никакво оръжие.

[1] Много благодаря (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Това е стенографичния израз на байкерите за бърз, маневрен мотоциклет японско производство. Да, знам, че от една страна „Хондаматик 750“ тежи около триста и петдесет килограма и не е най-бързият, най-маневрен японски мотоциклет на пътя. От друга страна, вие никога не сте виждали Бумеранга да кара. В ръцете му изтакованият мотор е като някакво проклето „Кавасаки 500“. ↑

[3] През 1978 г. ФБР преследваше нечестни конгресмени с операцията АБДАЛ — АраБска ДАЛавера. Те нагласиха един лъжлив саудитски шейх в една къща на модната улица „W“ и на видео записваха конгресмените, които му обещаваха гласовете и влиянието си в замяна на подкупи в брой — бакшиш на арабски. Седем бакшишлии от Конгреса бяха осъдени. ↑

[4] Военноморската академия на САЩ. — Б.пр. ↑

[5] Заекващо прасе от рисуван детски сериал. — Б.пр. ↑

[6] Мародерстваш, в случай че не знаете, произлиза от френския израз *un maraud* от средните векове, който значи... *свиреп разбойник*. Невероятно е как се развиват тези думи, нали? ↑

ГЛАВА

11

Има нещо особено, когато влизаш в Белия дом. Не ме интересува кой сте; не ме интересува колко от света сте видели или какво сте преживели. Преминаването през тези порти, отиването на крака или с автомобил нагоре по черния асфалт и влизането през северните врати е нещо много, много извънредно. Също толкова особено е усещането, когато влизаш през туристическия вход срещу Министерството на финансите или минеш през един от петте входа за посещения в Западното крило, старата сграда на изпълнителната власт, Източното крило или резиденцията. И няма нищо необичайно: Белият дом е замайващо място — икона, която представлява Съединените щати като нация.

Факт е, че президентите могат да всяват страх дори и у най-силните хора в страната просто като ги поканят в Белия дом за малък *tete-a-tete*^[1] в Овалната стая, приятелска чашка кафе в библиотеката на приземния етаж или вечер в Спалнята на Линкълн. Всъщност сегашният президент събра над 10 милиона долара за кампанията си само по този начин.

Но дори циничните опити на президента да превърне Белия дом в евтин хотел за изкарване на пари не могат да затъмнят значението или посланието му. Да, главнокомандващият може да бъде пълен боклук, но рано или късно гореупоменатият пълен боклук ще си иде. Белият дом ще остане. Защо? Защото Пенсилвания авеню № 1600 е адресът на дома на Америка. Повече, отколкото Капитолия или всяка друга обществена сграда във Вашингтон той представлява същността, центъра, ядрото на нашата уникална, американска форма на демокрация. Зад тежко охраняваната и отрупана със сензори ограда обитава духовната енергия на Вашингтон и Адамс, на Джеферсън и Линкълн, на Айзенхауер и Кенеди (президентът, който стана причината Рой Боъм да създаде тюлените през 1961 г.), и на Рузвелт и Рейгън.

Няма да можете да влезете на територията на Белия дом, без да ви обземе огромен патриотизъм. Вярвам, че това важи и за туристи, гостуващи държавни глави — или полковници-тюлени като мен, чието чувство за Дълг, Чест и Родина се вълнува дълбоко, когато съм тук.

А и няма значение кой е президентът. Човек уважава поста, а не лицето. Като първи тюлен, Рой Боъм казал на Джон Ф. Кенеди, когато той го извикал в Блеър Хаус^[2]:

— Не съм гласувал за вас, сър, но бих умрял за вас.

В 08:55 на следващата сутрин представих два документа за самоличност на същия югозападен портал на Белия дом, където Бентли Брендъл беше завел Джоун преди по-малко от двадесет и четири часа — и ме изпратиха на друг портал, една пряка по-надолу. Изглежда, че в наши дни югозападният портал е само за онези извисени персони, които са достатъчно важни, за да притежават документи на служители в Белия дом. Ние, простосмъртните, трябваше да използваме входа на приземния етаж в старата сграда на Президентската канцелария, която е на Седемнадесета улица, за да стигнем за срещите си.

Не се нуждаех от такова напъване. Почти цялата предишна нощ бях прекарал буден. Между Вашингтон и Токио има разлика от тринадесет часа и бях говорил по телефона с Аликс Джоузеф и То Шо, за да ми дадат информация, да разбере ситуацията и по принцип *se metter au courant*, както казват в Париж на влизането в крак. Тъй като във Вилата нямах обезопасени срещу подслушване телефони, бях използвал „Големия брат“. Мога да ви докладвам, данъкоплатци, че работи също толкова добре, когато е свързан към обикновена линия, колкото и със спътник. Това е една тайна програма, която си струва вашите пари.

Както и да е, наученото ме смути. През изминалите четиридесет и осем часа по тихоокеанското крайбрежие имало засилени подривни действия от страна на Китай. По-конкретно, имало антиправителствени бунтове в три корейски града с дванадесет загинали, прекъсване на електрозахранването в индонезийската столица Джакарта и всеобща стачка в Токио.

Вече знаех, че Пекин засилва политическия си натиск над Сингапур, Индонезия, Япония и Корея, за да се присъедини в паназиатската търговска, отбранителна и политическа организация,

която всъщност би представлявала нещо като съчетание на седемте свръхсили от G-7 и НАТО. Преди по-малко от месец китайският външен министър беше посетил колегите си в Токио, Джакарта и Сеул. Отблъснали го. Затова сега отвърщаха на удара.

Аликс, която звучеше нетипично възбудена и разсеяна, каза, че за нея е очевидно, че китайците няма да приемат *bi* — не — като отговор и затова ускоряват малко нещата. Малко, друг път — те започваха кампания с тайни операции, разработени така, че да насилят нещата да се развиват по желанието от тях начин.

— Определено кодираните съобщения от Пекин се увеличават — каза Аликс. — Нещо лошо става.

Този коментар накара вътрешната ми предупредителна лампичка да светне (същата, която седи зад пъткоддетектора ми).

— Чакай.

Изтичах за дигиталния фотоапарат, извадих дискетата, пъхнах я в компютъра, извиках на екрана изображенията, които бях заснел на „Принцесата на Нантон“, и ги записах във файл, който кодирах два пъти с обикновената свободно разпространявана кодираща програма на Разузнавателното управление на МО. Да, всичко имам на компютъра си.

— Изпращам ти три страници, двойно кодирани.

— Какви са кодовете?

— Първият е първите пет букви от първата дума и последните три от твоя двусловесен шифър за достъп до информация. Вторият код е любимата ти марка обувки — носеше ги, когато се запознахме.

Чух я да се смее весело.

— Дик, много си наблюдателен.

Четири минути по-късно Аликс каза:

— Смятам, че познавам тези лица. Позволи ми да се поразровя малко. Ще ти се обадя веднага, щом получа нещо определено.

След това ѝ разказах за пропуска на Бентли Брендъл за Белия дом — и за достъпа му до секретни материали. Чух я да охка.

— Това е наистина неприятно — отговори, без да ми казва нищо ново. — Виж, Дик... — Тя се поколеба, търсейки точните думи.

— Какво има, Аликс?

— Линията е сигурна, нали?

— От най-висок клас.

Аз... Какво има? Извинете за прекъсването, приятели. Пак е тъпият редактор — злорадства, защото казва, че ме е хванал в непоследователност. Четири етажа стълби. А кабинетът на Пинки е на третия. Да, но аз влязох през входа на приземния етаж, спомняте ли си? Май редакторът трябва да чете тези ръкописи така внимателно, както и вие.

Окей. Запуфтах нагоре по стълбите. На третия етаж свих наляво, после надясно, тръгнах по един дълъг коридор с мраморен под, по страните на който имаше наредени шкафове за папки. За свой ужас видях, че много от тях бяха обозначени с „ПОВЕРИТЕЛНО“ или „СЕКРЕТНО“.

През по-голямата част от кариерата си съм вършил неща, които са секретни — и повечето от тях ще останат неописани, защото, ако ви кажа нещо за тях, ще разкрия какво съм правил и как съм го правил. Може и да ме наричат неуправляем, но ще ви кажа, че силно уважавам тайните — и знам как да ги пазя. Освен това не обичам да виждам тайни, разхвърляни по първите страници на вестниците.

Да, разбирам, че според журналистите обществеността има право да знае и по линията на това право често пъти компрометират националната ни сигурност, пречат на възможността ни да провеждаме разузнавателни и военни операции и бъркат отношенията с нашите съюзници. Освен това нека журналистите ми покажат къде в конституцията основателите говорят за правото на обществеността да знае. О, имаме първа поправка, която гарантира свобода на словото. Но свободата на словото не съставлява „право на информация“. Вижте какво, не съществува право на информация. Да, знам, че пресата има задължението да докладва, образова и просветява, за да може електоратът да вземе компетентно решение по националната политика.

Но тази работа с разкриването на тайните води до ненужната смърт на хора, които познавам, и до прекратяването или провала на операции, в които съм участвал. Ето защо не харесвам разкриването на тайни на едро. Ето защо, когато видя купища документи, обозначени със „СЕКРЕТНО“ и оставени незащитени в коридора, сложени в шкафове, а не каси за документи, започвам да се тревожа. Така разбирам, че според настоящата администрация опазването на тайните не е приоритет. Разбира се, ако настоящата администрация се интересуваше от опазване на тайни, тя нямаше да позволява на

лобисти да притежават специални пропуски и да водят офицери от потенциално вражеска страна в комплекса на Белия дом след края на работното време. Край на проповедта.

Продължих по пътя си на юг, по трети коридор, който, забелязах, се сканираше от редица телевизионни камери, монтирани точно под високия, богато украсен таван. Вратите в този коридор — антични, обилно лакирани, дървени, шесткрилни, с красиви месингови топки — имаха в края си картонче с надпис „Влизането през 385“. Под тях имаше второ картонче със стрелка в посоката, в която се движех. Продължих още десетина метра, докато видях на едно картонче „385“, завих с виещи гуми наляво и завъртях дръжката.

Влязох в малък, тесен кабинет, претъпкан с шкафове за папки и сейфове за документи. Две стари дървени бюра с компютърни терминали стояха едно срещу друго в центъра на стаята. Бюрата изглеждаха така, сякаш са собственост на студенти пред дипломиране, в последните напъни от писането на дисертацията: всяко беше отрупано с различни записки, вестникарски статии, книги, карти и други материали. Електрокабели и телефонни жици се преплитаха върху изтъркания мокет. Един пращен лазерен принтер, свързан през трипозиционна трансферна кутия, стоеше върху сейф за документи с две чекмеджета.

Затворих вратата зад себе си. Кабинетът беше празен с изключение на попрехвърлилата средна възраст жена зад най-далечното бюро, толкова спретнато и подредено, че сякаш не му беше мястото в хаоса около него. Тя почти се изправи, за да ме види иззад купищата папки, различни кашони, а да не говорим и за огромния екран на компютъра. Жената ми махна:

— Полковник Марчинко?

Кимнах.

Тя си проби път сред лабиринта от канцеларски неща и направи две крачки към мен с протегнатата ръка:

— Изчакайте с мен, докато адмирал Прескът е готов да ви приеме. Аз съм Авенир Рейнолдс — неговата асистентка.

Подадох ръка:

— Радвам се да се запозная с вас, мис Рейнолдс.

— Авенир, Авенир, моля.

— Добре.

Направих слалом към нейното бюро между хартиената дига и бюрата, отрупани с бюрокралични отломки. Спрях, когато забелязах стария, разкритен стол с права облегалка, поставен точно в центъра срещу изрядното й като на училищна директорка бюро. Столът изглеждаше толкова разбит, че вероятно щеше да се счупи от тежестта ми.

— Ако нямате против, ще стоя.

— Той може да се забави доста.

— Няма значение. Нямам нищо против да стоя.

Разбира се, че щеше да се забави доста. Да ме кара да чакам — това за Пинки беше страхотно важно. Мисли си, че така ме нервира, че ме вади от равновесие. Но всъщност само ми дава по-голяма възможност да го избоъмкам.

Авенир пооправи идеалния си кок, погледна по-отблизо разкритения стол, след това ме измери с весело, майчинско изражение.

— Защо не седнете на неговото бюро и не се почерпите една приятна чаша кафе, докато чакате?

Да седна на неговото бюро? Това означаваше, че го няма. Бих ли искал да седя (да се чете ровя) на бюрото на Пинки, без той да е наоколо? Хей, със същите думи отговарям на въпроса „Папата не казва ли «Христос воскрес» на петдесет и седем езика“.

— Ами това ще бъде страхотно — казах с огромна, игрива, неуправляема усмивчица на лицето си.

— Добре — каза Авенир. — Насам.

Тя тръгна към мен. Насочихме се към вратата вляво от мен — тази, дето води към всички съседни кабинети, — за да може тя да ме заведе в кабинета-апартамент на Пинки. Вместо това обаче тя спря по средата на тесния кабинет, пред едно от двете издраскани, износени от времето дъбови чиновнически бюра.

— Ето — каза с професионалната си усмивка, развеселена от недоверчивото изражение на лицето ми. — Да, това е бюрото на адмирал Прескът.

Както тъкмо казвах, бюрото беше отрупано с листа, изрезки от вестници, фотокопия и съобщения. Един небрежно разкъсан кафяв плик служеше за поставка за полуизяден геврек със сметана. До геврека, който носеше следи от коронованите зъби на Пинки, се намираще чаша за чай, пълна с кафе, толкова тъмно, че стоеше, сякаш

е твърдо. Един телефон, навярно модел 1982 г., с четири бутона, седеше отляво на чашката, точно пред петнадесетинчовия компютърен екран, по който с максимална скорост прелиташе скрийнсейвър на тюлените. Очилата на Пинки с половинки зацапани стъкла лежах на небрежно върху мръсната клавиатура.

Навярно сега се питате какво става, мамицата му. Искам да кажа, че Пинки е адмирал, а адмиралите, би си помислил човек, винаги получават готини кабинети, в които да работят.

Прави сте да мислите така. В повечето служби всяко нещо с две звезди получава голям кабинет и страхотен изглед. Но пък това тук беше Белият дом и облагата просто да можеш да кажеш откъде говориш, когато се обаждаш по телефона или даваш адреса си, е равнозначна на офис-апартамент в Е-крилото на четвъртия етаж в Пентагона, с изглед към реката и мемориала на Джеферсън, което Пинки беше оставил, за да дойде да работи тук.

Авенир посочи един дъбов стол с права облегалка, който изглеждаше дори по-разкривен от нейния, отстъпи и скръсти ръце като строга гледачка.

— Настанете се удобно.

Е, аз нямаше да ровя бюрото на Пинки под внимателния поглед на Авенир и почти се отказах отново от възможността да седна. Но когато погледнах геврека и кафето на югоизток от клавиатурата и североизток от списанието „Тайм“ отпреди две седмици, и като видях точно какво има върху бюрото, направих двойно амбриране, включих на скорост и промених решението си за сядането — и кафето. Изведнъж ми се прииска да съм възможно най-близо до това бюро.

Петнадесет секунди по-късно се намирах кацнал рисковано на стола с права облегалка и разменях любезности и клюки с Авенир, която извади деликатна чашка и чинийка от костен порцелан от спретнатото и подредено шкафче зад нейното спретнато и подредено старо бюро и ми наля една здрава доза от превареното черно кафе от машинката, която изглеждаше толкова стара, сякаш е купена още по времето на администрацията на президента Джонсън. Имам предвид администрацията на Андрю Джонсън^[3].

Като я гледах как се суети наоколо, усмихва се кокетно и бълбука, разбирах, че компанията ми я радва. Пинки сигурно я третираше като неодушевен предмет — вероятно цял ден седи в стаята

и не ѝ говори, освен ако изреве като магаре някоя заповед или почне да мърмори за някоя грешка. Той има склонност да се държи така със секретарките, помощниците и другите нископоставени хора, които не носят толкова злато по ръкавите, колкото него.

И така, докато седях с педантично скръстени в глезените крака и говорех с Авенир Рейнолдс за времето и Военноморските сили и какво е да си тюлен, си правех обилни мисловни записки за видяното върху бюрото на Пинки. От объркания вид на нещата и броя искания, които имаше за задача да попълва, Пинки явно протриваше до кръв от работа кльощавия си задник.

И повечето от работата му попадеше в засекретената част. Оставил беше три тънки папки с оранжеви етикети върху бюрото си, разперени като огромни карти за игра. От надписа по етикетите се виждаше, че са изпратени от Разузнавателното управление на МО. Кодовите думи „Фронтон“ ми подсказваха, че вътре има копия от необработените агентурни сведения, отпечатани на така наречената хартия за секретни материали^[4]. От това в главата ми се включиха много неприятни звънчета и сирени. Погледнах по-внимателно към втората папка, която беше прегъната по средата, което издаваше факта, че е била сгъвана и след това изглаждана. Тази малка буба е лазила насам-натам.

Едно жълто самозалепящо се листче с карикатура на смотан компютърджия нареждаше: „Пинки, моля те, върни тези три папки възможно най-бързо. Задникът ми ще стане на парченца, ако шефът разбере, че липсват.“ Бележката носеше инициал „X“. Щях да разбера кой, по дяволите, е X, защото точно такъв теч може да унищожи (и всъщност току-що беше го сторил) някои от агентите на Аликс Джоузеф от група ННС — неизвестни неприятни страни. Сега знаех как е изтекла информацията. Пинки е дал папката на Бентли. Бентли я е пробутал на Ли Чимен, който я е прочел и я е върнал обратно. Но Ли я беше сгънал и пхнал в джоба си, за да може да я дочете след обяда.

Ето един урок от реалния свят, приятели: небрежното използване на разузнавателни материали води до смъртта на хора. И преди е ставало. Когато израелците разпространиха необработената информация от заплатения си шпионин Джонатан Полард, някои документи достигнаха до ръцете на КГБ, стария съветски разузнавателен апарат. Чрез внимателен анализ на произхода на

необработената информация Съветите бяха успели да проследят източниците, от които бяхме я събрали. Неутрализираха — убиха — тези източници и нашият поток с разузнавателна информация пресъхна.

Аликс Джоузеф работеше под прикритието на посолството. Това може и да ѝ даваше дипломатическа защита. Но не я правеше устойчива на куршуми. И нейните полеви агенти — японците, китайците, малайзийците, филипинците или други чуждонационални, работещи в нейната мрежа — очевидно също не притежаваха такава устойчивост.

Пинки беше ги издал просто като е показал тези папки с обозначение „Фронтон“ на Бентли Брендъл. А Брендъл? Той беше подписал смъртната присъда на агентите с показването на папките, или поне една от тях, на Ли Чимен.

Толкова ядосан бях, разярен от Пинки за шибаната му тъпота и от Бентли Брендъл за това, че е шибан предател, че едва се владеех. Но владеенето, приятели, е същността на война. И затова насочих гнева си, превърнах го в енергия, решимост и воля и продължих да мърдам очи.

От съдържанието на най-видимите от половин дузината паметни записки от Белия дом (до една обозначени като свръхсекретни и адресирани „До: контраадм. П. Прескът III, От: ББ“) заключих, че последната задача на Пинки е била да провери за някакъв евентуален инцидент, възникнал може би в Южнокитайско море, в който са участвали Военноморските сили на САЩ.

Как стигнах до това заключение? Ами ВПМ (което означава въпросната паметна записка и се произнася въ-пъ-мъ) започваше така:

Пинки — наложително провери всички движения на ВМС САЩ през последните четирнадесет дни в два квадранта. Първият е ограничен от 105 и 110 градуса източна дължина и 0 и 5 градуса южна ширина. Вторият е 122 до 124 градуса източна дължина и 24 и 26 северна ширина, и ми изпрати резултатите максимално бързо.

Разчитам на теб за резултатите, както винаги. Дръж ги, тигре!

Нямах представа какво е търсил Пинки във втората оперативна зона — тази малко на север от тропика на Рака. Но знаех, много добре знаех първата. Това е квадрантът, който включва проливите Белитунг, в което място започваше маршрутът на моята група „Тюлени-Алфа“, завършил с потопяването на „Принцесата на Нантон“. Кучият син се опитваше да проследи мен — само че не знаеше точно тази критична информация.

Е, как бе подходил Пинки по въпроса? Ами от фъшкиените заврънкулки по бележника му и по надрасканите телефонни номера и териториални кодове виждах, че се е обаждал на всичките си съученици в Тихоокеанския флот и в Щаба на Тихоокеанския флот в Хавай и е питал дали се говори за тайни или секретни дейности в Южнокитайско море. Не беше намерил нищо — с удоволствие мога да докладвам, че е твърде тъп, за да си направи труда да провери други бойни командири, например ВВС и по-точно Първа ескадрила за специални операции на 353-та Специална оперативна група към Командването за специални операции във военновъздушната база Кадена, Окинава.

Но, разбира се, беше използвал открита линия, когато се е обаждал до приятелите си — това се виждаше от дневника на телефона. Което означаваше, че всеки шибан китайски, японски, руски, корейски и австралийски събирач на информация с достъп до комуникационно разузнавателно оборудване, сигнално разузнавателно оборудване или техническо разузнавателно оборудване е слушал искането на Пинки за информация и са започнали собствени издирвания.

Очевидно приятелчетата на Пинки бяха му осигурили информация, макар и да не знаеха нищо. Имаше половин дузина съобщения със сини етикети (поверително) от Щаба на Атлантическия и Тихоокеанския флот. Аз дръпнах стола си по-близо, усмихнах се на Авенир, продължих да говоря и започнах да чета, колкото мога:

„Не са докладвани действия на ВМС в указаните оперативни зони“ — пишеше в едната.

„Няма действащи оперативни планове за указаната оперативна зона в посочения период от време“ — съобщаваше втората.

„Оперативното подводно командване докладва, че подводница «Скорпион», работеща извън посочената оперативна зона, е прибрала

група от ВССО^[5], командвана от полковник Ричард (без презиме) Марчинко, след неуточнена мисия за обучение“ — четеше се в телеграмата под нея.

Много бих искал да видя четвъртата, но трябваше да размествам листата, а не исках да насоча вниманието на Авенир към действията си. Председателят искаше да му осигуря агентурна информация за нещата, които стават тук и в Съвета за национална сигурност. И щеше да получи агентурна информация: изглежда, Съветът се опитваше да шпионира Военноморските сили.

Добре — виждам ви там. Питате как съм можел да прочета всичко това, след като страниците на бюрото са били поставени обратно. Е, приятелче, четенето на обърнати страници може да е бързо изчезващо изкуство, но си остава качество, което е важно за промишлените шпиони, агентите от разузнаването, журналистите и други избрани куки — включително *toi*.

Аз не съм учил всичко това в шпионско училище или на някой семинар по черни изкуства. Научих се да чета обратно и отзад-напред преди години от един словослагател и коректор на име Нийл Шайн, който отговаряше за отпечатването на вестника „Свети Ладислаус Унгарски“ в епархията в Ню Брунзуик, щат Ню Джърси, когато той не набираще думите за още дузина други издания в печатницата си в квартала. Вижте, в дните преди компютрите наборът се правеше с разтопено олово в едни смехотворно сложни машини, които се наричаха линотипи. Страницата се изчита на коректури в каси с букви от твърдо олово, отлети от линотипа и после поставени в редове за отпечатване. Думите се набираха обратно и отзад-напред, за да може, когато образуваните от тях форми се пуснат през пресата, всичко да излезе отпечатано както трябва.

Та като тийнейджър работих и малко за Нийл Шайн — разнасях пакети, почиствах старото олово, помагах му да го претопи, за да го отлее отново и накрая, помагах да чете за корекции. Трябваше му известно време, но успя да набие в главата ми мистериите на четенето на обратно и отзад-напред достатъчно добре, за да хващам печатни грешки, неправилен правопис и пунктуационни гафове в касите с букви, разхвърляни по целия цех. Ето поредния пример за значението на нещо, което като хлапе смяташ, че не е важно, за да установиш в по-късния си живот, че то ти се отплаща — и се отплаща добре.

Значи аз мога да вляза в някой кабинет и да седна, да говоря с вас, като през цялото време чета и записвам в паметта си всяка шибана записка на бюрото ви. Това изкуство неведнъж е спасявало словашкия ми задник. И сега, докато четях и пиех превареното си кафе, изправил напред малко пръстче като шибана светска дама, разбрах какво ставаше, мамицата му: след като имаше задачата да провери какви инциденти са ставали в Южнокитайско море и след като знаеше, че аз съм бил в района, Пинки е решил да разбере какво, мамицата му, правех в същия район, който той трябва да провери.

Доколкото разбирах, нямаше голям успех. Вярно, бяха успели да стигнат до командира на „Скорпион“ — една телеграма от капитан Дейв Бранкато, насочена през центъра за комуникации с подводниците в Пърл Харбър, съобщаваше къде ме е прибрал. Но, продължаваше съобщението, нямал представа откъде съм дошъл или какво съм правил, освен че съм седял без бензин и половин час съм се люлеел като коркова тапа. Това и фактът, че сме смърдели толкова лошо, та е трябвало да ни измият с маркуча, преди да ни пуснат под палубата.

Бог да благослови председателя за настояването му да се измъкнем колкото може по-далеч от мястото, в което потопихме „Принцесата на Нантон“. Бяхме се тревожили за китайците — но планирането му ни бе спасило от Пинки.

Имаше съобщение и от командващия Тихоокеанския флот, който потвърждаваше, че е издал нареждане да ме търсят, когато присъствието ми било поискано от контратерористично звено на японската полиция.

„Марчинко беше открит чрез кабинета на Комитета на началник-щабовете. Искането е насочено през главнокомандващия военноморските операции. Нямал е контакт с Пърл Харбър до този момент и причините за присъствието му в гореописаната оперативна зона остават неизвестни.“

Командващият Тихоокеанския флот добавяше, че неговата служба е изпратила хеликоптер, който да ме вземе от еди-коя си позиция, и самолет, който да ме прибере от Сингапур и да ме закара в Токио. Край на историята. Имаше и електронна поща от адмирал Грей — командира на базата в Йокосука, който заявяваше, че няма представа откъде идвам и че всъщност аз дори не съм проявил

достатъчно уважение, за да му се представя и да докладвам присъствието си на неговата свещена територия.

Накрая едно рязко съобщение от секретаря на генерал Крокър (разузнавач) казваше, че полковник Ричард (без презиме) Марчинко е временно назначен към разузнавателната служба на кабинета на председателя и че неговите задължения не са ничия работа освен на председателя, така че, вървете на майната си.

По принцип Пинки не я беше докарал доникъде, що се отнася до мен. Това беше добрата новина. Лошата се състоеше в изгладената, но все още очевидна вертикална гънка на папката с надпис „Фронтон“. Първото, което трябва да направя, щом изляза оттук, е да се обадя на Аликс Джоузеф и да ѝ кажа, че тя — и нейните мрежи — са издадени на врага. Нищо чудно, че губеше хора. По дяволите, щеше да се наложи бързо да спре всичко, преди хората на Ли да ги приберат — ако още не са започнали.

Планирането ми беше прекъснато от апарата на бюрото на Авенир. Обаждаше се Пинки с магарешкия си рев:

— Готови сме за полковник Марчинко.

Каза още, че тя може да ме доведе долу. Изражението, което премина през лицето ѝ, докато го слушаше, издаде какво мисли за шефа си. Но се усмихна като професионалист, стана, изглади роклята си около скута, както често пъти правят достойните жени на определена възраст, и после ми кимна да я последвам.

Поведе ме обратно до коридора. Отидохме до стълбището, слязохме един етаж, завихме наляво по площадката, след това направихме бърз десен завой и тръгнахме по дълъг, безупречен коридор. Авенир спря пред една красива, добре запазена врата с панели от кленово дърво, извади ключ на дълга стоманена верижка, измъкна верижката през главата си, вкара ключа в ключалката, завъртя го, докато отвори вратата, и окачи верижката с ключа обратно през главата си.

Отвори вратата, отстъпи и кимна да влизам.

— Моля, влизайте, полковник — каза тя с едва доловима неприязън в гласа си. — Те не обичат да ги карат да чакат.

Постъпих както искаше. Тя внимателно затвори вратата зад мен откъм страната на коридора. Чух как краката ѝ потропват в декресчендо и затихват в далечината.

Значи щях да дам соло-представление. Е, нямах нищо против — знаете колко обичам светлините на сцената, особено когато съм разярен. Спрях и се огледах. Намирах се в малко фоайе с красив гипсов таван, висок към четири метра. Една картина с маслени бои от деветнадесети век на *Боном Ришар*^[6] висеше на дясната стена, монтирана над масичка в стил „Чипъндейл“^[7]. На срещнатата стена висеше огромна фотография на част от Вашингтон. До вратата се извисяваше старомодна закачалка за дрехи с поставка за чадъри. Килимът на пода беше „Обюсон“^[8] — античен при това. Ще ви кажа нещо: и шибаната министърка на Военноморските сили няма толкова приятно фоайе пред кабинета си.

Право напред имаше чифт красиво гравирани дървени врати, високи към два и половина метра. Разгледах касите. Големите панти означаваха, че вратите се отварят навън, в моя посока, така да се каже. Хванах топките с ръце и ги тихо завъртях за проба. Работеха отлично.

Поех дъх дълбоко, подготвяйки тялото, мисълта и душата си за смъртен бой точно както бих постъпил, когато трябва да скоча на сляпо във вражеска територия от девет хиляди метра. Излизах на сцената — а тук безупречното, смъртоносно представление беше също толкова важно, както на борда на „Принцесата на Нантон“.

Но тук не ми трябваша пищови по китайски върху косматите ми длани. Нямах нужда от оръжия със заглушители или щурмови ножове, закачени с ленти за жилетката ми за близък бой. Гневът ми от онова, което се вършеше срещу моята страна, ме мотивираше, а за тази среща имах най-смъртоносното нападателно оръжие, което познавам — *тоі*.

И, да — не смятах да вземам пленници.

Завъртях полираните дръжки, изчаках резетата да щракнат, след това дръпнах големите врати навън към себе си.

(Влиза Свирепия, в центъра на сцената.)

Замръзнах на вратата за ефект — и за да се концентрирам върху заплахата. Това беше грешка: гледката за малко не ме обърка. Гледах хипнотизиран през огромния, богато мебелиран кабинет, зад античното бюро от махагон и с облицован с кожа плот, към петте прозорци, високи два и широки един метър, зад които северната врата на Белия дом и земята пред него се простираха в добре излъскано великолепие. Вляво от мен се намираше диван в кралски стил, покрит с тапицерия на вертикални червени, зелени и сини ивици. От двете му страни

стояха два кожени фотьойла и групата се допълваше от масичка за кафе в стил „Кралица Ана“. Зад масата стояха изправени знамената на Съединените американски щати и тъмносиньото, позлатено по краищата знаме с президентския печат. Голям офис-скривалище, а?

Префокусирах вниманието си. Пинки Фъшкията, седнал мирно във фотьойла, който гледаше към прозорците, се изви като тирбушон, като изглеждаше чудесно, възхитително (поне на мен) притеснен. Зад него, седнал като цар зад бюрото си, заклещен натясно — дори некомфортно — във високия съдийски стол от кожа и махагон, поради обиколката си, се намираше Н³ДГ, известен още като мистър пет на пет, познат също като Бентли Брендъл. Той веднага си спомни плитката ми от ресторант „Хунан номер едно“. Очите му се разшириха, а после, доколкото бързо можеше да се овладее, се пребори с чувствата си и неутрализира изражението си. Но не преди да видя какво стана. Да — пипнал го бях в лошо упражняване на занаята точно както Ли Чимен бе хванал мен.

А опитът му да скрие това ми предаде неволно послание, каквото аз бях дал на Ли. Вижте, нямаше причина да крие факта, че по една случайност се срещнахме в ресторант. Освен, разбира се, ако имаше какво да крие. Като например папката, която бе дал на Ли Чимен.

Отбелязвайки и завеждайки в архива реакцията му, приключих с огледа. От дясната ми страна и точно зад стола на Бентли стоеше същото охранителче с бебешкото лице, което беше го взело вчера от ресторант „Хунан“. Хлапето „Армани“ носеше друг костюм за хиляда и седемстотин долара — този път сив на тънки райета. Големият му пропуск за Белия дом носеше голяма буква „V“, от която разбрах, че не е от федералните, а е полицай под наем. Това означаваше, че не носи ютия — или някакво друго оръжие, — защото като посетител трябваше да преминава през същите детектори на метали както мен. Тази информация също беше отбелязана и заведена в архива.

Дотук със сцената. Време беше да се залавям за работа — в края на краищата ставаше дума за човешки живот. Пристъпих през вратите, като ги затворих след себе си и погледнах към Пинки.

С удоволствие мога да докладвам, че изглеждаше ужасно. Тъй като Пинки никога не спортува, униформите му винаги висят върху тъпанарската му, кльощава фигура. В Белия дом униформата е цивилни дрехи. И колкото зле да изглежда в униформа, в костюм

Пинки е още по-зле. Първо, кучият син е стиснат и затова си купува дрехите от „Файлин“ или от евтинджийските магазинчета за конфекция на кило по междуцатско шосе 95 на границата между Вашингтон и Северна Каролина. Второ, тъй като Пинки рядко носи цивилни дрехи, костюмите също не му стоят добре.

Докато Фъшкията се бореше да стане на крака, забелязах, че е още по-зле облечен от обикновеното. Може и да носеше костюм на сини райета, предпочитани от щабарите в Съвета за националната сигурност, но тъй като той съдържаше повече полиестер отколкото вълна, висеше по него като евтина найлонова завеса за баня. Всъщност виждаше се къде закачалката е оставила груб белег на ръбовете на крачолите му. Ръкавите на сакото бяха толкова дълги, че висяха много по-надолу от безкосмените му кокалчета. Между не съвсем бялата яка на ризата и кожата на кльощавия му врат имаше един сантиметър разстояние. Вратовръзката му приличаше на бракувана от някоя от сергиите на колела по авеню „Кънектикът“, на които се продават вратовръзки с щипки, предпочитани от бармани и полицаи в извънработно време. Повярвайте ми, картината не беше много приятна — а това изпълни неуправляемото ми сърце с нова радост.

О, имаше още: косата му, склонна да се изправя, сякаш лизната от крава, когато е напрегнат, стърчеше право нагоре. Втора лизната коса отдясно на главата му се виреше косо, сякаш е завирал пръста си в контакта. Разбрах, че е в изключително силен стрес. А от напрегнатата, трудна и направо некомфортна обстановка тук стресът, изглежда, е бил изцяло създаден от самия Бентли Брендъл.

Дебелакът се вдигна с мъка от големия стол и заобиколи огромното бюро, като се заклатушка в посока към мен. Огромните му бедра се триеха едно в друго, а лявата длан търкаше рядката коса по оплешивяващата му глава. Работеше по риза — добре износена бяла риза стил „Оксфорд“, ако трябва да бъдем точни. Носеше същата изцапана със сос вратовръзка, която развяваше в „Хунан“. Бледосивите му раирани панталони, разрязвани, за да му осигурят десетина-петнадесет допълнителни сантиметра в кръста, чиито торбести маншети висяха пет сантиметра над обувките с кафяви носове, се опъваха от двойка евтини червени ластични тиранти.

Цялата комбинация произвеждаше странна, абсурдна, дори смешно карикатурна прилика с Хомър Симпсън^[9]. Всъщност в

сравнение с Бентли Брендъл жалкият шивашки напън върху Пинки изглеждаше като костюм на шибания Бо Брамъл^[10].

Но ще ви кажа нещо: тоя Бентли имаше глас, пълен със звън на златни камбанки като на шибан продавач на ролс-ройсове. Глас, за който човек просто знаеше, че прави пари — същият тембър, дето ти казва „ела и ги вземи, докато са още тук“, глас на шибан водещ на телевизионна игра, на измамник от къща за продажби на търг или на проповедник от онези, дето вдигат палатка днес, а утре ги няма.

— Бентли Брендъл, специален консултант на президента по въпросите на националната сигурност и дипломацията — разля чаровно думите той.

След това поведението и тембърът на гласа му се промениха. Хлъзгавостта изчезна, заменена от неприятни, грозни, агресивни вибрации.

— И съм притеснен от факта, че напоследък чувам много тревожни неща за вас, Дик — изсумтя той, като протегна годната си за свинска пача ръка към мен.

[1] Разговор на четири очи (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Официалната резиденция за държавни гости, разположена срещу Белия дом. — Б.пр. ↑

[3] Андрю Джонсън (1808–1875), седемнадесети президент на САЩ през 1865–1869 г. — Б.пр. ↑

[4] Тази хартия, известна като *TS/SCI* (свръхсекретно/разрешение за ползване на секретни данни), е специално изработена, за да може, ако бъде поставена в ксерокс или друга марка копирна машина, да не се откопира. Пуснаха я в употреба не много след като американският шпионин и предател Джонатан Полард позволи на един от своите израелски агенти-надзорници да копира 13 кубически метра свръхсекретни и поверителни документи. Не ме питайте как действа тази хартия. Знаем само, че наистина върши работа. ↑

[5] Военноморските Сили за Специални Операции. ↑

[6] Известен боен кораб на САЩ от войната за независимост. — Б.пр. ↑

[7] Томас Чипъндейл (1718?-1779), английски майстор на мебели. — Б.пр. ↑

[8] Ръчно тъкани килими, обикновено много големи, по името на френското село Обюсон. — Б.пр. ↑

[9] Бащата от мултипликационния сериал „Симпсънс“. — Б.пр. ↑

[10] Джордж Брайън Брамъл (1778–1840), английско конте, водач в модата през периода на регентството на Уелския принц Джордж. — Б.пр. ↑

ГЛАВА

12

Той се приближи към мен с доста бързи движения като за човек с неговото тегло. Нямах никакво намерение да му позволя офанзива. Скъсих разстоянието между нас и поех ръката му в силен — ама наистина силен (да се чете „като менгеме“) захват.

Очите му изразиха значителната болка, която му причинявах, но иначе се прикри доста добре. Тъй като не се радвах особено да се запозная с него, казах:

— Дик Марчинко. Чел съм някои от статиите ви и не съм съгласен с тях.

След това го пуснах.

Хлапето „Армани“ стоеше с ръце, скръстени като шибана статуя, без да забележи абсолютно нищо. Погледнах към Пинки. Той ме познаваше — познаваше и на какво съм способен. От изражението по лицето му ми се стори, че ще се напикае.

Брендъл измъкна наранената си длан, обърна се и изтича към бюрото си, където седна във високия си стол и ме погледна царствено.

— Седни, Дик — каза, с глас, напълно изчерпал всяка престорена вежливост. — Адмирал Прескът и аз имаме редица въпроси към теб и те трябва да получат отговор.

О, така ли?

— Благодаря, но ще стоя прав, Бентли.

Сигурно се питате защо започнах взаимоотношенията по този начин, вместо да му поиграя по свирката, а после да го прасна с торбата с пясък. Причините са две. Първата е, че нямах време за губене — исках да се върна във Вилата и да предупредя Аликс Джоузеф за изтичането на информация до Ли. Второ, нямаше да си помогна изобщо, ако забавя неизбежното. Нито в тактически, нито в стратегически план, нито пък и заради сюжета. Запомнете, че се намирах тук, за да го притесня, а не да изглеждам послушен.

Освен това, попова лъжичке, никога не забравяй думите на онзи велик китайски тактик генерал Тай Лян, който през 374 година преди

Христа е написал: „Винаги се отнасяй с врага като враг, защото врагът неизбежно ще се отнася с теб по този начин.“

Има смисъл, нали? Вземете настоящата ситуация. Бентли Брендъл знае точно кой съм — или си мисли, че знае. Вече е говорил с Пинки за мен. И ако го бива толкова, колкото си мисля, е разбрал, че Пинки е пълен боклук и е направил допълнителни проучвания. Следователно вече знае, че такива като него не са ми особено приятни.

И така, за да съм сигурен, че аз, а не той контролира ситуацията, продължих по свирепия начин — с доминиране от самото начало. Болката, която току-що му бях причинил, определи взаимоотношенията ни, а те бяха антагонистични. Показах му, че *Ich versuche den Lebensnerv zu treffen*, което е как скачам към вратните вени, ако съм в Германия.

Не разбирам генерал Лян, учителю Марчинко-сан. Ами Сун Дзъ? Сун Дзъ пише, че измамата е ключът към победата. А генерал Ли Чун, майсторът-воин от осми век, е казвал на учениците си: „Престори се, че тръгваш наляво, иди надясно, престори се, че тръгваш надясно, иди наляво. Внуши, че тръгваш напред, и направи маневра назад. Внуши, че отстъпваш — тогава нападни и унищожжи.“

Какво искаш да кажеш, попова лъжичке? Сун Дзъ не отрича прякото действие — ако моментът е подходящ. Нито пък Ли Чун. Освен това генерал Ли не отрича измамата като начин на действие — той просто ти казва, че винаги трябва да се държиш с врага като с враг, независимо дали го мамиш или не. И освен това в този конкретен случай, както тъкмо обясних, измамата не би помогнала никак.

Защо ли? Защото съм изучавал този човек. Въпреки мърлявата външност той е дипломат — и то добър, ако се съди по всичко, което съм чел. И какво означава това? Ако опитът учи (а той учи страшно добре, повярвайте), това означава, че е талантлив в преговорите. А дипломатите са установили, че когато преговаряш, не действаш — *versucht den Lebensnerv zu treffen*, — а реагираш според най-новата ситуация.

Но аз не се намирах тук за преговори. Бях тук, за да го накарам да действа прибързано — да престъпи всичко, на което някога са го учили и което е отработил по време на дългата си дипломатическа кариера. За да направя това, трябваше да го зашеметя, кучия му син, да го разтърся по-силно, отколкото изобщо са го разтърсвали досега. И не

възнамерявах да направя това по най-мил и любезен начин. Затова си сложих бойната гримаса. Време беше да се бия с тоя дебел пътьо и да го потъркалям като шибана грозна тиква.

Брендъл ме погледна.

— Както обичаш, Дик.

Направи неопределен жест към Пинки, сякаш, за да го подсети.

— Адмирал Прескът...

Пинки прочисти гърлото си. Виждах как адамовата му ябълка играе нагоре-надолу.

— Съществува п-проблем — започна предпазливо той.

— Ами к-кажи ми го, може да помогна — казах, като очевиденят му дискомфорт ме накара да се усмихна.

Лицето на Пинки почервеня.

— П-по дяволите, Дик, не прави така.

Опита да запази колкото самообладание му беше останало.

— Виж, Дик — поде той, като се опитваше да се пребори със заекването, — в момента сме посред много деликатни преговори с к-к-китайците и...

Късите, дебели пръсти на Брендъл шляпнаха по бюрото.

— Работата на тази администрация с китайците, каквато и да е тя, не е в компетентността на полковник Марчинко, адмирале. — Дебелакът ме изгледа злобно. — През миналите няколко седмици са настъпили някои притеснителни събития, предизвикани от военните. Събития, които не са в интереса на Америка.

Брендъл се обърна директно към мен:

— Знам, че работиш под прякото командване на председателя на Комитета на началник-щабове — каза. — И в този случай сигурно знаеш, че председателят се противопоставя на китайската политика на администрацията при всяка възможност.

Нищо не казах.

Тонът на Брендъл се изостри.

— Председателят греша. Той може и да е добър воин, но не е политик. Но точно политиката, а не военната наука трябва да ръководи отношенията ни с Китай.

Е, приятели, знам, пък и вие трябва да знаете, че този Н³ДГ е ППП — просто на погрешен път. Без твърда военна политика потенциалните противници като Китай ще ни прегазят с подковани

обувки. Спомнете си съвета на полковник Арт Саймън-Бика за състоянието на страната. Но нямах намерение да казвам нищо — още не. Все още бях тук, за да науча какво иска тоя тлъст задник за чукане.

Позлатените камбанки в гласа на Бентли продължаваха да звънят. И както си звъняха, нещо върху шкафчето зад Н³ДГ привлече погледа ми. Сложно украсена антична рамка за две снимки, със сребърни пантички. От едната страна се виждаше ликът в цялата рамка на генерал Жу Линфан — шефа на Ли Чимен. Снимката носеше топъл надпис: „На Бентли Брендъл, който направи толкова много за сближаването на нашите нации.“ От другата страна имаше лист хартия. На бялата като слонова кост повърхност беше написано със сложни калиграфски букви следното:

*Войната е изцяло измама,
затова, когато си силен, показвай слабост;
когато си слаб, преструвай се на силен.
Ако целта ти е наблизо,
направи така, че да изглежда далечна.
Само така ще постигнеш целите си.*

Познавах тези редове. Те бяха от книгата на Сун Дзъ „Искуството да побеждаваш“ — същите думи, които приемах присърце толкова често през кариерата си.

Преместих поглед върху тлъстака.

— Ето защо — казваше Брендъл с все по-силен и настоятелен глас — искаме да знаем къде си бил и какво си правил от името на председателя.

— И за какво ти трябва да знаеш това? — попитах риторично.

— Това не е твоя работа — отговори с царствен тон. — Тази администрация не отговаря пред армията — нещата са в обратната посока.

— Ти от името на администрацията ли говориш?

Той се усмихна самодоволно.

— Да.

Време беше да му поднеса доброто старо разбуджане в стил Свирепия. Очите ми фиксираха Н³ДГ.

— Бих искал да ми покажеш това черно на бяло, тлъст пътьо такъв.

Познайте кой мигна — не бях аз.

— Не съм длъжен да ти показвам нищо — отговори накрая Бентли Брендъл през стиснати зъби.

— О, не че няма да ми покажеш нищо, ами просто няма какво да ми покажеш.

Посочих стената на кабинета му.

— Знаеш ли какво не е окачено тук?

Въпросът ми беше риторичен. Бентли ме изгледа с празен поглед. Пинки — също.

— На стената няма шибано президентско назначение — казах, като насочих коментара си към Пинки и видях как очите му се разшириха.

Факт е, че на неговата/нейната/нейното си стена всеки помощник и специален съветник на президента има голям пергаментов лист, на който с натруфени букви е отпечатано президентското назначение на този гореупоменат служител. Това е документът, с който служителят става официален.

Но Бентли нямаше президентско назначение. Имаше само шибаното си изкуство и впечатлителната си колекция от снимки, както и проклетия цитат от Сун Дзъ.

Посочих с палец стената.

— Бентли — казах, — ти нямаш парче шибана хартия. Ти си тук, но не си в регистрите.

Замълчах.

— Ти даже нямаш шибано позволение да ползваш секретни данни.

Е, тази забележка изненада Пинки адски силно. Защото Пинки Фъшкията, какъвто си е *le grand zero*^[1] знае как действа системата. Пинки разбира, че винаги трябва да има парче хартия, което да показва точно къде се намира всеки в командната верига. Пинки знае, че *sans* позволение за ползване на секретни данни не може да има достъп до тях. Разбира се, ако някой разбира концепциите на командната верига и написаните, подпечатани и одобрени разрешения за ползване на

секретни данни, до най-бюрокрамични тънкости и моливаджийски подробности, то това е Пинки Прескът III, контраадмирал (старши), Военноморски сили на САЩ, щабен офицер, бюрократ и професионален апаратчик.

— Един съвет, Пинки — казах, — ако този съветник по националната сигурност не може да представи удостоверение за ползване на секретни данни, не бих му показвал нищо освен изрезки от ежедневните вестници, защото, ако се разчуе, че си споделял с него оперативни тайни на Министерството на отбраната, и повярвай ми, Пинки, аз ще се заема с този въпрос много, много подробно, жална й майка на кариерата ти.

Съдейки от паникьосаната гримаса и побелялото му лице, разбрах, че съм поставил Пинки между добрата стара наковалня и чука. Негов проблем. Осрал се беше. И сега идваше време за разплата.

От приличния на комиксите вид на Бентли Брендъл, по чиято муцуна си личеше, че всеки момент ще се пръсне, разбрах, че и него съм ударил силно, мамицата му. Време беше за нов удар.

Метнах пръст в посока на Бентли.

— Хей, Пинки, познай тоя с кого обядва вчера. — Не чаках отговор. — С висшия китайски шпионин във Вашингтон. Име: Ли Чимен. Репутация: гаден. Може би трябва да се върнеш в офиса и да провериш това име с приятелчетата си в Разузнавателното управление на МО.

Пинки ме гледаше с празно лице. Предполагам, че не бях достатъчно ясен или конкретен, или пък говорех твърде бързо. Както и да е, не схващаше какво му казвам. Е, ще се върна към него след минутка. Погледнах Бентли.

— Ти получи ли разрешение за срещата с Ли от Бъзард Пойнт^[2], Бентли?

Не чаках Н³ДГ да ми отговори.

— Впрочем какво имаше в папката с оранжев етикет, която даде на Ли?

Брендъл ме погледна с мисълта за убийство в погледа.

— Не съм му давал нищо такова — отговори с равен глас.

Проблемче, приятели. Първо, видял бях доказателството — папката в джоба на Ли и прегънатата папка на бюрото на Пинки. Второ, независимо колко добре контролираше тона си или изменяше

гласа си, очите му — заедно с убийствения поглед и всичко останало — го издаваха. Наскоро проведени психологически експерименти доказват, че микромоментните изменения на фокуса на окото — това е купешкия начин да кажеш БДО, или бързо движение на очите — често пъти свидетелстват за лъжливост. Нека изложя това на техническия език на тюлените: лъжците са по принцип задници с неспокойни очи. А този задник определено беше с неспокойни очи. Издаваше многобройни БДО, когато зениците му бързо скачаха настрани и нагоре-надолу.

Тъй като съм склонен да въздавам равни права на всички — това значи, както ви е известно, че се отнасям с всички като с боклуци, — погледнах назад към Пинки и му пуснах втори залп: една словесна огнева преграда, която да накара кльощавия му задник да изчезне оттук, за да мога да поговоря насаме с този корумпиран и наднормено дебел задник.

Обърнах се към Пинки и заприказвах бавно:

— На твое място бих се върнал в кабинета си и бих започнал проверка на документите си — казах. — Ще видя дали някоя от папките с оранжев етикет — онази, дето я даде на Бентли тук, вчера сутринта — не е прегъната. Защото така я видях в джоба на Ли Чимен.

Видях как абсолютно целият шибан цвят от лицето на Фъшкията изчезна.

— Пинки, смятам, че си давал секретна информация на човек, който няма позволение за такава — а това може да накара приятеля ти в Разузнавателното управление на МО, Мистър Х, доста да се притесни.

— М-м-майчице — изпелтечи Пинки.

Едно мога да призная на Пинки — не е нужно да му повтаряш лошите неща втори път, ако говориш бавно и ако устните ти се движат ясно, и ако цялата му шибана кариера виси на косъм.

Фъшкията рипна, втурна се към двойните врати с цялата грация на марионетна кукла, започна да се бори с топките, докато накрая си отвори, и излетя от кабинета на Брендъл с панически, първобитен писък дълбоко от гърлото му.

Отидох при вратите и ги затворих. Така оставахме Бентли, хлапето „Армани“ и аз. Според мен беше дошло време за сериозно раздрусване.

Пресяхох кабинета до бюрото, поставих длани на гладката кожа, като отделих достатъчно време, за да прочета номера на необявения в указателя телефон и да го запамята, и се приведох към Брендъл.

— Ти си мръсен — казах.

Брендъл стрелна пръст към мен. Хлапето „Армани“ заобиколи големия стол и тръгна към мен, като пусна в действие напомпаните си от вдигане на тежести ръце. Аз не чаках — дясната ми ръка излетя и хвана младока в силна като менгеме хватка, като десният ми палец и показалеца мачкаха гърлото и ларинкса му, а ръката ми го повдигна на два сантиметра от пода. Изненада, заднико — не се ебавай с тюлени.

Приблжих го. Очите му започваха да излизат навън. Лицето му посиняваше.

— Синко — прошепнах като сценичен суфльор, — време е да идеш на разходка.

Стиснах още малко.

— Ясно ли е?

Главата му се раздвижи нагоре-надолу, нагоре-надолу.

— Добре.

Освободих ръка точно навреме, за да видя как Бентли посяга към телефона. Плеснах пухкавата му длан настрани и изскубнах кабела на слушалката. Н³ДГ понечи да протестира. Аз се пресегнах през бюрото и го плеснах през лицето.

— Ти си боклук — казах му, докато той ръмжеше в знак на протест.

Сложи дебелимата си длан на бузата.

— Ще си платиш за това.

Бутна стола си назад, където да не мога да го стигна. Тръгнах към него, но усетих нещо зад себе си.

Хлапето „Армани“ се опитваше отново да влезе в играта. Чул ме беше, но не ме послуша. Какво да ви кажа, днешните деца просто не слушат. Престорих се с поглед, че тръгвам наляво — очите му ме последваха. Направих движение с тяло надясно — тялото му ме последва. Точно тогава го праснах така, че го отлепих на петнадесетина сантиметра от пода. Падна в купчина и не се помръдна.

Обърнах се към Бентли:

— По-лошо, ти си лъжец.

Заобиколих бюрото, натиснах го до прозореца и го ударих отново през лицето, няколко пъти. Не достатъчно силно, че да го заболи, но по-силно от необходимото, за да го предизвикам. Хайде, проверете си книгите по психология: ще видите, че хората като Бентли не харесват физическите разправии — особено когато те опират пешкира.

— Ето как се разправям с лъжците, Бентли — казах и го ударих. Опита се да се измъкне, но не можеше, защото бях стиснал краката му между своите. Опита се да се бори, но не можеше да направи абсошибанонищо — аз стоях надвесен над него и го плясках през лицето с отворени длани.

Накрая спрях. Намръщено го изгледах. Той трепна и се скри с ръце. Виждах, че го е избила пот, докато се криеше зад вдигнатите си ръце, за да се отбранява, ако възобновя шамаросването. Отстъпих назад и седнах на ръба на бюрото.

— Това е работа на председателя Крокър — изхриптя той. — Ти работиш за него — знам го. Той се опитва да съсипе политиката ни с Китай. Той те е изпратил тук.

Брендъл ме изгледа с нескрита омраза.

— Аз и двама ви ще пратя в ада за това — заплаши ме той.

Отвърнах на погледа му.

— Председателят Крокър не ме е пращал, Бентли. Дойдох тук сам. Но силно желая да се обзаложим, че ти първи ще идеш в ада, и то дълго преди нас с него.

Станах, обърнах му гръб и тръгнах към далечния край на сцената, като нарочно стъпих върху неподвижното тяло на хлапето „Армани“ и ходех бавно като шибан бикоборец, който току-що е отбелязал чиста победа. Продължих да показвам гръб на Бентли, докато вървах към двойните врати. Отворих ги, след това се обърнах бавно към кипящия лобист.

— Бъди много внимателен, Бентли — казах, като притворих вратите на скривалището му, — защото знам, че си шибан предател и ще те наблюдавам много, много отблизо. Докато впрочем не реша да те убия.

Сега, когато имам малко време, докато се връщам към кабинета на Пинки, ми позволете да обясня случилото се. Преди много години,

когато Рой Боъм, кръстникът на всички тюлени, е бил във Виетнам, шибаните четринашивъчни пътувци, пред които рапортувал, му забранявали да влиза в бой с врага.

— Тук си, за да съветваш, да обучаваш и да наблюдаваш — казвали му. — Затова съветвай, обучавай и наблюдавай, но в никакъв случай не влизай в бой с врага.

Ако повярвате, че Рой някога би пропуснал възможност да влезе в бой с врага, то аз имам точно за вас един имот на океанския бряг. Намира се на плажа до град Меса в пустинята Аризона.

Та как Рой решавал този проблем? Просто си водел съветополучателите толкова надалеч в джунглата, че накрая се озовавали доста навътре във виетконгска територия. След това ги разполагал в засада. После карал един от хората си да вдигне достатъчно шум, за да привлече вниманието на врага. В който момент Виктор Чарли^[3] нападал, давайки на Рой възможност да отговори на удара здравата и да го избие. Освен това, когато се връщал в щаба, можел да казва истината — че макар и наистина да се е сражавал с врага, го е направил само защото хората му са били „застигнати“ от мистър Виктор Чарли и е трябвало да се измъкват с бой.

Е, възнамерявах тук да използвам същата тактика. Но най-напред трябваше да се разправя с Пинки Фъшкията.

Пинки стоеше на лакти и колене, когато влязох в кабинета му, а задникът му се въртеше като на куче, докато той търсеше трескаво нещо на парцаливия килим под бюрото си. Авенир не се виждаше никаква.

— Загубил ли си нещо, Пинки?

Той реагира на гласа ми — стресна се, скочи и прасна главата си в бюрото достатъчно силно, за да се върне отново на пода.

Изправи се предпазливо с широко отворени очи. Устата му беше като маска на страха. Гласът му се измени в скимтящо кресчендо:

— Дик — аз не знаех. Не знаех. Той е човекът, на когото докладвам. Той има голям офис. Съветникът по националната сигурност винаги го вика — не знаех.

Тъжният факт е, че вероятно наистина не е знаел. Пинки не е зъл — зъл, в смисъл че би предал страната си. Безпринципен? Разбира се.

Измамен? Естествено. Безскрупулен? Можете да се обзаложите. Интригант и хитрец? *Bien sur.*^[4] Но не по изменническия начин. Пинки мисли единствено как да си издейства още една звезда. Вероятно затова се е натъкнал на тези неприятности. Навярно Бентли го е разигравал, какъвто е глупак. И сигурно той е бил прекалено зает да лиже огромния задник на Бентли Брендъл, за да го провери.

Но аз не мислех да го оставя така.

— Кой е Х, мамицата му?

— Кой? — Пинки се изправи на крака и се отпусна на стола зад бюрото си.

— Мистър Х — задникът, който ти е изпратил тези неща — казах и потупах с показалец папките с надпис „Фронтон“.

— Не мога да ти кажа, Дик — ще ме убие. Той го направи като лична услуга.

Приблжих се до бюрото, сложих двете си ръце върху него и се наведох пред изпадналото в конвулсии лице на Пинки.

— По-добре се притеснявай аз да не те убия, а не той — казах. — Вече доста неща си разкрил, а да не говорим за живота на един куп хора и ако не започнеш да ми помагаш да оправяме шибаните неща, ще те разглобя парче по парче, мамицата ти.

Погледна ме и видя, че съм абсолютно сериозен. Свря лице в дланите си и ми каза името. Както си и мислех, това беше един от шибаната мафия в Анаполис. Не учат ли и други неща там, освен как да лъжат на изпитите, да гонят студентките и да продават наркотици?

Да — научават, че не е нередно да издават тайните на страната — в определени условия. Условие първо: да се убедиш, че човекът, на когото даваш информацията, е от същия клуб на тропачите на пръстени от военноморската академия. Условие второ няма.

Надвесих се над Пинки като нетърпелив училищен директор, докато той трудолюбиво печаташе паметна записка върху дебела бланка на Белия дом, където си казваше всичко без междуредия. Да, печаташе. Накарах го да използва пищеца машина, защото не исках да оставям електронни пръстови отпечатьци там, където Бентли Брендъл или всеки друг може да ги намери. Трябваша му три опита — и прекалено много време, за да напише думите така, както аз ги исках. Унищожих черновите. После копирах готовата страница и го накарах

да подпише копието и оригинала. След това ги пуснах в джоба на сакото си.

Видът на изчезващата му кариера в голямото ми сако наистина го паникьоса.

— А какво ще стане с мен? — изплака той.

Изгледах жалкия кучи син, към когото не изпитвах никаква жалост.

— Какво ще стане с теб ли? Ами ще ти го начукам, Пинки. Ти си храна за кучетата.

[1] Така франсетата казват голям задник. ↑

[2] Бъзард Пойнт е адресът на полевата служба на ФБР във Вашингтон и щабът на ФБР за всички контраразузнавателни действия в столицата. ↑

[3] Кодово наименование за Виетконг. — Б.пр. ↑

[4] Разбира се (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА

13

Валеше лек сняг, когато се върнах във Вилата, малко след 13:00. Имах съобщение от Аликс Джоузеф да прегледам компютъра си за закодиран файл.

— Надявам се, че информацията ще ти помогне — казваше гласът ѝ. — Използвай същите кодове, които ми даде, Дик. Ще ти се обадя скоро. Сайонара.

Включих компютъра, разкодирах файла и се зачетох. Първо, Аликс беше разпознала снимките, които ѝ пратих. Изглежда, бях убил двама от най-големите специалисти на Пекин по електронна война — двойка еднозвездни генерали, и двамата учили в Америка. Почесах се под брадата. Какво ли правеха, по дяволите, на борда на „Принцесата на Нантон“? Нямах представа. Продължих да чета. Според Аликс нещата в Япония, Корея, Индонезия, Сингапур и Филипините се нагорещявали.

„Дик, ако трябва да се обзаложа, ще кажа, че с тия зони ни финтират, за да ни извадят от равновесие.“

Гледната ѝ точка ми се струваше логична — спомнете си, ако обичате, цитата на Сун Дзъ в офиса на Бентли. Всъщност, що се отнася до китайците, измамата е централният елемент на бойните действия. Генерал Ли Чун е тактикът, написал три книги за измамата преди повече от две хиляди години. Най-първата (и до голяма степен забравена) творба на Сун Дзъ, „Принципите на победата“, е кратка полемика на тема измама.

Свиках бойците и ги поставих заедно със себе си в състояние на война. Позвъних до кабинета на председателя, за да предам на Джо информация, която да предаде по-нататък. Информацията ми не се състоеше изцяло от добри вести. От една страна, листът, който изстисках от Пинки, ни даваше зелена улица, за да занеса находките си при министъра на отбраната, и, надявах се, да изхвърля дебелия, широк, гаден задник на Бентли Брендъл от Белия дом и да го пратя право в някое следствие на Министерството на правосъдието. От друга

страна, всичко беше косвено и имах неприятното усещане, че министърът на отбраната не би действал, докато не направим случая непробваем.

Каквото и да си мислех, не беше важно: председателят беше извън града целия следобед, за да изнесе в Уест Пойнт онова, което сутрешните вестници описаха като „важно обръщение за политиката на военната готовност на Америка“. Поисках да ме свържат с него. Но слугата, който отговори на телефона в кабинета му, отказа. Отговори, че не съм в списъка на председателя.

— Тогава, моля, свържете ме с Джоун Монтгомъри.

Пауза. После:

— Съжалявам, господине, но не фигурирате и в списъка на мис Монтгомъри.

Разбира се, че не фигурирах. Когато разработихме плана за оперативната сигурност, изключих себе си, за да съм потаен. Набрах номера на пейджъра на Джоун. Изчаках пет, шест, седем минути. Не получих отговор. Ядосан, изпратих Бумеранга, Нод и Гризача в града с три от компонентите на „Големия брат“. Те щяха да се включат в офисите на Бенгли в ССПК и къщата в Джорджтаун, за да видят какво може да се научи сега, когато той беше добре сплашен. Пратих Пачия крак, Малката бира и Пик в Рослин с още електронни играчки, за да разберат с какво се занимава Ли Чимен. След това използвах осигурения срещу подслушване телефон, за да се обадя на осигурения телефон в дома на Аликс Джоузеф.

И там нямах късмет. Изключих телефоните и набрах номера на пейджъра ѝ, а след това отново този на Джоун. Когато не ми отговориха след петнадесет минути, се обадох на АМПОС^[1] в Токио. Операторката позвъня на офиса на Аликс. Никакъв отговор. Оставих съобщение да ми се обади възможно най-бързо.

Имах малки опасения. Глупости. Имах големи опасения. Затова събудих То Шо (говорехме по един от нормалните, или подслушваеми, телефони от Вилата) и му предадох, колкото можех, събитията от последните шест часа. Не мина много време, преди да започне да попълва пъзела — в края на краищата той е схватлив задник с диплома от „Нотр Дам“. Каза ми, че незабавно ще направи каквото може.

Тъкмо щях да набера отново кабинета на председателя, когато се обади Пачия крак. Заразказва ми нещо, но сигналът се загуби, премина

в пращане и телефонът умря. Затворих.

Тридесет секунди по-късно телефонът звънна пак. Отскубнах слушалката от телефона:

— Да.

— Ли е на път за „Дълес“ — докладва Пачия крак. — Метна се в едно такси пред офиса си. Пътува леко — само с една чанта и куфар. Шест коли по-назад сме по пътя към летището. Какво да правим?

— Стойте след него — отговорих. — Казвайте ми какво прави — къде отива.

— Разбрано, шкипере.

Шест минути по-късно телефонът иззвъня.

— О, шефе на пичовете — говори Бумеранга.

— Ясно.

— Н³ДГ хвана совалката за Ню Йорк. Да идем ли с него?

— Не. — Исках за момента всички да са наоколо. — Просто вижте дали ще се качи на самолета.

— Десет-четири^[2].

Обадих се на пейджъра на Джоун. Този път тя позвъни след деветдесет секунди.

— Извинявам се за закъснението. Получих обажданията ти, но не намерих телефон.

— Трябва да се видя с председателя. Веднага.

— Ние сме още в Уест Пойнт. На прием в квартирата на началника.

— В такъв случай веднага като се върнете.

— Чакай, Дик. — Тя постави ръка на слушалката. Чух приглушени думи. След това Джо отново се обади: — Председателят казва, че трябва да следваме процедурата, която е определил за нас.

Има моменти за процедури, но има и моменти за ДЕЙСТВИЕ. Този беше от втория вид.

— Джо, налага се да го видя.

Тонът на гласа ми трябва да беше я убедил. Постави ръка на слушалката. Десет секунди по-късно каза:

— Чакай ни на „Андрюс“ в шестнадесет и тридесет. Можем да говорим в колата на път за резиденцията на председателя.

— Тръгвам.

17:25. Чаках на асфалта, когато „Гълфстриймът“ на председателя изрулира и спря в засилващия се сняг. Пътувал бях в пикапа с Алигатора, който преди час бе заминал за Форт Майер, където се намира резиденцията на председателя. Щеше да ме вземе оттам. Докато чаках, се обадох във Вилата. Имаше съобщение от Пачия крак. Ли бе хванал самолет за Токио на японските авиолинии. Пачия крак направил някои проучвания и открил, че самолетът има връзка с полет за Пекин.

Люкът се отвори, стълбите се спуснаха и жилестото като на футболист тяло на генерал Крокър се очерта в тясната врата на самолета. Той спря с търсещи очи, докато ме видя. След това извика „Дик“ и ми махна да се приближа.

Изтичах към самолета, протегнах ръка и разтърсих неговата, докато той слизаше по стълбичката.

— Радвам се да те видя, генерале. — Той изглеждаше уморен. Всъщност — изтощен. — Как мина полетът?

— Как мина полетът ли? Адски кофти, ето как мина — изръмжа той, сякаш си говореше сам. — През целия път имахме турбулентност. Радвам се, че не сервираха кафе. Защото сега щях да го нося по дрехите си. След това шибаната телевизия пусна речта ми и предполагам, че сега отново ще ме шамаросват в Белия дом. Сега сигурно безброй репортери звънят вкъщи, за да питат кога ще си подам оставката. После времето се скапа и кръжихме — той провери големия хронометър от неръждаема стомана на лявата си китка — почти час. А утре трябва да пътувам за онази проклета среща отвъд голямото езеро — плюс пътуването до НАТО-Юг, което ми лепнаха, точно в 00 часа, въпреки че защо ли по дяволите... — Спря да си мърмори посред оплакването си и префокусира вниманието си. — Извинявай, че те карах да чакаш, Дик.

Големият тъмносин като среднощното небе кадилак-лимузина на председателя спря нежно точно пред нас и шофьорът, на чийто горен джоб стоеше монограмът на председателя, заобиколи и отвори задната врата. Понечих да отстъпя, но генерал Крокър сложи ръка на рамото ми и ме бутна да влизам първи. Заех лявата страна на голямата, широка седалка. След това той отстъпи, за да може Джоун да се настани.

Тя сви рамене:

— Няма проблем. Аз ще се возя до шофьора.

Отвори дясната врата и се настани. Накрая и председателят се вмъкна през вратата, отпусна се на задната седалка, взе топ папки с документи от шофьора и включи лампата за четене, когато вратата се затвори.

Сложи си чифт полуобрамчени очила за четене и бързо разгледа папките, като ги местеше. Когато преминахме през главния портал на „Андрюс“, той беше пъхнал очилата за четене обратно в джоба на ризата си и папките седяха до дясното му бедро.

Джоун се изви в предпазния колан така, че ръцете ѝ се опряха на облегалката, за да ни чува по-добре. Генерал Крокър ме погледна с изражение, което може да се нарече единствено напрегнато, насочи палеца и показалеца си към мен в типичния си наподобяващ „Колт 45“ жест и каза:

— Окей, сега сме твои. Какво толкова спешно има?

Изстрелях ефекта още с първия куршум. Между пътуването ми дотук и дългото закъснение на самолета имах достатъчно време да събера мислите си и не смятах да губя времето на председателя. Но преди да ви съобщя какво му казах, трябва да си припомните едно допълнително битче информация.

Какво е то, питате?

Ами както Аликс Джоузеф обясни по-рано — а вие внимавахте в захлас, нали? — спомнете си, че китайските разузнавателни операции са по традиция много обширни, но не дълбоки. С това искам да кажа, че може да изпратят пет хиляди студенти зад граница с цел събиране на информация. Всеки студент има само малко късче отговорност. Като да използваш осем хиляди души да изкопаят канавка с дължина осем мили. Всеки копае само пред себе си. Този начин на работа преобладава в тоталитарните общества, които приличат на пирамида: изобилие от пушечно месо на дъното и малко добре нахранени, богати, важни в собствените си очи възлови играчи на върха.

Така че макар китайците да използват стотици хиляди агенти на изкопния фронт за информация, подреждането на многобройните лопати с информация, както и рафинирането им от разузнавателна руда в златни данни става в Пекин.

Всъщност заради начина, по който действа китайската система, никога не става нищо, което не е диктувано от пекинската централа —

щаба Ер Бу, — седеметажна сграда от другата страна на парка на улица „Хуандзъ“, на около пет километра от площада „Тянанмън“.

Голяма работа, казвате. Добре е да си наясно как работи китайската разузнавателна система — но това не помага, защото не знаеш кога Пекин ще действа.

Помните ли поставения в рамка цитат в кабинета-скривалище на Бентли Брендъл? Аз го помня — и смятах, че Жу Линфан също го помнеше. А тези редове на Сун Дзъ бяха ключът към решението на настоящата тактическа задача.

- *Факт:* През последната президентска кампания бяха предоставяни дарения от китайците за политически цели.

- *Факт:* Върху американската търговия се оказваше натиск — от всички бивши държавни секретари, чиито адвокатски фирми, консултантски бизнесчета и корпорации изкарваха милиарди долари в Китай.

- *Факт:* Съществуваше неправилното политическо убеждение — засилено от агенти на влияние като Бентли Брендъл, — че ако се мазним на Китай, ще можем да ги отклоним от съюз с Русия.

Това беше привидното. Имаше и скрито.

- *Факт:* Използването на студенти, журналисти, посетители и други като разузнавачи.

- *Факт:* Изтичането на секретни материали, предоставени от Бентли Брендъл и вероятно други на силови постове.

- *Факт:* Съществуваха клетките от терористи, открити от Аликс Джоузеф — групи от разочаровани бивши военни, препозиционирани от Пусан в Джакарта. И с какво си приличаха всичките тези богати на танга места?

Общият фактор беше Ли Чимен, любимото чедо на Ер Бу, който беше посещавал всяка от тези територии през краткия период, преди добре познатото *merde* да се прасне в добре познатия *ventillateur*. Най-новото назначение на Ли беше Вашингтон — и сега си отиваше. Предполагах, че се връщаше към гнездото си в Ер Бу в Пекин. И ако това се окажеше истина, значи китайците бяха готови да действат.

— Добре — каза председателят Крокър. — Да кажем за момента, че приема доводите ти. Въпросът е „къде“. — Извърна се към мен. — Ако ЦРУ знае нещо, вероятно няма да ни каже нищо.

Лицето му се сбръчка в гримаса на отвращение.

— От много време са ни изключили. Сега аз изпращам всичките ти материали в Разузнавателното управление на МО, но те не могат да ги разгадаят или поне до момента. Така че какво има, Дик?

Казах му, че отговорът се крие в мъдрите слова на Сун Дзъ — онези, които бях видял в кабинета на Бентли Брендъл.

*Ако целта ти е наблизо,
направи така, че да изглежда далечна.
Само така ще постигнеш целите си.*

Убеден бях, че точно сега китайците се занимаваха с изкусна измама, която да скрие истинската им цел. Все още не бях установил каква е тази цел. Но вярвах, че не за Япония, Корея, Индонезия или Сингапур трябваше да се тревожим. Там действаха, за да ни карат да гледаме в друга посока.

Какви възможности оставаха? Русия. Слабо вероятно. Въпреки новия съюз между Москва и Пекин Русия не беше изтеглила войските си от границата с Манджурия — над един милион мъже продължаваха да стоят на китайската граница. Освен това независимо от нестабилното си състояние в момента руснаците пак можеха да нанесат сериозни щети по целия Китай, ако избухне война. Имаха ядрени ракети, военновъздушни сили и армия. Според мен трябваше да ги отпишем.

Виетнам. Островите Парасел, в близост с които може да има огромно неизползвано нефтено находище, са предмет на претенциите на Виетнам. Но китайците вече контролират тези острови. Това елиминираше ход на китайците срещу Виетнам. Защо да поправяш нещо, което не е счупено?

Така оставаше единствената според мен жизнена цел: Тайван.

Ако се върнете с мен на „Принцесата на Нантон“, ще си припомните, че изненадалите ме ракети се различаваха от онова, което пакистанците си купиха. Тези бяха ракети „Круз“ за стартиране от земята с конвенционални бойни глави. Тогава ги изхвърлих от мислите си, а не е трябвало.

Извадих от куфарчето си карта на Южнокитайско море. На нея с кръг бях оградил Тайпе като кота нула и очертал радиус от петстотин

мили около националистическата столица.

— Според мен китайците ще ударят Тайван отнякъде в този район, и то скоро — казах на председателя.

— Но те могат достатъчно лесно да ударят Тайван от своя територия — отговори генерал Крокър. — Защо да си правят труда?

— Защото така имат възможност да отричат — настоях. — Или поне така беше преди... — Посочих с очи тила на шофьора. — Сещаш се, когато неотдавна отидох зад граница.

— Възможност да отричат?

— Затова имаха и куфарите — онези, дето ги донесох — исках да кажа повече неща, но нямаше да го сторя точно тук и сега. Щях да свърша монолога си в бърлогата на генерал Крокър, където можех да говоря, без да ме подслушват. Знаех, че „Големия брат“ би дал на китайците възможност да предприемат потайно нападение срещу Тайван.

Генерал Крокър кимна, потри лице и погледна навън в тъмното, докато голямата кола се движеше плавно сред лекия трафик по детелината към експресно шосе I-395, което от своя страна би ни извело на моста на Четиринадесета улица и магистралата „Джордж Вашингтон“.

— Виж, без да говорим повече за това, смятам, че имаш достатъчно косвени неща, за които мога да информирам министъра на отбраната. И ще поръчам на разузнавателния отдел да се вгледат истински добре в Ли Чимен и в Бентли Брендъл.

— Късно е, генерале — не забравяйте, че Ли се измъкна. Моите момчета го следяха. Взе директен самолет на японските авиолинии за Токио в 17:00. И като минавал през портала, използвал официален паспорт, издаден от китайското правителство. — Замълчах за миг. — А Бентли Брендъл хванал совалка за Ню Йорк. Не знам какво е намислил, но се обзалагам, че ще направи добре познатото ни духване.

Председателят ме прекъсна:

— Значи мислиш...

— Мисля, че каквото има да правят, ще го направят много скоро. Мисля...

— Дик... — прекъсна ме Джоун.

Вдигнах поглед и видях разтревоженото й лице.

— Какво има, Джо?

— Виж, може да съм параноична, но май си имаме опашка.

Наведох се напред.

— Защо мислиш така?

— Едни и същи фарове ни следят от главния портал на „Андрюс“.

Председателят се намръщи.

— Сигурна ли си? Вали адски силно.

— Халогенни са — отговори Джоун. — Имат синкава светлина.

Изпъкват, а и трафикът е съвсем лек.

Извърнах се и погледнах през задния прозорец.

— Беемве? Онзи на сто и петдесетина метра зад нас ли?

Джоун кимна.

— Да.

Инстинктивно се разтревожих от факта, че ни преследва беемве, но не можех да разбера защо. Все пак протегнах ръка и потупах шофьора по рамото.

— Как се казваш, войнико?

— Крофорд, сър. Младши сержант Били Крофорд — викат ми Ромел.

— Ромел?

— Защото карам този танк като шибания африкански корпус през Сахара, сър.

— Квалифициран ли си за убягване от преследване, Ромел?

— Тъй вярно, сър.

Протегнах се и закачих колана на генерал Крокър. Понечи да протестира, но не смятах да го слушам. Едно от нещата, които не ви трябват, докато се опитвате да убегнете и/или избягате от кофти ситуация, са телата, летящи из цялата вътрешност на колата.

Потупах войника по рамото:

— Ромел, има ли на борда оръжие?

— Не, сър. Вече не ни позволяват да носим оръжие.

Разбира се, че не. В тези политически коректни времена военните прекарват повече време за обучение по чувствителност, отколкото по стрелба. Постовите пред входовете на повечето военни бази нямат право да носят пълнители с патрони в оръжията си. И Бог да пази от деветмилиметров пистолет или сачмена пушка, вкарана в колата от шофьора на председателя. О, небеса, опазете ни от такава

нещо. Оръжията са израз на зараждаща се агресивност, която сегашното поколение пикливи и нежни обитатели на Белия дом може да сметне за страшно, опасно, войнствено... вероятно дори военно и следователно напълно неприемливо.

Председателят се наведе напред.

— Може би трябва да се обадиш на вашингтонската полиция и да им кажеш да се заемат с този въпрос.

Джоун изгледа шефа си с поглед, който казваше: „Ти да не си откачил?“

— В никакъв случай — ще се обадя на парковата полиция. — Тя грабна слушалката и набра номера, а след това се обърна към председателя, за да обясни: — Времето за реагиране на вашингтонската полиция може да достигне половин час — ние изобщо не ги търсим. Освен това вече се приближаваме към моста на Четиринадесета улица. Тук е територия на парковата полиция — от тук до Форт Майер, генерале.

Аз барабанях с кокалчета по облегалката зад главата на младши сержант Били Крофорд.

— Карай спокойно и стабилно, за да не уплашим никого. Но, Ромел, отваряй си шибаните очи, ясно?

Той вдигна очи към огледалото за обратно виждане, за да види лицето ми, и кимна енергично.

— *Jawohl* — да, господин полковник.

Тревогата по лицето на Джоун се поразсея.

— Говоря с оперативния център — тя се идентифицира като агент от Службата за дипломатическа охрана и даде личния си код, а после бързо описа ситуацията, маршрута, скоростта, колата, която според нея ни следеше, и прекъсна връзката. Бързо набра втори номер. — Май е добре да кажа и на военната полиция какво става.

Докато набираше номера, аз я чукнах по рамото.

— Ютия?

Тя потупа чантата в краката си. Значи в колата имаше два пистолета.

Големият кадилак забави за момент, когато шофьорът започна завоя на север по магистралата „Джордж Вашингтон“.

— Ало, сержант...

— Да, сър?

— Тръгни на юг, след това се върни на 110-то шосе. Да видим дали този наистина ни следи.

Ромел ускори и отклони по южния изход, след което зави рязко надясно, за да се върнем по пътя, от който бяхме дошли. Но вместо отново да прекоси моста, той зави рязко по тясната отбивка, по която щяхме да се изкачим до северния паркинг на Пентагона, на север към мемориалния мост, да завием на запад при мемориала „Иводжима“ и да се отправим към задния портал на Форт Майер.

Беемвето остана с нас при първия завой, а после изостана. Аз се напънах да гледам през задното стъкло, но не го виждах. В тъмното зад нас имаше само една снежна завеса и тъмнина извън светлината на собствените ни фарове и стопове.

Обичам да знам къде е врагът ми.

— Забави, Ромел. Да видим дали ще се появи.

Крофорд намали и аз откачих колана, извърнах се и се вгледах през задното стъкло. *Nada*. След това, когато излизахме от завоя, долових познатите синкави светлини над и зад нас по детелината.

— Изостанали са.

Джоун ме изглежда любопитно.

— Странно.

— Може би не — посочих Пентагона, окъпан в светлини и красив в снега. — Може би защото се приближаваме твърде близо до дома.

Тя се обърна и погледна напред отново по пътя пред нас.

— Дано да си прав.

Ромел излезе от десния завой и като внимаваше, защото по тази къса отсечка от пътя ясно се виждаха заледени петна, провери какво става зад нас, а след това се спусна по еднопосочната тясна алея на север. От едната ни страна се простираше огромният паркинг на Пентагона. Отдясно банкетът се спускаше стръмно. Под покрития със сняг чакъл земята слизаше в тясна долина, през която течеше малък криволичещ поток, вливащ се в Потомак някъде на север от националното летище.

Шибаният фургон изникна от нищото. Наистина. Беше тъмен на цвят, без включени светлини и сигурно е стоял на празен ход в пътя към паркинга на Пентагона, защото единствено натам не гледахме.

Скъси разстоянието мигновено и удари кадилака в задния ляв калник — *праааас!* Съдейки по удара, трябва да са се движили с петдесет мили в час. Знаех какво прави. Опитваше се да ни изтласка в потока.

Сержант Били Крофорд, известен още като Ромел, наистина беше преминал обучение по убягване от нападение. Вместо да се паникьоса — да скочи на спирачката, — той ускори. Задницата на колата се мяташе натам-насам към стотина метра, докато той даваше рязко газ. След това големият кадилак се закрепил на пътя и Ромел го избута в напречната лента, като нашата кола се удряше в тяхната.

На шофьора на фургона това никак не се хареса. Кучият син изостана, а след това пак ни удари — *праааас* — в задната броня. Ударът ме отхвърли върху генерал Крокър и ме прасна в дръжката на вратата напред с лицето, от което в десния ъгъл на окото ми се отвори доста неприятна рана.

С мъка се върнах обратно и докато се опитвах да преместя тялото си през широката седалка, виждах звезди. Изправяйки се, долових с периферното си зрение, макар и замъглено, движение зад нас. Знаете, че когато се случват такива неща, винаги минават в бавен кадър. Първо, долових, че нещо ставаше зад предното стъкло на фургона. След това, когато нервните окончания в мозъка ми започнаха да функционират, видях как над таблото на фургона излиза дулото на сачмена пушка.

Изревах „Шибана пушка...“, издърпах рязко председателя от колана му, претърколих го на пода и се метнах върху него точно когато стъклото на фургона избухна навън, задното стъкло на кадилака избухна навътре и върху нас се посипаха горещи стъкълца.

— О, мамка му — изпищя Ромел и стисна врата си с лявата си ръка. — Удариха ме, удариха ме...

— Държа волана, държа го.

Това беше гласът на Джоун, ясен и чист, откъдето и да бе се свила на предната седалка.

Загледах врата на Ромел достатъчно дълго, за да видя обилно течащата кръв. След това фургонът отново блъсна бронята. От удара ме заболяха зъбите.

Губехме скорост. Не биваше — но ако стане така, дръж тангото на разстояние. Вдигнах се от пода достатъчно, за да измъкна пистолета

си от кобура, навирих нос и погледнах назад над багажника.

Фургонът ускоряваше отново — шест метра и скъсяваше разстоянието. Надигнах се. Видях две лица в начупената на зъбери рамка, която доскоро е била предно стъкло — кръглолики, шибани мишени с плетени шапки и очила за стрелба. Фургонаджия едно и фургонаджия две. Опитвах адски силно да се прицеля и изстрелях два залпа от по два куршума — *прас, прас* — и за малко не оглушах. Може и да е напечено в момента, но нека ви внуша една дреболия от ежедневието на специалните воини: стрелянето с пистолет в затворено пространство натоварва добрите стари свирепи тъпанчета.

Натоварва ги, но е необходимо, защото дори и да не бях убил кучите синове, стрелбата ми ги застави да отстъпят няколко скъпоценни метра. Погледнах предпазливо и видях, че фургонаджия едно е приведен над волана и отново започва да ни налита. Претърколих се на седалката, за да застана по-стабилно, и коленичил, изстрелях още два пъти по два патрона.

Не, и този път не ги улучих.

Вижте, независимо от всичко, което сте гледали в холивудските филми и телевизионни бози, е трудно да стреляш с някаква точност от един движещ се автомобил в друг особено когато преследваш или си преследван. Има сума ти движение, сума ти вибрации и е почти невъзможно човек да се прицели добре. Да не споменаваме факта, че хората в другата кола също стрелят по теб. Всичките горни елементи затрудняват процеса. По-трудно е дори когато си въоръжен само с пистолет. Разбира се, точно по тази причина сачмените пушки и автоматите са най-ефективните оръжия при гонки с коли — някой от куршумите ви все ще улучи целта.

Претърколих се, за да се скрия, и презаредих. В цевта имах един патрон, осем в новия пълнител и осем в пълнителя в джоба на якето ми.

Това са седемнадесет патрона. Недостатъчно за този вид упражнение.

Още един шибан залп от сачми влетя през остатъците от задното ни стъкло. Чух писъка на Джоун:

— По дяволите!

Трябваше да накарам тези копелета да преминат в защита.

— Сержант, в състояние ли си да караш?

Гласът на Ромел трепереше, но хлапето се съвзе:

— Да... да. Мога.

По движенията под мен на генерал Крокър разбиха, че не желае да остава извън действието. Но нямаше избор. Той беше шибаният охраняван човек и нещата щяха да останат такива.

— Ромел... така... газ! Изкарай газта през ламарината!

Вдигнах се достатъчно високо, за да стрелям два пъти. Преминали бяхме край Пентагона и се изкачвахме бързо към завоя на мемориалния мост. Крофорд трябва да се е бил изправил на шибаната газ, защото кадилакът се вдигна на задни гуми и с рев се понесе напред.

Фургонаджията ни последва — настигахме ни, настигахме ни, настигахме ни, настигахме ни. Аз изкрещях:

— Сега! Удряй шибаните спирачки! Сега!

Бог да благослови всички сержанти. Проклетата лимузина се въртна, задницата се люшна и се изправи точно когато шибаният фургон ни настигна.

Фургонаджията беше този, който се паникьоса. Трябва да е карал с шестдесет и пет, когато натисна спирачката — и то върху едно от шибаните ледени петна на пътя. Проклетият фургон се заигра, рязко се обърна, удари се в ниския бордюр, превъртя се два пъти и се изтъркаля в долината по покрив.

— Спри, спри, спри.

Протягах ръка към дръжката на вратата още преди Ромел да бе успял да спре голямата кола. Дърпах и бутях. Шибаната врата беше заседнала. Дръпнах и бутнах по-силно. Нищо.

— Мамка му...

Засилих рамо във вратата. Нищо не стана. Е, майната му. Колата така или иначе се нуждаеше от ремонт. Прибрах пистолета в колана си, легнах на гърба си, вдигнах крака и ритнах шибаното стъкло навън. След това се промуших, като си разкъсах дрехите по парченцата стъкло в рамката.

Стоварих юмрук два пъти върху покрива на колата.

— Ромел, махай шибаната кола отук, мамицата ти. Аз ще ви стигна.

Председателят щеше да бъде в безопасност във Форт Майер, обвит в защитна какавида от полицаи на Министерството на отбраната

и военни.

Изчаках Ромел да тръгне. Щом потегли и голямата кола се загуби в снеговалежа, извадих пистолета от колана си и тръгнах през двете платна заснежена настилка към банкета, където изчезна фургонът. Исках онези копелета. Исках ги много.

Толкова много, че не видях задника в джипа „Чероки“, който, решен да кара напред въпреки всичко, за малко не ме прасна по словашкия задник, като мина край мен с четиридесетина мили и очи, фиксирани право напред, а изражението му сякаш говореше: „Не искам да знам какво прави този кофти тип с дългата плитка и пистолет.“

Прекоших банкета. Стоях над река Потомак, която лежеше на около триста метра по-надолу. Фургонът беше се плъзнал от дясната ми страна надолу, ударил се в ниския бордюр, а след това, ако се съди по грубата дия, изровена в земята, се беше превъртял и изтърколил, носен от инерцията в горичката над реката.

Шибаната кола пушеше. Две от колелата още се въртяха. Ударът беше отворил вратата на пътника. Не виждах движение в кабината.

Тръгнах към нея, попаднах на едно заледено петно в тъмното и полетях по задник, като подскачах и се мятках като някакво шибано топче във флипер, отскачащо от дървета, камъни и кой знае още какво, мамицата му. Спрях нагоре с краката на пет-шест метра от фургона. Изправих крака и се превъртях на длани и колене, като проверих всичко от глезените нагоре за наранявания, а може би и счупвания. Бърза оценка: изпитвах адски болки и вероятно не след дълго щях да имам още по-силни болки, но нямах нищо счупено.

Изведнъж, в един панически миг, както става, ако се събудиш от кошмар, целият потънал в пот, осъзнах, че се опипвам с две ръце. Искате да знаете какво беше значението на този факт?

Окей — ако използвах двете си ръце, то къде, мамицата му, се намираше пистолетът ми? Изпаднал е от ръката ми, когато се спънах. Опипах земята около себе си. Нищо.

Отново се спуснах на ръце и колене и запретърсвах с трескави пръсти снега около себе си. Ето защо слагат шнурчета на пистолетите от типа Р-7, предназначени за ползване от военните и полицаите. Не е добре да загубиш оръжието си. Но шнурчетата не са типично оборудване за тюлените, макар че истински ми се щеше да бях имал

такова нещо. Искането обаче нямаше да свърши работа и затова продължих да лазя в груби кръгове, като проследявах пътя на хаотичното си падане отгоре.

Бях претърсил десетина метра от склона, когато осъзнах, че губя шибаното време на всички — особено моето. Прегрупирах се и се опипах, за да видя какво имам по себе си. Не много. Сгъваемият нож, който обикновено закачам за джоба на панталона си, беше изчезнал. Сгъваемата палка бях оставил във Вилата. Не носех любимата си кожена палчица — плоска, от черна кожа, пълна с около двеста грама птичи сачми. Единственият сигнал на радара ми представляваше ножът „Гербер мултиплейър“, който висеше на колана до остатъка от десния ми бъбрек.

Извадих го. Това е удобен малък джобен уред, чиито кухи стоманени дръжки съдържат клещи, пила, две отвертки, отварачка за консерви и което е по-важно в случая, две остриета — традиционно като за джобно ножче и едно тъповърхо назъбено острие. Избрах назъбеното, след това извадих и клещите, които блокираха дръжките, за да не вземе шибаното нещо да се затвори и да ми отреже пръстите до кокалчетата.

Вече предпазливо се добрах до фургона. Приблжих се тихо като шибан ловък бандит. Долепих ухо до задната врата. Нищо не чух — никакво дишане, никакво скимтене, никакво драскане.

Ето защо продължих бавно да лазя напред в тъмното към широко отворената врата на пътника. Опитах се да доловя движение в огледалото за задно виждане, което от удара беше извито по странен начин.

Но не можех да зърна нищо в черната вътрешност на колата от ъгъла си. Може би и двамата са били отхвърлени отзад от удара и следващия рокендрол. Но може би *ils font le mort* — както жабарите казват, ако се преструваш на умрял, и чакаха да ме гепят, преди аз да гепя тях.

Нямаше време за рискове. Отстъпих, за да заобиколя отдалеч, след това излязох от противоположната страна. Нямаше защо да се набутвам.

Продължих да лазя наляво и слязох до тясна редица дръвчета при брега на поточето, пропаднах в ледената корица и зашляпах из дълбоката до колене вода.

Беше ли студено? И още как. Но какво пък. Не трябваше да ми харесва. Трябваше просто да го направя, мамицата му. Освен това моят нажежен до бяло гняв към тези двама задници, които за малко не убиха председателя, беше повече от достатъчен, за да не обръщам внимание на тези неща. Метър след метър отивах назад, на юг, по течението на реката, към смачканото, димящо превозно средство.

На десетина метра от него забелязах нещо в тъмното. Предпазливо се приближих. Измъкнах се от потока на снежния бряг. На три метра от мен зърнах един от хората от фургона. Той — или каквото беше останало от него — лежеше с лице към земята, с разперени ръце и лице. Приближих се, за да се убедя, че е мъртъв.

И още как. Черепът му беше се пукнал като добре познатите ни пъпешки от удар в голям и остър камък. Кръвта и мозъкът му образуваха неприятна роршархова шарка на снега.

Претърколих го и го опипах за документи — или друго нещо. Нямаше ключове. Нямаше документи. Нямаше надписи по дрехите му. *Nada. Klum. Blee.*^[3] Проверих го за часовник. Не носеше такова нещо. Но на дланта си имаше татуировка: дракон, увил се около котва. Тази творба ми изглеждаше бегло позната, но обърканият ми мозък не можеше да я свърже с нищо.

Пуснах ръката му, когато дочух сирени в далечината. Добре дошъл звук, мамицата му. Точно сега имах нужда от кавалерията, за да ми помогне да оправя нещата. Тръгнах назад, към фургона. Не бях изминал и два метра, когато косата на тила ми настръхна. Спрях. Задържах дъха си. И след това същата първична, инстинктивна, вътрешна интуиция, която ме опази жив през всичките години, ме хвана за проклетите ревери в преносен смисъл и метна косматия ми задник един метър надясно — мигновено.

Свих се и се претърколих — точно когато един гаден нинджа в плетена шапка прелетя край мен, а стиснатата в ръката му дълга щанга за гуми изсвистя до свирепото ми дясно ухо.

Движеше се като някакъв шибан бик в арена — само нападаше. Без хитрини, просто сурова, неприкрита кинетична енергия. Кучият син ме искаше мъртъв.

Е, нареди се на опашката, приятел — не си единственият. *Оле!* Претърколването ме измъкна от обсега му, а инерционният момент на фургонаджията го засили покрай мен и към потока. Опитах се да се

направя на пикадор и да го намушкам с ножчето, когато мускулестото му тяло прелетя до мен. Не улучих. Но не мислех да чакам пак да ме напада. Спуснах се след кучия син, преди да може да се обърне и да размаха онова голямо парче стомана край мен.

Хванах го още в полет — ударих го с рамо и го забих здравата в едно голямо дърво. Обърна се, изгрухтя, освободи се от захвата ми и замахна с щангата за гуми, чийто извит край целеше главата ми. Аз го отклоних с десния си лакът — забелязах го и реагирах навреме, за да убия основната сила на удара.

Казах основната сила. Но не и цялата.

Да използваме друга метафора от спорта. Фургонаджията беше се опитал да вкара гол — но само успя да чукне топката.

Все пак едва ли трябва да ви казвам, че дори чукването на топката боли адски много, когато уцели кокалчето на лакътя. Няма никакви подплънки, които да омекотят удара. Видях звездички и точици пред очите си. Вцепених се от рамото до кожичките на ноктите си.

Но това не беше лошата новина. Лошата новина беше, че сътресението от щангата ме накара да изпусна ножа на земята.

О, мамицата му. О, майната му на Дики. Недей да продължаваш играта. Недей да вземаш шибаните двеста долара. Хвани мистър Мърфи за ръка и застани обратно на първото квадратче^[4].

Приятели, трябва да ви кажа истината и наистина ще ви я кажа: мразя първото квадратче.

Ето защо се измъкнах от него и стиснах ръката с щангата с двете си огромни лапи, преди да успее отново да замахне. Опита да ме ритне с колене в топките, но не можа да улучи както трябва. Сега, когато аз държах щангата с две ръце, я използвах като лост. Спомнете си кой е този, който вдига сто кила сто петдесет и пет пъти всяка сутрин в дъжд, сняг, киша или слънце на гладиатора в двора на Вила „Свирепия“.

Сега имах чувството че правя сто петдесет и второто вдигане. Всяка част от тялото ми гореше. Но бавно, неумолимо вдигнах нагоре щангата и я извих до лявото му слепоочие. Очите му се извиха, когато схвана какво правя, и се появи изражение на паника, защото разбра, че не може да ме спре. Праснах го два пъти — *прас, прас* бързо и мръснишки — по главата.

Сега той виждаше точкици и звезди.

Но фургонаджията беше жилав дребен задник. Опита да издере лицето ми — господи, как болеше, — след това протегна ръка към щангата, за да ми върне услугата.

Тая работа продължаваше твърде дълго. Стиснах го; взех щангата и я вдигнах високо, далеч от ръцете му, и докато той се бореше и махаше с ръце, за да я хване, ударих рязко — здравата — между раменете, точно в мястото, където вратът се събира с гръбнака.

Това го зашемети достатъчно дълго, за да успее да захвърля и двамата ни надясно и да цопнем в потока.

Ето ви сега още малко истина. Аз съм тюлен. Мога да оцелявам много добре, благодаря ви, в студено и мокро. А той не беше и не можеше.

Метнахме се във водата. Да, тя беше студена до сбръчкване на скротума. Но мен ме топлеше нажежаваща до бяло злоба, а се надявах той да замръзне — както буквално, така и в преносен смисъл. Праснах го с щангата, което освободи захвата му върху нея, мамицата ѝ. След това го стиснах за главата и се изтърколихме под вода.

О, това никак не му хареса. Но вместо да се бори както повечето хора — което исках, защото щеше да загуби въздуха си и да умре, — той започна да ме обработва методично. Юмруците и краката му удряха в онзи бърз синкоп от двеста удара в минута в стил Спецназ, измъкна се на повърхността, пое си дъх, втурна се към мен с повече енергия, отколкото смятах, че му е останала, сви се и ме прасна силно в слънчевия сплит с лакътя си.

Изкара ми въздуха и двамата паднахме на замръзналия проскубан бряг.

Сега той грабна инициативата — замахна, изправи дланта си като копие и опита да нанесе саблен удар по гърлото ми. Ударът беше лек, но от него адамовата ябълка ме заболя адски. След това се претърколи върху мен и стисна гърлото ми с две ръце. Аз бръкнах между тях, разбих захвата му и го праснах по ушите.

Трябва да ви кажа, че това много малко облекчи ситуацията ми. Фургонаджията беше по-добър от очакванията ми. Борехме се за превъзходство, но никой от нас не можеше да го извоюва. После ме удари с рамо сякаш съм чучело за борба. Но не в посоката, която бих

очаквал: копелето се опитваше да ме бутне обратно надолу, надолу, в студения поток.

Господи, тоя се опитваше да вкара мен под водата.

Лявата ми ръка все още стискаше щангата. Използвах я като камшик за езда и го ударих по крака — точно в коленната става.

Това го сепна. Прошепна нещо мило в ухото ми, докато опитваше да го откъсне със зъби.

Но така ми отвори поле за действие. Вдигнах щангата, завъртях я и я позиционирах над него. Ръцете му още веднъж опитаха да я хванат — отчаяно се бореше и извиваше. Сграбчи я с една ръка, но не мислех да му позволявам да я завладее. След това го прегърнах и с крясъци се изтърколихме от брега.

Аз си поех дъх точно когато отново паднахме под повърхността на водата. В черната студенина успях да освободя щангата от него и да я сграбча в дясната си ръка. Излязохме на повърхността. Оттласнахме се един от друг — краката ми с ритане се освободиха от кучия син — и аз замахнах с щангата назад, извих я като тояга и го праснах по устата.

Той изобщо не се спря. Само изплю зъби и отново се нахвърли, а лицето му представляваше кървава маска на решимост. Аз никога не отстъпвам почва — или вода — и затова се метнах към него, като скъсих разстоянието помежду ни и не му позволих да поеме инициативата. Той се оттегли. Направи финт наляво. Но аз гледах очите му, а не само тялото и не се хванах, което значи, че вместо да замахна там, където го няма, успях да извъртя щангата и да го ударя по дясната предмишница с всичка сила. Чух пукане, от което разбрах, че съм счупил и двете кости между лакътя и китката му.

О, това го сепна доста. Но не го спря. Той се спусна отново, а дясната му ръка висеше ненужна, докато махаше към лицето ми с лявата. Сложих изострения край на щангата между нас като щик. След това, когато се приближи на половин метър, дръпнах ръка назад и рязко, като шибано бутало на парен локомотив с пълна газ, изревах „Яааааа“ и набодох гадното дребно копеле на широкия, подобен на длето край.

Той също изрева — макар че се получи шибано бълбукане, — докато аз въртях стоманения прът в дупката в тялото му на пет сантиметра под гръдната кост и го вдигах нагоре, нагоре, нагоре. Сега

задникът му беше мой. Последното, което тоя задник щеше да види, беше бойната ми гримаса.

О, но фургонаджията бе жилаво дребно шибаняче и се опита да изтегли щангата от тялото си. Обаче имаше само една здрава ръка и освен това аз тежах с тридесет, тридесет и пет кила повече от него. Държах го далеч от себе си, засилих го назад и го метнах в потока. Опита се да се върне. Отново го прободох с върха на щангата, а после го натиснах с всяка частичка енергия към дъното. Стоях над него, натиснал щангата, като го държах здраво под водата, докато всички признаци на живот изчезнаха от него и спря да мърда.

Тялото ми се тресеше. Отпуснах се на колене, повърнах стори ми се пет литра вода от потока, протегнах ръка надолу, грабнах трупа на фургонаджията, помъкнах го към брега в отчаян полукроул, изтеглих се, доколкото можах, и се строполих по лице, а коремът ми се свиваше да повърне, но нищо не излизаше върху снега. Усещах, че измръзвам — губех контрол над тялото си, изпадах в дрямка, която можеше да ме убие. Затова продължих да се движа. Претърколих фургонаджията и го запретърсвах. Като партньора си, той не носеше документи, етикети — нищо с изключение на същата шибана татуировка на обратната страна на дланта си.

Все повече измръзвах и започнах наистина да не се владеея. Имах видение, каквото се запазва единствено за умиращите: разбрах къде съм виждал проклетите татуировки с дракона и котвата. Имаше ги по труповете на жондуите, когато превзехме „Принцесата на Нантон“. След това всичко почерня.

Нямам представа колко време съм лежал там, но си спомням, че чух сирени. Отворих очи. Изведнъж установих, че наоколо има многобройни светещи лампи. Но бях твърде изморен, мамицата му, че да им обърна истинско внимание.

След това няколко ръце ме хванаха грубо и ме претърколиха. В лицето ми светнаха прожектори. Препипаха ме и ми сложиха белезници, а след това ме изтеглиха, като ме дърпаха за ръцете до пътя и ме натикаха на задната седалка на полицейска кола. Не мислех да протестирам — те нямаха представа кой е добрият и кой — не и на тяхно място аз бих направил същото.

Разбира се, извадиха ме, снеха белезниците и ме завиха в одеяло, след като добре огледаха документите ми. Дадох на полицаите

възможно най-точно описание на случилото се, като добавих, че съм изгубил служебния си пистолет и като го намерят, биха ли могли да го изпратят в службата на председателя. После поисках да ме закарат до Форт Майер, шесто жилище. Резиденцията на председателя. Дежурният офицер се обади бързо по телефона, кимна утвърдително на един посивял сержант и ме предадоха на служител от охраната към МО.

Той, с две нашивки и тъмна униформа за кофти време, ми помогна да припълзя в колата му. Качи се също, запали колата и включи парното с все сила. Аз седях до него и треперех. Включи вътрешното осветление и с професионално безпристрастие огледа лицето ми.

— Господи — произнесе, — през каква месомелачка си преминал бе?

Изпратих му игрив свиреп поглед.

— Знаеш ли, бих могъл да ти кажа — отговорих през тракащите си зъби, — но след това трябва да убия и теб.

Две и две започна доста скоро да прави четири. Джоун се обади на своя човек и разбра, че една кола е спряла беемве на „Синхуа“ около Пентагона шест минути след нейното обаждане. Имало двама души. Но без повод не можели да ги задържат и ги пуснали. Разбитият фургон бил откраднат по-рано през деня — около час и половина след срещата ми с Бентли Брендъл. Починалите обитатели на фургона бяха китайци — китайци *sans* документи. Цяла вечност ще трябва, за да ги проверят — ако изобщо е възможно да бъдат проверени. Но аз знаех, че и те, както Ли, са жондуи.

Ето защо фургонаджията се опитваше да ме натопи под водата. Той се е чувствал така добре там, както и аз. Просто не го биваше в занаята колкото мен.

Запитах генерал Крокър дали има начин да проверим регистъра с телефонните обаждания на Бентли, без да правим вълнички. Председателят ми отговори с вдигнат палец — и поиска един дебел документ от свой стар колега. Обади се по секретния телефон на полковника, който отговаряше за КАБД (Комуникационната агенция на Белия дом), и го накара да провери телефонните регистри. От старата

сграда на изпълнителната власт имаше обаждане до офиса на „Синхуа“ в Арлингтън три минути след като бях напуснал апартаментаскривалище на Бентли Брендъл. Продължителност: две и половина минути.

Но Ли Чимен летеше за Токио и дори То Шо не можеше да го свали от самолета, когато пристигне, защото пътуваше с официален паспорт и трябваше да го третират като дипломат. Въпреки всичко се обадох до То Шо. Исках да разбера дали е намерил Аликс Джоузеф — и да го информирам по въпроса за Ли Чимен. Опитах да се свържа с него в щаба на Куника. Когато набрах домашния му телефон, изчаках да позвъни двадесет пъти, преди да затворя.

Окей — следващият въпрос се пишеше с буквите *Б-е-н-т-л-и*. Джоун се обади на Тай Уийвър, нейния приятел от секретната служба, и му каза за дебелака. Оня я остави на слушалката, докато се свърже с ФБР, за да блокира кабинета му, а след това се обади отново и каза, че ще говори с някой си Форбс — стар приятел от митническата служба в Ню Йорк.

Шест минути след като Тай Уийвър прекъсна връзката, звънна специален агент Форбс. С прости разказни изречения Джоун му описа ситуацията и след като свърши, Форбс пусна слуха по своята мрежа из авиолиниите, за да провери къде е бягащият Н³ДГ, известен още като Бентли Брендъл. Не трябваше много време, за да стане ясно, че ВН (това е въпросният Н³ДГ) е хванал самолет на „Ер Франс“ от Ню Йорк за Париж. Хитър ход: не можехме да върнем самолета, защото си имаше суверенни права и защото беше френски, след като напусне пистата на летище „Кенеди“.

Пуснах Тони Мерк по случая. Приятелите на Мерк от АМПОС^[5] в града на светлините проследиха Брендъл до друг самолет, излитащ от летище „Де Гол“. Направление: Пекин. Бентли също бягаше. Предполагам, че бях поразтърсил шибаното му спокойствие.

Докладвах на председателя Крокър всичко, което знаех. Той разтърка наболата брада с широката си длан и кимна.

— Пасва — каза загадъчно, а след това изчезна в кабинета си, за да използва личния телефон и да говори с министъра на отбраната.

На домашния фронт имаше добра и лоша новина. Нека първо разгледаме хубавото. Оказа се, че Ромел Крофорд не е ранен лошо. Поел беше във врата си парче стъкло и щеше да има адски болки,

защото го бяха нарязали и зашили, за да извадят шибаното стъкълце. Но щеше да се оправи. Не толкова хубавата новина — Джоун бе улучена с трио сачми в горната част на ръката. Медицинска диагноза: травма от нараняване и леки поражения на нерва. Нямаше да вдига тежести, да стреля с пистолет с една ръка или дори да работи на компютър през следващия месец.

Междувременно, оказа се важно да стоим тихо, докато заедно с хората си извършим необходимите разкопки. Лимузината на председателя беше изчезнала дълго преди появата на телевизионните камери. Ето защо след краткия и неподслушван разговор с министъра на отбраната кабинетът на председателя беше издал кратко изявление за пресата, в което се казваше, че е участвал в незначителен инцидент, предизвикан от лошото време, по пътя си към дома от базата „Андрюс“. Няма и дракотина, продължаваше изявлението, и щял да изпълнява разписанието си.

Което означаваше пътуване за НАТО в 09:30 на следващото утро със спирка в Рим за частни цели — според разписанието му трябвало да направи посещение на вежливост на посланика, но всъщност Рим беше мястото на срещата му с Виктор Гринков. Което ме води към лошата новина, получена в 23:35, докато седях в прекалено издутата тапицерия на фотьойла в официалния хол на квартира „Шест“^[6].

Носех дрехи под наем, които ми бяха с половин размер по-малки, два размера по-тесни чепици и доста бях напреднал с третия си джин доктор „Бомбай сапфир“ с лед, което значеше, че почти се стоплях и започвах да усещам върховете на пръстите си, когато генерал Крокър прекъсна възстановителната ми процедура.

— Дик, искам те заедно с хората си, когато утре тръгна за срещата с Виктор Гринков. Залогът е голям — по-голям, отколкото може би в момента се досещаш. Честно казано, нямам му доверие. Адски силно е ядосан за петдесетте милиона, които взехме^[7], и ще се чувствам много по-безопасно, ако ти и твоите хора ме пазите откъм тила.

Имах сто причини да смятам, че идеята е лоша. Например факта, че тук, във Вашингтон, реализирах осезаем напредък и ако трябва да ида някъде, то това е Токио, за да работя с То Шо и Аликс Джоузеф по разбиване на китайската операция, за която бях убеден, че ще се развихри някъде до Тайван.

Но нито една от стоте ми причини нямаше повече от четирите звезди на генерал Крокър. Той даже изложи искането си с думи, които напълно разбирам:

— Дик, не трябва да ти харесва тази задача. Просто трябва да я изпълниш.

А и аз исках да я изпълня — докато Тони Меркалди не се обади за втори път в разстояние на два часа.

Отговорих от кабинета на председателя. Надявах се, че Тони има повече новини за Бенгли Брендъл. Нямаше. Чувствах, че е напрегнат. Нервен. Хъмкаше и се покашляше, докато накрая се намесих:

— Мерк, кажи какво има де. Какво толкова, мамка му. Мистър Тлъстак съвсем ли е изчезнал?

— Дик... — отново се спря. Настъпи неприятна, мъчителна тишина, а това никак не се връзваше с него. Никак не ми хареса.

— Мерк?

— Да?

— Криеш нещо. Познавам те от достатъчно време, за да го разбера. — Замълчах малко. — Хайде, изплюй камъчето.

Чух как преглъща и си поема дъх.

— Аликс Джоузеф е мъртва — застреляли са я преди шест часа.

Стоях прав, когато го каза. Седнах — с падане. Нямаше време за чувства. По-късно щях да тъгувам, насаме. Сега исках факти, за да мога да се втурна и да изтребя копелетата, които са убили Аликс.

— Как, Мерк? Как?

— Както ти казах — застреляна. Направили го да прилича на убийство от Якудза, но ние знаем, че е друго.

— Къде?

— Точно пред нейния апартамент. Държала е ключовете в ръка. Ударена е от малко разстояние в тила. Три изстрела с двадесет и втори калибър, доколкото разбирам. — Отново си пое дълбоко дъх. — Нещата още са доста неясни.

— Кой? — запитах. Исках да ида и да ги намеря.

Мерк въздъхна:

— Все още работим по този въпрос — събираме докладите.

Такива са шибаните разузнаватели. Все събират, дестилират, рафинират или обработват. Но никога не действат, мамицата му. А е

убит офицер от Разузнавателното управление на МО — беше време за война.

— Мамицата му, Мерк, стани от задника си. — Кипях от яд. Исках да побия нечия шибана глава на кол. — По дяволите, Тони, тя беше уязвима. Бандитите на Ли Чимен прибраха мрежите ѝ. Тя ми го каза — каза го е и на теб. Но виждам, че твоите хора не са направили нищо, за да я пазят.

— Хей, Дик, стига де! — обади се разгорещен Мерк. — Глупости говориш. Първо, тя знаеше рисковете. Беше професионалист като нас. Второ, засилихме охраната ѝ, доколкото бе възможно, като се има предвид мисията ѝ. Но тя си бе проклет офицер от агентурното разузнаване, а не някой компютърен аналитик. Агентите не работят в шибани пашкули. Тя трябваше да се движи, да ходи насам-натам, да оперира. Знаеш го не по-зле от мен. Но направихме каквото можехме.

Спря, за да си поеме дъх.

— Виж, Дик. Свършихме някои неща. Няма да ти ги казвам по този телефон. Но имаме напредък по въпроса. Направи ми една услуга. Успокой се. Обади ми се по-късно — по телефон, на който да можем да си поговорим — и ще ти кажа някои неща. Обещавам.

Телефонът млъкна в ръката ми.

Върнах се в хола. Генерал Крокър погледна лицето ми и смени предавката.

— Дик, какво има?

Гласът му издаваше колко е загрижен.

Разказах му какво има — и защо аз и хората ми трябваше да идем в Токио, а не в Рим. Трябваше да се разкрие едно убийство. Трябваше да се елиминират лоши типове. Трябваше...

Дотук стигнах. Генералът не приемаше нищо такова. Лицето му почервения. Той стана и ми посочи един стол. Седнах. Той застана над мен. Каза, че нямало да има никакви операции от тип „щом няма други заповеди“. Никакви. По разписание трябваше да отлепим колела от пистата към Рим в 09:30. Точно. И шибаните ми мъже и шибаният аз щяхме да бъдем там. Никакви шибани и смотани оправдания. Щях да координирам действията си с майкотаковация се РСО^[8] в Рим. Той се казваше Олшейкър. Олшейкър бил напълно информиран за шибаната и изтаквана среща, но нямал шибана представа за какво става дума.

Езикът, който генерал Крокър използваше, ми подежда като шамар. Не бях го чувал да говори така. Продължаваше да говори като някакъв посивял от годините старшина, крещящ на новобранец с жълто около топките. Никакво изпускане на шибания самолет. Никакви шибани, смотани шибанярски трикове от шибания мен. Ръмжеше, че става дума за проклета и шибана заповед на командването и че точно той издаваше шибаната и смотана команда.

С генерали не се спори. Не, когато говорят така. Отдадох чест и отговорих със „Слушам, сър“. Но трябва да ви кажа, че не вложих сърце в това.

[1] Американското ПОСолство. ↑

[2] От така наречения „десетичен“ полицейски код, като 10–4 означава „съобщението прието“. — Б.пр. ↑

[3] *Klum* е *nada* на иврит. *Blee* означава *sans* на иврит. Ави Бен Гал ме научи на тези думи. ↑

[4] От играта „Монопол“, при която играчите, попадайки в началната позиция, получават жетон за двеста долара. — Б.пр. ↑

[5] Сецате се, това е акроним за Американското ПОСолство. ↑

[6] Квартира „Шест“ е огромна къща с червени тухли, кацнала на улица „Грант“ в центъра на Форт Майер и е официалното жилище на председателя на Комитета на началник-щабовеите. ↑

[7] И преди съм споменавал за източените пари. Те принадлежат на руския министър на вътрешните работи Виктор Гринков. Взех ги от него. За да видите как го направих, трябва да прочетете „Свирепия 6: Код Злато“. ↑

[8] Регионален Служител по Охраната. ↑

ГЛАВА

14

Рим беше студен и мокър, когато кацнахме в *zero zero en un quarto* — което е точно 0 часа на техния език. Повечето самолети пристигаха на голямото международно летище във Фиумичино и вземаха магистралата за *La bella Roma*. За по-сигурно — винаги карай лошите да се чудят какво става — пренасочихме се към Генуа, уведомихме АМПОС в Рим по обезопасения телефон и кацнахме на по-малкото летище в Киапино на шестнадесет мили югозападно от града.

Въпреки атмосферните условия, късния час и смяната на плана в последната минута американският посланик, заместник-ръководителят на мисията и военният аташе от посолството ни чакаха до стълбичката на самолета, сякаш имахме да им даваме пари. Това беше и необходимият протокол за посрещане на председателя и щяха да го спазват независимо от часа — или времето. Погледнах през едно прозорче и видях, че всеки от тези старши офицери си имаше по един подгизнал, облечен в раиран костюм подчинен от ЧС^[1], стиснал огромен чадър, за да може горепосоченият голям шеф да бъде запазен сух. Казвам ви, когато живеете живот на младши дипломат още с жълто около кариерата, то това не е живот, приятели, а шибано приключение.

Докато председателят слизаше от предната врата и играеше ролята на ИЕ — Истински Емисар, — аз скочих през задния люк право в една локва и с шляпане във водата тръгнах към петте посланически лимузини на асфалта.

Докато се приближавах, един висок, преждевременно посивял образ в костюм с двоен ревер от големите и тъмен шлифер от микрофибър на раменете си, точно по европейски, излезе от пътническата врата на първия кадилак. Приведе рамене под настойчивия дъжд, премина отпред, огледа ме отдолу нагоре, после отгоре надолу, усмихна се и протегна ръка.

— Ти трябва да си двойникът на Дик Марчинко, който щял да пътува с председателя. Аз съм Олшейкър, РСО.

— *Chiao*^[2], Олшейкър, *molto piacere* — приятно ми е да се запознаем. — Поех ръката му и я разтърсих. — Казвай как са нещата.

Той посочи последните три коли.

— Твои са. Вчера минаха през нашия сервиз и не сме ги изпусkali от погледа си и затова мисля, че на борда им няма бомби. Частично армирани са — армирани стъкла и врати, но нищо отдолу. Ще ти покажа къде са панелите, за да не се наложи да стреляш през тях и куршумите да се върнат обратно. Имаш два радиотелефона във всяка кола. Единият е двуканален, от кола до кола и директно до оперативния център на посолството. Има и клетъчен телефон.

— *Va bene.*^[3] — Не възнамерявах да го казвам, но със себе си носех два допълнителни радиотелефона — и точно тях щяхме да използваме. Старият моряшки символ на вярата постановява: „Не пикай срещу вятъра, не яж в заведение, което се казва «При мама», и никога, никога, никога не използвай чужди комуникационни средства, освен ако не искаш кучият син да слуша какво говориш.“

Но трябваше да призная, че си го биваше той РСО Олшейкър — много изчерпателен.

— Става. Шофьори?

— Да — сухо отговори той. — Трима. По един за всяка кола.

Мръдна устни в намек за усмивка.

— И макар да знам, че вие от Военноморските сили сами карате, ще ти натреса своите ездачи от дипломатическата служба, освен ако всички вие не се казвате Тузолино или Ла Бруциано и ако не говорите италианото с романо акцент, защото смятам, че познаваме града по-добре от вас, особено ако се наложи да мъкнете истински тежки задници с висока скорост по тези тесни улички.

Е, и в това имаше смисъл — не ми се искаше никакви чуждонационални шофьори да карат колата на председателя и знаех, че ДО — това е стенографския вариант за Бюрото за дипломатическа охрана към Държавния департамент — праща хората си два пъти в годината на курс за обучение по отбранително шофиране.

— *Benissimo*, Олшейкър — страхотно.

Той насочи дългата си челюст към самолета, където моите момчета разтоварваха багажа.

— Трябва ли ти помощ с багажа?

И да му дам да види какво точно носех? В никакъв случай, мамицата му.

— По дяволите, не — разполагам със седем разгонени младежи, които от девет часа и половина седят свити и нямат никаква работа, освен да чистят оръжие и да острят ножове. Необходимо им е да изразходват малко енергия, защото иначе ще убият някого още тук.

Олшейкър кимна:

— Добре. Ако ти трябва още нещо...

— Има ли наоколо нещо за чукане?

— Недостатъчно близо, за да ни стане хубаво — отговори той, без да мигне. Хареса ми, задникът му със задник.

— В такъв случай, кажи.

Той потърка лицето си.

— Няма много за казване. Руснаците дойдоха вчера — делегация от трима: Гринков и двама, които май са военни. Вероятно от специалните части, ако се съди по телосложението и движенията им. Всички носеха цивилни дрехи. Дойдоха със самолет на „Алitalia“ и очевидно се опитват да летят така, че да не се знае какви са.

Значи Виктор пътуваше с малко багаж. Само двама телохранители — вероятно бивши служители в отряда със специално назначение „Алфа“, които в момента работеха за Министерството на вътрешните работи в ОМОН — екипа за специална тактика и оръжие. Е, неотдавна се бях изправял срещу тях — втора класа.

— Можем да се оправим с тях.

— Не. — Лицето на Олшейкър потъмня. — Последвани бяха от втори екип охранители — четиридесет души. И става дума за убийци, казвам ти, истински убийци.

Забеляза тревогата по лицето ми.

— Дойдоха със самолет на „Аерофлот“, девет часа след Гринков — уж да не ги забележим. — Поклати глава. — За колко глупави ни мислят? Както и да е, доста оръжие домъкнаха със себе си — повечето автоматично.

— Дали ни търсят, за да ни праснат?

— Така си мисля. Бих казал, че може да ни удрят от мотоциклети — както едновременните „Червени бригади“. Не обикалят хотела ви,

поне от 23:00, и си мисля, че няма да опитват нищо фронтално. Но бих внимавал истински, когато тръгна из града.

Като за „няма много за казване“, Олшейкър направо ми напълни ушите.

— Има ли друго, което трябва да знам?

— Не много — според тихостъпалковците от Ленгли, които ги следяха, тримата рускетъори прекарвали деня по улица „Кондоти“ и купили половината от шибания град. Нямам представа колко им плащат, но харчели така, сякаш парите ще излязат от мода.

— Къде са отседнали?

— Гринков и двамата му приятели имат голям апартамент на целия горен етаж в „Гранд Палас“ — това е хотелът, дето прилича на шибана сицилианска сватбена торта. Намира се между „Пиаца дела република“ и „Пиаца Сан Бернардо“ — до главната жп гара.

— А убийците?

— Не, в никакъв случай, мамицата му. Не и за три милиона и двеста и петдесет хиляди лири^[4] на вечер. Не, те са по шестима в стая в коткарника — така наричаме хотел „Кити“, който е на около пет преки от грандхотела и за около една осма от цената.

— Ами нашите италиански братя?

— СИСМИ ли?

— Да, можем да започнем и с тях.

Да, виждам ви там, дето махате с ръка и се чудите какво става, мамицата му. *Si*, ще обясня. СИСМИ (произнася се като *seize me*^[5] и се римува с *please me*, *tease me* и *greeze me*^[6]) е съкращение на италиански, което на пълнометражен английски се превежда като Служба за информация и военна сигурност. Тя надзирава всички операции на политическото, военното и икономическото разузнаване на италианското правителство. Занимава се и с контраразузнаване и преди около пет години възприе и контратероризъм. СИСМИ се управлява от Министерството на отбраната на улица „Двадесети септември“.

Вие какво? Вие искате да знаете колко хора работят в СИСМИ? Абе да не съм на шибан изпит, за да се види дали съм толкова сведущ, колкото се твърди в изявленията за пресата?

Окей, да ви го начукам и аз. Според най-новите секретни анализи на ЦРУ СИСМИ има около три хиляди служители на пълно работно

време, плюс също толкова агенти, доносници, информатори и други отбрани гнусни типове. Пръснати са из Италия, Европа, Близкия Изток и Северна Африка. Сега доволни ли сте? Мога ли да се върна към шибаното действие? О, мога? Е, да ви го начууукам.

Олшейкър кимна утвърдителноmente.

— Да, бяха там, когато дойде Виктор, и предполагам, че и те се занимават със случая. Сигурно вече са сложили микрофони по стаите. Но СИСМИ няма да се занимава, когато лайното се удари във вентилатора. Руснаците ще сключват голяма сделка с „Фиат“ за построяване на автомобилни заводи и италианците не искат да клатят лодката.

Ако са сложили микрофони на руснаците, сигурно са го направили и в нашите стаи. Италианците обичат тия неща — чувстват се по-сродни с Макиавели. Важно ли беше това? Не. Аз бях дошъл подготвен. Праснах Олшейкър по гърба.

— Е, какво ще кажеш нашият цирк да потегли по добрата стара *strada*^[7]? Срещата е насрочена за десет часа утре. — Погледнах големочасовниковия и малохуест времепказател на деделата си и космата китка. — Извинявай, става дума за десет часа *oggi* — днес.

Олшейкър отговори с два вдигнати палеца, обърна се и даде сигнали с ръка на два от своите кадилаци да се приближат към купчината сандъци, натрупани от момчетата ми до кърмовия люк на самолета.

— Качете си багажа и керванът ще тръгне — каза той. — Отивате в „Гранд Флора“.

Той извади лист хартия от джоба си и го разгъна, за да ми покаже добре направена карта на центъра на Рим. Всички еднопосочни улици бяха добре обозначени и най-хубавите маршрути — с яркожълт маркер.

— Обикновено вас, хората от Пентагона, ви настаняват в „Амбациатори“ — той заби дългия си пръст в хартията, — защото се намира точно срещу посолството. Но — пръстът му се плъзна три сантиметра на север — ви преместихме нагоре по „Виа Венето“ в хотел „Флора“. Той е по-малък, има и хубав подход за коли. Цялата сграда се осветява нощем, защото се намира право срещу градините на Борджиите и стената на стария Рим. Освен това „Флора“ е по-лесна за

наблюдение, защото има само два входа — предната врата и сервизния вход, — и два изхода.

Той сгъна картата и ми я подаде, а после се завъртя на деветдесет градуса и посочи през мъгливия дъжд.

— Виждаш ли там? Това са четири коли на карабинерите. Те ще ви правят път през града.

— Ами ти?

Той разгледа прокараното ми през месомелачка лице и пострадали от абразивно износване кокалчета.

— Хей, чул съм, че доста добре се оправяш и сам. Аз ще върна шефа и заместника в колата си. После се връщам в апартамента си, за да взема топъл душ и горещо маце. Там ме чака един дългокос речник — да знаеш само как окръгля с уста гласните, — а и аз искам тази вечер да си оправя лексиката.

— Е, да ти го благонавра, Олшейкър — да пукнеш дано.

00:28. Тръгнахме по асфалта и си проправихме път през летището, заобиколени от квартета „Алфа-ромео“ седан (във всеки от които имаше трио *vigilante*^[8] служители на тактическия отдел на *Carabinieri Nazionale*^[9] в черни бойни униформи — и намръщен шофьор), и в автокавалкада се отправихме на север, изток и пак на север. Скоро минахме от шосето от летището на „Виа Апия“, а сините ни буркани осветяваха порталите на каменоломни, тухларни и туристически ресторанти, накацали по двехилядогодишния път.

Влязохме в града югоизточно от Форумата, а после по заобиколен път, който повече или по-малко следваше старата градска стена, докато алфите изостанаха и позволиха на лимузината ни да влезе в тесен подход в горния край на „Виа Венето“ срещу градините на Борджиите и *muro antiqua* — старата римска стена. Хей... *ессо*^[10]: „Гранд Флора“. Отсреща на улицата се намираше бар „Харис“, който тъкмо затваряше. Пак отсреща имаше и двойка алфи седан, всяка обитавана от чифт издокарани клизми от СИСМИ, които се опитваха да изглеждат незабележими. Да бе, точно така. Някой трябва да им каже че (а) пушенето е вредно и (б) ако пушиш, е трудно да изглеждаш незабележим, след като изхвърлиш десетина фаса през прозореца на

колата. Все едно да сложиш шибан знак с надпис: „Ало... Вижте ме. Аз дебна тук!“

01:12. Сгуших председателя в апартамента му с две стаи в предната част на втория етаж на хотела и оставих Алигатора и Малката бира (заедно с автоматите им MP5-PDW със заглушители) в хола, а Нод Дикарло и Гризача (и техните автомати MP5-PDW със заглушители) в спалнята, за да го дундуркат. Да — точно така. В спалнята на председателя.

О, генерал Крокър протестираше. Да, оплакваше се. Искаше момчетата ми да излязат в хола или антрето — точно като трите чифта млади енергични агенти от дипломатическата охрана, които Олшейкър беше назначил да засият нашата тюленска охранителна група. Та опитваше ли той да се противопостави на заповедта ми? Със същите думи отговарям на въпроса „голям ли го вадя?“ Но не се съгласявах. Той ми беше заповядал да го пазя и щях да го пазя. Но — хайде да го кажем в хор, а — по моя начин.

01:21. Угасихме всички лампи в четирите си стаи и направихме голямо и шумно представление уж си лягаме да спинкаме, в случай че някой по едната случайност ни слушаше на микрофоните на СИСМИ, които открихме с нашия „Голям брат“. Обезвредих двата микрофона в апартамента на председателя, но оставих непокътнати единичните микрофони в нашите стаи. Така че, да, както вероятно би казал за хотел „Флора“ старият *briccone*^[11] Макиавели, *I muri hanno orecchi* — ди стенаре има ушаре. След това, както се бяхме разбрали по време на дългия полет от „Андрюс“, тихо се преоблякохме в работните си дрехи в тъмното.

Работни дрехи, питате.

Да. Черни тоалети *senza*^[12] перли. БУТ, което, знаете, е оксиморонното съкращение за бойни униформени тоалети, което така много харесвам. Меки найлонови въжета. Карабинки. Обувки за катерене с меки подметки. Стерилни^[13] пистолети със заглушители и двойка автомати MP5-SD. Остри ножове с черни остриета. Очила за нощно виждане с ННИЧ^[14]. Джобният ми дигитален фотоапарат. Меки шапки без отличителни белези, натъпкани в джобовете ни. Всичко това трябваше да бъде скрито под дъждобрани от изкуствена материя, които за момента бяхме завързали около кръстовете си.

01:34. Координирахме излизането си с неподслушваемите радиотелефони. Натиснах излъчвателния бутон четири пъти — пук, пук, пук, пук — и в отговор получих три двойни пуквания. Всички бяха готови за път.

Стаите ни — свързани една с друга — заобикаляха апартамента на председателя. Високите, тесни прозорци, *con vista sul parco* — с изглед към градините на Борджиите, — гледаха на север. Ние се намирахме точно срещу старата римска стена, на изток от Порта Пинциана. Под моя прозорец минаваше „Виа Кампания“.

Пук-пук. С изключени фарове и със слушалката на телефона, надеждно натъпкана в косматото ми словашко ухо, завъртях дръжката, открянах стигащия до пода прозорец на стаята си и изпълзах на тесния балкон. Бавно. Решително. Без да се показвам. Погледнах през перилата от ковано желязо. Улицата под нас беше пуста. Вдигнах глава дотолкова, че да мога да огледам улицата наляво/надясно, надясно/наляво с монокуляра си за нощно виждане.

Nada. Никакви коли. Никакви пешеходци. Никакви бавачки от СИСМИ. Излъчих две пукания. Макар и да не чух нищо, знаех, че другите три прозореца се отваряха.

Преброих до двеста и тръгнах. Тази вечер аз бях челен дозор. Първо, проверих парапета — в миналото съм имал перверзното удоволствие да виждам как тези неща се трошат под мен — и след като установих, че е стабилен, се прехвърлих леко над кованото желязо, изпънах се и скочих два метра по-долу, на пода на следващия балкон. Клекнах, успокоих дишането си и изчаках.

Никаква реакция — на улицата, в парка или от стаята отвътре. Натиснах два пъти бутон за излъчване — пук, пук. Погледнах нагоре — пет тела се изтърколиха над парапетите, увиснаха и скочиха едно след друго на балкона, на който клечах. Изчаках да видя три вдигнати нагоре палци. Получих два. И един голям космат среден пръст от Бумеранга.

Добре — отново пак. Над парапета. На долния балкон. Спиране, оглеждане, ослушване. Натиснах излъчвателя. Хайде всичко отново.

Avanti!^[15] Пачия крак скочи безшумно, а приземяването му представляваше модификация на акробатично клякане и претъркулване. Бумеранга се спусна с лек шибан пирует като Нуреєв^[16]. Пик скочи тежко — приземи се с изгрухтяване (и получи

неприятен сърфистки поглед от Бумеранга, сякаш е паднал от дъската за сърф). Изчаках. Не бяхме привлекли внимание, значи беше време за ново прехвърляне през парапета. Проверих го — здрав — и се претърколих. Това беше големият скок — до тротоара имаше поне три метра. Изтегнах се в пълна дължина и тъкмо щях да се пусна и да скоча, когато в ухото си чух „пук, пук, пук, пук“.

Замръзнах с големи жабешки стъпала, клатещи се на три метра над тротоара. Рискувах да погледна към земята. Господи шибан Исусе — пред погледа ми изникна едно проклето чудовище като от филм на Фелини (или картина на Бонар^[17]).

И какво беше то, питате?

Откъдето висях приличаше на малка италианска *fungo* — това е гъба. С това искам да кажа, че става дума за нисък; набит човек в комплект с огромна летяща пелерина и шапка с широка, увиснала периферия. Спря точно под мен, застина и запали една шибана цигара, *figlio d'un cane* — това е морско свинче, родено от кучка. Не знае ли, че пушенето може да се окаже вредно за здравето му? Особено ако се приземя върху него и му счупя шибания врат.

Пренасочих вниманието си към по-належащи неща. Като факта, че ръцете ми изпуснаха парапета. Това не беше добре. Време е да се прегрупирам. Използвайки парапета като лост за набиране — пръстите ми оставиха шибани отпечатъци по боята, — се вдигнах нагоре, нагоре, нагоре на три, четири, пет, шест, седем болезнени сантиметра. Достатъчно трудно е да се набираш на пръсти, когато си се подготвил за това. Когато не си нагласил тялото си по подходящ начин, си е направо невъзможно. Проклетите ми мускули горяха. Сухожилията на ръцете ми се обтягаха и чак пукаха. Стисках зъби — с удоволствие бих изръмжал и изохкал в този момент, но не можех да си позволя да издавам никакви шибани звуци — и се вдигнах още десетина сантиметра. Едва ми стигнаха, за да сложа лявото си коляно на плочата на балкона, да си осигуря олекотение чрез допълнително сцепление и да разтоваря сто и нещото си кила от връхчетата на пръстите си. Застанал малко по-стабилно, стиснах парапета с лявата си ръка, плъзнах дясната над него като кука и се задържах така, а по лицето ми, през мустаците и брадата и надолу по врата течеше пот, която влизаше в черния ми БУТ.

Накрая, след цяла вечност — в края на краищата Рим е вечният град, — той се махна в тъмното със спокойни крачки. Освободих захвата си, спуснах тялото си и паднах като шибан камък на бетона, което не се отрази много добре на наранения ми глезен и удареното коляно. Нощта бързо се превръщаше в много екзистенциално изживяване.

01:39. Навлякохме шлиферите си, за да скрием щурмовото оборудване, нахлузахме шапките си и в продължение на седем преки следвахме римската стена. Там сигнализирах десен завой по тясна странична уличка. Извадих една карта от джоба на дясното си бедро, разгънах я, светнах с червено фенерче върху дебелията непромокаема хартия и посочих пътищата, които исках всеки от нас да поеме до окончателната точка за среща.

След като приготвихме плановете, се разделихме на три групи, за да привличаме нула внимание. Тръгнах надолу по една виеща се улица, покрай която се редяха тесни пет- и шестетажни къщи с магазини на приземния етаж и апартаменти отгоре. Пачия крак и Бумеранга завиха наляво, проправиха си път през малко площадче и изчезнаха в нощта. Пик пое в обратна посока, по пътя, от който бяхме дошли.

Деветнадесет минути по-късно стояхме заедно на малкото площадче на пряка и половина от задния вход на хотел „Гранд Палас“, който бях посочил на картата. Виждам ви. Питате какво, мамицата му, правехме там.

Приятели, отговорът е прост. Възнамерявах да го начукам на стария Виктор Гринков в стил Рой Боъм, преди той да го начука на председателя Крокър. И да, разбирам, че генералът ми беше забранил да провеждам в Рим операции от типа „ако няма други заповеди“. Той искаше да осигурявам охраната му и толкова, Е, според мен, точно това правех сега. Виктор беше довел четиридесет печени ивановци. *Я не сомневалась*, че са стрелци и плячкаджии от ОМОН. Може би щяха да ни направят клопка по пътя за срещата; може би щяха да ни нападнат другаде. Но знаех поради скорошните си срещи отблизо с тези хора, че замислят нещо гадно. Изпреварвайки бандитите на Виктор, аз просто си вършех работата, т.е. опазвах ценния председателски задник.

02:07. Преминахме към „Гранд Палас“. Хотелът датираше от тридесетте години — естествено, някога е бил любимото леговище на Мусолини и метресите му. За разлика от много други хотели от същия период — като „Флора“, където имахме стаи — „Гранд Палас“ не беше построен в стила на класическия италиански палат. Не — имаше псевдоримския стил, типичен за фашистка Италия. Което означаваше, че е голяма, грозна кутия на седем етажа, с абсурдна смес от украса в стил рококо и горгони, имитация на коринтски колони и дори един-два фронтонa. За подобен външен вид архитектите си имат термин. Той е: отвратително.

Но тази вечер не се интересувах от естетически проблеми. Вижте, аз виждам нещата различно от вас. Вие гледате отблъскващо проектирана сграда с горгони и колони и казвате „ох“. Аз виждам същите отвратителни издатъци, грозни изпъкналости и бъдещи ненавист стърчащи конструкции като пътища за влизане в стил „прави нещата просто, глупако“, за да си свърша работата и да изляза без издайнически белези, че съм бил на посещение.

02:09. Дадох на Бумеранга монокуляра си за нощно виждане и го накарах да обиколи сградата — всъщност площада, — за да направи оглед на района и оценка на целта. Той е бърз: върна се след осем минути с подробен доклад за ситуацията. ВО — Въпросният обект — се намираше точно в центъра под живописния надпис на хотела, седем етажа над тротоара. Апартаментът имаше осем прозореца, като пет от тях представляваха огромни двойни крила и три тесни врати, до една към площада. Два от прозорците, точно по средата, бяха отворени. Що се отнася до наблюдението и охраната, Бумеранга беше забелязал три коли с наблюдатели на площада. Не знаеше какви са. Във фойето на хотела имаше половин дузина кибици. Като погледнал покрива, видял и огънче от цигара. Противникът — в тази категория включвах всички, освен себе си и момчетата — определено беше в час.

02:21. Погледнах часовника си, когато тръгнахме, и не харесах онова, което посочваха нито голямата, нито малката стрелка. Вече ставаше късно, а това значеше, че се движим към ранно утро. Хотелите имат склонност да стават много оживени рано сутринта. Не, нямам предвид гостите. Имам предвид служителите им. Кухненският персонал, домакините както и други нисшестоящи пристигат по принцип между 04:00 и 05:00. Това не ни даваше много време.

Тръгнахме през задната част на хотела, покрай празната — и по-важно неосветена — товарна рампа. Две водосточни тръби от лят чугун край един от двата служебни входа водеха до малък балкон на десетина метра над тротоара. Видях, че оттам можем да се катерим към покрива от перваз на перваз като градски алпинисти.

Проверих тръбата — здрава беше, — свалих шлифера и го вързах здраво около кръста си. Погледнах нагоре. Десетина шибани метра е трудно разстояние.

Хей, не се кискайте. Искам да кажа, опитвали ли сте някога да се катерите по десетметров улук? Моето предложение е: недейте. Това е кофти, болезнено занимание. Не правите друго, освен да се стискате възможно най-силно и да напрягате мускули нагоре просто с воля и решимост, като използвате всяка молекула на торса си и всеки грам сила в бедрата си.

Когато командвах „ТЮЛЕН — група шест“, очаквах от стрелците си да се катерят по стълби, въжета и улуци. Ежедневно развивахме силата на торсовете си. Още го правим. Но от тези дни насам свирепото ми неуправляемо тяло е претърпяло доста удари, натъртвания, порязвания и ожулвания. И — знам, че трудно ще повярвате това — не се катеря по тези стълби, въжета и улуци със същия импулсивен ентузиазъм отпреди пет-шест години. Особено ако съм висял на нокти от шибан парапет от ковано желязо.

Но пък не трябваше да ми харесва — просто трябваше да го правя. И тъй като винаги съм практикувал определението в две думи на първия тюлен Рой Боъм — СЛЕДВАЙ МЕ! — протегнах се колкото можах нагоре, стиснах здраво крака, скочих — и праснах вече удряното, натъртвано, порязвано и ожулвано коляно в твърдата каменна стена, от което щях да се посера.

О, приятели, това наистина болеше. Но нямах намерение да позволя на някакъв си улук да ми развали тази вечер на игри и развлечения. Продължих да се катеря. Не гледах нагоре. Не гледах надолу. Просто стисках и дърпах, и прегръщах и теглех, и лазех нагоре по шибаната тръба шибан сантиметър след шибан сантиметър.

Когато се изравних с тъмния камък на парапета на балкона, бях напълно подгизнал. Тъкмо се напънах за последния щурм, но голям брой силни ръце ме вдигнаха и изтеглиха. Задъхан, си починах и погледнах — за времето, което ми трябваше да се кача нагоре,

останалите от екипа бяха се изкатерили бързо по другата тръба и ме чакаха.

— Следващия път може би трябва да помислиш за асансьора, шкипере — посъветва ме Пачия крак.

Точно от такъв съвет се нуждаех. Изправих се на крака.

— Да ви го начукам на всички, куродъхави копелета с жълто около топките — това беше само началото. Ха сега да ви видя, младоци такива, как ще се представите със сериозните неща.

Пачия крак свали шапката си и изпълни спретнат поклон с подскок, достоен за актьор в стил комедия дел арте.

— *Prego*^[18], шкипере — след теб, *per favore*^[19], синьоре гранде курандо.

[1] Чуждестранната Служба. ↑

[2] Здравей (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Добре (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Около две хиляди лири в наши дни. ↑

[5] Игра на думи. *Seize me* — хвани ме (англ.). — Б.пр. ↑

[6] Радвай ме, възбуждай ме, очисти ме (англ.). — Б.пр. ↑

[7] Улица (ит.). — Б.пр. ↑

[8] Бдителни (ит.). — Б.пр. ↑

[9] Националната полиция (ит.). — Б.пр. ↑

[10] Ето го (ит.). — Б.пр. ↑

[11] Шмекер (ит.). — Б.пр. ↑

[12] Без (ит.). — Б.пр. ↑

[13] Непроследими. В случая носехме пистолети „Токарьов“ със заглушители, които бях взел от Москва, и двойка чешки CZ. ↑

[14] Насочен Напред ИнфраЧервен лъч. ↑

[15] Напред (ит.). — Б.пр. ↑

[16] Известен руски балетист. — Б.пр. ↑

[17] Пиер Бонар (1867–1947). Френски художник. — Б.пр. ↑

[18] Моля (ит.). — Б.пр. ↑

[19] Ако обичате (ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА

15

02:48. Пъхнах широката си словашка човка между десетсантиметровите бойници, осеяли като зъби на трион стената около покрива на „Гранд Палас“ и направих бързо огледче. Да, изпитвах болка. Да, имах рани. И мръзних, мокър от обилната по тюленски пот, проникнала три етажа по-долу през всичките ми дрехи. Но бях направил каквото трябваше: завел бях всички нагоре по дългия, мъчен, таен маршрут, без да обезпокоим никого — включително ползващия се с отвратителна слава сеньор Мърфи, за когото се надявах тази вечер да е взел малко повече приспивателни хапчета.

Застинах, а после огледах покрива с монокуляра за нощно виждане. Пет-шест отдушника с отвори по един квадратен метър стърчаха в нощта като клекнали монолитни статуи. В средата къщичката на аварийното стълбище се издигаше като миниатюрна солница, която стърчеше на два и половина, три метра от асфалтираната и покрита с ламарина повърхност на покрива. Задният ѝ край слизаше до около метър. Една огромна макара, от онези, на които се транспортират най-дебелите електрически кабели, седеше обърната настрани на половината разстояние до далечния ъгъл.

По покрива имаше безразборно разхвърляни и други парчети — няколко купчинки строителни материали и оборудване. Квартет телевизионни антени допълваше пустия пейзаж. И есо — забелязах охраната на покрива. Трио изморени руснаци. Най-близкият до мен иван изглеждаше почти заспал. Главата му се люшкеше нагоре-надолу. Кимаше към гърдите му, след това като в пристъп отново отскачаше нагоре, а той стоеше, облегал гръб на вратата на стълбището и прегръщаше в ръце автомат „Бизон“ със заглушител — от това разбрах, че са руснаци.

От мястото, където иванът се беше разположил, съдех как разсъждава. Сметнал беше, че никой не би могъл да се качи на покрива, без да мине през тази врата — а тялото му представляваше

противовзломната сигнализация. Явно никога не е чел старата свирепа заповед: „Не си въобгъзвявай.“

Другите двама, в къси кожени якета, но *senza* шапки, бяха в далечния край на покрива, на около двадесет и пет метра от нас. През зелената картина в монокуляра забелязах огънчетата на увиснали от устните им цигари. Пляскаха се с ръце, за да се топят, и преместваха тежестта на телата си от единия върху другия крак по същия начин, както центурионите, пазачите на крепости, солдатите, ченгетата, шпионите, пъдарите и други подобни охранители през вековете винаги са пристъпвали от крак на крак, застанали на самотна стража в студените тъмни нощи.

Един от часовите се извърна и посочи към площада, като ръката му се протегна през една от големите букви на надписа на хотела. Другият проследи погледа му, като кимна с движение на главата и врата, типично за говедата. Когато застанаха с гръб към мен, различих пистолетни дръжки, наврени отзад в коланите на панталоните им. От раменете им висяха автомати „Бизон“ със заглушители. Увеличих фокуса на монокуляра си и се загледах в превключвателите на стрелбата. Поставени бяха в „безопасно“ положение. Огледах се нагоре-надолу и настрани, но не забелязах радиотелефони или други комуникационни устройства. О, тези руски мутрести задници щяха да ми принадлежат.

Не по тяхна вина, разбира се. Позволете да отделя тук няколко секунди, за да ви обясня един малко известен факт от живота на война: стоенето на пост е трудна работа. Да си часови е трудно. Лесно е да се отегчиш. Лесно е да се поддадеш на дрямката. Лесно е да загубиш концентрацията и вниманието си.

Но истинският воин си налага да остане нащрек. Истинският воин се бори с апатията, скуката, монотонността и инерцията с всеки грам от своята сила — и остава буден, бдителен, внимателен и предпазлив. Поуката, попови лъжички, е, че воинът никога не се поддава на слабости — умствени, физически или емоционални. Воинът винаги остава силен — и така, докато онези, дето им се иска да са като него, се оплескват, той НЕ СЕ ПРОВАЛЯ.

А аз с удоволствие мога да съобщя, че повечето от хората на пост, когато моите тюлени и аз сме наоколо и се прокрадваме и ръмжим, промъкваме се и надзъртаме или поглеждаме и съсипваме

всичко, не са воини. Те са само мераклии — обикновени Джоновци, Паоловци, Ивановци или Хоснита. Схващате картинката. Изморяват се. Отегчават се лесно. И така, в самотните, пусти часове между полунощ и зората, свалят гарда. Поддават се на слабостта си. Губят предимството си. И точно тогава, приятели, нападам от тъмното и нося смърт и опустошение, и хаос и разрушение.

Смъкнах се надолу и се хванах за двадесетсантиметровия декоративен ръб на метър и половина под назъбения покрив. Извърнах се наполовина и сигнализирах на Бумеранга, който стоеше на пръсти върху ръба на касата на един прозорец, на два метра под обувките ми четиридесет и шести номер. Досуц като областта Галия, и моето съобщение се състоеше от три части. Първо: горе имаше трима неприятели. Второ: аз щях да се оправя с тях. Трето: предай тази информация надолу. Той отговори на сигнала ми с вдигнат нагоре палец. Бумеранга протегна ръка над лявото си рамо, измъкна автомата MP5-SD с ПБОМ^[1] за нощно виждане, който носеше в чантата на гърба си, и внимателно ми го подаде. Взех го, закачих го за връвчицата около врата си, а след това го откачих от връвта на Бумеранга и я пуснах да падне.

Погледнах надолу. Моите момчета се бяха разтеглили на два етажа и приличаха на облечени в черно Спайдърмени^[2], висящи от первази, каси на прозорци, горгони и други изпъкналости. От тактическа гледна точка това не беше хубаво. Помните ли как нападнахме „Принцесата на Нантон“? Казвал съм ви за ЗУ — зоната на уязвимост — по време на специалните операции. Ако не си спомняте, върнете се в началото на шибаната книга и го прочетете отново, защото е необходимо да разберете тези гнусотии. Съкратен вариант на ситуацията: в момента бяхме твърде разпръснати, за да можем да постигнем онази жестокост на действията, необходима за изпълнение на мисията. Уязвими бяхме. И Дики трябваше да направ-направ неща по-хубав. Или, казано на литературен свирепоговор, тъй като сега представлявах върха на копието, трябваше аз да извърша всичкото мушкане.

Време за представление. Смъкнах шапката на лицето си, включих предпазителя в положение за полуавтоматична стрелба, взех

оръжието в дясната си ръка и се издигнах нагоре, докато клекнах точно под линията на покрива.

Внимателно, за да не се вижда силуетът ми, се вдигнах нагоре, нагоре, нагоре, съвсем бавно и още веднъж погледнах между зъберите. Ивановците в далечния край не бяха мръднали. Нито пък по-близката цел, която продължаваше следнощната си дрямка до вратата.

С предпазливи, но решителни движения се надигнах достатъчно високо, за да подпра автомата над ръба на покрива, без да вдигам шум. После застанах приведен върху студения каменен ръб, вдигнах автомата до рамото си и го стиснах здраво.

Прицелната картина беше идеална — мрежичката на оптиката светеше яркочервена в тъмното. Кръстчето стоеше точно върху лявото око на спящия часови на дванадесет метра от мен.

Притиснах автомата още по-добре. Облегнах го идеално на бузата си. Пръстът ми се отпусна върху спусъка и започна да обира съвсем малкия луфт. Всичко ставаше както трябва. Поех си дъх и издишах частично, задържах и с автомат, стабилен като скала, и-з-с-т-и-с-к-а-х един-единствен патрон.

Чу се само падането на ударника — и избумтяването на шибания куршум, който прелетя край целта ми и удари шибаната метална врата с дрънчене, далеч по-силно от това на Биг-Бен — или поне така ми прозвуча на мен. Задрямалият, унесен руснак изхърка и отметна глава точно когато натиснах спусъка — и го изпуснах.

Но сега пък беше истински буден — сепна се и премина в бойна готовност, вдигна „Бизона“ нагоре, започна да души като куче и заоглежда хоризонта. Изправи се, при което видя силуета ми и аз забелязах как, като ме забеляза, реагира.

За всичко описано по-горе му стигна не повече от една трета от секундата. Но съществува едно явление, което често пъти се вижда в подобни случаи. Нарича се тахипсихия, скъпоструваща дума, значеща, че всичко около вас изглежда сякаш в забавен кадър. ФБР, които винаги се затрудняват с купешките думи, му казват „визуално забавяне“. Но независимо какъв термин използвате, всичко се свежда до едно: сякаш времето спира. Често пъти тахипсихията възниква във връзка с други две психически явления по време на бой с огнестрелно оръжие, нападения за спасяване на заложници и други спецоперации. Първото (и най-опасно) е тунелното зрение. Ако не виждате заплахата,

ще убиете себе си и хората от екипа си. Второто, далеч по-неопасно, е известно като слухово изключване. Просто казано, често пъти слухът ви просто изключва в екстремални условия.

Аз съм се учил да се боря с тунелното зрение, като помня две неща. Първо, дишам равномерно, независимо какво става. Второ, винаги местя очи наляво/надясно, надясно/наляво, в постоянно търсене на заплахи.

И така, докато времето забави хода си в мозъка ми, видях, че руснакът ме забеляза; видях как се опитва да премести цевта на „Бизона“ надолу и напред в посока към мен. И тъй като дишах равномерно и местех очи, видях и че другите двама Ивановци също се обърнаха към звука, че единият се суетеше с автомата си, докато другият посягаше назад към панталона си за пистолета.

Мозъкът ми може и да работеше на забавен ход. Тялото ми нямаше намерение да губи и милисекунда. Блъснах селектора надолу на пълна автоматична стрелба и изстисках шесткуршумен залп, като ударих най-близкостоящият Иван в к-корема, г-гърдите и л-лицето. Не беше чистата снайперска стрелба с един изстрел — едно попадение, — която исках, но кучият син се преметна и не мръдна.

Остана другата двойка. Вдигнах цевта и се огледах през оптическия мерник. Нямаше ги. Измърморих „мамка му“ в микрофона на устните си, за да обясня ситуацията на моите момчета, претърколих се над ръба и изтичах до първия от отдушниците на около три метра североизточно от мястото, от което се прехвърлих. Заобиколих обемистото един квадратен метър съоръжение, след това тръгнах наляво, за да пресека всички движения по фланга, които противникът би опитал.

Тъкмо се бях скрил зад втория отдушник, когато чух зад себе си глух удар на тяло в нещо твърдо. Извъртях се, като насочих автомата си по *посоку опасности* и гласът на Бумеранга изсъска в ухото ми:

— Ало, шефе на пичовете, аз съм бяло шест и готов да се търкалям.

— Аз съм осем зелено — отговорих. — Имаме две цели — някъде в черно или червено според мен и идват насам.

Бръщолевици, казвате. Съвсем не. Бумеранга ми казваше, че се е преметнал през ръба и се намира в задната средна част на покрива — зад и надясно от мен. Аз му отговорих къде съм и къде смятам, че се

намират липсващите ивановци. Стенографската терминология произлиза от едно нещо на име Цветови часовников код и е метод при щурмуването, измислен от 22-ри полк на SAS — инглизката антитерористична група, която в момента е под командването на уелския ми приятел и другар по кораб, стрелба и плякосване полковник Мик Оуен. Цветовият код е приет от повечето групи за спасяване на заложници, както и от специалните бойци по целия свят.

Сега съм малко зает, но за да ви предам накратко картината, ще кажа, че целта е разделена на четири квадранта: предният е бял, левият — зелен, горният — черен, и десният — червен. Център черно е дванадесет часът, център бяло е шест, център зелено — девет, и център червено — три.

— Минавам в червено — каза Бумеранга. Това означаваше, че отива вдясно от мен.

— Фланг зелено — отговорих. Тръгнах напред с готов за стрелба автомат, като се оглеждах и дишах. Изминал бях около два метра, когато дочух Пачия крак да квака:

— Бяло шест, отивам в зелено.

Идваше зад мен. Проверих позицията си спрямо покрива — изминал бях към четвърт от пътя до надписа. Прошепнах „зелено осем“ в микрофона си и продължих. Още два метра и чух гласа на Пик:

— Бяло шест, отивам в червено.

Тук трябва да се вземе една поука. Проста е: по време на операция се концентрирайте върху работата си — а не върху работата на друг. Аз слушах хората си при появата им. Трябваше да се оглеждам и да дишам, защото последната сричка от думите на Пик още не беше се махнала от слушалката, когато шибаният отдушник до лицето ми избухна.

Претърколих се надясно, след това наляво, после изтичах напред осем или девет метра, метнах се във въздуха и се прехвърлих над голямата дървена макара. Когато се отлепах от земята, един куршум пръсна петата на обувката ми. Майната му на Дики. Свих се и се претърколих, като с рамото си нацелих ръба на грубата дървена макара и я съборих на една страна.

Автоматът изпадна от ръцете ми — и за малко не ме зашемети, когато въженцето го дръпна обратно рязко, прикладът се извъртя, пое

по посоката на дърпане на въженцето и се изпраска в горната част на многострадалната ми тиква, докато падах в безредна шибана купчина с прибрани към хълбока ръце и крака.

Позволете ми да перифразирам последната част на този неграмотен едноизреченчен абзац, за да е по-точен. Паднах в безредна шибана купчина с прибрани към хълбока ръце и крака — право върху един от шибаните ивановци.

Е, поне му изкарах въздуха и избих пистолета му при сгромолясването си. Но това прекъсване не разсея вниманието му за дълго. Възстанови се и започна да маха както се учат руснаците — двеста удара в минута е нивото за изпита по време на обучението на алфа-екипите от Спецназ. Този куродъх педал трябва да беше завършил с шибаноотличен шибано шест, ако се съди по ударите — млатеше, удряше, дращеше и дереше, докато се търкаляхме между макарата и външната стена като две топки във флипер.

Животът ми се затрудняваше в известна степен от автомата, който се пречкаше, докато се опитвах да се преборя за надмощие. Е, какво е животът без някое и друго предизвикателство. Хванах ивана за врата и треснах главата му в земята. Той ме ръгна с коляно в топките (ако беше попаднал където трябваше, това щях да ви го говоря като колоратурно сопрано). Отговорих чрез бъркане в очите му. Това го забави макар и съвсем малко, докато се бореше да сложи ръце върху автомата ми, и аз се опитах да го преместя към пистолета със заглушител, който лежеше на около метър от мен.

Казвам, че „се бореше“, защото продължаваше шибаното упражнение в стил „Алфа“ *sans* спиране. О, тази игра на боксова круша ме изморяваше. Накрая успях да го обгърна с ръце и крака и да заглуша ударите му, като с лакти, колене и зъби се опитвах да нанеса някои поражения отблизо. Да — зъби. Според мен той нямаше реална нужда от двете си уши.

Изтърколихме се наляво, след това надясно, след това отново наляво — върнахме се към голямата дървена макара, където му беше по-трудно да маневрира. Питате защо му е било по-трудно? Защото се намираше от вътрешната страна — което му оставяше по-малко място. Аз го притиснах към макарата — тежах повече от кучия син и можех да му надвия — и след това, докато го държах на място, посегнах към

кончова на обувката си, извадих камата марка „Гербер“ от калъфа си, вдигнах я нагоре и рязко замагнах към слънчевия му сплит.

Той разбра какво става и се изтърколи, замята се и започна да дращи като откачил майкотаковач. Една от ръцете му намери моята ръка с ножа и я стисна, с което отклони прицела ми. Аз започнах да се боря, замагнах напред колкото можах — и забих шибаното острие в дървото.

Сега той понечи да го вземе — с две ръце върху моята ръка с ножа, а краката му ме млатеха и изричаше гърлени проклетия, несъмнено саркастични и насочени към предците ми, докато се борехме в ограниченото пространство. По абсурдния начин, по който разни неща изплуват в съзнанието ти, когато си в екстремални ситуации, ми хрумна, докато лежахме там и се борехме за живота си, че той има спешна нужда да си измие шибаната уста — много спешно.

Тогава мистър Мърфи направи нещо неочаквано. Не щеш ли, поигра си с кармата на друг. Проклетият заглушител на автомата ми отново влезе в кадър. Преди да ме прасне, успях да го хвана с лявата си ръка и като го използвах досуц като сгъваемата си палка, фраснах Иван Грознидъх през лицето — *фрас-фрас, фрас-фрас*.

Коего го сепна. Цевта на заглушителя го удари през очите и ръцете му пузнаха моята ръка с ножа — не напълно, но достатъчно, за да имам място да мърдам. Ухапах го по китката — това го накара да ме пусне, — измъкнах острието от дървото, замагнах назад, насочих го между двама ни и бързо, преди мистър Мърфи да успее да ми го начука отново, го наръгах нагоре, нагоре, нагоре отдясно във врата, като острието режеше жили и мускули, докато намерих сънната артерия.

Натиснах шибания нож докрай, развъртях острието колкото можех по-добре, след това го наведох надолу и направих изрез на деветдесет градуса — успоредно на челюстта на Иван. Това го довърши. Кучият син изгъркори и започна да се мята. Аз натисках главата му надолу с лакът и с цялата си тежест, докато спря да мърда. След това се изтърколих от него и с лазене излязох изпод макарата. Претърколих се и легнах по гръб, като гърдите ми горяха, а крайниците ми бяха напълно вцепенени. Затворих очи и преброих до двадесет, за да потисна задъхването си, което вдигаше ударите на сърцето ми и темпът на дишането ми в областта на тройните числа —

и да, ако другият Иван щеше да ме убие, така да бъде — аз си бях ПИ — просто изтощен.

Усетих някой да приближава. Отворих очи — даже и шибаните ми клепачи боляха — и погледнах.

Дългото лице на Бумеранга изникна над мен отдолу нагоре.

— Всичко е готово, шефе на пичовете — можем да тръгваме. Тоест, ако и ти си си починал — каза с глас без никакъв оттенък на напрежение, но толкова зареден с ирония, че ако имах сили, щях да го удуса там на място, копелето му чудесно.

Нежни читателю, има моменти, когато мразя младите — тяхната енергия, тяхната виталност, тяхната... младост. И той беше един от тях. Претърколих се на лакти и колене, а после се изправих на крака. Бумеранга, Пик, Пачия крак и Малката бира ме гледаха загрижено, докато изскубах две десетсантиметрови трески от месестата част на дясната си длан и после дръпнах още пет сантиметра гадно дърво отстрани на лявото си коляно.

— Задници такива, вие сте най-световните майкотаковаци пишкоцокащи тъпи лайномозъчни тънкохуести гноемъди сфинктероусти натъпкани до ръба на задника куродъхи педали — казах им с глас, в който си личеше, че исках да им кажа по своя любящ начин колко истински ги обичам.

Клекнах и обърсах острието и дръжката на ножа си в крачола на мъртвия Иван, след което го пъхнах в ножницата.

— Сега, след като се насладихме на встъпителните занимания и след като ви казах как се чувствам, стига сме стояли като путкогъзи шутики и да си свършим истинската работа.

Вижте, онова, което отличава тюлена от всички други бойци-диверсанти, е, че тюленът наистина вярва, че да стигнеш където трябва е само половината от готиното. Искам да кажа — вижте ни. Бяхме се качили по шибаната стена на проклетата осеметажна сграда и убили трио кофти руснаци, а все още не бяхме започнали работата си за вечерта.

03:12. Спуснах се три метра надолу по мекото въже, точно под хотелския надпис, успоредно на хола на Виктор в апартамента на последния етаж. Внимателно се приближих до касата на прозореца и

надникнах вътре. Лампите не светеха, въпреки че под две от трите врати към спалните се виждаше светлина.

Огледах стаята с монокуляра. Никого не видях. И така, с внимателни движения се размахвах надясно, след това наляво, пак надясно, закачих се за рамката на прозореца с пръстите на крака си и се издърпах, докато успея да вдигна прозореца и да се промъкна през него.

Тихо като шибана пантера се спуснах на ориенталския килим. Пуснах въжетото, за да може Пачия крак да се спусне, и тръгнах из голямата стая, а очите ми привикваха към тъмното. Зад мен Пачия крак скочи на килима. Мина ми вляво и зае защитна поза, с насочен и готов за стрелба автомат със заглушител. Точно зад него Бумеранга се плъзна през прозореца.

03:14. Най-напред приближихме до осветените спални. Застанах встрани и позволих на Пик да огледа бравите на вратите, което той направи с помощта на монокуляра ми за нощно виждане. Не бяха заключени. Разделихме се на две групи. Изчаках, докато се нагласихме, а после подадох по радиотелефона команда с две натискания — пук-пук.

Бумеранга и Пик отвориха вратите едновременно и Пачия крак и аз се втурнахме в стаите. Аз влязох приведен, с готов за стрелба пистолет със заглушител. Светеше само лампата до леглото. В другия край на стаята един едър, тлъст путколизец руснак се опита да се измъкне изпод гъвкава, тъмнокоса проститутка (да, мога да съобщя, че изцяло беше брюнетка), която виждам, че се трудеше усилено, но без успех, за дългия му ленив Иванов Дик.

Това не беше Виктор. Но нямаше значение. Метнах се върху него, преди да успее да реагира — праснах го по темето с дръжката на пистолета и той загуби съзнание. Преди проститутката да успее да изпищи, Бумеранга сложи навлечената си в ръкавица длан върху устата ѝ, а аз я погледнах в очите и вдигнах левия си показалец до устните си в универсален знак за *silenzio*^[3].

Тя закима енергично. Бумеранга я държеше здраво, докато аз я завързах — и Иван също — с тиксо от дебелилото. Няма смисъл да рискува човек. Покрихме ги с одеялото, угасихме лампите и продължихме.

03:17. Пачия крак вече се беше върнал в хола и ми показваше палец надолу с ръкавицата си. Вдигнах рамене.

— Празно — раздвижи устни той.

Лоша новина. Точно сега никак не се нуждаех от някой шибан накъркан руски генерал с неизвестно каква компания.

С ръце сигнализирах на Пик да сложи клин под вратата на апартамента. Това нямаше да спре решително нападение, но щеше да ги забави малко и да ни предизвести. После насочих вниманието си към вратата на оставащата спалня.

Тъй като тя се отваряше навътре, се натрупахме от външната страна до ръчката. Пик застана срещу мен, от другата страна на касата, за да не се виждат краката му отдолу. Ръката му обхвана топката, стисна я и я провери. Погледна ме и кимна веднъж нагоре/надолу. Отваряше се.

03:18. Чаках. Дланта на Пачия крак лежеше върху лявото рамо на Бумеранга. Неговата — върху моето. Почувствах здраво стискане, което значеше, че са готови. Кимнах веднъж на Пик, който завъртя топката и отвори вратата.

Само че тя не се отвори. Пик бутна отново. С рамо. *Nada*. Копелето се беше заключило отвътре.

По дяволите — Пик бе огледал другите врати. Но не и тази. Начукаха ни го. Вдигнахме шум. Сега нищо чудно Виктор да се обажда по телефона на своите стрелци или на рецепцията, или и на двете. Изместих Пик, отстъпих и ритнах вратата точно под месинговата топка.

Резето и касата се пръснаха — чу се изпрацяване на трошащо се дърво и аз нахълтах с насочен и готов за стрелба пистолет и включено щурмово минифенерче. Бумеранга влезе веднага след мен, последван от Пачия крак.

Осветих Виктор с яркия тесен лъч. Той спря каквото правеше и погледна към мен, а бледата му, месеста ръка отскочи към лицето му, за да закрие очите си от пронизващия лъч на фенерчето. Изкрещя нещо неразбираемо и се опита да прикрие с чаршафите себе си и младата си компания.

Честно, видяното ме шокира. Истински. Знаете ли, има медицински термин на латински език за онова, в което бях хванал Виктор. Но тъй като не съм лекар, както и повечето от вас, ще

използвам, ъ-ъ, речника на неспециалиста. Казано просто, бях прекъснал Виктор посред едно доста сериозно цицане на хуй.

Шокиран или не, нямах намерение да губя времето си — или пък неговото. Налетях, преди да успее да реагира. С удари го съборих и го почерпих по главата с дръжката на пистолета, за да мълчи. Компаньонът в леглото му, в далеч по-добра форма от Виктор, се опита да се съпротивлява. Но не можеше да се мери с момчетата ми, които го опаковаха като шибаната мумия на Тутанкамон още преди да успее да кажа „осемнадесета династия“.

Закрихме прозорците с пердетата и запалихме осветлението.

Завързах ръцете и краката на Виктор, лепнах тиксо през устата му, за да пази тишина, а после го подпрях върху голямото му легло. Бумеранга — трябва да ви кажа, че изглежда доста зловещо, когато носи балаклавата си — направи същото с приятеля на Виктор.

Той ми изглеждаше много познат. Придърпах един стол до долната табла на леглото. Огледах го отблизо — висок и мускулист задник с дълги крайници, чиито жестоки очи се опитваха да ни сплашват, въпреки че беше безвреден. Не забравям жестоките очи — а тези кафяви очи бях виждал преди. Около тридесет секунди ми трябваша, за да се досетя — след като забелязах ключа за загадката около самоличността му на масичката до леглото. Там лежеше часовник „Ролекс Президент“ от чисто злато. Тия шибани часовници сигурно тежат половин кило или повече.

Усмихнах се свирепо на другарчето на Виктор и го почуках по големия палец със същия пистолет „Токарьов“ със заглушител, който бях взел от един от хората му в Москва.

— Полковник Ролекс, как е?

Познавах този добронамерен боклук отпреди около шест месеца, когато се опита да ме очисти. Полковник от ОМОН. Палач от ОМОН от висока категория. Имаше връзки с руската мафия. А сега за свое голямо удоволствие открих, че е и голямата тръпка на Викторовото сърце — или език.

Не чаках отговор — и без това имаше тиксо на устата — и пренасочих вниманието си към Виктор.

Вижте, през зимата в Рим може да стане доста студено. И все пак в италианската архитектура не се използва много изолация по време на строителството. Причината е там, че макар и да има по някое и друго

застудяване, зимата в Централна и Южна Италия по принцип е доста умерена. И затова сградите — жилищни блокове, сгради за офиси или пък петзвездни хотели — са склонни направо да измръзват нощем. Но по Виктор човек не би познал, че е така. Вик седеше, потеше се обилно, а малкото му руско пишло се беше сбръчкало почти в небитието. Огледах го критично. По дяволите — копелето имаше цици, по-големи от тези на първите ми три гаджета в Лансфорд, Пенсилвания, взети заедно.

Снех балаклавата си и отпуснах плитката.

— Ало, Виктор, помниш ли ме?

Той отвърна очи и не каза нищо.

— Искаш да говориш с генерал Крокър за парите си, нали?

Копелето продължи да седи и да се поти.

— Е, Виктор, той не е тук. Аз съм тук. Затова хайде двамата да направим малко *заподло*^[4].

Очите му ми казаха, че не е в настроение за бизнес.

— Добре — да не кажеш, че не съм те помолил.

Вижте бе, нямах намерение да си губя времето и да го слушам, независимо дали щеше да говори или не. Извадих дигиталния фотоапарат от подплатената чантичка на кръста си, проверих да не съм го счупил по време на тазвечерното налягане, включих фотосветкавицата на автоматичен режим, след това направих половин дузина снимки на Виктор и приятеля му, единият седнал с увиснали цици, и двамата — с увиснали водопроводи.

— Може би ще успеем да продадем тези снимки на „Правда“. Ами какво ще кажеш за „Новости“? „Новости“ още ли са в бизнеса, Виктор? Или пък може би „Тайм“ или „Нюзуик“, или пък някой от немските жълти вестници. Шибаните шваби няма даже да си правят труда да маскират това, което наричаш хуй. А може би и обичаният ти президент би искал да ги види — обзалагам се, че моят ще поиска.

Това привлече вниманието на копелето. Направо пощуря и се замята по леглото като шибана латернаджийска маймуна.

Подадох фотоапарата на Пачия крак.

— Е, значи ли това, че искаш да се пазарим, Вик?

Ъ-ъ, може да си помислите, че съм малко много суров тук. Искам да кажа, че щях да го шантажирам, а на шантажирането не се гледа като на обичайното възвишено поведение на джентълмен с изискани

маниери. Разбира се, но пък и аз не съм обикновен възвишен Свиреп джентълмен с изискани маниери.

И я стига с тези шибани капризи там. Чели сте какво пише отпред на тези книги. Знаете, че като се стигне до война, няма правила. Знаете, че ще победа по всякакъв шибан начин. А що се отнася до мен, аз бях във война с Виктор — и колкото по-скоро приключех с него, толкова по-бързо щях да се прехвърля към Ли Чимен и Бентли Брендъл.

Позволете ми да добавя още нещо тук. Войната не е приятна. Не е чиста. Опасна е. Кървава е. Силните на деня непрекъснато се кълнат на Капитолийския хълм как през следващия век ще водим безупречни, подредени, педантични и правилни войни. Говорят за умни оръжия и електроника на бойното поле, за несмъртоносни муниции, които объркват противника и по този начин го побеждават. Хей, нека аз ви кажа нещо. Тези думи, колкото и добронамерени да са, представляват конски акита, що се отнася до мен. Разбира се, оръжията ще стават по-сложни. Както ракетите с лазерно насочване и самолетите по технология „Стелт“, както и шибания арсенал, за който говорят толкова много в наши дни, както и наземните К⁴РДВ^[5] системи за работа в реално време като „Големия брат“.

Но войната винаги ще се свежда до боеца в полето или тюлена във водата, който си върши гадната, нечиста, смъртоносна работа. Войната винаги ще се свежда до едно просто условие: убий врага си, преди той да убие теб. И никакви „хубави“ технологии или „умни“ оръжия няма да могат да свършат работа така добре или ефективно, както човекът с пушката или с голите си ръце, ако това е необходимо.

Непоклатимо вярвам, че нашите войни винаги ще се решават от способността на един човек да убие друг лице в лице. Също така вярвам силно, че когато убиеш достатъчно от врага, ще унищожиш желанието му да се бие. Когато желанието за битка е прекършено, водачите му ще капитулират и ти ще си спечелил. Но основата на всички войни е убиването — а тази вечер Виктор разбираше, че е мъртъв.

03:23. Бумеранга и Пик преместиха полковник Ролекс в собствената му стая, за да може двамата с Виктор да говорим насаме. Междувременно Пачия крак направи изследователските си процедури из стаята на Виктор — и извади двойка подслушвателни устройства.

Дадох възможност на Виктор да ги види. Когато кимна, че ги вижда, включих радиото-часовник до леглото му, намерих една станция с рок и засилих звука достатъчно, че да не се чуват гласовете ни.

След това седнах на ръба на леглото, посегнах и дръпнах лентата от лицето на Виктор. О — извинявай. Сигурно е боляло, защото заедно с нея откъснах и малко кожа.

Не, не си направих труда да го завивам. Оставих го да седи така, нервен, потен и измръзнал, а увисналата му като на мъртвец чушка висеше пред погледите на всички. Това е една стара игра от психологическата война, която върши добра работа при разпити. Повечето хора се притесняват силно, когато тръбопроводите им са изложени на показ. Радвах се да установя, че Виктор е един от тях.

Е, тази вечер трябваше да постигна три цели. Първата — да накарам Виктор да разбере, че генерал Крокър е забранен за ОМОН или за всеки друг, когото Виктор би наел да очисти четиризвездния задник на председателя. Втората — трябваше ми информация. Припомнете си, ако обичате, „Принцесата на Нантон“. Когато се бяхме качили на борда, открихме запас оръжие, маскирано като металорежещи инструменти, и всички сандъци носеха надписи „Експорт — Завод за металорежещи машини в Целиноград/МВР“.

Помните, че МВР значи Министерство на вътрешните работи?

Е, Виктор командваше шибаното МВР и исках да знам защо, по дяволите, продава оръжието на китайците, след като те си имат достатъчно за продан от своето. Всъщност исках да знам всичко, което Виктор знаеше за шибаните китайци и сегашната им политико-икономико-военна стратегия.

И трето, исках да направя необходимото двамата с Виктор да се радваме на... (Задръжете малко. Радвам се, изглежда, не е съвсем точната дума. Не мисля, че Виктор се радваше на *тоi*. А в дадените обстоятелства това е напълно разбираемо. Ето защо, позволете да перифразирам.)

Окей. И трето, исках да направя необходимото двамата с Виктор да *поддържаме* трайни отношения през следващите няколко години. Честно казано, нямам много източници на информация на високо ниво в бившия Съветски съюз. О, срещал съм се с достатъчно бивши тихостъпалковци от КГБ, убил съм полагащото ми се количество бивши стрелци от Спецназ и съм разговарял с незапомнен брой о.з.

полковници от ГРУ. Но в диетата ми липсва постоянен приток на висококачествена информация от първа ръка. Такава, каквато човек от нивото на Виктор може да ми предоставя — ако може да бъде убеден да го прави.

Е, честно казано, тази вечер бях дошъл с двойна цел. Първостепенната — да разубедя Виктор от всякакви нередни неща спрямо генерал Крокър. Но имах и втора цел. Смятах, че бих могъл да спестя на генерал Крокър известно количество работа и да направя малко добро за страната си, като купя съдействието на Виктор. В края на краищата аз имах достъп до нещо, което той искаше: петдесетте милиона мангизчета (без малко от сумата заради операцията „Принцесата на Нантон“), които бях преточил от швейцарската и другите му офшорни банкови сметки. И всъщност имах желание да му позволя да си получи парите — късче по късченце — в замяна за информация от категория А.

Но тези дивотии от типа „аз на тебе, ти — на мен“ вече нямаше да са необходими. Държах Виктор за Л и ДТ, което вероятно се досещате, че означава лявата и дясната топки. В буквален смисъл. Вижте, типичният руснак е в известна степен неприязнено настроен към хомосексуалистите. Вследствие на което смученето на хуй или анус или чукането отзад от мъже са действия, към които повечето ивановци нямат готини чувства. Значи Виктор щеше адски да се затрудни да обясни дигиталните снимки във фотоапарата ми, въпреки че не бях го заловил на местопрестъплението, което навярно знаете е стар тюленски синоним за местосфинктероблизанието.

За да съм сигурен, че разбира ситуацията, направих още няколко пози — доброкачествени снимки, на които той е на леглото, вързан като готово за фурната прасе. След това, какъвто съм си тюленски мафиоз, седнах на края на леглото, погледнах Виктор в очите и като суфльор му нашепнах в свинското ушле онова свирепо предложение, на което просто не можеше да откаже.

[1] Подобен Боен Оптически Мерник. ↑

[2] Човекът-паяк от едноименния сериал. — Б.пр. ↑

[3] Тишина (ит.). — Б.пр. ↑

[4] На жаргона на руската мафия *заподло* означава бизнес. Виктор разбира много добре тази дума. ↑

[5] Командване, Контрол, Комуникации, Компютри и
Разузнавателни Данни за Война. — Б.пр. ↑

ГЛАВА

16

06:23. Изтеглихме се много преди първи зори. В 04:56 прекъснах половото сношение на Марк Олшейкър (от реакцията му реших, че всъщност съм го прекъснал по средата на идиома „побърквам я от чукане“ от дългокосия му речник). Изчаках го да си поеме дъх, след това се разпоредих за охрана, която да замени моите хора *immediatamente*^[1]. Той въздъхна, изохка, и после се изтърколи от леглото (като през цялото време описваше избора ми на точно този момент с поредица от богати, екстравагантни и напълно непечатаеми термини на италиански език), провери компютъра си и списъците за извикване на хора по тревога и каза, че може да събере група от осем най-добри стрелци, които да пристигнат на обекта точно в 06:00. Отлично — така ми оставаше цял половин час време за Мърфи.

След това почуках тихо, но настоятелно на вратата на Джоун, докато тя отвори полусъбудена, подадох ѝ два запечатани плика за председателя и ѝ казах, че си тръгваме. Тази забележка със сигурност ѝ помогна да преодолее въздействието на болкоуспокояващите лекарства и я разбуди достатъчно, за да почне да ме засипва с въпроси. Но нямах намерение да отговарям на нито един от тях. Честно казано, колкото по-малко знаеше за плановете ми, толкова по-добре беше за всички нас.

Първата ми бележка до председателя беше съвсем простичка. Тя обясняваше на генерал Крокър, че срещата му с Виктор е отменена и че ще го информирам за всички подробности във Вашингтон. Междувременно, пишех, бях изпълнил дадената ми задача, т.е. да охранявам задника му през тази част от неговото пътуване. И така, след като смятах работата си в Рим за приключена, трябваше да се заема с други приоритети — например да се оправя с убиеца на Аликс Джоузеф, който и да е той. Така че ако няма други заповеди, сайонара, генерале, и довиждане в Пентагона след няколко дни.

Да, бележката беше рязка, безцеремонна и отсечена. Някои може дори да я сметнат за нахална. Но щеше да свърши работа. И тъй като

не търся адмиралски звезди — смятам полковнишките си белези за адски подходящи, — нямам против от време на време да пресека един-два завоя (или три, или пък всичките четири) в областта на джентълменското ми поведение.

Второто съобщение не беше нито кратко, нито рязко. То представляваше записка с подробно изложение на мислите ми за намеренията на китайците въз основа на разузнавателни материали, получени от „Принцесата на Нантон“, и информацията, която бях успял да събера, асемблирам и анализирам през изминалите няколко дни — включително няколко бисери на мъдростта, които получих от Виктор. Предлагах председателят да разговаря директно — но по обезопасена линия — с колегите си от Корея, Индонезия, Сингапур и Филипините, за да могат да разбият китайските мрежи, изплетени от Ли Чимен. Добавях, че според мен няма време, тъй като часовникът на Ли — всъщност ставаше дума за бомба със закъснител, а не за обикновено часовниче с образа на Мики Маус — отмерваше секундите.

В заключение казвах на председателя, че действам в името на онова, което смятах за висшите интереси на моята страна и че ще поема всички удари в моя посока, когато се върна във Вашингтон. Но наблюдавах, че тези удари трябва да се насочват единствено към мен — моите хора трябваше да бъдат считани за невинни.

Сектор хубави новини/лоши новини: добрата новина — имахме валидни дипломатически паспорти и те ще ни помогнат при пътуването с трите сандъка смъртоносно оборудване което носехме със себе си от Вашингтон. Лошата новина — когато носите дипломатически паспорт и сандъци с оръжие, припаси и експлозиви, са ви необходими визи от страните, в които отивате.

Обадих се на То Шо, измъкнах го от медитационната му, следтренировъчна сауна — това е отвратително нарушение, заради което той се обърна към мен с по-голям и стряскащ набор непечатаеми неща от този на Олшейкър. (Малка забележка от социологичен характер: Различните реакции на Олшейкър и То Шо наистина говорят много за начина на действие на различните култури, нали?) Както и да е, То Шо се разпореди служителите в японското посолство да ни дадат

своето вето на летището в Рим. Накара ме да чакам, докато прави магията си. След осем минути тишина се върна на телефона. Щяхме да летим с японските авиолинии от летището във Фиумичино. За съжаление единственият самолет, на който можеше да ни качи всички, беше тип земя-земя — сещате се, като пътническият влак, — който спираше в Рияд и Делхи. Резултат: най-малко двадесет и два часа щяха да минат, преди да опрем колела в Токио. Но пък тези двадесет и два часа щяха да преминат в първа класа, а това би дало възможност на хората ми за дълги възстановителни задрямвания между сесиите със суши и бира „Ичибан“, както и у-саки-ване около стюардесите. Дългият полет щеше да ми позволи да изработя оперативен план.

Защото, вижте, макар да бях убеден, че китайците възнамеряваха да предприемат някаква офанзива и че ударът им ще е насочен към Тайван, не се чувствах сигурен за посоката, от която щеше да дойде. Щяха да започват. Но откъде? Смятах, че отговорът на тази загадка може да се намери в началото на разказа ни. Да — в самото начало. Всяка молекула на моя инстинкт, всеки елемент на оперативния ми опит ми казваха, че решението се криеше в началото на сегашната ми одисея. Открили бяхме отговора на борда на „Принцесата на Нантон“ — но тогава просто не знаехме какво да гледаме. „Принцесата на Нантон“ представляваше свързващия елемент в малкото упражнение на Ли Чимен.

И така, докато хората ми спяха и играеха, аз работех. Разглеждах преводите на Разузнавателното управление на МО на материалите, които носех със себе си, за да видя какво са пропуснали хората на Тони Мерк. Свехих политическите проникновения на Виктор за китайците с материали, на които бях успял да сложа ръце. След това се връщах и размислях върху всяка от собствените си записки. Разузнах картите и графиките. Проверих и препроверих разузнавателните доклади и направих повторна оценка на мишените си. Препрочетох всички папки, които носех със себе си. И след шестнадесет часа, пиан от липсата на сън, не стигнах по-далеч, отколкото бях в Рим.

Част от проблема се състоеше в Аликс Джоузеф. Нажежаваният до бяло гняв заради убийството ѝ все още присвиваше червата ми. Но човек не може да позволи такива неща да го разсейват, защото няма да се концентрира правилно върху заплахите пред себе си и проблемите за решаване. О, има позитивен начин за използване на яростта — бях

използвал конструктивно яростта си, когато един от първите бойци в моята „ТЮЛЕН-група шест“, Чери Ендърс, загина при превземането на нефтената кула на Строхаус в операция „Синята група“. Смъртта му ми даваше сили, когато собствената ми решимост започна да се клати. Използвал бях ярост и за да получа сили, когато търсех убийците на кръщелника ми Адам, в „Код Злато“, и да излея отмъщението си върху всички тях.

Но тук разбирах, че напрегам чувствата си докрай. Искях Ли Чимен и Бентли Брендъл — но нямах начин да ги пипна. Намираха се в Пекин. И затова седях с облещени очи и изтощен на девет хиляди метра над Арабско море, като се опитвах да разбера всичко между единия и/или другия край на корабния дневник на „Принцесата на Нантон“, както и обърканите му навигационни карти.

Вече нищо не изглеждаше логично, мамицата му. Седяхме си тук, в клетката на времето и пространството. След пет и половина часа щяхме да стигнем в Япония, а нямах дори и най-мъглява шибана представа какво щях да правя там. Разочарован, объркан, ядосан и сякаш пиян, прибрах всичко в огромния си куфар.

Поръчах една бира „Ичибан“. На японски език тази дума означава номер едно. Бирата се продава във високи бутилки от шестстотин грама. Наблюдавах почтителната стюардеса, която я наливаше в чашата ми (в края на краищата намирахме се в първа класа). Когато свърши, аз не я излях в гърлото си. Вместо това, както правят японците, прокарах чашата под носа си, за да помириша хмела и малца, оцених идеалната форма на образуваната шапка от пяна и оставих пръстите си да се наслаждават на хладната чаша — сякаш участвам в класическа чайна церемония. След това започнах да пия бавно, да чувствам бирата, когато я гълтам, и да позволявам на течността да облекчи напрежението ми и да ми даде енергия.

Натиснах бутона за накланяне на седалката. Облегалката се отпусна назад, а опората за краката се вдигна. Лежах изопнат със студена чаша бира в ръка и оставих мисълта си да се рее и да прави свободни асоциации. Истина е, че понякога процедурите с немислене дават по-ценни резултати от мисленето.

О, виждам ви как се кискате помежду си и мислите, че горните два абзаца са пълни аки.

Е, попови лъжички, слушайте и се учете за реалния свят. Като воин с жълто около плавниците, Рой Боъм, кръстник на всички тюлени, ме заведе настрани и ми нашепна (всъщност изръмжа и изграчи) някои мъдрости в рапаноподобното ми словашко ухо.

Цитат:

— Убеден съм, мамка му, че има моменти, когато шибаният воин просто не може да се справи, мамицата му, с шибаните проблеми по западняшкия начин или чрез подхода на буквално и прямо военно решение на проблема. Не, Дик — понякога трябва да използваш ориенталския подход. Използвай дисциплината на мисълта. Нека всичко бъде всичко и в равни степени на съществуване.

О, чувам ви как си казвате: „*Учителят Марчинко-сан пак задълбава в азиатски психобръщолевици. Учителят Марчинко-сан се опитва да ни затрупа с нов и неразгадаем вид ориенталски лайна.*“

Чуйте, попови лъжички. Рой Боъм е преминал шибаното обучение по подводни диверсии *два пъти*. Втория път е бил на четиридесет и две шибани години. Нека ви кажа нещо: отнасяйте се с шибано **внимание** и **уважение** към всеки, който има достатъчно смелост и здрави като месинг топки, за да премине обучение по подводна диверсия на четиридесет и две години, защото никой от вас не може да го направи.

Освен това философската същност на думите на Рой е напълно логична за всеки, който е посветил целия си зрял живот, както Рой, както и аз, на войната. И още по-важно: съветът на Рой ме направи подобър воин. Той ми даде възможност да убивам ефективно и безмилостно много голям брой от собствените си врагове.

Връщайки се назад във времето, осъзнавам, че Рой успя да научи нас, поповите лъжички, на много неща за азиатското съзнание въпреки непослушанието ни. Той познаваше този район. Доставял оръжие на филипински партизани през Втората световна война. Бил е в Китай в края на 40-те години. Първият си срок на служба във Виетнам е прекарал още когато президентът Джон Ф. Кенеди е бил жив. И Рой си беше — а и още е такъв — доста любопитен дребен жабок. И така, когато реши да ме вземе под плавника си, знаеше всичко: таоизъм, конфуцианство, будизъм. Толкова много беше чел от Сун Дзъ, Су Ма, Фудо, Хуан Ши Кун, Тай Лян и Ву Дзъ, че по едно време звучеше неразбрано като тях, седнал като шибан БСБ — това е Буда с бира, — и

говореше, и говореше за концепции като безкрайно взаимодействие и пълнота на мисълта. Ние, разбира се, бяхме млади, глупави и се противяхме на съветите му. Понякога трябваше да ни ги набива — в буквален смисъл. Казваше му „физическо вгълпяване“. Ние му викахме шибана болка.

Факт е обаче, че азиатското мислене, което Рой проповядваше, е ефективно ако (а) учиш здравата и (б) се оставиш то просто да се излее върху теб. Затова просто C^2 — това е Сядай си на шибания задник и Си затваряй шибаната уста, ако не ви се иска да прелиствате чак до речника на термините — и се научете на нещо.

Добре. Нека започнем с онова, което Рой нарича „подход на буквално и прямо решение“, обичаен тук, в Запада. Полевият армейски наръчник 100–5, „План за въздушни и наземни бойни действия“ излага принципите на войната в девет прости изречения.^[2] Те са ценни и затова ми позволете да ви ги цитирам.

1. *Цел.* Насочвайте, всяка военна операция към ясно определена, решителна и постижима цел.

2. *Офанзива.* Завладявайте, задържайте и използвайте инициативата.

3. *Маса.* Концентрирайте минимум съществено важна бойна сила за второстепенни цели.

4. *Икономия на силата.* Разпределяйте минимум съществено важна бойна сила за второстепенни цели.

5. *Маневри.* Разположете врага в неблагоприятно местонахождение чрез гъвкаво прилагане на бойната сила.

6. *Единство на командването.* За всяка от целите осигурете единство на командването от един отговорен командир.

7. *Сигурност.* Не позволявайте на врага да завземе неочаквано предимство.

8. *Изненада.* Нанасяйте удар по врага във време и място или по начин, за които той не е готов.

9. *Простота.* Изготвяйте ясни, опростени планове и ясни, кратки заповеди, за да осигурите пълно разбиране.

На тези принципи всичко им е наред — всъщност някои са почти успоредни на десетте заповеди за войната със специални методи. Но

самото систематизиране под рубриката „Принципи на войната“ има потенциално стесняващо, приковаващо и ограничаващо въздействие, що се отнася до мен.

Ето втори пример от Запада. Понастоящем всички мисии на тюлените се разделят на седем фази. Има разрешение, навлизане, инфилтриране, действия при целта, ексфилтриране, извличане и действия след мисията. Всяка от тези седем стъпки се разделя и анализира. Още повече, всяка от тях в момента е предмет на диаграми и чертежи. Днес статистическите анализи на практически всяка мисия се генерират от компютър, който позволява провеждане на холографски симулации от висшите планировчици на мисията, преди да се позволи дори на един-единствен тюлен да иде някъде или да прави нещо. Извлечените формулировки са прецизни и безупречни. Те са добросъвестни и изрични — точно както Принципите на войната. Но както тези принципи, те могат и да ограничават.

Ето трети пример. Теорията на войната със специални методи за относителното превъзходство (би трябвало да я помните, защото ви казах, че е важна, по-напред в книгата и няма да губя време да я преизказвам тук) беше създадена по начин, който позволява нейното нанасяне на диаграма. Всъщност в наши дни технологичните схеми, графиките, компютърните модели и статистическите диаграми са се превърнали в голяма част от същността на войната със специални методи.

Но както Рой ми казваше толкова много, много пъти, нещата не могат — и по-важно — *не бива* винаги да се диаграмират, програмират, графират, картират или систематизират. Твърдеше, че понякога нещата трябва да бъдат почувствани; понякога трябва просто да бъдат усетени.

Слушайте например как великият майстор на сабята Фудо описва тактиката на победата в своя оригинален труд от 1648 г. „Сабята“. Фудо пише:

„Някои учители настояват в боя очите ти да бъдат приковани към сабята на твоя враг, за да успееш да го убиеш. Други казват не — следвай ръцете на врага си и ще надвиеш. Трети пък ви учат да наблюдавате очите или лицето на врага си; да се концентрирате върху бедрата или стъпалата му. Всичко това е грешно. Необходимо е да почувствате врага си по същия начин, както стрелецът чувства полета на стрелата, преди тя да е пусната, или художникът чувства замаха на

четката си, преди космите да докоснат хартията. Истинският стрелец не трябва да вижда центъра на целта; той може да го усети отлично в мисълта си. Великият художник не трябва да използва пергел, за да нарисова идеален кръг. Идеалният кръг вече съществува — видение в главата му. Той само пренася виденията си върху целта и хартията. По същия начин вие не трябва никога да фиксирате очите си върху едно нещо, а да възприемате целия свят около себе си, когато влизате в схватка. Ако се биете в съответствие с това всеобхватно виждане — ако се нагласяте, компенсирате и хармонизирате по време на боя, — никога няма да се провалите.“

Помня деня, когато Рой ми прочете този пасаж за първи път. Свърши, плесна празната си бирена кутия на кухненския бар, ухили ми се (има големи бели зъби и винаги, когато се ухили, прилича малко на Фреди — зловния жабок-талисман на бойците-диверсанти с кепе, шашка динамит в ръка и с цигара между зъбите), навря големия си, широк нос точно до моя голям, широк нос и изръмжа:

— Хайде сега опитай да начертаеш на диаграма точно тази шибана тактика, задник такъв.

И така, аз отпуснах облегалката, затворих очи и проиграх всичко, станало на борда на „Принцесата на Нантон“. Изиграх в мисълта си всичко като на шибана видеолента. От време на време спирах лентата и възпроизвеждах повторно някоя част. Пусках нещата обратно. Размествах събитията. Съзерцавах проблема, сякаш е холографска снимка — гледах отгоре, отдолу и отстрани. След това направих свободни връзки — оставих мисълта си да играе, докато си наложих да извикам всяко късче, фактченце и частичка несвързани, непоследователни и незначителни разузнавателни данни, които бях попил от превземането на „Принцесата на Нантон“ насам.

Да, приятели. Независимо от факта, че обичам да скачам, пукам, стрелям и плякосвам, голяма част от войнството е свързана с умствена, а не физическа работа. И умствената работа изисква същите усилия както физическата, ако не и повече от нея.

След два и половина часа с бира „Ичибан“ и свободно асоцииране, отключих куфарчето си, разгледах съдържанието му и извадих три неща: страница от корабния дневник на „Принцесата на

Нантон“, навигационната карта на Южнокитайско море и собствените си записки от разговорите с Аликс Джоузеф. Прегледах ги внимателно и видях върху тях информацията, която бях търсил, но която не бях в състояние да открия преди. Цялата тя се намираше пред мен. И беше толкова проста, мамицата му, че не можеше да не е истина.

[1] Незабавно (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Оригиналните „Принципи на войната“ са издадени за първи път от армията на САЩ през 1921 г. Те са извлечени от трудовете на английския генерал-майор Дж. Фулър, разработил подобни принципи за англичаните през Първата световна война. По една случайност точно генерал Фулър е определил първи концепцията ЦЕЛУВКА — „Целта е Лекотата Умнико Важен“. ↑

III

СТРАТЕГИЯТА НА ОГЪНЯ

ГЛАВА

17

То Шо и един нисък очилат служител на японските имиграционни власти, който с лъскавия си черен като акулова кожа костюм с три копчета, закопчани до едно, бяла риза с дълговърха яка и тясна черна копринена вратовръзка, приличаше на първообраза на японския агент-продавач на коли, стояха на стълбата, която се придвижваше към корпуса на боинга. То Шо изглеждаше изтощен. Стоеше мрачен на една страна, със скръстени ръце и нетърпеливо потропваше с крак.

Даде ми една забързана *abraço* и поздрави момчетата ми с кратко *коничи уа*, преди да ни поведе надолу по стоманената стълба на асфалта, към двойка черни форд „Бронко“ със затъмнени стъкла и куп радиоантени. Огромните люкове на самолета бяха вече отворени — и нашият багаж с трите огромни сандъка с оборудване бидоха разтоварени от собственото си отделение, настрани от другите.

— Накарах ги в Рим да отбележат вашия багаж. Така е по-лесно и бързо — рязко обясни То Шо. Наблюдавах как човекът от имиграционните власти взе паспортите ни, положи ги върху капака на единия форд, вгледа се през дебелорамковите си очила към всяка от снимките и задоволен, че ние бяхме ние, постави малки листчета в горната част на визите ни, сложи чисто печат на всяко листче, препореди документите в реда, в който ги получи, и ни върна всичко с учтив поклон.

Виждал бях същото само веднъж досега. В дните преди мира в Близкия изток израелците пъхаха листче хартия в паспорта ми и го подпечатваха, вместо да оставят постоянен печат. Така, когато пътувах до места като Саудитска Арабия или Кувейт, Оман и Алжир, тези страни, технически все още във война с Израел, приемаха паспорта ми.

Объркан, взех паспорта си и сведох глава, за да отговоря на официалната вежливост.

— Домо аригато — благодаря ви.

Служителят от имиграцията се поклони още повече.

— До иташимашите — няма защо.

Хванахме експресния път за града, като последните двадесетина метра ги преминахме в бавно лазене през натежалото от отработени газове задръстване. Токийският трафик беше по-зле, отколкото го помнех — на фона му Вашингтон през зимата изглеждаше цвете. То Шо караше мълчаливо, стиснал челюсти като някакъв японски булдог. Обикновено пускаше кънтри-музика на касетофона в колата и пееше високо заедно с Гарт Брукс или Мери Чапин Карпентър. Днес царуваше тишина. Чудех се какво го притеснява, но знаех, че не бива да го закачам, когато е в някое от мълчаливите си черни настроения.

Нашият двуавтомобилен караван си проправи път по токийското експресно шосе номер 1, излезе над станция „Юракучо“, промъкна се през трафика зад хотел „Империал“, зави на „Учай сай вайчо“ и накрая се промъкна зад пресцентъра „Нипон“. По средата на пътя до следващата пряка То Шо се отклони по тясна алея и натисна един бутон на конзолата над главата си. На петдесет метра пред нас една огромна бариера от подсилена стомана, боядисана в жълто и черно, се спусна в земята. Аз се взрях през предното стъкло и различих многобройни наблюдателни камери на механични стойки. Тош спря на достатъчно разстояние след нея, за да позволи и на другия форд да мине, а после натисна клаксона и светна фаровете два пъти. Антитерористичното устройство се вдигна с шумно, кухо чукане, след което чифт масивни метални врати на десет метра от предната ни броня се отдръпнаха, за да пропуснат двата форда в огромния гараж на първите два етажа от шестетажната сграда без прозорци, за която знаех, че е щабът на Куника.

Паркирахме колите и ги заключихме. То Шо поведе нагоре по четирите етажа стълби с неотклонно бързо темпо, без да се задъхаше нито за миг. Преведе ни в бърз марш край трио охранителни пунктове, като отвърщаше на почестите на охраната с бързи движения на ръката си, и ни закара в дълъг коридор, където дузина служители на Куника работеха в претъпкани кутийки, на вид по-малки от ваната ми вкъщи — не че напоследък имах възможност да се радвам на някое от удобствата там.

Свърна наляво в края на коридора, отвори вратата на нещо като малка конферентна зала, кимна ни да влезем и след като всички се

озовахме вътре, затвори вратата, като я натисна с широкия си гръб и вкара резето.

Сега, когато бяхме сами, Тош ме погледна — не особено дружелюбно.

— Какво става, Дик, мамицата му?

Какво ставаше наистина, мамицата му, нежни читателю? Наистина ли имам такова неопишуемо въздействие върху хората, че да ме поздравяват с любещи думи и да ме наричат с любезни имена?

Отвърнах на погледа на То Шо.

— Какво, мамицата му, искаш да кажеш с това „мамицата му“, Тош? Никаква представа нямам защо си под такава пара.

Той извади лист хартия от вътрешния джоб на якето си.

— Опитай това — каза и ми го подаде.

Погледнах. Прочетох. Това беше поверителен факс до ръководителя на Куника от старшия американски военен аташе в Япония, написан под повелята на председателя на Комитета на началник-щабове, и молеше за съдействие при издирването и задържането на полковник Ричард (без презиме) Марчинко и седем от неговите срочнослужещи, които, продължаваше факсът, в момента изпълнявали непозволена акция във връзка със скорошната смърт на служител на американското посолство и затова се смята, че се намират в района на японската столица.

— Познай на кого се падна тази задача — обади се То Шо. — И когато шефът-сан разбере, че аз съм човекът, дето те е пуснал в страната, ще ме опържат на филийки.

— Не планирам да остана тук дълго — отговорих. — Може би той няма да узнае.

— Той узнава всичко — каза То Шо. — Затова е шеф-сан.

Изведнъж щабът на Куника не ми се стори най-подходящото място за нас.

— И защо ни доведе тук, Тош?

— Честно казано, това е единственото място, където няма да ви търсят. Както виждаш, американците смятат, че си тук, за да разтресеш града в търсене на убиеца на Аликс. Разузнавателното управление на МО пушна агенти около жилището ѝ — и на няколко други места.

Всъщност доста добре знаех кой е убил Аликс Джоузеф — наредил убийството ѝ е по-точно казано — и той не беше на по-малко

от хиляда мили разстояние от Токио. Което и казах на Тош.

— Искаш да кажеш Ли Чимен — отвърна той. — Да, и аз мисля, че е мръсен. Но дойде тук с дипломатически паспорт и не можехме да го пипнем. Кучият син е в Пекин.

— Сега мисля, че е извън него или близо до него и без дипломатическите си документи.

Това привлече вниманието на То Шо.

— Извън ли? Къде? В Токио?

— Не съвсем — отговорих. — Южно от Токио. Възнамерявам да проверя това и да го очистя.

Размърдах вежди към То Шо.

— Ти говориш китайски. Аз пък по една случайност имам свободно място за човек, който говори китайски. Значи... искаш ли да се повозиш с нас?

За първи път от пристигането си получих топла усмивка и после пламенна усмивка.

— Хей, гайджин, аз трябва да „издиря и задържа“, нали? Според мен това значи, че аз не трябва изпуска те от свой тесен очи, докато качи тебе на самолет за Вашингтон. И ако заради това се наложи временно да говоря второкласен език от третия свят, какъвто е китайският, то така да бъде.

Е, виждам ви там, чешете се по главите и започвате да си задавате онези въпроси от читателски тип, дето винаги май започват с думи като „Мамицата...“ и „По дяволите...“. Не се притеснявайте. Не сте единствените. Моят любим редактор-идиот току-що угаси цигарата си и посегна към добрия стар син молив, защото смята, че ме е уловил в редица непоследователности. Окей, ще отделя време да хвърля светлина по въпроса тук и в този момент, защото след като преминем към следващата екшън-поредица, нещата няма да се успокоят до самия край на книгата и не мисля, че ще имам много време да спирам за такива литературни отклонения и да ви разпра'ам разни раб'ти.

• *Факт:* Знам къде Ли ще нанесе удар. Той ще удари по островите Сенкаку. Откъде знам това? Знам го, защото островите Сенкаку са обозначени на картите, които взех от „Принцесата на Нантон“. Е, няма причина тези острови да бъдат отбелязани на картите

— освен ако той не смяташе да спира там. Но защо е трябвало „Принцесата на Нантон“ да спира на островите Сенкаку? В края на краищата всички знаем, че тези острови са необитаеми — и няма пристанища.

Причината „Принцесата на Нантон“ да спре при островите Сенкаку е, за да разтовари.

Питате какво има да разтоварва? Ракети, приятели. Ракети. И двама офицери — специалисти по войната с електронни средства. И „Големия брат“.

- *Факт:* На борда на „Принцесата на Нантон“ имаше половин дузина ИЗРК^[1] — но не и установки за изстрелването им. От това разбирах, че китайците вече са ги позиционирали.

- *Факт:* Ракетите „Круз“ на борда на „Принцесата на Нантон“ бяха поставени във водонепромокаеми контейнери. От това разбирах, че ще бъдат пуснати през борда, когато корабът премине покрай острова, и ще бъдат съхранявани под водата, докато дойде време за изстрелването им. След това щяха да бъдат извадени и разположени. Но тъй като аз бях потопил „Принцесата на Нантон“, щеше да се наложи китайците да си донесат ракети.

Бях сложил и друг прът в замисъла им, като превърнах в отпадъци онзи чифт еднозвездници на борда на „Принцесата на Нантон“. Убитите от мен овцифери представляваха специалистите по ВЕС — войната с електронни средства — на Ли Чимен, които щяха да работят с „Големия брат“.

Така още едно голямо късче от мозайката заставаше на място. „Големия брат“ е един от ключовете към този план. Аз бях прекарал дълги часове в тревожен размисъл за това как китайците са сложили ръце на системата. А е трябвало да мисля за това как ще я използват, мамицата им, и къде се вписва тя в плана на Ли Чимен.

Е, като оставих мисълта си да скита по онзи необясним, загадъчен, неразгадаем, абстрактен начин в стил зен, точно както Рой ме е учил, бях успял да направя точно това. „Големия брат“ представляваше изключително чевръста система. Всъщност тя бе

напълно в състояние да функционира в рамките на трите възможности, определени от нашите планировчици за войната с електронни средства. Звучи ли ви това като неразбираем военноморскобюрократоговор? Позволете да илюстрирам онова, което искам да кажа, на разбираем от вас език предвид настоящия сценарий.

- „Големия брат“ би могъл да даде началото на ЕА — електронна атака, — която да влоши и унищожи възможностите на Тайван да се противопостави на ракетно нападение.

- „Големия брат“ би могъл да осигури ЕЗ — електронна защита, — която би неутрализирала и осуетила всички способности на Тайван да отвърне на Ли и ракетите му.

- И „Големия брат“ би могъл да осигури ЕП — електронна подкрепа за войната с електронни средства, — като позволи на Ли да подслушва комуникационните мрежи на тайванската командна и контролна система и да ги смълчава по желание.

Но аз бях потопил „Принцесата на Нантон“ и нейния товар с ракети „Круз“ и още по-важно, извършил офейквания със системата „Големия брат“. От това оперативният план на Ли трябва да е станал далеч по-сложен. От това се отвори и неговата ОУ — онази Област на Уязвимост, която съществува по време на първите, опасни етапи на всички специални операции. И когато това станеше, когато мистър Мърфи-сан се впрегнаше максимално да направи многократно осколъчно чукане на Ли Чимен, аз щях да чакам — и да се възползвам от ситуацията.

Добре де, добре — чувам ви. Искате да знаете откъде съм толкова сигурен, че Ли ще е там. Отговорът е лесен. Защото знам, че Ли Чимен е склонен към микромениджмънт. Откъде знам това ли? Знам го, защото той никога, доколкото аз виждам, не е делегирал важни задачи на друг. Сам е създал операциите в Сингапур, Джакарта, Хонконг и Токио, като сам отива там и надзирава. И когато някой — Аликс Джоузеф — е започнал да го гризе по петите в Токио, е заминал право във Вашингтон, за да открие кой е той — и да неутрализира заплахата. Затова сега, когато добре познатото *merde* щеше да се удари в добре познатия *ventilateur*, знаех, че Ли би искал да натисне с мръсните си ръце бутона.

И ако всичко дотук не ви е достатъчно, опитайте следното: Ли Чимен е офицер-диверсант; китайски тюлен. Стрелец. Както мен и той е склонен да води отпред. Не, приятели — Ли Чимен ще бъде на терена.

Аз също — имам да уреждам една сметка с тоя куродъх педал.

[1] Изстрелвани от Земята Ракети „Круз“. ↑

ГЛАВА

18

Както знаете, винаги съм вярвал, че стигането дотам — където и да е то — е малко повече от половината кеф... а да не говорим за повече от половината болка. Кефът (и болката), които в момента обмислях, щяха да представляват нашето и на оборудването ни преместване по някакъв начин на около хиляда мили южно от Токио, след това скачане на един скалист, необитаем остров и поставяне на засада, която да унищожи Ли Чимен и неговите сили — и то без японците, американците или китайците да се досетят за плана ни. Хей — лесна работа, нали така?

Абсошибаяпононолютно.

Но първо трябваше да направим първия преход от хиляда мили. Как да го направим ли? Щяхме да откраднем самолет. Мислех си да дадем на късо жиците на стартера на търговски самолет от летище „Нарита“, но отхвърлих идеята като непрактична. Първо, гепването на самолет на някоя авиолиния би привлякло внимание. Второ, някой — да се чете *тоi* — ще трябва да плаща проклетия самолет. И макар тези книги да ми изкараха няколко самосвала пари, все още ми е трудно да изръся онзи вид джобни пари, които адвокатите на японските авиолинии или други биха искали за един от своите „Боинг“-727 или DC-9.

Оставаха военните — по-точно Военновъздухарските сили на САЩ. Е, всъщност кражбата на самолет от ВВС на САЩ е много по-лесна, отколкото сигурно си мислите. Няма ключ за стартера, а и полицаите от небесния трафик, които отговарят за охраната на повечето военновъздухарски бази прекарват много повече време в четене на порносписания или ровене из Интернет, отколкото наистина да наблюдават цялото това оборудване на стойност милиарди долари, дето бездейства на асфалта. Честно казано, най-трудната част на кражбата от военновъздухарите е горивото — мъчно се набавя. ВВС взима повече предпазни мерки за горивните помпи, отколкото за

самолетите. Те по принцип заключват помпите, което не важи за самолетите.

Значи, след като вечерта бързо се спускаше над нас, бях готов да тръгна право към най-близката база на ВВС, когато То Шо, който сканираше радиоефира, даде по-добра идея:

— Да тръгваме на юг — каза. — Търсят те от Акита до Кобе — истинска преса ти правят. Защо да предизвикваме съдбата?

Възхитих се, че Тош включи и себе си в малката ми група весели мародерстващи мерзавци.

— На юг ли? Ацуджи? Йокосука? Къде?

— Всъщност мислех си за Окинава. Там има колко, тридесетина американски бази — можем да заемем самолет от много места. Това е повече от половината път до островите Сенкаку — което означава, че можем да приватизираме нещо по-малко от С-5.

Посочи чатала ми.

— Независимо какво си мислиш, хуй такъв, понякога по-малкото е по-добро — защото ще привличаме по-малко внимание, Гайджинсан.

Винаги съм харесвал начина на мислене на Тош и му го казах в свирепия си стил.

Той реагира с насочен към мен среден пръст.

— И ти си ичибан за мене, хуеглавецо.

Избарабаних с покритите с белези кокалчета по бюрото му.

— Е, как предлагаш да идем до Окинава, без да привличаме внимание?

— Не си ли ти човекът, който винаги мисли как нещата трябва да се „правят просто, глупако“? — запита той. Не ме изчака да отговоря. — Значи ще правим нещата просто. Аз мисля да летя с пътнически самолет. Искаш ли да дойдеш?

И още как. Но там, навън, ни търсеха всевъзможни хора. Поставих един прост въпрос на То Шо: как може да се качат девет въоръжени и опасни бегълци на борда на пътнически самолет?

Отговори ми така просто, че ми прозвуча като Рой Боъм:

— Лесно, Дик: отивате като девет въоръжени и опасни... полицаи.

Озадачаващо? Не — толкова е просто, колкото То Шо обеща. Как? Ами Окинава и към 160 по-малки острова са все част от

четиридесет и седмата префектура на Япония, което позволяваше на То Шо всичката необходима оперативна власт. Вдигна телефона и позвъни на една от трите авиолинии за междуостровни полети. Представи се, поиска бюро за обслужване на правителството, а после премина на картечен японски. Шест минути по-късно се обърна към мен с голяма, широка усмивка на лицето си и вдигнат палец на дясната ръка.

— Казах им, че вода със себе си екип за обучение, който трябва да замине незабавно. Записани сме за полет в седемнадесет часа. А сега ще звънна до Окинава и ще проверя дали може да се уреди необходимия транспорт за нас в летището „Наха“.

18:58. Закарахме трите големи черни форда на „Куника“ на пистата, разтоварихме багажа под погледа на наземния персонал — а да не споменаваме пътниците с носове, залепени за прозорчетата — и помъкнахме оборудването си нагоре по стъпалата и през вратата в първокласната секция на самолета DC-10. Говоренето оставихме на То Шо. Ние, останалите, в черни комбинезони за бойни действия, кобури на бедрата с пистолети „Глок“, жилетки, шапки „балаклава“, очила „Боле“, ръкавици от ноекс и килограми от велкро вършихме мъкненето. Да, вероятно изглеждахме като тълпа изключително различни от японците японци, но ако държахме гайджинските си човки затворени, никой не можеше да докаже, че не сме такива.

19:09. Нашите щайги, сандъци и сакове бяха надеждно закачени с ремъците на дванадесет от централните седалки. Ние седнахме до прозорците и се закачихме с коланите точно когато столчетата под колелата бяха изтеглени и влекачът започна да бута самолета.

19:39. Достигнахме крейсерска височина от девет хиляди и осемстотин метра над остров Ошима. По разписание оставаха деветдесет и шест минути до кацането. То Шо разкара стюардеските — о, извинете за некоректния израз, — полетния персонал извън първа класа, с което си спечели мръсни погледи от Бумеранга, Гризача, Алигатора, Пачия крак, Нод и Пик, както и жест от Малката бира, значещ „за мен си номер 2/3“. След това при затворени завеси той размахна пръст в класически жест за построяване на каруците в отбранителен кръг и каза:

— Добре, господа, време е да сменяме тоалетите — хайде да се облечем като цивилни.

21:15. Седяхме търпеливо — завесите все още бяха спуснати, — докато самолетът се изпразни и екипажът и стюардесите слязоха. След това си вдигнахме нещата и ги помъкнахме надолу по преносимата стълба в два микробуса „Нисан“, които ни чакаха.

Огледах ги в кехлибареножълтата светлина на летището. Идеално. Микробусите не бяха в първа младост — изглеждаха като добре използвани семейни коли. Сума ти малки удари и драскотини, но добре поддържани и чисти. Единият беше жълто-кафяв, а другият — кестеняв.

Ако искате да останете анонимни, приятели, не карайте кола, която ви отличава в тълпата. Полицаяте, военната полиция и други различни законоприлагащи органи са склонни да забелязват лъскавите коли така, както ловците виждат елените в гората. Те не виждат целия елен, а само проблясъка на бялата опашка или движение, което не би трябвало да е направено. Същият принцип важи и тук. Карайте червено ферари „Тестароса“ или издокаран златист „Джип Чероки Ларедо“ с огледални стъкла, или пък форд „Бронко“, осеян с радиоантени, и той ще привлече погледа на полиция не защото той търси точно тази кола, а защото тя изпъква в нормалния автомобилен поток.

Натоварихме стоката си. То Шо се намъкна на шофьорската седалка на жълто-кафявия автомобил. Аз се возех до него. Пачия крак, Малката бира и Пик бяха с нас. Бумеранга седна зад кормилото на кестенявия автомобил, като Нод зае другата седалка отпред, а на задната се натискаха Гризаха и Алигатора. То Шо запали двигателя и му даде рязко газ няколко пъти. С включени габарити тръгнахме в конвой по асфалта край главната писта за рулиране и излязохме от двуметровата ограда през портала, който водеше към горивната база на летището.

След като излязохме, То Шо отби на банкета и се обърна към мен:

— Окей, Шерлок, аз съм дотук, мамицата му. Сега е твой ред. Какво да правим?

Уместен въпрос. Честно казано, нямах представа какво трябваше да правим след това. Искам да кажа, тук се намирахме, за да откраднем

самолет от военните. Това означаваше да се отправим към някоя военновъздушна база. Заблудените деца на чичо Сам имаха един в Кемп Батлър, което е щабът на III ВМЕК — или трети военноморски експедиционен корпус. Но военноморските сили не си дават самолетите лесно. Всъщност те разполагат със стабилна охрана. Военновъздухарските сили, от друга страна...

Погледнах То Шо.

— Карай на север, Уотсън — казах. — Към Кадена.

23:21. Заобиколихме град Наха с претъпканите му улици и денонощните барове за туристи и продължихме на север по една широка магистрала успоредно на бреговата линия, отминавайки километър след километър от острата като бръснач телена ограда на ПСАЩ — правителството на САЩ, — която означава наличие на военна база. Пътят беше осеян с ресторантчета за бърза храна, салони за пачинко^[1], гаражи за коли на старо и бирарии. Дори и сега, толкова близо до полунощ, пътят беше претъпкан с автомобили, циркулиращи между игралните салони, бирариите и „Макдоналдс“. Тош вкара колата в една ослепително осветена бензиностанция извън Кодзо, град от който човек може да се изплюе — и да улучи горната тел по оградата на военновъздушна база Кадена. Погледнах вътре. Денонощният магазин беше претъпкан със среднощни клиенти, които купуваха бира „Орион“ и торбички с японски снаксове.

Аз бях измислил план, който споделих с момчетата. Работата щеше да бъде проста: зарязваме колите в града, влизаме в базата през оградата — говорим за километри и километри ограда и не са малко местата, през които човек може да влезе, без да привлече внимание, — вземаме каквото докопаме, напълваме го с гориво и отнасяме задници. Пик щеше да ни отлепи от земята^[2], а после да ни закара над целта. Станеше ли време да излезем през люка, той щеше да направи завой право на изток, за да може самолетът да свърши горивото над открито море, щеше да блокира уредите за управление и ние щяхме да направим скок от голяма височина с ниско отваряне на парашутите върху острова.

Извих се към Пик.

— Как мислиш — тука имат няколко „Херкулеса“, които винаги са готови за полет. Има и С-9 — за проклетите КОДЕЛИ^[3], дето им ги пращат.

— Хмм — изгрухтя То Шо. — Стой далече от големите неща. Прекалено сложно е. Ще ти трябва влекач, за да го местиш, а сигурно повечето С-130 летят по други задачи.

Пик набръчка нос и също поклати глава.

— Не. Тош е прав: колкото по-малко, толкова по-добре, шкипере. Намирането на гориво за шибаните С-130 или С-9 ще ни създаде проблеми, а да не говорим, че ще трябва да го теглим из шибаната горивна база, без да привличаме погледа на нито един от небесните полицаи наоколо. Според мен трябва да търсим С-12. Той има необходимия обхват и не излъчва голяма картина върху радара.

Знам кога да се съглася и затова го приех. Освен това японски спътници прелитаха над островите Сенкаку, за да събират информация с електронни средства, и не исках разни бездомни кученца да ни душат сфинктерите. Да, ако не говорим за хуя ми, по-малкото може би е похубаво. Обърнах се към То Шо и посочих пътя към военновъздушната база.

— Хей, доктор Уотсън, хайде на пазар.

Тъкмо бяхме завили, когато се сетих.

— Оо, стоп, спирай.

Цапнах То Шо по лявата ръка достатъчно силно, че да изохка.

Така рязко спря, че гумите изпищяха и Бумеранга за малко не ни прасна отзад.

— Сега какво има, Дик...

— Имаш ли дребни за телефон?

То Шо започна да рови около предпазния колан, докато успя да вкара дланта си в десния джоб на панталона и да размърда пръсти.

Гледах как чаталът на панталона му танцува.

— Ти обарваш ли се, или ми търсиш проклетите дребни?

То Шо ми изпрати многозначителен поглед.

— И двете, заднико.

Измъкна шепа монети и ми подаде шест от тях.

— Тези са ти достатъчно. — Изглежда ме любопитно. — Е, какво има?

Аз отворих вратата на колата и се измъкнах леко в хладния нощен въздух.

— Ще ти кажа след няколко минути — ако нещата станат.

Върнах се след осем минути. Тош ме изгледа въпросително.

— Какво има? — запита той.

— Ще чакаме тук.

Шест минути по-късно един пастиран до блясък черен „Корвет“ пристигна в бензиностанцията и спря пред микробуса, в който седях. Подполковник Арч Кийли, облечен в изгладен комбинезон, се измъкна от кабината и приближи с лайнарска усмивка на лицето си. Носеше лъснати до огледален блясък цинтарки и тъмни очила със златни рамки, които закриваха тъмните му очи на убиец. Жълтата емблема на 353 група за специални операции с крилатата черно-синя пантера изпъкваше върху тревистозеления и негорящ материал на комбинезона му.

— Отдавна не сме се виждали, заднико — каза той с протегнати широко отворени ръце, за да ми даде една *furto abrazo*^[4].

Изскочих от автомобила и го прегърнах.

— И аз да ти го начукам, Арч. Благодаря, че дойде.

Представих го. Е, донякъде. Той вече познаваше момчетата ми и затова му дадох кратко, побиращо се в напръстник описание на То Шо. Пилотът остана очевидно впечатлен. Обясних на То Шо, че двамата с Арч се познаваме от предишна мисия, в която сме участвали заедно. Арч веднага схвана за какво става дума.

— Просто мислете за мен като за своя одобрен от правителството таксиметров шофьор — каза.

После се обърна към мен:

— Е, какво е толкова шибано важно, та не можеш да дойдеш у дома, да изпиеш каса студена бира „Орион“ и да ми обясниш там?

Като му разказах най-общо какво ми трябва, той се облегна на фургона и скръсти ръце. Очите му се разшириха:

— Мама му стара, Дик, като ти кажа „обади ми се по всяко време за каквото и да е“, ти наистина вземаш нещата буквално, а?

— Хей, а за какво са приятелите, ако не за да си съсипят един на друг кариерите?

Е, може и да плещех несериозни неща, но пък и ситуацията не беше друга — и точно това казах на Арч.

— Толкова сериозно ли е? — запита той и се почеса по брадата.

Поклатих глава.

— Да, Арч.

Направих кратък доклад за Ли Чимен и Бентли Брендъл. Представих един график и обясних как ще се развият действията. Арч гледаше с недоверие, сякаш искаше да каже „разправяй ги на баба ми“. След това му разказах за убийството на Аликс Джоузеф.

Лицето му доби напрегнато изражение и побледня.

— Имах приятел в същия занаят — каза. — Познавах го като Брайън Уилямс, макар и двамата да знаехме, че това не е истинското му име, а професионален псевдоним, точно както Аликс Джоузеф не се е казвала така. Както и да е, заедно карахме Военния колеж, а после, е, работихме заедно по един и същ доста напрегнат съвместен проект — сещаш се за какъв вид работа говорях. Върнах се в Щатите. Брайън остана напълно сам. Без подкрепа. Без защита. В крайна сметка го предадоха и го убиха. И винаги съм се ядосвал на шефовете, че не позволяват с нищо да отмъстя или да намеря боклуците, които го убиха, макар доста добре да знаехме навремето кои са те.

Замълча, като си спомняше. Очите му на кобра се замъглиха.

— Той беше сам, Дик. И е умрял сам, и с много болка.

Много добре разбирах какво става и затова го оставих на спокойствие.

— Знаеш ли — обади се накрая с натежал от чувства глас, — хората като Брайън, като твоята приятелка Аликс Джоузеф, те са истинските герои, тези, които бившият шеф на ЦРУ Бил Колби нарече веднъж сивите събирачи на информация. Искам да кажа, Дик, че ние с теб можем да извадим оръжието си и да идем да го използваме върху лошите. О, да, може и да се изложим на опасност. Но имаме средствата да се браним и да убиваме враговете си, преди те да убият нас. ПВБ^[5], според които Аликс Джоузеф е работила, не са й позволявали да използва нищо, което ние бихме използвали. Никакви пистолети. Никакви ракети. Трябвало е да работи на открито. Незащитена. Била е уязвима. — Замълча от силните чувства и прехапа долната си устна. После, след няколко секунди, продължи. Гласът му беше слаб, но пълен с решимост: — Виж, щом оня боклук Ли е наредил да я убият, то аз съм с тебе — докрай. Ако мога да помогна да натикаме тези минетчии под земята, ще го направя — с пълна газ.

00:12. Последвахме Арч в Кадена — като го оставихме да ни води с шест коли преднина, за да не мисли охраната на портала, че

неговата кола е с нашите фургони. Да, ние просто влязохме в базата. Скрих То Шо на пода, а ние, останалите кръглооки дяволи, свалихме стъклата и размахаме ръце за поздрав към охраната с барети, като минахме край тях. Тоя трик вършеше работа по време на дните ми в „Червената клетка“ — и още я върши. Тъжно ми беше, че някои уроци изобщо не се научават. Забелязах също, че пистолетите на охраната нямат пълнители в дръжките си, а и автоматите М-16 в къщичката на портала също не бяха заредени. Не се научават и други уроци.

Паркирахме колите в най-тъмния ъгъл на паркинга пред ЕЖ^[6] и отново облякохме черните си униформи. Знаех, че през база с размерите на Кадена минават толкова много транзитни хора, че полицаите едва ли ще обърнат внимание на два нови автомобила. Следователно разполагахме с двадесет и четири часа, преди някой да си зададе въпроса „Какво става бе, мамицата му?“ За да сме спокойни, Алигатора измъкна прашката си и шепа лагерни сачми, които по навик носеше в торбичката на кръста си, и строши трите най-близки лампи.

Арч мина покрай нас с угасени светлини, огледа критично мястото, където бяхме спрели, и вдигна палец. После Пик скочи в неговата кола и заминаха. Двамата щяха да огледат самолета, да намерят карти и да проверят за гориво. Преди да тръгнат, Арч ми подаде карта на базата от жабката на колата си. С нейна помощ изпратих Бумеранга, Нод, Дикарло и Харис Малката бира до парашутния хангар, за да гепят парашути от шкафовете на клуба по спортни скокове. Алигатора, Гризача и Пачия крак бяха пратени да намерят достатъчно ремъци и колани, за да закачим на тях оборудването си за скока. А ние с То Шо останахме тук, за да зареждаме пълнителите и да охраняваме оборудването.

00:19. Мистър Мърфи ни посети във вид на полицай под наем от Окинава.

Видях го, преди той да ни види, и бутнах То Шо на пода на колата.

— Шшт.

Полицаят под наем Ме Забеляза. Обърна се към мен и тръгна насам. Беше жилаво дребно копеле в зле стояща униформа. На колана му висеше огромен прожектор, а на лявата му китка — огромен часовник. Извади прожектора, вдигна го и светна към микробуса.

Слязох, затворих вратата и заставах пред него, за да му препреча гледката.

— Конбануа — добър вечер.

Той погледна край мен, поклони се леко в кръста и ме освети.

— Охайо годзимасу — добро утро.

Продължи напред и се вдигна на пръсти, за да погледне вътре.

Тоя си беше любопитно дребно копеле с набръчкано кръгло лице и сив тънък мустак. Приблужи се до мен, огледа ме отдолу нагоре, после отгоре надолу, после странично и накрая се вгледа нагоре в лицето ми. Мустаците му мърдаха като антени. Бавно прекара език по долната си устна, докато го спря в десния ъгъл на устата си.

— *Америкаджин*^[7] — каза накрая.

— *Хай* — отговорих. — Да. Полковник.

Поклони се.

— *Коничи уа* — поздравявам ви.

Замълча. Отново ме огледа. Според мен вниманието му беше привлечено от брадата и плитката.

— Документи за самоличност, ако обичате — каза.

Говореше с толкова силен японски акцент, че ми позволи да вдигна рамене с широко отворени ръце в универсалния жест, който означава „не разбирам за какво говориш, мамицата му“.

Повтори въпроса. Можех да избирам между две неща: да му покажа нещо, в който случай той би могъл да изтича и да пита някого кой е този *Америкаджин* с плитката, и за Дики щеше да настъпи моментът, в който, както казват виетнамците, ще му го фики-фики. Или пък можех да рипна върху него, да го омотая със залепяща лента и да го оставя някъде, където да го намерят след два часа — а аз щях отдавна да съм заминал. Знаех, че не бива да му позволя да види То Шо или пък останалите от веселата ми банда убийци-мародери. А преди всичко не можех да го оставя да узнае за Арч Кийли, който трябваше да се върне всеки момент.

Ето защо посегнах към задния джоб на панталона си, сякаш да измъкна портфейла си. Вместо това лявата ми ръка замахна, за да избие прожектора от ръката му и да го обхване.

Само че в момента, когато големият ми словашки юмрук стигна точката, в която се намираще прожектора, хвана само шепя въздух. В същото време ръката ми беше изтеглена напред, тялото ми беше

изведено рязко от равновесие, праметнато като пословичния мокър парцал и се строполих — здравата — по гръб върху шибания асфалт на паркинга пред ергенските жилища. Какъв беше тоя бе — шибания главен герой от филмите за хлапето каратист ли?

Претърколих се на длани и колене и изохках. Старият пазач стоеше и чакаше с лице, безизразно като ориенталски сфинкс. Изчака да се изправа, поклони се леко в кръста — без за миг да сваля очи от мен — и повтори искането си:

— Документи, моля.

Изтупах се. Окей, значи владееше карате или джудо в стил Окинава, или друго бойно изкуство от острова, каквото и да е то. Но познайте какво — аз също знам тези неща. Затова направих финт наляво и гледах как старецът гледа мен. Финтирах вдясно и го гледах. Видях накъде се мърдат очите му и разбрах какво трябва да направя. Не, реакцията ми не включваше убийство. Не исках да го нараня — в края на краищата трябваше да го обезвредя за достатъчно време, че да мога да го завържа, запуша и скрия, та да можем да се заемем с работата си.

Времето минаваше. Отново направих финт, а после, след като финтирането свърши, се метнах към краката му. Ето ви един факт: свалете човек на земята и се боричкайте с него, и всички чудесни захвати, хвърляния, ритници и други изтънчени техники за черен колан трето ниво, които е научил по време на дожото, са просто излишни.

Плонжирах, изпънат като футболист, когато спъва оня с топката. Но кучият син отстъпи встрани като тореадор и — *оле!* — докато тялото ми прелиташе край него, ме тупна по врата с дръжката на прожектора. Не достатъчно, за да ми причини истинска вреда, само колкото да разбере, че ако искаше, можеше да счупи свирепия ми врат.

Отново отстъпи и изръмжа:

— Документите, моля.

Какво можех да направя? Поклоних се — като непрекъснато го държах на фокус, а той — мен, и посегнах за портфейла си. В който момент То Шо, с движения на нинджа в реално време, какъвто си е, хвана стареца отзад, ритна го в стъвките на коленете и падна отгоре му, като с тежестта си го закова на земята. Двамата започнаха да се търкалят като деца на шибано игрище, като То Шо тихо ми суфлираше — с прокрадващо се в гласа му отчаяние:

— Стига си зяпал като надзирател, а донеси шибаната лента, Дик.

00:32. Тъкмо бях приключил със скриването на нощния пазач в една телефонна будка на шестдесетина метра от паркинга, когато моят екипаж от парашутния хангар се върна с опечалени лица. Намерили бяха достатъчно висотомери, ръчни компаси и различни колани и ремъци за всички ни. Но не достигаха два парашута МС-5 — това са седемклетковите системи, които ние тюлените (както и разузнавачите от морската пехота и специалните армейски части) обикновено използваме за скокове от голяма височина с ранно или ниско отваряне на парашута. Имало няколко МС-3 — старите кръгли парашути, които се използват при статични скокове и се отварят с въже от самолета. Но бяха ги оставили и вместо това продължили да търсят, докато не намерили един тандем — по-точно стар военен парашут „Вектор“ с девет клетки, който очевидно беше видял повече от необходимото ползване. Разгледах го и на глас се запитах дали ще може да издържи още един скок — особено скок на сляпо, при който въздушните условия, земните условия, морските условия и евентуалните вражески условия не са известни.

Бумеранга вдигна големия тъмен чувал.

— Няма проблем — аз ще скачам с това нещо заедно с Нод, шефе на пичовете — каза той, като тупна Ед Дикарло по рамото.

— Готино ще бъде.

— Готино друг път! Мразя да скачаме в тандем — оплака се Нод. — Разбери, шкипере, той е непоносим. Винаги се опитва да ми казва как да управлявам, мамицата му. „Дай наляво, дай надясно, спирай.“ Честно — тоя е по-кофти от жена ми.

00:47. Арч Кийли и Пиколо Мийд дойдоха с един джип „Хъмър“ с каросерия като на камион. Изскочиха от него и Арч започна да мята багажа ни в подобната на сандък каросерия.

— Бързо, бързо — настояваше той. — Намерих самолет. Един С-12 — точно каквото искаше. Хайде, натъпквайте си багажа и да вървим. Вие можете да си товарите, докато аз намеря горивна цистерна.

Хей, може би мистър Мърфи най-после е отишъл да поспи няколко часа. С-12 са достатъчно малки самолети, за които няма да ни трябва АПА — това е един от онези четириколесни автономни подвижни агрегати с електродвигатели, дето обикалят из летищата, — за да стартира двата мотора „Прат и Уитни“. Арч можеше да включи необходимите копчета, да си поиграе с клапите и заслонките — с други думи, да направи необходимите пилотски магии — и да потеглим. Новината беше страхотна и аз започнах да бълбукам от ентузиазъм.

— Къде е? Каква е конфигурацията? Къде е най-близката писта?

Арч прекъсна опаковането, за да посочи небрежно през рамо в тъмното.

— Натам е, край ресторанта.

Продължи да товари нещата, но отново спря, за да ме погледа как стоя и задавам въпроси.

— Хайде, Дик, не се мотай. Какво значение има, по дяволите, къде, кога и защо? Имаме самолет. Затова давай да разкараме това шибано оборудване оттук максимално бързо и да свършваме.

Прав беше. Воините не задават излишни въпроси или не бръщолевят като петгодишни деца. Затворих си човката и започнах да товаря.

[1] Японска игра, подобна на флипер, но вертикално разположен. — Б.пр. ↑

[2] Както демонстрирахме в „Свирепия 2: Червената клетка“, Мийд Пиколото може да кара всичко от самолет С-130 до шибан делтапланер с двигател. ↑

[3] КОНгресмени ДЕЛегати. ↑

[4] Така се прегръщат кубинците. ↑

[5] Правилата за Влизане в Бой. ↑

[6] Ергенските Жилища. ↑

[7] Американец (яп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА

19

00:53. Натъпкахме се в джипа като клоуни в една от онези циркови колички (и за да бъде напълно честен, може да се поспори дали не съществува странно, дори ексцентрично сходство, ако се има предвид абсурдността на ситуацията ни в момента). Арч врътна ключа на стартера, дизеловият двигател изръмжа и *sans* фарове, но *avec*^[1] габарити, запуфтахме през Кадена като корабен влекач в пристанище. Минахме край някои от административните сгради, зад едни грамадни складове, и заобиколихме огромните хангари и ремонтни навеси. В далечината виждах две червени светлини за кацане и очертани със синьо писти за рулиране, както и слабите светлини в „кабината“ — главната контролна кула на базата. На всеки няколко минути чувахме рева на реактивни двигатели в реверсивен режим, които кацаха на земята, или високите децибели на изстребител, излетял в безлунното нощно небе с пълен форсаж.

Но Арч ни държеше доста далеч от активната част на базата. Караше бавно, за да не привлича внимание, край тъмните складове, навеси и постройки. Мина през базата за обслужване на пътищата с нейните самосвали и грейдери и заобиколи района за събиране и рециклиране на отпадъците, като обикаляше край привидно безкрайната ограда на базата Кадена, докато след безкрайно пътуване, както ми се стори, стигнахме до терминала за особено важни персони по малко използван сервизен път, който излизаше към задната стена на терминала.

Рязко завихме край тъмната постройка и спряхме, окъпани в меката оранжева светлина на натриевите лампи по шестметровите стълбове. Арч излезе, отвори двукрилата портална врата, вкара джипа на асфалта и след това затвори зад себе си високата един метър ограда. Угаси двигателя и лампите, изскочи, направи малък реверанс — като тези, дето ги дават във филмите с Тайрън Пауър и Линда Дарнел^[2] по канала за класическо кино — и като посочи половин дузина самолети,

строени в правилна редица, и застопорени точно зад ниската бледобоядисана сграда, се обърна към нас:

— Каретата ви очаква отвън, сеньор — произнесе той.

Не можех да пропусна хубавата възможност за закачка:

— Отвън на кое? — попитах.

Арч смени гримасата.

— Виж какво, струваше ми се, че участвам в екшън, а не в комедия.

01:05. Алигатора употреби прашката си, за да угаси трите най-близо разположени лампи, което ни позволи да работим в полутъмнина. Първо, отново се преоблякохме в черните дрехи от То Шо. Закопчяхме дрехите си и оръжията си, тактическите си жилетки за близък бой, джобовете на бедрата си и други разнообразни смъртоносни неща. След това дойде време за опаковане на самолета.

Взех прожектора си и светнах вътре. Самолетът беше конфигуриран за возене на важни персони. Лъчът освети шест плюшени седалки, орехово бюро, кухничка с пълен бар и много малко място за нашата купчина смъртоносни стоки. Майната му на Дики — да ми го нафики-фики. Щеше да се наложи да преконфигурираме проклетата кабина, преди да се натоварим. Обърнах се към Арч:

— Тази вечер носиш ли със себе си гаечни ключове?

Той прегледа кутията с инструменти на джипа, а после поклати глава.

— Не.

— Друг?

Тишината беше абсолютно оглушителна. Въздъхнах и посегнах за ножчето „Гербер Мултиплейър“ на колана си. Мамицата му — нямаше го! Преди края на тази нощ щях да имам много болни пръсти.

01:35. Започнахме да товарим багажа си цели тридесет минути след мисления ми график. Дори и без седалки и бюро, пак щеше да е тясно.

Забавихме се още повече, когато Арч докладва, че не може да намери пълна догоре автоцистерна, която да не е заключена. Пилотът взе Пачия крак — и набора от шперцове му — със себе си и се загуби пешком в нощта. Когато се върнаха с цистерната, беше минал още четвърт час от времето, през което трябваше да сме във въздуха.

Всъщност може да се питате защо исках толкова много да тръгнем бързо. Първо, тъй като вземахме самолета назаем, щеше да е по-лесно да останем незабелязани в тъмното. Второ, ако по някаква случайност Ли Чимен и екипажът му стигнеха преди нас на островите Сенкаку, щеше да ни е по-лесно с тях — и на тях по-трудно с нас, — ако ги ударим нощем. Но нещата се развиваха така, че щеше да е светло, или почти светло, когато скочим. И трето, колкото повече време губехме сега, толкова по-малко време щеше да остане на Арч да върне самолета в Кадена, без да го забележат.

01:54. Арч напълни резервоарите догоре и ги затвори. Извади документацията от папката и направи предполетна подготовка с Пик. След това направи една соло обиколка, при което издърпа и столчетата пред колелата.

01:57. Той се настани на лявата седалка и я регулира напред-назад, настрани и нагоре-надолу, и наляво-надясно и още не знам накъде, както шибаните пилоти си регулират седалките, докато се нагласи добре. Аз се промъкнах до тях, за да гледам как двамата с Пик си играят с превключвателите и циферблатите и си говорят на шибания пилотски език, който никой не разбира или не проумява. Предполагам, че останаха доволни от себе си, защото Арч изви глава и каза:

— Добър вечер, дами и господа. Казвам се Арч Кийли и тази вечер ще бъда вашият пилот. Ще следваме южен маршрут над красивото Южнокитайско море...

Макар и неучтиво от моя страна, го прекъснах:

— Ей, Арч!

Не ми се слушаха монолози. Исках да вдигнем задници във въздуха и това му казах.

— Не разбирам за какво говориш. — Арч се нагласи и натисна каквото трябваше да натисне — двигателят ляво на борд измърка, изгъркори, изръмжа и заработи. След като Арч хареса звука му, включи и деснобордовия двигател, проследи как растат оборотите, нагласи ъгъла на атака както трябваше, отпусна спирачките и тръгнахме бавно.

— Добре, джентълмени, потегляме — заяви той очевидното. Отклонихме се от пистата за рулиране при терминала за много важни персони. Започнахме да ускоряваме малко в тъмното.

Разбрах какво щеше да направи Арч. С-12 може и да не са за ИККП — излитане и кацане от къси писти. Но мъкнат корпус към

небето доста бързо. Ето защо Арч щеше да ни изкара на празна рульовка в самия край на района и да ни вдигне в небето, преди някой да ни забележи.

Само че не направи точно това. Всъщност включи май единствения фар на самолета, както и светлините за рулиране/кацане. И подкара направо към дългата редица червени, оранжеви и сини лампи, които знаех, че обозначават главните активни писти на базата.

В мен изникна един дребен, незначителен въпрос. Той беше: какво, мамицата му, си мислеше Арч, че ще използва шибаната писта ли? Кадена има сума ти активни писти. За да ги използва човек, трябва да получи разрешение от контролната кула, особено след като базата функционира денонощно, и ако просто литнеш оттам, е силно вероятно да те прасне някой F-15, F-16, C-58, или... е, схващате идеята.

Но доколкото знаех — а това познание се основаваше на личен опит, — по принцип е трудно да получиш разрешение от контролната кула, когато крадеш шибания самолет. Тъй като съм любопитен свиреп и неуправляем воин, поставих този въпрос на Арч.

— Дик, върни се в салона и пусни завесата — каза той. При кого ли, мамицата му, се е учил да отговаря на въпроси — да не е Рой Хенри Боъм?

Объркан се изправих и понечих да направя както искаха от мен. Без предупреждение Арч даде газ докрай и увеличи скоростта. Мамицата му, направо ме захвърли. Полетях в салона, праснах се със зурлата напред в един от куфарите на „Големия брат“, отскочих от съседната преграда, след това обърнах курса и се строполих върху краката на Бумеранга.

Дългото му лице ме погледна.

— Ужасно, шефе на пичовете — как му казват на това, финтов удар?

— Да ти го начукам, куроdx педал такъв.

Изправих се, намерих кърпичката си и издухах прясна кръв от все още болезнено пулсиращия си нос. Какво му имаше на Арч? Харесваше ли му да си играе на ПС — Прасни Свирепия — при всеки наш съвместен полет?

С все още насълзени очи от удара, който носът ми беше претърпял, погледнах през левия илюминатор. Движихме се край

редица хангари, добре осветени от топлата, оранжева светлина на натриевите лампи. Двойка черни, боядисани в стил „Стелт“ самолети C-130 стояха пред един от хангарите, пазени от половин дузина облечени в тъмни униформи лица с автоматично оръжие.

— Хей, момчета, тук държим самолета, на който се возихте — извика Арч назад, без да знае за новата ми болка.

Прибрах кърпичката и продължих напред.

— Хайде да затворим шибаните пердета — изляях.

Пердета? По скоро приличаха на непрозрачни завеси. Но на всеки от прозорците имаше по две, опънати на два хоризонтални пръта. Така много важните персони могат да спят по пътя към предназначението си. Плъзнах пердетата по първите четири двойки кръгли прозорчета, а Алигатора и Гризача опънаха останалите.

Отправих се обратно към кабината.

— Готово, Арч — казах. — Сега, ако обичаш, задръж шибаната скорост постоянна и отговори на шибания въпрос.

— Пик, измъквай се от кабината, докато не излетим — отговори вместо това Арч. — И, Дик, ти също се крий да не те видят.

Не изчака отговора ни. Вместо това взе пилотската слушалка от мястото ѝ, сложи я на ушите си, нагласи микрофона точно под долната си устна и включи комуникационната система.

Клекнах много под линията на илюминаторите и го наблюдавах как си играе с радиото и клавишите и как натиска серия честоти. След като свърши, натисна бутона за излъчване:

— Кула — Бреза две-две-три-едно-лима.

Кула ли? Какво ставаше, мамицата му?

— Повтарям, кула. Тук е Бреза две-две-три-едно-лима, подполковник Кийли иска разрешение за рулиране и излитане на непланирано учение за нощни полети и убягване от засичане.

Настъпи петнадесетсекундна пауза, докато Арч чакаше отговор.

— Тук Кило, Индия, Йемен, Лима, Индия — отговори после той, изказвайки името си така. — Ескадрила за специални операции Три петдесет и три. Да, точно така. Не съм по график. Отработвам специален подход за предстояща операция.

Усмихна ми се.

— Май лапнаха въдицата — каза възбудено. Натисна с ръка слушалката, за да чува по-добре.

— Разбрано, кула. — Нова пауза. Арч кимна утвърдително. — Да, със сигурност.

Намали скоростта и леко зави самолета наляво.

— Потвърждавам: рульожка танго-папа-едно-шест към писта Ромео три-три. — Замълча. — Потвърждавам. Благодаря, кула.

Изчака още тридесет секунди, а после отново натисна бутона за излъчване:

— Кула, Бреза две-две-три-едно-лима. — Замълча. — Да. Профилът на мисията изисква да изключа опознавателната си система, след като намокря крака. Да — потвърждавам: Ще включи опознавателната система при окончателното си пристигане. Приблизително време на кацане: три часа.

Самолетът се движеше край пистата, а фаровете му пробиваха тъмнината. Арч подаде още малко газ, като приближаваше определената ни писта. Обърна самолета перпендикулярно на пистата, натисна спирачката и спряхме. Погледна крилата, за да се убеди, че задкрилките са в необходимото положение, огледа кабината за последен път и след това се обърна към мен:

— Готови сме да тръгваме.

Вниманието му бе отклонено от радиото.

— Потвърждавам, кула — изляя. — Бреза две-две-три-едно-лима чака. — Арч се извъртя към мястото, в което клечах до вратата към кабината. — Трябва да изчакаме да кацнат два самолета — предполагам F-16.

От тъмното изскочи един F-16 на стотина метра височина над нас с ревящ двигател. Арч почука по слушалката.

— Повтори кула, повтори. — Вдигна глава към мен. — Не чувам абсолютно нищо от тези лайнени двигатели.

Вторият изстребител пристигна с рев. Арч клатеше глава, сякаш има някаква неизправност. Но очевидно нищо не беше развалено, защото той не изчака ново разрешение, а натисна газта докрай, от което самолетът да подскочи напред, и за малко не ме прасна в рамката на вратата.

— Дръж се.

Арч даде газ докрай на самолета, като грубо и рязко го поведе надясно. Витлата работеха под пълен ъгъл на атака и ние се спуснахме

по рульожката, като през първите двеста метра опашката ни играеше, докато Арч успее да стабилизира самолета.

Започна да набира скорост, когато светлините на пистата се оказаха от двете ни страни.

— Май някой в кабината^[3] се е досетил, че нямам разрешение тази вечер да карам този самолет — извика Арч. — Е, закъсняха, мамицата им, нали така?

Той провери въздушната скорост и доволен от видяното, отпусна щурвала. Плъзгахме се в нощното небе.

— Повторете, кула, повторете — каза в микрофона си той. — Съжалявам, повторете, кула. Не ви чувам. Преминавам в режим на радиомълчание. Ще се чуем на връщане.

Извъртя се към мен и се ухили.

— Да, добре.

Сега се изкачвахме стръмно нагоре в тъмнината. Арч вдигна колелата, прибра клапите, а после махна на Пик и му посочи дясната седалка.

— Настанявай се — каза му той. — Ще ти предам управлението, след като се измъкнем от въздушното пространство на Кадена и отида там, където няма да ни намерят.

Пик седна в креслото на втория пилот и заключи облегалката за ръката си на място.

— Дръж се — изръмжа Арч. — Сега ще видя колко наказание може да поеме този самолет.

Рязко го наклони наляво, после надясно, като продължаваше стръмното изкачване. След това наклони самолета наляво и го спусна в смело гмуркане, мамицата му.

Стомахът ми се сви, както става всеки път, когато се возя на шибано най-съвременно влакче на ужасите. Праснах Арч по рамото.

— Страхотно, Арч, мамицата му!

Отново се хванах за рамката на кабината и започнах да гледам как висотомерът се върти назад, докато се носехме с рев към земята. През стъклото виждах белите връхчета на вълните.

Арч рязко вдигна носа и се хоризонтирахме на стотина метра.

— Готино, а? — запита. Не изчака отговор. — Окей, вече сме с мокри крака. Сега нека направим изчезването.

Удари превключвателя за ОССЧ — Оpozнaвателна Система Свой-Чужд^[4].

— Сега ще им е трудно да ни забележат. — Арч се заигра с бутоните за радиочестотата и се заслуша.

— И въпреки това вече подготвят нещо, за да ни търсят — мрачно каза той.

Е, дотук с оставянето на мистър Мърфи на земята. Но имахме и свои ресурси.

— Бумеранг — извиках. — Не беше ли ти човекът, който искаше да изпита модула за отклоняване на радарите в куфара ни?

02:44. Обвити в електронния щит на „Големия брат“, ние бяхме невидими: Не питайте как работи шибаното нещо, защото не знам. Знам само, че можех да слушам пилотите на самолетите F-16, изпратени да ни намерят и върнат обратно, а езикът, който ползваха, не е подходящ дори за тази шибана книга. Проклетото ни оборудване си го биваше. Летяхме в пълна тъмнина — без външни светлини, нито пък вътрешни. Пик поддържаше височината ни на шестдесетина метра, като водеше стабилно самолета над леките вълни под нас.

Ние в салона опаковахме оборудването си по метода на Брайл и закрепихме всичко така, че да бъде скокопригодно. Човек не може да скача, хванал се за стокилограмов стоманен сандък например. И затова експлозивите, мините, минигранатите и другите стоки, които носех със себе си от Вашингтон през Рим, се преопаковаха в огромни найлонови чували, закрепваха се с велкро към жилетките ни или пък се слагаха в торби. Когато завършихме с костюмирането си, приличахме на шибаните човечета на „Мишелин“. Аз влязох в ролята на инструктор по скоковете, като проверявах въжетата и ремъците на всеки, пробвах дали велкрото е здраво и дали всички торби ще останат затворени по време на скока. Адски кофти е, когато си надолу с главата във въздуха, да видиш как цялото ти оръжие изпада.

Арч Кийли се обърна към нас, докато се готвехме за скок.

— Мисля си — започна — да попитам как, по дяволите, ще се върнете, след като свърши това малко упражнение.

— Арч, ако знаех, бих ти казал — отговорих. — Не съм стигнал дотам в плановете си.

Той сви рамене.

— Може би трябва да дойда да ви взема.

Жестът беше чудесен. Но неизпълним и го казах на Арч. Щеше да му е адски трудно да обясни какво е правил — а не исках да му създавам повече трудности, отколкото имаше сега.

— Май си прав — отговори с нежелание и с разочарование в гласа. Отпрати се към кабината, за да може Пик да намаже лицето си с камуфлажен крем и да си облече нещата.

02:52. Двамата с Пик бяхме последните, които трябваше да се готвят. Разкопчах всички ремъци на парашута му, а след това го оставих да влезе в тях. Държах парашута стабилно, докато той го навличаше високо на гърба си и нагласяваше ремъка на гърдите си. След това притегна ремъците около краката си, като дръпна здраво всеки един от тях и прибра свободните им краища. Докато придържах пакета на място, той нагласи основните ремъци и притегна хоризонталните ленти. Изправи се, прокара лентата на кръста през токата на колана и го стегна колкото можа. Започна да скача нагоре-надолу — трудно му беше, защото е висок кучи син и главата му за малко не се удряше в преградата на самолета. Доволен от начина, по който стоеше парашутът, навря всички излишни ремъци, за да не му се пречкат при спускането. Удовлетворен, ми показа два вдигнати нагоре палеца. Проверих го отново — натъпках един свободно увиснал ремък в кръста му и го обявих за готов за скок.

Пик държа моя парашут, докато аз се закачих за него. След като го нагласих, беше време да се натоварим. Вижте, на нас тюлените в нормалния случай ни дават бойни пакети — средно големи или големи, в зависимост от изискванията на мисията, — които имат ремъци, конкретно разработени да се закачат отпред или отзад на човека. Положението на пакетите позволяват свобода по време на свободното падане, за да може да се движи тялото и да не се пребие човек. Ние обаче скачахме с изпросено-присвоено оборудване. Това означава, че нямахме бойни пакети. Вместо това имахме невероятно количество огромни раници от изкуствена материя, чанти и сакове, с които трябваше да се оправим.

Щяхме да имаме затруднения и от чистото количество на оборудването, с което щяхме да скачаме. Слушайте — това е важно. Парашутът има повече или по-малко постоянна скорост. С това искам

да кажа, че се движите с двадесет и пет до тридесет мили в час при спускането. Но тази скорост на спускане е изчислена за максимално натоварване от 150 кг окачено тегло.

Окей, нека сега разгледаме тазвечерните стойности. Аз съм голям кучи син — някъде към стоте кила. Автоматът ми с осемте заредени четиридесетпатронни пълнители плюс пистолета с шестте заредени петнадесетпатронни пълнители правят около 12 кг. Дотук почти 113 кг. Моят костюм за скокове, жилетката, обувките, колана, ремъците, торбичката на кръста ми с медикаменти за първа помощ и други различни видове снаряжение добавят още около 12 кг. Така достигаме 125 кг. Има обаче разни други неща — като се започне от манерките, ножовете и въжетата и се стигне до болторезачките, — които тежат около шест, седем, а може би и осем килограма за човек. Така отиваме в тегловия диапазон от 146–147 кг. Всеки от куфарите с „Големия брат“ тежи 34 кг. А нашите мини, експлозиви, детонатори, гранати и други хубави нещица добавяха още 158 кг към общото тегло. Това прави 226 кг за разпределяне между осем парашута — 28,5 кг на всеки. Тежестта на чантите, в които щяхме да носим всичко, добавяше още 6 кг, или седемстотин грама на парашут. По този начин теглото, за което са проектирани парашутите, се надхвърля с 13 кг.

Тринадесет килограма не са много, казвате. Аз пък ще ви кажа друго — я вземете един шибан сак с тринадесет кила картофи и го носете със себе си няколко дни, пък после ми се обадете. А при скокове тази тежест е повече от товар лайна. Съчетайте тринадесет излишни килограма и стар, износен парашут (или частично унищожен от скоковете в солена вода), и ударът при отварянето може да скъса една-две клетки. Резултат: Изгаряш. Или, ако парашутът не се отвори и трябва да го отрежете и да извадите резервния си парашут — и ако сте доста под безопасната височина от 1500 метра, — тези тринадесет килограма и тогава могат да се окажат много значителни. Но щяхме да скачаме с допълнителната тежест, защото няхахме друг избор.

В тазвечерното скачане имаше и друг елемент: разликата между обучението и истинския бой. Обикновено при тренировъчните скокове има служители, отговорни за безопасността: те винаги използват светлини, за да маркират точката на кацане, а скоростта на вятъра при земята се следи непрекъснато. (Съгласно най-новите наръчници за

обучение „максималната скорост на приземния вятър при обучение не може да надхвърля осемнадесет възла“.)

Тази вечер нямах НШП — никаква шибана представа — за скоростта на приземния вятър. И честно казано, не ми пукаше, защото щяхме да скочим независимо от скоростта. Океанско вълнение? Нямаше значение. Единственото нещо от значение беше да слезем долу и да убием толкова повече от враговете си, колкото е възможно. Имахме да отмъщаваме за убийството на американски офицер-разузнавач. Имахме да опазваме и сигурността на страната си. Затова каквато и да беше цената, щях да я заплатя. Щях да я платя така, че да не се провалим.

03:01. Арч включи радара и системата за позициониране достатъчно дълго, за да можем да определим къде е целта ни. Приближавахме се от север. Времето за пристигане беше около седемнадесет минути.

— Чакай — изкачваме се на три хиляди за скока — извика Арч.

Носът на самолета се издигна рязко и шумът на витлата се измени.

Тош се приближи напред. Двамата използвахме „Големия брат“, за да проверим за радиопредавания от най-големия от островите — онзи с достатъчно голямата земна маса, позволяваща инсталиране на ракети. Новината беше добра — щяхме да пристигнем преди Ли Чимен. Тош взе скенера, прибора го в импровизирания боен пакет между краката си и се отправи назад. Тази нощ скачаше трети поред.

Бумеранга ми сигнализира, че все още не са ни забелязали. Аз му отговорих с вдигнат нагоре пръст. Той щеше да следи за радионаблюдение до последния момент, а след това да изключи „Големия брат“, да го разглоби на модули и да го прибере точно преди двамата с Нод да скочат с тандемния си парашут.

03:13. Ходех напред-назад и проверявах всички за последен път, закрепвах стърчащи ремъци и проверявах дали всички капаци са добре затворени. Докато проверявах, поглеждах лицата на хората си. Кожата им беше тъмна от камуфлажния крем, но очите им светеха, а бойните им гримаси бяха изпълнени с решимост. Идваха, за да играят — и да победят. Не можеше да се сбърка в това.

Сега, позволете ми да се отклоня за две минути и да ви разкажа няколко неща, които са много, много важни за мен. Първо — и най-

значително, — има нещо еуфорично при командването на мъже като тези воители. Това е нещо, което все по-малко офицери имат възможност да правят в нашето политически коректно време, когато процъфтяват офицерите-мениджъри, а офицерите-воители отиват в девета глуга.

Но стигне ли се до добрата стара крайна сметка, не е ли войната онова, което военните трябва да правят? Що се отнася до мен, армията не е мястото, в което да изкарваш парите си за колеж или да учиш занаят, или да получаваш образование, или да се чувстваш добре заради себе си. Това може и да са периферните аспекти на престоя в армията, но те не са смисълът на съществуването ѝ. И тук идва пункт номер две: който е, че по същество това да си моряк или войник или морски пехотинец значи да си воин. Да правиш война. Да имаш Дълг, Чест, Родина. Това означава да чупиш неща и убиваш хора. Това значи парадна лъскавина. Това значи кръв и пот. Това значи обучение в дисциплина и вътрешна твърдост — което старите момчета като Ев Барет и Рой Боъм наричат дух, — дето те карат да продължаваш, когато тялото и мисълта ти искат да легнат, да се изтърколят настрана и да се откажат.

Хората, които командват днес — прекалено много от тях, — изглежда, са забравили за какво е армията. Те си прекарват времето в разработване на нови мисии: мисии, които превръщат моряците и войниците, и морските ни пехотинци в полицаи или екопрегръщачи на дървета, или социални работници. Маmicата му — в наши дни армията ни изразходва повече пари за шибано рециклиране и шибано опазване на шибаната околна среда, отколкото за шибани патрони. Затова шибаните бойци може да са идеално подготвени за подреждане на шибани стари вестници в кошчетата и пъхане на шибани пластмасови бутилки в контейнери със съответното оцветяване, но не са се научили как да стрелят или да отстранят засечка в шибаната си пушка в бойни условия, или да прецакат вражески танк с противотанков юмрук, защото вече няма пари за муниции и реалистични учения.

Затова нека ви кажа нещо, приятели: не ни трябва повече шибани бюрократи или повече шибани апаратчици-системни аналитици, които да управляват армията (каквото е случаят с прекалено много председатели на Комитета на началник-щабовете). Трябва ни офицери-ритачи на задници. Истински водачи. Мъже като

Том Крокър, който е воин по традицията на Грант^[5], Шърман^[6], Пършинг^[7] и Патън^[8]; Нимиц^[9], Холси^[10], Стилвел^[11] и Чести Пулър^[12] — все офицери, които мъжете им биха последвали в ада. Тези истински американски герои, окървавени в боя, с кураж, изкован на наковалнята на войната, са желали да рискуват — да рискуват живот — в преследване на победата и защитата на демокрацията. Трудно е да се издаде заповед, след като знаете, че тя ще доведе до смъртни случаи. Но това е и същността на офицера — да поема отговорност. Има и друго: да бъдеш офицер значи да живееш така, както Рой Боъм определя накратко водачеството. Да бъдеш офицер се изразява с думите „Следвай ме!“

И така, като гледах хората си в очите, разбирах, че аз още веднъж получавам най-големия дар, който е възможно да получи офицерът. Даваше ми се рядката възможност, свещената отговорност да поведе воините в боя. Няма по-удовлетворяващо чувство. Край на проповедта.

[1] Със (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Популярни филмови звезди от 50-те години (Зоро и др.). — Б.пр. ↑

[3] Спомнете си — това е главното съоръжение за управление на въздушния трафик. ↑

[4] При ОССЧ се използват електромагнитни сигнали — импулси, — към които подобно оборудване, носено от приятелски сили, реагира автоматично. ОССЧ не ви позволява да свалите собствени (или съюзнически) самолети. Някои самолети имат ОССЧ/ЛИ, което е ОССЧ с Личен Идентификатор, за да може да се различават конкретни самолети, например този на министъра на отбраната или на президента. ↑

[5] Юлисис Симпсън Грант (1822–1885), генерал, 18-ти президент на САЩ (1869–1877). — Б.пр. ↑

[6] Уилям Текумзе Шърман (1820–1891), американски генерал от гражданската война. — Б.пр. ↑

[7] Джон Джоузеф Пършинг (1860–1948), американски генерал от Първата световна война. — Б.пр. ↑

[8] Джордж Смит Патън (1885–1945), американски генерал. — Б.пр. ↑

[9] Честър Уилям Нимиц (1885–1966), американски адмирал. — Б.пр. ↑

[10] Уилям Фредерик Холси (1882–1959), американски адмирал. — Б.пр. ↑

[11] Джоузеф Стилвел („Оцетения Джо“), (1883–1946), американски генерал. — Б.пр. ↑

[12] Люис Б. Пулър (1898–1971) — генерал от Морската пехота, воювал през Втората световна война. Смятан за най-добрия американски генерал от Морската пехота и герой. — Б.пр. ↑

ГЛАВА

20

03:17. Хиляда метра. Арч намали скоростта до малко повече от двеста възла. След това включи системите. Огледа екраните и се взря в монитора на системата за глобално позициониране.

— Късмет — каза. Протегна облечената си в ръкавица ръка.

Поех я с крепко стискане.

— Благодаря ти за всичко, Арч. Знаеш...

Опитах да намеря подходящи думи. Този воин беше изложил кариерата си на опасност заради мен и хората ми.

Той се обърна към мен и ме изгледа.

— Хей, забрави го. Ти би направил същото за мен, заднико, нали така?

Несъмнено.

— В³, Арч — всякъде, винаги, всеки път.

Пуснах ръката му, с труд се проврях назад и се намъкнах в последната част от оборудването си. След това отворих люка и го закрепих стабилно. Вятърът прелиташе около самолета с оглушителен писък. Нагласих очилата си и погледнах надолу, докато вятърът ме шибаше по лицето. Пред мен и надолу виждах тясната верига острови в тъмното. Отместих се, за да могат Алигатора и Гризача — първите, които щяха да скачат — да застанат до вратата, и погледнах към затъмнената кабина на пилота. Арч държеше прожектор в дясната си ръка, чийто лъч сочеше грубо към нас. Угаси ли го, трябваше да скочим през вратата.

Лъчът угасна. Праснах Алигатора по гърба и той се хвърли през люка. Гризача го последва. След това Тош, Пачия крак, Пик и Малката бира, Бумеранга и Нод се довлякоха с клатушкане до вратата с големия си двоен парашут — и се заглавиха в него. Оборудването им беше заседнало здравата в люка и не се движеше.

Имаше и още — видях, че един от ремъците на чантата с оборудването беше се разхлабил и увил около планката на пантата. Бръкнах под колана на парашута си и извадих сгъваемия си нож

„Спайдерко“ от хоризонтално разположената ножница и срязах лентата. След това хванах огромния сак, който предизвикваше задръстването, и го тласнах напред с всичка сила, за да го размърдам. Когато накрая се освободи и излетя във въздуха, изтегли със себе си Бумеранга и Нод. Те изчезнаха в пустошта с бързо затихващ вик:

— Хооойяяя!

Време е да тръгвам — отдадох чест на Арчи, след което му показах косматия си среден пръст, и скочих последен.

Така и не видях как самолетът изчезна — прекалено силно бях фокусирал вниманието си върху самия скок. Минах през люка и скочих, извивайки се, щом краката ми се отделиха, за да се позиционирам с лице към земята. Тялото ми се намираше в позата, която наричам „гърбицата“ — извит гръб, с разперени ръце и крака. Така се спуснах сто и осемдесет метра — краката ми бяха протегнати, свити в коленете, като стъпалата ми се намираха по-високо от раменете — идеален пример за онова, което в оперативните наръчници наричат „положение на стабилизирано свободно падане“.

Позата беше идеална, докато ремъкът, който държеше импровизирания боен пакет между краката ми реши да се отдели и пакетът се освободи, дръпна краката ми и накара тялото ми да се извие. При това положение аеродинамичното ми състояние се влоши чудовищно и неблагоприятно се видоизмени в отрицателна посока. Така на военноморскоговор се казва, че шибаният пакет вкара рязко големия ми словашки задник в гадно въртене надолу с главата и в дясна посока — от такъв свредел пилотите на изстребители повръщат.

Протегнах ръка надолу, за да хвана скъсания ремък. Голяма грешка. Знаехте ли, че рязкото протягане на ръка при свободно падане ще накара парашутиста да изпълни завъртане? Е, сега го знаете, разбрах го и аз. Протегнал бях двете си ръце, за да стигна до бойния пакет. Сега се въртях толкова неравномерно, че очите ми започнаха да изостават и да се завъртат в черепа ми. Това беше ЛШВ — Лошо Шибано Въртене, — който маньовър не се преподава в училището по скокове. Не, аз бях преминал отвъд въртенето. Сега се намирах напълно в областта на „свредела“. Моля да наблегнете на тази дума, като поставите пред нея „чукане със“.

Кофти. Отгук нататък ме очакваха тежки и груби времена — от което нямах нужда. Още повече, всичкото това люлеене и мятане

насам-натам не се отразяваше никак добре на мозъка ми. Сякаш се намирах в шибана пералня.

Време е да направя нещата по-хубави. Събрах ръце в поза, известна като „делта“ — ръце на тридесетина сантиметра от тялото ми, длани надолу — като изстребител със стреловидни криле. Така се стабилизирах и спрях да се въртя — остана само да се оправя с неприятния разхлабен пакет. Я виж ти, можело и без ръце: използвах бедрата си, за да придърпам пакета, като с колене го местех, докато го нагласих където трябва. А в Белия дом си мислят, че имат хабер от овладяване на кофти ситуации.

Замаян, проверих висотомера и компаса. ДН/ЛН^[1]. ДН беше, че отново бях в стабилно положение. ЛН: в момента се движех по курс на 165 градуса от мястото, където трябваше да стигна. Разбира се, точката, към която трябваше да се движа, я изчислих по метода на гадаенето. О, има формула за изчисляване на ТОГВ — Точката на Освобождение при Голяма Височина, — при мисиите със скок от голяма височина и ниско отваряне на парашута. За да направите изчислението, вземате скоростта на самолета, средната скорост на вятъра на височината на скока, средната скорост на вятъра и посоката му на всеки шестстотин метра между точката на излизане от самолета и височината на отваряне на парашута, включва се коефициент на скока напред при излизането от самолета и страничното отнасяне при свободното падане, и *voila*^[2]: ТОГВ, която ви трябва, за да кацнете върху пословичната стотинка. Повярвайте ми, в учебниците пише, че това е математически точно и може да се изчисли до няколко сантиметра. Да — но аз знам друго. Във вакуум нещата може и да стават така, както са планирани. Но човек не скача във вакуум.

Тази вечер например нямах информация за скоростта на вятъра, след като излязохме от самолета. Нямахме информация и за посоката му. Или, ако използваме техническата терминология на парашутизма, знаехме едно шибано нищо. Значи трябваше да опипваме пътя си надолу — да използваме интуицията си, инстинкта си — въз основа на опита от хилядите скокове на всеки от нас през годините. Ето защо винаги съм настоявал на наситеното обучение. Колкото повече опит имаш, колкото повече знаеш, толкова по-лесно ще бъде да предприемеш убягващи действия, когато мистър Мърфи навре грозното си лице пред теб.

Извих глава и рамене леко надясно, за да изпълня познатия като „бавно завъртане на тялото“ маньовър. Като се отклонявах наляво, гледах компаса си, докато попаднах на първоначалната си посока. Отново се намирах на правилния курс. Нямах представа къде съм спрямо останалите от групата, но поне се носех към групата острови Сенкаку, а не към китайския бряг.

Висотомерът показва 1360 метра. Да, знам, че в оперативните наръчници тази височина е под безопасния минимум при учение. Но сега не се намирахме на някакво си обучение и щяхме да отворим парашутите си на 750 метра над острова.

940 метра. Виждах вълните да се разбиват в назъбената брегова линия. Предстоеше ни много рисковано шибано приземяване.

820 метра. Посегнах за голямата дръжка на въженцето за изтегляне на парашута. Нямах я. Я, определено беше време за начукване на Дики.

С дясната си ръка посегнах нагоре, опитах да намеря въженцето — което трябваше да стърчи — и започнах да опипвам, да опипвам, да опипвам. *Nada*. Нищо. *Vupkis*. Започнах да се превъртам и вдигнах лявата си ръка, за да балансирам дясната. Стабилизирах се. Ако, разбира се, смятате, че падането към земята със скорост от петдесет и пет метра в секунда е нещо „стабилно“.

730 метра. Намерих въженцето и започнах да го дърпам с палец и показалец. Само че носех ръкавици. А когато носите ръкавици, е трудно да хванете двата сантиметра дълго и пет милиметра дебело стоманено въженце и в най-добри условия, а това не беше най-доброто от шибаните условия, защото падах свободно с адски висока скорост, завързан за оборудване колкото цял товар с лайна, — а и не исках да се дестабилизирам повече отсега.

570 метра. Прокарах пръсти около металните топчета по протежение на въженцето трескаво като шибан първокурсник, напипал оная работа на мацето — само че това проклето въже беше по-хлъзгаво от разлигавена, напрацяла от хормони шестнадесетгодишна мажоретка, трясеща се разгонена на задната седалка в някой микробус. Но продължавах и в същото време отмествах плата около въжето.

510 метра. Усетих го. Ооох — добре ми беше. Намотах въженцето веднъж около показалеца си, което ми позволи да дръпна добре. Дръпнах — СИЛНО. Нищо не стана.

456 метра — земята се приближаваше много, много бързо. Отново дръгнах СИЛНО.

370 метра. Шибаният парашут се отвори, прекратявайки свободното ми падане, а големият купол се разпъна с рязко пукане над главата ми. Прас! Скоростта ми падна от 55 метра в секунда на нула. Главата ми рязко отскочи назад, като за малко не ми счупи врата. Очите ми се издуха от натиска на ремъците по тялото ми. И да, приятели, цялата тази кинетична енергия на Дики и всеки грам от внезапно дръпнатата му екипировка бяха концентрирани върху тройно подсилена брезентова лента, която премина точно през дясната ми топка. От това мъчително екзистенциално изживяване станах разноглед за няколко секунди.

Но само за няколко секунди. Имах работа. Проверих дали всички клетки на парашута са се отворили правилно. Отворили се бяха. Хванах въжетата за управление и завих надясно, след това наляво — движех се, както желях. Вдигнах въжетата до нивото на раменете си и приложих полуспирачки. Скоростта на спускане и ъгълът се промениха точно както трябва. Добре — системата за управление действаше. Не виждах земята и затова проверих висотомера си. Сто двадесет и един метра и слизах със скорост от шест метра в секунда — по-бързо, отколкото би ми харесвало, — но пък носех и много излишно тегло. Духаше в гърба ми и аз завих наляво, за да се спусна докрая по посока на вятъра, а след това да се върна срещу него за окончателния си подход и кацане.

90 метра. Знаех, че се намирам ужасно ниско за окончателното спускане, но някои неща не могат да бъдат преодоленни. Освободих и спуснах надолу бойния си пакет, както и допълнителните чанти, за да омекотя кацането си — ударът в земята с всичкото това оборудване не е добре за здравето на парашутиста. Опипах се, за да проверя дали оръжието ми е завързано здраво. Положителен отговор.

55 метра. Маmicата му — не бях обърнал внимание на позицията си и се бях отклонил много по-далеч от брега, отколкото трябваше. Извих врат. Скалите на брега се намираха на половин миля зад мен и надясно и аз се отдалечавах от брега със скорост тридесет и пет, може би четиридесет мили в час.

Защо ставаше така? Така ставаше, защото не бях обърнал внимание на така наречения приземен бриз, в който попаднах.

Вижте, през деня крайбрежната земя се нагрява по-бързо от крайбрежната вода и въздухът над сушата се издига. По-хладният вятър над водата заема мястото му, като резултатът е известен под името бриз към брега. Нощем става обратното. Крайбрежната земна маса е по-хладна от водата — и бризовете духат навън от брега. Аз бях попаднал в едно от тези нощни термични явления.

Много кофти. Дръпнах рязко въжетата за управление, за да завия с парашута и да попадна срещу вятъра. ПНД — Правило Номер Две — на парашутизма (то е не по-маловажно от Правило Номер Едно, което, вероятно се досещате, е „никога не забравяй да дръпнеш шибаното въженце за отваряне на парашута“) гласи: „винаги кацай срещу шибания вятър“. Да, знам, че на корицата на тази книга пише, че аз като свиреп воин не се подчинявам на правила. Но има някои правила, които дори свирепите и неуправляеми жабоци като мен трябва да спазват — освен ако, разбира се, не искат преждевременно да изквакат за последен път.

В никакъв случай, мамицата му. Дръпнах въжето за завиване с цялата си тежест. Парашутът реагира — десният му край увисна в рязък завой. Резките завои са опасни — особено на височината, на която се оказах, а тя беше толкова малка, та ми се струваше, че оборудването ми ще цопне във водата и ще ме повлече под нея като шибана котва.

Отпуснах въжетата. Парашутът пое малко въздух и аз започнах да се изкачвам, изкачвам, изкачвам — седемдесет и пет, деветдесет, сто и пет, сто и двадесет метра.

Сега виждах скалите точно пред себе си, може би на четвърт миля. Завих към брега, като се оглеждах за другите парашути, докато се спусках. Не зърнах нито един.

41 метра. Тъй като нещата се развиваха, общо взето, добре, мистър Мърфи реши да се потакова с мен. В един миг се носех плавно като проклет „Боинг“-747, управляван за кацане от компютъра. В следващия ме удари един гаден вятър и за около секунда и половина паднах двадесетина метра надолу. Всичките ми шибани аларми и предупредителни системи се включиха заедно. Като шибани корабни сирени. Парашутът се сви, събра се и преминах последните десетина метра надолу с краката, като камък, изтърколен от мост.

Едва успях да си поема дъх, когато затънах под повърхността. Ударът беше като експлозия — водата е твърда, ако се удариш в нея. Очилата ми бяха изтръгнати от главата, а тялото — хванато като в капан в найлоновите въжета. Отгоре тъмният парашут се спусна, за да ме оплете и погребее.

Нямаше време за мислене — а само за реагиране. Дясната ми ръка посегна към токата за бързо освобождаване на ремъците на парашута и се измъкнах от него, като ритях с крака, за да се отдалеча колкото е възможно, но ми пречеха пакетите с оборудване, чиито дълги въжета се бяха оплели около краката ми.

Лявата ми ръка посегна към клапана за автоматично напълване на бойната ми жилетка. Дръпнах го — и почувствах рязкото издигане нагоре, когато сгъстеният газ излезе, наду жилетката и аз се понесох към повърхността.

Изскочих като тапа на развълнуваната повърхност, изхраних вода като шибан гърбат кит, претърколих се на гръб и засмуках едри, желани глътки хладен въздух. Огледах се, за да се ориентирам. Намирах се на около триста метра от брега. Жилетката щеше да ме държи на повърхността. Аз само трябваше да мъкна петдесетте кила мокро оборудване, да дрейфувам и да плувам. Да, в момента говоря иронично, в случай че не сте сигурни.

03:32. Излазих на скалите, изпуснах въздуха от жилетката си, изтеглих бойния си пакет и чантите с оборудване от водата, метнах ги как да е на раменете си и с клатушкане тръгнах през тясната лента скали на бреговата линия. Носех повече от петдесет кила багаж. Но всичко, което имах — включително дрехите ми, — беше подгизнало и увеличаваше товара ми със 100 процента, или така го чувствах, но всъщност май процентите бяха само 50.

А, да, споменах ли студа и че ставаше все по-хладно? Да, знам, че това е Южнокитайско море. И знам, че се намирахме малко на север от Тропика на рака. Но температурата на водата достигаше само седемнадесет градуса — а седемнадесет градуса са студени, ако нямаш отопление — каквото аз нямах. Освен това нощният въздух беше към 14 градуса и доколкото можех да преценя, през острова духаше вятър със скорост десет до петнадесет мили в час. Свирепата крайна сметка: измръзвах, и то бързо. И нямаше какво да се прави, освен да се ходи и да се ходи.

03:40. Отмъкнал бях багажа си на сто метра навътре, когато дочух нещо отдясно. Паднах на земята, пуснах оборудването, извадих пистолета си от огромния кобур от изкуствена материя и тръгнах натам, приведен и мълчалив.

Отново дочух шума и спрях. Извадих монокуляра си за нощно виждане от джоба на бойната си жилетка, излегнах се на земята и се огледах. На двадесет метра от мен с глава, която се виждаше така ясно над ниското скалисто било, сякаш грееше слънце по пладне, Малката бира се трудеше трескаво над нещо. Прибрах нещата си и се отпратих към него.

Когато се приближих, видях, че работи над Пиколо Мийд, който лежеше по гръб с изкривено от болка лице. Малката бира ме погледна.

— Здравсти, шкипере. Тоя задник решил да си счупи глезена на една скала.

Държеше ловко левия му крак и усукваше залепяща лента около няколко импровизирани шини. Малката бира се обърна към приятеля си.

— Ти май го направи нарочно. Мислеше си, че си нямаме достатъчно тактически проблеми, нали?

— Позна — отговори Пик през стиснати зъби. — Хей, шкипер, имаш ли морфин? Ако имах морфин, ми се струва, че ще мога да ходя, след като тоя задник ме опакова и шинира.

Рязко пое въздух през зъби, когато Малката бира вдигна внимателно ранения крак и обви хирургическа лента около извивката на стъпалото му.

— Оох, това боли. — Пик размърда рамене. — Сестра Рачит^[3] казва, че няма морфин. Мисля, че му харесва да изпитвам болка.

Опипах кръста си за торбичката с аптечка, увиснала над бъбреците ми, разкопчах я, измъкнах една от половин дузината спринцовки и я сложих в ръката на Пик.

— Давай — казах, — но гледай да не ти става навик.

Затворих аптечката.

— Момчета, видяхте ли други?

Малката бира кимна.

— Алигатора кацна ей там — посочи той на юг. — Мисля, че Бумеранга и Нод също кацнаха.

— Гризача? То Шо? Пачия крак?

— О, всички сме тук, макар да съм удивен, че сме живи — дойде отляво плътният глас на То Шо. Появи се пред очите ми, последван от петимата липсващи тюлени. — Мисля, че трябва да поговорим за избора ти на места за приземяване, Дик. Казвали ли са ти някога, че не струваш като инструктор при скоковете?

04:10. Разделихме се на два взвода и разузнахме острова много преди зазоряване. Това не ни отне много време — макар и островът да беше единственият подходящо голям във веригата, за да се изстрелят ракети, на дължина не стигаше и миля, а на ширина — само шестстотин метра. Нямаше никакви постройки с изключение на една изгоряла барака с паднал пред нея дървен пилон за знаме, разположени на най-високата точка на острова. Растителността се ограничаваше с храсталаци, магарешки тръни, морски водорасли и онези дърветагноми, които виреят в солен въздух и върху лоша почва.

Островът беше необитаем, макар и да имаше признаци — добре прикрити все пак — за неотдавна направено посещение за оглед. Всички отпечатъци от стъпки бяха заличени с клони. Следите от автомобилни гуми са били загладени с гребла и след това скрити по подобен начин. Но Пачия крак, нали е ловец на елени от източното крайбрежие, ги забеляза до една. Оставих го да души следата. Не след дълго откри, че следите водеха до редица скривалища. Едното съдържаше оръжие. Другото — морско комуникационно оборудване — същите непромокаеми радиоапарати като на тюлените. Третото — пещера малко встрани от средата, или в югоизточния край на острова, съдържаше еднометрова надуваема лодка — съвсем като онази, която бяхме пуснали при гоненицата на „Принцесата на Нантон“ — върху ремарке с колела. На съседния палет се намираше извънбордов двигател, два столитрови варела с бензин, сифон и пет мехура за гориво, поставени на земята до него. Сега знаех как Ли планираше да се върне.

В 05:35 попаднахме на истинска златна жила. Пачия крак ме заведе до една голяма пещера съвсем до най-южния бряг. Тя беше закрыта с отблъскваща радарните вълни мрежа. Вътре имаше две мобилни установки РКИЗ. Страна-производител: Франция. Помните

ги. Съкращението означава Ракети Круз, Изстрелвани от Земята. На борда на „Принцесата на Нантон“ бях открил шест френски РКИЗ.

Окей. Сега разполагахме с всичко освен дублиращия състав артисти — т.е. лошите. Коего представляваше за мен известна тактическа дилема, или къде, мамицата му, щяха да слязат Ли и хората му? Искам да кажа, трябваше да покрием целия шибан остров — и само с девет души. Да, можехме да минираме оръжието и комуникационните системи и да обезвредим пусковите установки. Но ако позволим на лошите да стъпят необезпокоявани на брега, те могат да ни разбият просто защото са повече. Много време щеше да им трябва и да им струва доста загинали в боя. Но в края на краищата ще ни надвият. И тогава — тогава ще заменят оборудването и ще продължат с мисията си — закъсняла, но не осуетена.

Освен, разбира се, ако не ги спрем, докато слизат на брега. Помните ли принципите на специалните операции — зоната на уязвимост, относителното превъзходство и останалите лайна? Е, ако ударехме Ли — здравата — точно когато той и хората му са най-уязвими, нямаше да им позволим да получат относително превъзходство. Щяхме да победим, а те — да се провалят.

И кога са най-уязвими?

Точно когато стигаха на брега, ето кога. Но къде, мамицата им, щяха да го направят? Събрах бойците и описах проблема. Седнахме по индиански в кръг. Начертах грубо карта на острова на земята, като с камъчета указах скривалищата и пещерите с оборудването.

— Какво ни казва тази картина — ако изобщо говори нещо? — запитах. Изчаках за отговор. Но никой не се обади.

Накрая Пачия крак вдигна ръка. Сбръчка лице и дръпна долната си устна.

— Струва ми се, че тук силно играе случайността, шкипере. Според мен картината не ни казва нищо. — Замълча и отново подръпна устната си. След това продължи: — Но следите, които намерих — мисля, че именно те говорят ясно и високо. Следите ми казват, че Ли Чимен е донесъл всичко на острова от едно и също място.

Той взе щангата си и я заби там, където бях начертал южния нос на острова.

— Там — заяви той с положителност. — Там ще дойдат.

Кръглото лице на То Шо се извърна към Пачия крак:

— Откъде си толкова сигурен?

— Две неща. Първо, плажът там е само чакъл и камъни — без пясък. Значи като излизат от водата, оставят по-малко следи, а и по-лесно могат да ги прикрият. — Той погледна То Шо. — Ти не казваше ли, че вашите хора редовно прелитат със самолети Е-2С над острова, за да проверяват дали китайците не правят разни номера?

То Шо кимна.

— Два полета дневно с „Хокай“ — в седем сутринта и три следобед. Като по часовник.

— Е, топлинните системи на тези самолети не могат да хванат нищо върху камъните. — Пачия крак поклати глава. — А и самолетът няма инфрачервено оборудване — не може да проследява. Не, оттук са дошли — завърши той и стисна голямата си като на булдог челюст.

Гризача го прекъсна:

— А кое беше второто бе, паток?

— Ами то потвърди убеждението ми. Следите от и към южния бряг бяха най-силно скритите. Единствено тази пътека е използвана многократно — имаше очевидни признаци.

Алигатора изсумтя.

— Очевидно? За кого? Мама му стара, паток, аз нищо не виждам — нито счупен храст или пък дори един-единствен отпечатък от крак.

Пачия крак се ухили.

— Може би не си гледал където трябва, гражданинче.

Погледнах го и се възхитих. Има неща, на които можеш да научиш хората, но има и други, на които не можеш. Дюи Пачия крак беше ловец. Обикалял е из горите от четири или петгодишна възраст. И основните му следотърсачески умения, развити в горите и блатата по източното крайбрежие на Мериленд през детството му, щяха днес да ни опазят живи тук, в шибаното Южнокитайско море.

— Убеди ме — казах. Огледах се. — Е, какво чакаме, задници? Хайде на работа.

06:42. То Шо преведе думите на пилота на самолета Е-2С на японската армия, докато аз го следях на минирадара на „Големия брат“. Самолетът се приближаваше достатъчно много, че да ме накара да се чувствам изнервен. Сложих пръсти в устата си и рязко изсвирих.

— Всички да скрият задниците си — самолетът ще прелети след десет минути и не искам да сме на открито, ако мине по-рано.

— Рано друг път. — То Шо продължаваше да се занимава с редицата детонатори, които сам беше решил да свърже. — Ние японците сме много пунктуални хора. Чу го по радиото, а и тази малка твоя черна кутия определи местонахождението му с точност до сто метра. Той каза, че няма да е тук по-рано от седем нула нула часа — и няма да дойде по-рано. Имаме още няколко минути.

— Хайде, Тош — мърдай.

— Виж, мистър Хуй, аз знам какво е за нас времето. Времето е почти божественост. На това ни учеха в „Нотр Дам“.

— Аз си мислех, че чистотата е почти божественост.

— И на това ни учеха. — Изправеният му среден пръст ми каза, че за него съм все още *Ичибан*.

— Виж какво — казах, — може би ще дойдат навреме, може и да закъснеят. Но не искам мистър Мърфи-сан да се такова с кармата ми точно днес. Отиваме да се скрием — веднага!

10:00. Мините във вътрешността на острова бяха нагласени до една. Пачия крак и Гризача поставиха една серия мини до скривалището с оръжие — за в случай че хората на Ли стигнеха дотам. Алигатора, Малката бира и Пик — който изпитваше адски болки, но каза, че ще бъде проклет, ако изпусне нещо от веселбата — обезвредиха пусковите установки така хитро, че китайците нямаше да се досетят, докато поставят ракетите и натиснат бутона „Пуск“. След това за всеки случай Пик минира и комуникационното оборудване. Докато си играеше с това, Нод, Дикарло, Бумеранга, То Шо и аз разстлахме (кърваво) червения килим, с който да посрещнем Ли Чимен, когато пристигне.

Вижте, когато нагласявате засада, има четири елемента, които трябва винаги да се стараете да изпълните. Първо — трябва да разположите засадата си в място, което да застави врага ви да влезе във фатална фуния — зона за убиване. Второ — трябва да разположите собствената си войска така, че да има предимството на няколко припокриващи се огневи полета. Трето — трябва да можете да се изтеглите бързо и ефикасно — та например, ако врагът ви повика артилерийска или въздушна подкрепа, да изнесете задниците си *pronto*^[4]. И четвърто — трябва да нагласите засадата така, че да

изглежда сякаш дори и една-единствена клонка не е била докосвана, за да може врагът да се намъкне право вътре.

Е, знаем, че нищо никога не е идеално. Южният край на острова беше широк и равен. Трудно щеше да бъде да се направи фатална фуния, както в тесните пътеки на джунглите, улиците в градовете или извиващите се речни долини. Импровизирах с редица маскирани противопехотни мини от двете страни на зоната за акостиране. Те нямаше да позволят на хората на Ли — които вероятно щяха да бъдат много повече от нашия контингент от девет души — да заобиколят настрани и да ни обградят по фланга.

Имахме предимството на добри огневи полета. Защото контролирахме възвишението. Е — относително възвишение, — може би се намирахме на пет-шест метра над водата. Окопахме се и маскирахме позициите си.

Хубаво стана — но не достатъчно. Трябваше ми допълнителен елемент — нещо, което наистина да затвори Ли.

Тъкмо мислех над решението на този проблем, когато Бумеранга се приближи, хванал една от черните кутии на „Големия брат“.

— Какво има?

— Приоритетно управление чрез радиосигнал, шефе на пичовете.

— Е, ну?

Той разклати кутията под носа ми и ме изгледа с развеселен поглед, какъвто досадните компютърни генийчета пазят за такива като мен, дете бъкел не разбират от РАМ и РОМ памет.

— Приоритетно управление, шефе на пичовете — повтори, като бавно мърдаше устни и произнасяше всяка сричка, сякаш говори на идиот. Като видя, че пак не загрявам, въздъхна, поклати глава и каза: — Мога да направя детонатор от това, шефе на пичовете. Ще използваме едно от китайските радиоапаратчета. Ще го заредим с малко С-4. После аз ще използвам това малко чудо, ще задам честотата тук — той ми показва къде — и като включи радиото, веригата се затваря, експлозивът прави „бум“ и си правим китайско задушено.

— Звучи ми като същото, което сме направили с мините — отговорих.

— Ама аз говоря за под водата, шефе на пичовете — каза Бумеранга. — Мога да поставя пластичния взрив под вода — да им

пресека пътя, като акостират.
Много нечестно дете, а?
— Направи го.

11:34. То Шо, който прослушваше с радиооборудването на „Големия брат“, ми махна да дойда в изкопания от него команден пункт. Свали слушалките.

— Там определено става нещо — каза.

— Близо ли е?

— Ами според това нещо — да. Близо е. Започна съвсем тихо. Но през последния половин час се усилва. Не постоянно, но е там, да ти кажа. Звучи ми като закодиран сигнал. Свръхвисока честота.

Досещах се доста добре какво слуша той. Такива сигнали се изпращат от подводници, както и му казах.

— Сега разбирам защо е толкова слаб сигналът — отговори той.

Аз го погледнах.

— Няма ли гласови излъчвания?

То Шо поклати глава.

— Още не съм чул нищо.

— Продължавай да слушаш. — Понечих да се отдалеча. — Хей, Тош...

— Да?

— Това нещо може ли да преценява разстояния?

— Може, разбира се. — Усмихна се. — Вас, *америкаджиновете*, ви бива много в тези високотехнологични самурайски работи.

Поклоних се ниско в класически стил.

— *Домо аригато* — благодаря много.

Той отвърна на жеста.

— *До иташимашите* — Пак заповядай.

После вдигна слушалките над главата си, нагласи чашките на ушите си и започна да играе с дигиталните системи за управление по черната си кутия.

Обърнах се и в тръс прекосих билото на обсипания с камъни склон и слязох до водата. Бумеранга беше влязъл на шестдесет метра във водата, където имаше три метра до дъното. Опънал беше експлозивите си по протежение на петдесет метра по дъното, като

внимателно заравяше всеки заряд, а после криеше кабелите между тях. Извиках му. Той се вдигна и започна да плува на едно място, като се отърси като куче, за да изтърси морската вода от косата си.

— Казвай, шефе на пичовете.

— Как е?

— Готов съм, но ми трябва още пет-десет минути. Искам да съм напълно сигурен, че не съм оставил следи.

— Хей, *гайджин*...

Извърнах се. То Шо стоеше на билото и махаше ръце. Аз изтичах към него.

— Адски близо са, Дик — сведе поглед към оборудването. — Бих казал, на пет-шест мили отгук.

Мамицата му — при качеството на съвременната оптика от това разстояние перископът на подводницата би ни хванал как се движим.

Може и да не бяхме готови, но онези идваха. Обърнах се и направих знак с ръка да съберем каруците в отбранителен кръг.

Бумеранга застана на едно място във водата с ръце на кръста.

— Бумеранг, мърдай.

— Но не съм приключил още, шефе на пичовете — извика той.

— Приключил си.

Дори от това разстояние, над тридесет метра, той разбра по лицето ми, че не го молах, а издавах заповед. Бързо заплува към брега.

Вкарах два пръста в устата си и рязко изсвирих. Останалите бойци дойдоха тичешком.

— Имаме си компания — казах.

[1] Ако сте прекалено тъпи, за да разгадате какво е това, погледнете в речника. ↑

[2] Ето (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Старшата сестра от „Полет над кукувиче гнездо“. — Б.пр. ↑

[4] Бързо (ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА

21

19:55. Прекарахме остатъка от деня в очакване — без абсолютно никакъв признак от приближаването на Ли. Вижте, в това имаше известен смисъл. Когато легнете в засада, не се позволяват никакви помръдвания. Никакви почивки за кафе и разтягане на наболяващите мускули, и раздвижване на ставите, и всеобщо разкършване. По дяволите, дори няма кафе. Необходимо е да не мърдаш от мястото, където си се окопал. Стоиш навит като пружина — готов да **ДЕЙСТВАШ**.

Постигането на подобно пасивно и в същото време активно кинетично равновесие е много по-трудно, отколкото изглежда. Само стоенето в една поза за дълго време е трудно — хей, хей, хей — ти там. Да, оня с тъпото изражение, който тъкмо каза „глупости“. Ти отиди в гората или в парка и се скрий за шест-седем часа, без да се движиш, с лице, покрито с мазен камуфлажен крем, с униформа, подгизнала от пот и пикня. После се върни тук и ми кажи колко лесно е.

Защото не е лесно. Имаше и още. Казвал съм ви, че тези острови са необитаеми. Това не е съвсем вярно. Имах предвид, че тук нямаше хора. Но имаше повече от необходимия брой многокраки създания, повечето лазещи гадни варианти, като много от тях бяха оборудвани с остри мандибули и гадни жила, както и с неестествени умения да правят живота изключително неприятен.

Имаше и комари. Комари камикадзе. Големи, кафяви, настоятелни, упорити, агресивни, кръвосмучещи същества. От онези, дето влизат в ушите и ви хапят точно там, където не можете да бръкнете с пръст, за да ги разкарате. От онези, дето влизат в очите ви, заравят се под долния ви клепач и се въртят, докато почти ви ослепят.

На последно място, но със сигурност не по важност, стоеше дребният, но значителен въпрос за питейната вода — или по-точно, отсъствието ѝ. Бяхме напъвали телата си. Между скачането, приземяването и работата на брега се потяхме като луди. Но носехме само две манерки вода на човек: два литра. Това не е много, когато се

занимаваш с напрегнати дейности или работиш в условия на стрес. Не е много, когато стоиш на едно място почти цял ден и слънцето пече гърба ти и си облечен в черно. Човек може да издържи една седмица без храна, ако иска. Но водата определено е важен за живота фактор в боя — а ние нямахме достатъчно, за да изкараме още няколко часа.

Хрумна ми, че ако Ли заподозре нещо — както аз бих заподозрял в подобна ситуация, — можеше да постои край острова ден-два, за да провери отдалече как стоят нещата. Ако го направи, щяхме да се озовем в добре познатия лайнян поток *sans* гребло — или всякакви други неща, — когато реши да дойде.

Вечерният самолет Е-2С отдавна беше дошъл и отминал и ние не бяхме се издали. Разбира се, въпреки че носехме радиоапарати, слушалки и микрофони за устните, бях заповядал радиомълчание — и два пъти проверих дали излъчвателите на всеки са изключени. Нямах да издавам съществуването ни, като позволя на някой с подслушвателно оборудване да ни чуе как си говорим или пускаме сигнали.

20:03. Исках да разбера дали е имало някакъв признак, че Ли и неговите жондуи са в движение. Затова се измъкнах от мястото си и като рак пропълзях към добре маскираната позиция на шестдесет метра под билото, където бяхме разположили „Големия брат“.

То Шо и Алигатора отговаряха за подслушването. Попитах ги с ръце дали са чули нещо напоследък. Получих кимане от То Шо и насочен надолу палец от Алигатора. Нищо не хващаха. Е, не бяха единствените: радарът за диверсионна война, който се въртеше и въртеше в главата ми, също не хващаше нищо.

Изпълзях обратно до поста си и огледах хоризонта. *Nada*. Подминах Бумеранга, който лежеше възник зад купчината камъни и пръст, която щеше да го пази от всякакви термални скенери откъм водата. Той наблюдаваше водата през оптичския мерник на автомата си. Спря достатъчно дълго, за да ме изгледа мръснишки. Искаше да си довърши подводните мини, но не му бях позволил и още ми се сърдеше. Е, аз бях прав, а той — не. Само защото Ли не беше излязъл на брега тогава и все още не издаваше никакви сигнали, не значеше, че не е наоколо и че не се прокрадва и ръмжи.

21:09. Беше тъмно и тихо — и приятно. Опасно време за воините. Комарите камикадзе бяха се върнали в базата си за нощта. Въздушните течения бяха се насочили навън от брега, като отнасяха дневната жега. А полумесецът на луната блестеше през разкъсаните облаци върху водната повърхност и даваше достатъчно светлина, за да се радваме на вълните, които нежно се разбиваха в крайбрежния риф.

Лежахме в позициите си по двойки, разтеглени на шестдесет метра в полумесец, който ни позволяваше ефикасни, припокриващи се огневи полета, скрити върху неравното, покрито с растителност било на седемдесетина метра от водата. Нежното прииждане на водата върху скалистия бряг ни успокояваше и отнасяше в тих унес. Това не беше хубаво. Белият шум и тишината изчерпваха способността ни да се концентрираме върху евентуалните опасности. Отсъствието на комфорт може — досущ като болката — да е добро нещо: то поддържа чувствата ти будни и изостря тялото и мисълта ти.

Макар и да знаех какво става, към 21:10 клепачите ми страхотно натезаха и мисълта за бойна дрямка ми се стори много, много привлекателна. И тогава, не знам как стана — незабележима промяна на въздушните течения или движение във водата, толкова леко, че беше почти (но не съвсем) незабележимо, но нещо задейства сензора в мозъка ми и шибаната корабна сирена, завъртяна на резбата точно под лайнародетектора ми, се включи. Не, не реагирах външно. Но дори и без забележими движения преминах от пасивна бдителност към пълна бойна тревога за милисекунда.

После косата на тила ми настръхна. Не знам откъде възникна тази инстинктивна реакция към опасността, приятели, но тя е редовно, осезаемо усещане, което ми спасяваше живота през годините. Когато косата на тила ми се изправи, знам, че наоколо има нещо или някой, дете иска да ми навреди.

Сведох глава, о, така б-а-в-н-о, милиметър по милиметър, докато се сниших доста под линията на билото. Извих се наляво и свих дясната си длан в юмрук, след това изправих палец и го насочих към земята — мълчалив знак „подозрение за враг“. Видях на шест метра как очите на Пачия крак се мръднаха към мен — лунната светлина се отрази в бялото им. Тъмното му лице се поклати нагоре-надолу, а

после той се обърна и повтори сигнала на Пик, който лежеше на шест метра от него. Пик щеше да предаде сигнала на Малката бира, който контролираше най-лявото огнево поле. След това се обърнах надясно и повторих сигнала за Нод, който го предаде на Бумеранга, който го предаде на Гризача, който щеше да го предаде на То Шо и Алигатора.

21:11. Бавно се издигнах до билото. Извадих своя монокуляр с ННИЧ^[1] от калъфката му и заоглеждах повърхността на водата наляво/надясно/наляво. След това повторих, като бавно оглеждах панорамата и чаках окото ми да привикне към зелената флуоресцентна светлина.

Отново косата на тила ми се изправи. *Там ставаше нещо.* Взрях се по-напрегнато в монокуляра, концентрирах се и — по дяволите — загубих го, каквото и да беше то.

Да ме таковат отзад! Сам си бях виновен. Помните ли основните ръководни принципи на лова? Аз не ги помнех. Когато си в гората и дебнеш елени, почти никога не ги виждаш изцяло. Виждаш нещо, дето се мярка в окото ти — пухкаво ухо, очертано на ярката зеленина на някой храст, или отблясък на трептящата бяла опашка пред грубата кора на някоя акация, или пък бързото движение на главата на елена, когато усети хищника. Добрият ловец търси тези мигновени признаци, защото не гледа в тунел. О, виждането му е като в конус — но върхът е при окото и се разширява и разширява сред обикалящата го гора. Новакът гледа на нещата по точно противоположния начин: конусът е широк при окото и се стеснява колкото по-далеч отива.

Точно това бях направил тук — опитал се бях да се концентрирам върху онова, което ми се стори, че съм видял — и загубих всичко.

Оттеглих окото си от монокуляра, разтърках го и опитах отново. Огледах водната повърхност, като оставих окото си да бъде приковано от онова, което би го привлякло естествено.

Ето — там бяха. Нещо там изпъкваше под вълните. Използвах целеуказателя. Намираха се на малко повече от 250 метра от брега и се приближаваха, приближаваха, приближаваха — инфрачервеният лъч ги показваше като ято риби близо до повърхността, когато сменя посоката сред водните течения. Не говоря за нещо голямо, приятели. Това беше просто отблясък, следа, дреболия; само най-лек намек за контрастно движение — най-лекото трепване на опашката на елена, —

но все пак си оставаше шибано контрастно движение и аз го забелязах, мамицата му.

Отново заоглеждах. Сега, когато бях забелязал моментно мръдване, можех по-лесно да го доловя. Да — един, двама, трима плувци, които гребяха така тихо, че не правеха никакво вълнение, се движеха точно под повърхността на водата. Очевидно имаха дихателни апарати, които не позволяват издайническите мехурчета. Но не можеха да убегнат на обхвата от половин миля на инфрачервения ми монокуляра — нито пък на окото ми на ловец на хора. Спуснах се под билото и предадох какво съм видял. „Долу главите — казах на момчетата си, — не позволявайте да ни хванат с термални или инфрачервени уреди.“

Дали знаех, че носят такова оборудване със себе си ли? Не. Но знаех, че при това процъфтяване на техноиграките дори обикновената група терористи от „Хизбула“ може да си купи устройства за нощно виждане от магазина, минисистеми за глобално позициониране и осигурена срещу подслушване комуникационна апаратура. При това положение как можех да смятам, че жондуй-стрелците не би трябвало/не биха могли/не биха искали също да имат такива? Отговор: никога не подценявай врага си.

Отново улових целите си в монокуляра. Сега бяха на не повече от сто метра от брега и гребяха непрекъснато напред. Използвах всяка молекула в съзнанието си, за да видя какво става зад тях — насочих монокуляра далеч назад, откъдето идваха, — но не виждах нищо. Инстинктите ми казваха, че това е предният отряд и че след като осигурят брега, Ли и останалите бойци ще ги последват.

Значи трябваше да ги оставим да излязат на брега. Нямах нищо против. Дадох сигнали с ръце нагоре и надолу по редицата и получих утвърдителни отговори.

21:19. Достатъчно неприятно е да чакаш, когато не се случва нищо. Когато знаеш, че врагът ти е там някъде и се движи неумолимо към теб, тогава не ми пука колко пъти си бил в боя, нито колко мъже си убил. Винаги е същото: дъхът ти спира. Кръвното налягане и сърцебиенето растат. В стомаха се появява една леко мазно, неприятно усещане. И дори и пикочният ти мехур да е празен и да не можеш да вкараш и карфица в сфинктера си, изведнъж те обзема нуждата да се изпикаеш и изтропаш.

21:21. Триото плувци спря на петдесетина метра от брега в дълбоки до кръста води. Виждах ги ясно в монокуляра си. Смъкнаха очилата на вратовете си, отпуснаха шланговете на дихателните си апарати и ги запушиха, наведоха се да свалят плавниците си и един по един ги закачиха отзад на диверсантските си жилетки. След това легнаха по гръб във водата, извадиха оръжията си и ги провериха.

Изучавах хората, които щяхме да убием, съвсем погълнат от гледката. Сякаш виждах в огледало нас, когато излизаме на брега на потенциално вражеско обкръжение. Оперирали сме срещу терористи от различен вариант: срещу руски специални части, групи на либийската армия и иракската републиканска гвардия. Но никога досега не бях виждал морска група като жондуи. По движенията им познавах, че тези са добри. Жондуите, на които се натъкнахме на борда на „Принцесата на Нантон“, не струваха, докато тези бяха истински *оператори*.

Бавно, като се прикриваха един-друг, излязоха от водата и стъпиха на брега. Мъжът начело имаше очила за нощно виждане. Огледа скалистия плаж пред себе си, търсейки признаци за врагове. След това промени посоката — вдигна очи към билото, където се криехме ние. Задържах дъх — лежах напълно неподвижен и гледах как той ме гледа. Изкушението да мръдна с очи, когато той мърдаше, беше абсолютно, но го преодолях. Нищо нямаше да му дам на тоя кучи син.

Очилата паднаха на гърдите му, извади автомата си и триото тръгна предпазливо по плажа към пътеката за пещерата, в която се намираха ракетните пускови установки. Дошли бяха да проверят какво става, а после щяха да повикат останалите.

Разбира се, Ли трябваше да донесе със себе си шибаните ракети. Бях му отворил работа, като потопих „Принцесата на Нантон“.

Слязох от билото и тихо сигнализирах намеренията си, първо наляво, после надясно. Когато получих потвърждение, че съм приет и разбран, сneh жилетката си и ремъците, обувките и чорапите и си оставих само автомата, към който закрепих монокуляра и ножа си. След това тръгнах по склона към вътрешността на острова, за да стигна бързо до източния бряг — към пещерата с пусковите установки. То Шо, оборудван като мен, но с обувки, тихо пое след мен.

21:31. Стигнахме първи, и то тихо. Ето защо бях свалил обувките и чорапите си. Стъпалата ми са по-твърди от шибаната гума

„Вайбрам“, която използват за обувките в наши дни. Затова тичам през горите по-бързо бос, отколкото ако съм с обувки. Но не затова го правя. Стъпалата ми са като сензори. Мога да проверявам за мини по-ефективно, отколкото с големите си подметки 46 номер или с новоизлюпените джунджурии за електронни контрамерки от по двеста хиляди долара. Затова, когато трябва да се движа, ама истински, предпочитам да го правя по стария начин: на бос крак.

21:41. Долових съвсем леко движение под себе си и наляво. Тялото ми се напрегна, когато триото жондуи приближи. Трябваше доста да се напрегна, за да ги чуя — биваше си ги, — докато дойдат до камуфлажната мрежа. Ние я бяхме разбъзикали, за да шуми повече, отколкото би им се искало — и издадоха позицията си.

Изчаках шумоленето да спре, което означаваше, че са вътре, за да огледат пусковите установки, а след това, сантиметър по сантиметър, тръгнах.

Вдясно от мен То Шо повтаряше движенията ми като огледало.

Темпото ни беше съкрушително бавно. Големият ми палец опипваше земята. Почувствах ли се уверен, продължавах с предната част на стъпалото. След това извивката и накрая петата. Шестдесет секунди, за да изминеш по-малко от метър — а исках да измина шест метра, преди тези задници да излязат.

Нямаше какво да се прави, освен да се движим. И точно това направих — цялото ми тяло се превърна в система за ранно предупреждение. Изминах още един метър. И трети. Още две крачки и щях да съм в добра позиция, за да „срежа тортата“ на входа на пещерата, което означава, че най-послед щях да имам предимството на добро огнево поле. И точно тогава мистър Мърфи промъкна босия си крак на сцената. Първо, ритнах с палеца си един камък и го запратих шумно надолу. След това мистър Мърфи ме ритна в задника и ме засили по корем през последния метър и половина на склона.

О, мамка му. О, майната му на Дики. Стиснах автомата към гърдите си, свих рамо и се претърколих при падането си, за да не се ударя по лице.

Не трябваше да си правя труда, защото наполовината път надолу мистър Мърфи ме преметна и паднах по гръб, което в други обстоятелства можеше да ми изкара дъха. Тази вечер обаче нямаше възможност това да стане, защото като се ударих, половин дузина

куршуми се забиха в земята на шестдесет сантиметра от дясното ми бедро. А и никакъв шум от стрелба се не чу — просто туп-туп-туп, когато удряха твърдата земя.

Мамицата ти, който и да си! — обсипах с куршуми входа на пещерата, като се опитвах да видя откъде, по дяволите, идваше заплахата — помните, че беше тъмничко, — и получих втори залп отляво.

Да, но този път забелязах огъня от заглушителя му. *Тоя се намираше отвън.* Това беше мистър ТО — тилова охрана. Претърколих се встрани от него и се вдигнах, като гледах през оптическия прицел за нощно виждане. Видях го — заклинил се беше зад един камък и доста му пречеха голямата жилетка и останалото оборудване. Изстрелях три куршума в залп към него, за да го извадя от равновесие. Скочих на крака. Скрих се до отвъдния край на входа на пещерата. Тъкмо щях да се прицеля по него, когато дочух приятния шум от свличащо се на земята тяло. Подадох автомата си до входа на пещерата и видях мистър ТО проснат по лице — и вдигнатия към мен палец на То Шо.

Един убит. Това беше добрата новина. Лошата — жондуй *Er* и жондуй *San* (така в Пекин казват на втори и трети номер) — бяха готови да отблъскват нападатели и на тяхно място аз щях да съм грабнал радиото при първия признак на сътресение.

Нямаше време за губене — а и друг, който да свърши мръсната работа вместо мен. Претърколих се под камуфлажната мрежа и влязох в тъмната като катран пещера. Залепих се до страничната стена. Вдигнах автомата, за да гледам през оптиката. Огледах се от една страна на друга. На три метра от мястото, където клечах, стояха два тежки сандъка метър на метър и осигуряваха нищожно прикритие. Пропълзях като рак зад първия, вдигнах прицела за нощно виждане и се огледах. На десетина метра пред мен пусковите установки стояха, ниски и прилични на скелети върху дебелите си пневматични гуми. Зад тях големите сандъци с допълнително оборудване грееха в зелено във фосфорните лупи на прицела.

Инфрачервеният оптичен прицел долови една гореща точка на нивото на земята до най-задния сандък отдясно. Лупите на оптиката ми за нощно виждане засякоха гаден лъч, който премина край главата ми. Мамка му — жондуй *Er* се опитваше да ме прецака с лазера си.

Отдръпнах се — ако ме огрееше в лицето с шибания лъч, щеше да опече ретините ми като картофи, мамицата му. В наше време Министерството на отбраната предоставя на всички в армията антилазерни очила — включително и на мен. Но моите се намираха в безопасност на петнадесет хиляди мили отгук, в шкафа във Вила „Свирепия“. МПБМ^[2].

Претърколих се наляво, зад втория сандък. Залепих се за земята и подадох напред цевта на автомата достатъчно, за да се прицеля. Тъгълът беше лош. От мястото, на което лежах, не можех по никакъв начин да улуча жондуй *Er* — освен ако той не се изправи почти в цял ръст като шибаните хартиени изскачащи мишени в стрелбището на ФБР в Куантико.

Понякога, както казва Док Трембли, *entymah feeshmok* — както гласи в Кайро фактът, че понякога мозъкът ми е сякаш направен от пръдлив боб.

Защо го казвам? Защото, мамицата му, ние се обучаваме точно за този шибан сценарий. В пълна тъмнина. Използваме същото шибано оборудване, каквото в момента свирепата ми персона носеше. Само дето не разсъждавах като на война, не мислех и не правех нищо, мамицата му. Просто се мятах насам-натам.

Искам да кажа, че това си беше проста работа — като да сгънеш хартиена папка.

Прегънете по пунктираната линия, за да разкриете късчето с надпис А. Свих се, за да се скрия от погледа му, и извадих ножа си.

Натиснете щрихованата част, за да разкриете прореза Б. Възстанових позата си по корем и се прицелих.

Пъхнете късчето А в прореза Б. Метнах ножа към стената вляво.

Като шибани пружини жондуй *Er* и автоматът му с лазерен прицел и жондуй *San* и неговият полуавтоматичен пистолет изникнаха нагоре — и разкриха главите и раменете си, благодаря за което. Жондуй *Er* стоеше точно в центъра на кръстчето на прицела ми. Заших го със залп от три куршума и той падна по-бързо от автоматичните мишени в Куантико. А и по-мъртъв от тях. Завъртях наляво, където беше се появил вторият командос — не се виждаше никакъв.

Добре — *Er* убит, сега е твой ред. И няма време за губене.

Претърколих се надясно, заобиколих сандъка и тръгнах, като с прицела се опитвах да се ориентирам в тъмното.

Кучият син беше клекнал зад най-далечния сандък и бъркаше в жилетката си. За какво — не знаех, но не мислех да му позволя да го вземе. Втурнах се. Той започна да стреля безумно из пещерата. Това по-скоро му навреди, отколкото му помогна. Огънят от цевта го заслепи, дори изстреля два куршума в каменния свод. Все още опитваше да се възстанови, когато започнах да изстрелвам залпове от по три куршума, за да го заставя да не вдига глава.

Постъпи точно както очаквах. Прехвърлих се над първата пускова установка, заобиколих втората, проправих си пътя около първия сандък и стигнах на две крачки от него.

Априлска шега, копеле такова. Хванах го в прицела, докато той гледаше не където трябва — и натиснах спусъка.

Чу се едно много злокобно щракане, когато ударникът на автомата удари празната цев, и той се изви към мен с насочен към гърдите ми пистолет. Да, виждам ви там, дето махате ръка и крещите, че ударникът на МР-5 блокира, когато пълнителят се изпразни. Прав сте. Но понякога дори МР-5 не се държат добре. Може би вината е в солената вода. Или пък защото не бях го чистил, мамицата му, откакто заминахме от Рим. Може би това се дължеше на факта, че автоматите със заглушители се нуждаят от повече нежност, любов и грижи отколкото обикновените. Не знам причината — а и не ми пукаше, мамицата му. Знаех само, че шибаният автомат не ми беше полезен и не ми трябва да стоя и да ви обяснявам шибаните неща.

Жондуй *San* носеше бойната си гримаса. Виждах я през прицела си за нощно виждане. Паднах и се претърколих към задната стена на пещерата точно когато той изстреля пет бързи куршума към мен. Затворих очи и се свих на топка, като се надявах да поема само един или два от куршумите, които трябваше да ме улучат. Той продължаваше да стреля — остри камъчета порязваха главата и врата ми.

След това стрелбата спря — а той не ме беше улучил, мамицата му. Старите свирепи рефлексии се върнаха още веднъж. Заслушах се максимално внимателно (ушите ми звъняха от близките експлозии). Но успях да доловя между отгънците кухото падане на пълнител на земята. Мама му стара — копелето презареждаше.

Нямаше да стане. Стрелнах се напред и го ударих по коленете, а автоматът ми изтрака по неравния каменен под на пещерата, трмаво

разлюлян на ремъка си. Горещият заглушител ме прасна по лицето — усетих топлината му през брадата си, но това не попречи да ударя с тяло жондуя с всички сили. Ремъкът на автомата се откачи и той падна.

Хванах ръката му с пистолета, претърколих го наляво и праснах лапата му с оръжието в каменния под. Той изгрухтя и се опита да ме удари с пистолета през лицето. Не му позволих и — ъ-ъх — праснах ръката му отново в земята. Пистолетът изпадна и с тракане се изгуби в тъмното.

Но жондуй *San* не се предаваше. Претърколи се, като се бореше като шибана попова лъжичка във водата. Посегнах към краката му. Той прасна една от обувките си с меки подметки в лицето ми достатъчно силно, че да ми разтрака зъбите. Намерих глезена му и го извих на сто и осемдесет градуса дясно на борд. Той изкрещя, но ме ритна пак. Ударът попадна в челото ми. Видях звездички и го изпуснах.

Метна се право към мен, рамото му попадна в слънчевия ми сплит и с грухтене падна назад. Той напираше — ръцете ни грабваха, стискаха и търсеха слаби места. След това го усетих да мърда, дясната му ръка се освободи от лявата ми и леко се изви, докато се борехме за предимство.

Инстинктивно знаех какво, мамицата му, ставаше. *Кучият син* *посягаше за ножа си*.

Мразя ножовете. Мразя да ги използвам като оръжие, защото колкото и да си добър, колкото и вещ, колкото и смъртоносен, винаги в схватка с нож ще те порежат. Но нямах избор. Посегнах към големия нож марка „Колд Сийл“ на колана си, но не го намерих. Нямаше го. Бях го използвал — метнах го настрани, за да привлека огъня. Да ме таковат отзад! Предполагам, че можех да опитам да млатя копелето до смърт с хуя си — щеше да претърпи травма от тъп предмет, позната като смърт от производствена авария.

Мамка му — не беше време за черен хумор. Започнах да се боря с него в тъмното, като търсех ръцете му. Лявата му ръка стискаше моята дясна и си играехме на стиснипръстче, докато се борехме за надмощие. Много жилав пръстостискач беше — дребен, като много тюлени, които са точно такива — ниски с дребни тела. Но тези дребноразмерни тюлени са по-държеливи от повечето огромни рейнджъри, когато се стигне дотам. А тоя жондуй, макар и дребен,

беше жилав и силен за ръста си. По дяволите — силен беше дори за моя ръст.

Дясната му длан — тази с ножа — беше зад него. Опипах го надолу от рамото, в опит да я намеря и да счупя един-два пръста, преди нещата да станат сериозни — или опасни. Но от позата му можех да позная, че вече бе извадил ножа от канията си и китката му се извиваше, извиваше, за да насочи деловия край на шибания нож към жизнените ми органи.

Позволете да спра тук достатъчно, за да ви напомня за нещо, което казах преди: когато се търкаляте така по земята, всичките тарикатски движения, научени в залата за тренировки, не помагат никак. Боят на земята е мръсен и гаден. Както при десетата заповед, няма правила.

Освободих дясната си ръка и праснах скулата му с лакът. Счупих някаква кост. Чух я — и той реагира. Но ударът ми не беше достатъчно ефективен, защото оня не спря да движи дясната си ръка — усещах острия връх на шибания нож да се забива в лявото ми бедро. Проникна и докосна костта — което предизвика нагорещен до бяло спазъм от крака до рамото ми.

Продължих да се боря, стиснал зъби, за да не крещя. Свих дясната си длан в юмрук, осигурих си с колене достатъчно място помежду ни, за да мога да замахна и — „мамка тиии“ — стоварих юмрука си като десеткилограмов чук върху лявата му ключица.

Раменната кост се счупи — и той изтърва ножа. Не го търсих, но не му позволих и време за свестяване. Единствено мислех как да убия копелето — и то бързо. Обвих го с тялото си, праснах го по гръб и след това се наведох върху него, като с лакът мачках гърлото му — натисках с всеки шибан грам шибана енергия, която шибаният аз успях да събера, докато смачках шибаната му адамова ябълка и спрях шибания му въздух. Когато престана да се боричка, хванах главата му в ръце и я усуках, докато му счупих врата — хей, стига де, не припадайте. Не ви трябва противникът да се съживи и да ви погне, когато си мислите, че е неутрализиран. Този жондуйски кучи син нямаше да може да го стори.

Изтърколих трупа и с ръце започнах да си търся автомата, пистолета и ножа на жондуй *San*.

Един ослепителен лъч светлина проникна в тъмнината на пещерата.

— Ей, Дик — чу се гласът на То Шо зад лъча.

Опитах се да се вдигна на колене — но вместо това се претърколих на гръб. Шибаното бедро ме болеше адски.

— Тука, Тош.

Внимателно мина през пещерата, като огледа жондуите, за да провери дали са мъртви, преди да стигне до мен. След това ме огледа — включително кръвта по униформата ми.

— Порязал те е, а?

— Да, но не много зле, струва ми се.

— Дай да видя.

Започна да дърпа, бута и откача велкро, докато разкри раната.

— Е, поне не е срязал артерия — каза със загрижено лице. — Знаеш ли, оня отвън не носеше никакви комуникации.

Насочи лъча към двата трупа.

— А и тези двамата също, изглежда, не носят радио.

Завъртя прожектора и ме хвана как опипвам раната на бедрото си, плесна ме през ръцете и преди да реагирам, ме боцна със спринцовка против тетанус, която беше извадил от чантичката на кръста си. Измъкна втора спринцовка.

— Новокаин. Така ще можеш да стоиш на крака известно време.

Поклатих глава.

— Мога и без него. Искам да остана буден.

То Шо сви рамене.

— Както искаш, приятел.

— Знаеш колко обичам шибаната болка — колко жив ме кара да се чувствам.

Изправих се на колене, а след това станах, като внимателно премествах тежестта на тялото си върху ранения крак. О, да, мамицата му, болеше, но тази болка ми даваше предимство. Тя щеше да ми напомня защо сме тук: да отмъстим за убийството на Аликс Джоузеф и да направим шах и мат на Ли Чимен.

Но не болката, а волята ми трябваше да доминира в ситуацията. Концентрирах цялото си същество върху проблема, като оставих тялото си да поеме болката и да намали силата и натиска ѝ върху мен. Колкото по-слаба ставаше болката — колкото повече съзнанието ми я

контролираше, — толкова по-силен ставах аз. Когато я овладях, можех да стоя прав. Раздвижих врата и раменете си. Наместих колана си, докато се почувствах уравновесен, а после нагласих и униформата си, докато и тя застана както трябва.

Време беше да се връщам на работа.

— Няма ли радиопредаватели?

— Не. — То Шо ми помогна да метна автомата на ремък. — Но оня жондуй отвън носеше тези неща.

Извади от джоба на униформата си една зелена пластмасова кутия с две тридесетинасантиметрови инфрачервени лампи.

— Ето как ще сигнализират на останалите да дойдат.

Кимнах. После пак погледнах кутията.

— Я да я видя пак.

Взех я и я разгледах в светлината на прожектора на То Шо.

— Я виж ти.

— Какво има.

— Американска е — зачислено от правителството на САЩ. — Нещо не се връзваше. — Я дай прожектора.

Взех го и разгледах първия от двата жондуйски трупа в пещерата. Не ми трябваше дълго време, за да видя каквото търсех, мамицата му.

— Посрани Боже!

— Какво намери?

— Нещо, което ти си пропуснал, Шерлок тесноооки.

То Шо приближи.

— Ну, доктор Уотсън?

— Виж им униформите — оборудването.

То Шо побутна трупа с крак. След това видя онова, което виждах аз.

— Наистина посрани Боже. — Клекна и започна да разглежда по-отблизо. — Не носят китайско оборудване.

— Бинго — казах. Опипах жилетката на жондуй *San*. — Жилетката е същата като на морските пехотинци от Англия.

Посочих пистолета на мъртвия китаец.

— „Берета“ — модел 92. За американската армия. — Претъркожих трупа. — Френски плавници и очила. Германски колани.

Замълчах. Да видим другите.

Не ни трябваше много време, за да установим, че жондуй *Yi* и *Er* бяха също така многостранно оборудвани, както жондуй *San*.

Това не ти ли говори нещо, нежни читателю? На мен ми говори цели томове. Спомняш ли си как бях оборудвал хората при потопяването на „Принцесата на Нантон“? Точно така — никъде не пишеше с ярки неонов букви „Това оборудване принадлежи на служител от специалните части на Военноморските сили на Съединените американски щати“. Бях осигурил на гадната си тюленска ударна група същия модел британски жилетки като на тези жондуи плувци. Носехме стари източногермански муниции — те използваха чешки. Ние имахме френски дрехи и израелски шлемове от кевлар. Те носеха италиански дрехи, нямаха шлемове, но пък имаха японски ножове. Нито едно от видените до момента оръжия — италиански пистолети и белгийски автомати — нямаше видим сериен номер.

Е, основната причина за ползването на такова saniрано оборудване е да се обърка врагът при тайни операции. Ако те очистят и тялото ти бъде намерено, използването на непроследими или различаващи се видове оборудване много затруднява определянето на страната, от която идеш. Затова, когато работя на черно, никога не нося ЗПСАЩ^[3] или произведено в Щатите оборудване, макар и да го предпочитам. Искам да кажа, че харесвам бойната жилетка на английските морски пехотинци. Добра е. Но онази, която правят в „Блекхоук Индъстрийз“ във Вирджиния Бийч е по-добра, по-трайна и тежи по-малко. Тя е разработена от тюлени за тюлени. Мога да продължавам още, но схващате картината.

Окей — напред към настоящето. Тук имаме трима командоси жондуи. Те не носят китайското армейско оборудване, с което обикновено оперират (помнете, че видях какво използват обикновено на борда на „Принцесата на Нантон“), а смес от чуждестранно произведени неща.

Претъркожих най-близкия до себе си труп и пребърках джобовете му.

— Претърси го за документи — казах на То Шо. — Мога да се обзаложа на сто долара, че няма да намерим нищо в тях.

Шест минути по-късно бях напълно сигурен, че Ли изпълнява неофициална операция. О, вероятно е била одобрена от китайското

правителство или от негова част. Може би генерал-майор Жу Лифан е пуснал юздите на Ли по същия начин, както аз бях оставен да вилнея върху „Принцесата на Нантон“ от председателя Крокър. Възможно е зелената светлина да му е дадена и от самия министър на отбраната Чи.

Но независимо кой е одобрил тази операция, в свирепото си сърце знаех, че тази нощ Ли работи тайно. Тази мисъл ме накара да се усмихна — защото, ако той и хората му изчезнат в морето, никой нямаше да вдига дипломатическа пара за този факирски номер. Никаква.

Време за представлението. Обърнах се към То Шо и разклатих срещу него кутията с инфрачервените лампи.

— Е, според мен всичко е ясно — ти как мислиш?

Бойната гримаса на То Шо се разми в злосторна усмивка.

— Смятам, че е време за рокендрол и разстилане на червения килим за мистър Ли — отговори той.

[1] Това е Насочен Напред ИнфраЧервен лъч, ако не си спомняте.

↑

[2] Много Полезни Безспорно, Маmicата му. ↑

[3] Зачислено от Правителството на САЩ. ↑

ГЛАВА

22

22:35. Стоях на билото, частично скрит от растителността, вдигнах инфрачервената лампа и я включих. То Шо беше вдигнал една високо над главата си, аз държах другата. Стояхме там като шибани статуи на свободата три-четири минути. След това ги поставихме достатъчно високо на билото, за да служат като видими ориентири за пристигащата войска, и се хванахме на работа.

22:52. Моят монокуляр за нощно виждане с инфрачервен лъч беше насочен към морето, в посоката от която бяха дошли жондуите. Направен е от „Тексас инструментс“, ако се интересувате и искате да си поръчате, и има обхват малко над хиляда метра, макар че цел с големината на човек можете да доловите само от осемстотин метра.

Не трябваше да се притеснявам за цели с размерите на човек — забелязах надуваемите лодки, когато влязоха в диапазона на монокуляра. Четири. Плаваха бавно, неумолимо към точката на брега, която се намираше точно между двете инфрачервени лампи.

То Шо отново клечеше над „Големия брат“. Погледнах към него и свих рамене с протегнати напред ръце и обърнати нагоре длани.

— Има ли нещо?

Поклати глава.

— Или поддържат радиомълчание, или не носят радиооборудване.

Помислих си как „Тюлени-група Алфа“ се приближаваше към „Принцесата на Нантон“. Ние имахме радиотелефони, но аз бях накарал да ги изключат.

Върнах се на билото. Напомних на момчетата да не вдигат глава, за да остават под инфрачервения бинокъл на Ли. Аз ще гледам през оптичния прицел.

През монокуляра се ориентирах за разстоянието. Намираха се на шестстотин метра — движеха се тромаво, като се опитваха да поддържат права линия през напречните течения и водовъртежи, които отклоняваха лодките от курса им. Придвижването не ставаше по-лесно

от тежестта на всяка от лодките: една ракета „Круз“ и един-двама-трима-четирима-пет-шест-седем мъже. Общо двадесет и осем души врагове. Аз можех да се справя с това. Сложих очилата за нощно виждане на земята. Високите облаци бяха отишли над морето. Сребърната луна осигуряваше минимална светлина и различавах лодките с невъоръжено око.

— Какъв е обхватът, шефе на пичовете? — приведе се Бумеранга над импровизирания си радиодетонатор.

— Петстотин метра и намалява.

Ухили ми се.

— Готино.

22:59. Изчаках, докато лодките преминаха над експлозивите, и дадох сигнал на Бумеранга.

Всъщност той се кикотеше, когато завъртя прекъсвача на черната кутия на „Големия брат“ и пластичният експлозив избухна, като метна вода, пясък и камъни на петнадесет метра над водата. Стана като в шибан учебник. Експлозията удари лодките точно под киловете. Те се строшиха надве и се сгънаха като картонени под тежестта на ракетите. Втората двойка лодки отхвъркна рязко към брега, като запрати повечето жондуи с размахани крайници във водата.

Аз започнах да стрелям серии от по три куршума в скачащите жондуи стрелци. Ударих един, двама, трима, колкото по-бързо и ефективно можах, сякаш съм на стрелбище с панички. Хей, ами какво чакаха моите хора? Покана ли?

— Давайте, задници.

Сега останалите последваха примера ми, като хванаха оцелелите в убийствен насрещен огън.

Но нещата не бяха изцяло едностранни. Китайците отвърнаха на стрелбата — от водата и от лодките. Стреляха безразборно, но безразборно изпратеният куршум може да те убие толкова лесно, колкото и добре прицеленият, ако се намираш на неподходящо място в неподходящ момент.

Само че не те, а ние контролирахме ситуацията. Хванали ги бяхме в най-уязвимия момент на навлизането — точно когато най-ясно се виждаше тяхната ЗУ (Зона на Уязвимост). И в момента се възползвахме напълно от предимството си.

Видях през оптичния мерник как То Шо удари една от оставащите лодки странично с откос деветмилиметрови куршуми. Уби двама китайски стрелци. Останалите жондуи се преметнаха във водата, като стреляха диво. Втората лодка, все още незасегната, направи опит да избяга от зоната на стрелбата ни, като се насочи към по-грубата, но по-безопасна брегова линия на двеста метра от дясната ми страна. Започнах да стрелям по нея с надеждата, че ще ударя двигателя и ще го спра, мамицата му.

След един залп от три куршума автоматът ми засече.

— Мамка му.

Дръпнах затвора, презаредих и го праснах обратно. *Nada*. Извадих пълнителя и сложих нов, след това извадих патрона от затвора и отново заредих. Вдигнах поглед, намерих група цели, които тичаха към плажа, и натиснах спусъка.

Щрак. Нищо. Шибаният автомат не помагаше изобщо. Може да съм огънал нещо по време на схватката в пещерата. Може би е прегрял или пък е мръсен — пясъкът и мръсотията не са здравословни за карантията на автомата. Каквато и да беше причината, автоматът не ми вършеше никаква работа. Преместих се, поставих го леко на земята, извадих пистолета си, прицелих се над главите на борещите се жондуи и стрелях. Улучих един, съборих го по гръб във водата. Уцелих го случайно — но не ми пукаше, защото кучият син беше мъртъв.

Мамка му — един от приятелите на падналия жондуй обсипа билото с картечен огън, който вдигаше огромни буци пръст и камъни, докато захранваното с лента оръжие плюеше към нас.

Парче камък прелетя край бузата ми и срязва мекото на лявото ми ухо.

— Мамка му.

Надзърнах над билото. Оцелелите сформираха боен ред и вече не стреляха безредно, като атакуваха плажа. Бяхме ги намалили почти наполовина. Но това не беше достатъчно. Насочвах се към най-слабото място на позицията ни и ако не внимавахме, щяха да ни заобиколят по фланга. Приведох се, когато картечницата отново удари по нас.

— Взривявай мините — изкрещях надясно, където Гризача клечеше над малкия детонатор за разположените дясно на борд мини. Лежеше на билото и стреляше към плажа.

— Гризач, Гризач, натисни шибания бутон, веднага!

Най-после привлякох вниманието му и получих вдигнат палец. Той се претърколи към детонатора, изкрещя „Огън“ и завъртя дебелото копче.

Аз наведох глава и зачаках сътресението. Нищо.

Подадох нос над билото — и видях как лодката стигна до плажа, а китайците в нея затичаха за прикритие, като стреляха, за да дадат възможност на онези във водата да се доберат до брега.

— Гризач, взриви шибаната мина.

Той отново и отново натисна механизма, а после го захвърли отвратен.

— Не работи, шкипере, мамицата му.

Разбира се, че няма да работи. Шибаният мистър Мърфи сигурно е объркал кабелите, когато не сме гледали.

Взех безполезния си автомат, за да ползвам прицела за нощно виждане. Погледнах през него и видях шест, седем, осем, девет китайски стрелци да тичат да се скрият, като в същото време стреляха по нашите позиции. Начело зърнах висока, гъвкава фигура, която стреляше с една ръка с дебел щурмови автомат „Щайер“. Това беше Ли Чимен. Държеше с другата си ръка един малък, набит жондуй за колана. Влачеше бедния кучи син, чиито крака се мятаха безпомощно по каменистия плаж към фланга на ниското било, на което се бяхме окопали.

Спуснах автомата, вдигнах пистолета си и изстрелях половин дузина куршуми към Ли, но успях само да вдигна прах. В края на краищата стрелях от повече от 150 метра — и то без оптичен мерник, нощем. Без инфрачервен прицел е трудно да улучиш нощем. Почти ослепяваш от огъня на собствената си цев — и тази на противника. Очите ти губят възможността да виждат нощем и всъщност гърмиш слепешката.

Вдигнах автомата и отново го видях в прицела, когато изчезна под храсталаците и скалите извън полезрението ми. Крецеше към брега и опитваше да събере бойците си.

Е, нямаше да се съберат за дълго, ако зависеше от мен. Исках скалпа на този майкоосквернител на личния си стълб. С пистолет в ръка се претърколих от билото и се хвърлих по пътеката, която щеше да ме

отведе назад, за да отрежа Ли на прохода. Когато минах край Пик, той се претърколи настрани и вдигна автомата си към мен.

— Шкипере, вземи го.

— Благодаря.

Взех оръжието, изтеглих затвора, проверих го бежешком, като поставих пълен пълнител от торбичката на лявото си бедро. Потупах се, докато тичах надолу. Имах два пълнителя. Единият беше в автомата. Изхвърлих почти празния пълнител на пистолета и извадих пълен от колана си. Имах още пет — седемдесет и пет патрона. В джобовете на жилетката си носех и половин дузина миниосколочни гранати, които бях разработил преди няколко години. Смятах, че имам достатъчно муниции, за да оправя Ли. А ако ми се свършеха, щях да му прегриза сънната артерия. Всичко бих направил, за да го очистя.

Затичах надолу и преминах в зигзаг през едно поле с големи, груби скали, осяяни с жилави трънливи храсти, и си проправях път на югоизток като бегач през насечени местности. Но не мислех само за това — системата ми за ранно предупреждение също функционираше. Не бях изминал и двеста метра, когато долових движение зад себе си. Спуснах се в сенките между два камъка, преминах зад единия и поех по друг път, за да се върна, откъдето бях дошъл^[1]. Изчаках стъпките да ме отминат, а после пристъпих с вдигнат автомат, готов за гаден бизнес. Нод и Бумеранга спряха движението си напред и се извърнаха към мен.

Аз свалих цевта.

— Какво има?

— Виж... — заобяснява Нод, но Бумеранга го прекъсна.

— Ъ, шефе на пичовете, решихме да дойдем. Такова... не искаме само ти да се кефиш.

Сложих дланта си на рамото на Нод.

— Така ли е?

Нод кимна бавно нагоре-надолу.

— Да.

Свих рамене.

— Както искате, задници.

Това казах, когато се обърнах и възобнових движението си. Но в сърцето си ликувах, че имам до себе си тези двама воители. Избрали бяха да ме следват. Избрали бяха да рискуват живота си заедно с мен.

Каква по-голяма почит може да получи командирът от хората си, освен да бъде следван от тях?

23:07. Проправихме си път на десетина метра успоредно от главната пътека, която беше открил Пачия крак. Не исках да налетя на врага в насрещен бой. Заех предна позиция — и дясното огнево поле. Дългата фигура на Бумеранга ме следваше на шест метра, а цевта на автомата му описваше движения наляво-надясно. Движех се бързо — може би по-бързо от необходимото, но трябваше да изминем доста път, за да отрежем тези задници, преди да успеят да направят контразасада. Не бяхме изминали и триста метра, когато дочух серия бързи звуци дясно на борд от себе си. Врагът се намираше наблизко и приближаваше с всяка секунда.

Нямаше време за подготовка. Дадох мълчалив сигнал „враг пред нас“, посочих откъде идат и паднах. Зад мен Нод и Бумеранга също изчезнаха.

Косата на тила ми се изправи. Дочух меки стъпки в тъмното, когато жондуите наближиха. Челният дозор мина край мен, на десетина метра. Тръгна точно пред мен, после спря, сякаш душеше въздуха. Аз забавих ударите на сърцето си и дишането. Невероятно, но долавях миризмата му — носеше се благоухание на чесън и лук.

Рой Боъм казваше, че когато оперирал във Виетнам, винаги знаел къде е мистър Чарли, защото мистър Виктор Чарли използваше с храната си *пиос тат*, сос от ферментирали рибени глави.

— Надушвах шибания враг — казваше Рой.

Тук изживях същото, което казваше той. Челният дозор отмина. След двадесетсекундна пауза го последваха още жондуи — нямаше как да разбере колко точно са, но като преброих (или се опитах да преброя) стъпките, реших, че са осем или девет. Нещата отново затихнаха. Лежахме на местата си цял час, както ми се струваше, но не беше повече от минута. И тогава — невероятно — дочух два гласа по същия път, по който тъкмо преминаха другите. Като се приближиха, разбрах, че спорят *sotto voce*^[2]. Говореха на китайски и затова не можех да разбера какво, по дяволите, си казваха. Но единият беше очевидно жалостив — скимтящ и оплакващ се. А другият — остър, напрегнат, стегнат и гневен. Само веднъж преди бях чувал този силен глас, но плътният му тон и нехарактерно богатият тембър останаха в съзнанието ми. Гласът принадлежеше на Ли Чимен.

Гневният глас възкликна рязко и настъпи тишина. Хленчещият понечи да каже нещо. Прекъсна го непогрешимият звук от длан, удряща буза, и същото гневно възклицание, нашепнато тихо. Човек не трябва да има докторат по китайски — аз със сигурност нямам, — за да разбере, че воинският инстинкт на Ли се беше задействал, доловил присъствието ни и ТОЧНО СЕГА настояваше за тишина.

Чу се приглушен звук от нещо, което пада на земята на шест метра вляво от мен. След това настъпи абсошибанолютна тишина.

Многобройни са елементите, които тук могат да бъдат класифицирани като ФО — фактори за осирането. Нод, Бумеранга и аз се простирахме в редица. Не бяхме имали достатъчно време, за да се нагласим в положение за засада — искам да кажа, да се изправим срещу врага така, че да имаме припокриващи се огневи полета. Разтеглени бяхме на разстояние от десетина до тридесетина метра — нямах представа колко точно е разстоянието — и бяхме позволили на вражеските сили да ни подминат.

И тогава, в едно от онези чудесни воински проникновения видях в съзнанието си оброчения стих в офиса на Бентли Брендъл в Белия дом. Спомнете си го. Какво? Казвате, че не си го спомняте? Мама му стара, я по-добре изкарайте един курс по запаметяване при четене, преди да излезе следващата ми книга. Добре, ето го:

*Войната е изцяло измама,
затова, когато си силен, показвай слабост;
когато си слаб, преструвай се на силен.
Ако целта ти е наблизо,
направи така, че да изглежда далечна.
Само така ще постигнеш целите си.*

Легнал на хълбок, измъкнах много леко две от минигранатите си от джоба, тихо изтеглих щифтчетата и хвърлих шибаните бомби с всички сили. Изпратих една далеч зад позициите на Ли. Другата метнах в посоката, която бяха поели жондуите, като се надявах тя да падне близо до групата или в центъра ѝ.

Първата експлозия очевидно ги изненада. Разбрах това, защото един от тях се паникьоса и изпразни целия си шибан пълнител. Видях

високо над себе си трасиращи куршуми далеч от дясната ми страна.

Мамка ви жондуйска. Току-що посочихте на Бумеранга и Нод точното си положение. Дочух още гранати, последвани от непогрешимото тракане на МР-5 и разбрах, че моите весели убийци-мародери работят по случая. Онези жондуи щяха да станат жон чопсуи^[3].

Втората експлозия — може би секунда и половина след първата — изненада Ли Чимен. Разбрах това, защото той се приведе и се претърколи към мен.

Лош ход, Ли. Сега знаех точно къде е той. Бутнах автомата си на гърба, вдигнах се, плъзнах се наляво и го хванах изотзад, с ръка около врата му, за да му спра въздуха, докато лявата ми ръка се опитваше да го задържи.

Нямаше да стане. Ли се претърколи достатъчно далеч, за да си осигури малко място — не му трябваше много, — в който момент използва цевта на своя автомат „Щайер“, за да ме ръгне в слънчевия сплит.

Да, коремът ми е твърд като дъска за пране, защото всеки ден без изключение правя сто коремни преси. Но дъска или не, нека ви ръгнат с пълна сила, яката, в слънчевия сплит със стоманена цев — гаранцияко ви дупе — ще ви се стори сякаш са ви проболи с шиш за лед, блъскан от шибан десеткилограмов чук. Предвид физическото състояние на ситуацията, тялото ми се преви надве, ръката ми се освободи и лакътят ми освободи врата му. Почувствах шибания удар чак до миглите си. Ли се изви, измъкна се, смени посоката, опита се да застане с лице към мен от два метра — и тогава разбра точно кой е този свиреп кръглоок.

Лицето му стана една маска на гнева. Изрева някакво неразбираемо проклетие и започна да рови за автомата си.

Лош ход. Скочих отгоре му, преди още да успее пръстът му да отмести предпазителя. Ударих автомата в лицето му. Той вдигна ръка и го блъсна настрани. Аз опитах да извия автомата — да намотая ремъка около гърлото му и да го използвам като гарота. Само че шибаният ремък беше много къс. След това се откачи от приклада. Стиснах автомата за цевта, измъкнах го от ръцете на Ли и замахнах като с шибана бейзболна бухалка, за да го ударя отгоре по главата и раменете.

Ударих веднъж-два пъти, но „Щайер“ не става за размахване — има малък приклад като глава на бултериерче и е лесно да се стреля с него, но като за ритане на задници с приклад не струва, направо си е КЛ. Накрая ударих шибания автомат в един камък и го пръснах — нямаше да дам на Ли възможност да го използва срещу мен.

Той се прегрупира и отстъпи леко.

Друг лош ход, мистър Ли. Никога не отстъпвай територията си, защото този шибан свиреп воин ще нахлуе в нея.

Тръгнах напред, за да го притесня. Не казвах нищо — оставих очите и бойната ми гримаса да говорят. Ръката му се спусна към тактическия кобур на дясното му бедро. Аз направих финт с ръце и когато реагира, го ритнах по лявото бедро.

Това го спря, но не достатъчно. Продължи да рови за пистолета. Аз се хвърлих върху него, за да го съборя гърбом в едно проскубано дърво. Шибаното дърво се оказа прогнило — то просто се наведе — и ние паднахме с него, като се изтъркаляхме и започнахме да се борим за позиция. Намирахме се лице в лице — нос в нос. Аз опитах да му отхапя ухото, но той ме отблъсна с лакът. Замахна към очите ми. Отдръпнах се и забих зъби във врата му. Той се опита да ми откъсне лявото ухо. Аз хванах дясната му ръка със своята лява ръка, вдигнах дясната си ръка и отделих пръстите му, докато стигнах до средния, и го пречупих назад.

Това привлече шибаното му внимание. Изрева като спилбъргов динозавър. Но кучият син не се предаде. Стисна зъби и се справи с болката, успя да измъкне тялото си от хватата ми, удари ме кофти в ребрата и замахна с длан към долната ми челюст.

Отбих удара и замахнах с ръба на своята длан. Целех онази част на врата му точно под лявото ухо и над сънната артерия. Но тялото на Ли отказваше да ми сътрудничи — отстрани се, когато замахнах. Ръката ми направи контакт с някакъв много твърд чукан.

О, това смъдеше. Не, болката беше адски шибана. Но нямаше време да мисля за наранявания, защото Ли ми налиташе — замахнал беше като дервиш и дългият му, мускулест крак летеше нагоре и в кръг към лицето ми с огромна скорост.

Тъй като възприятието на времето тук се забавяше — винаги става така при ръкопашен бой, — позволете да обясня какво ще се случи. Удари като ритниците могат да бъдат обърнати срещу врага чрез

използване на собствената им сила. Просто казано, чрез промяна на посоката на удара той може не само да бъде отклонен, но и да се използва от вас, защото ще заставите врага си да загуби равновесие и ще го направите уязвим.

Да, болеше ме. Да, страдах — а и наранения ми крак не помагаше особено, — но в такива моменти, приятели, цялото обучение през годините се отплаща. Всичката болка от базовото обучение по подводна диверсия. Всички наранявания от скоковете до повръщане; измръзването при плуването в ледена вода и дългите, мразовити нощи в горите под дъжда и снега. И всички тренировки. И времето на стрелбището. Всички тези неща карат война да върви напред, когато другите спират. И когато съчетаеш способността да продължаваш напред с нагорещена до бяло ярост, ставаш непобедим. НЕ МОЖЕ ДА СЕ ПРОВАЛИШ.

И така, боли не боли, аз се отместих от праволинейния му ритник, кракът му прелетя край мен и с всички сили ударих прасеца му с юмрук. Ударът предизвика спазъм у него и той падна. Метнах се отгоре му и заудрях здравата, преди да се съвземе — лакът в брадата, последван от коляно в топките, предназначено да го направи евнух. Но той отби коляното ми и опита да се претърколи изпод мене.

Не позволявах такива неща. Време беше да отстраня това сукалче завинаги. Левият ми лакът рязко и силно удари гърлото и прекъсна въздуха му. Дясната ми ръка посегна за пистолета в тактическия кобур. Ли разбра какво правя — и започна да се бие в отчаян опит за контраатака. Драцеше, хапеше, ръгаше с коляно и удряше — но аз го бях хванал и не мислех да го пускам. Пистолетът излезе от кобура. Посегна да го хване с лявата си ръка, но не стана. Аз вдигнах шибаната цев нагоре, нагоре, нагоре, докато я наврях под мишницата му. Интересно, колко трудно е да разкараш цевта на пистолета изпод мишницата си, без да оставиш достатъчно време на стрелеца да гръмне няколко пъти.

О, борехме се. О, танцувахме як рокендрол. Но когато почувства непогрешимото присъствие на цевта под мишницата си, очите му се разшириха.

Мой беше — знаеше го, знаех го и аз.

— Прибират хората от твоите мрежи — казах му с равен и нисък глас. Продължих да натискам гърлото му с все сила. — Корея,

Индонезия, Филипините, Сингапур — всичките ги прибират.

Наведох се към него, за да вижда лицето ми по-отблизо и по-добре.

— Ще изчезнат също както аз накарах „Принцесата на Нантон“ да изчезне. Но не съм тук за това.

Оставих го да види бойната ми гримаса — да я види добре.

— Жондуите, дето ги изпрати да убият председателя Крокър — мъртви са. — Отнех му още малко от дъха. — Но не съм тук и за това.

Натиснах гърлото му още повече.

— Не, тук съм, защото ти накара да убият моя приятелка. Накара да я убият, защото си вършеше работата.

Опита да ме заплюе, но не можа да събере достатъчно дъх и слюнката започна да бълбука безполезно между устните му.

— А знаеш ли какво казват хората? За престъплението си има наказание. — Нагласих цевта на пистолета. Не исках да се прострелям в ръката все пак. — Време е да си платиш, Ли, време е да си платиш докрай.

Сега започна наистина да се бори.

Пръстът ми се затегна около спусъка. Спусъкът на пистолетите „USP Variant One“ е с около 5 кг усилие при работа в двоен режим. Това не е много за мен.

— Сайонара, Ли.

Натиснах спусъка.

Трябва да е боляло. Очите му се разшириха, а после се изцъклиха, докато той се бореше. Кръв, ярка на бледата лунна светлина, бълбукаше в устата му. Риташе, пицеше и се бореше. Но това беше предсмъртна борба, защото го бях ударил смъртоносно.

Просто за да съм сигурен, отдръпнах лакът, вдигнах цевта на пистолета и пуснах още два куршума. Първият му пръсна челюстта. Вторият откърти голямо парче череп на излизане.

Отдръпнах се от трупа му и се заизправях на крака. Чувствах се като адски изморен кучи син. Понечих да сложа пистолета в кобура, но дочух движение зад себе си. Вдигнах го. Мерникът се позиционира точно върху едно ниско тяло в черно бойно облекло.

— Господи... не стреляй! — Бентли Брендъл тръгна с патешката си походка и вдигнати ръце.

Приблужи се бавно. Погледна трупа на Ли.

— Слава богу. Очистил си го.

Не отговорих.

— Аз ще мога да изясня нещата веднага като се върнем във Вашингтон — каза той.

— Ти няма да се връщаш във Вашингтон, Бентли — отговорих.

Ръцете му се запускаха надолу. Цевта на пистолета ми го подсети да остави нещата точно такива, каквито са.

— Какво...

— Аликс Джоузеф — казах. — Ти я предаде. Ти предаде страната ни.

Той поклати глава.

— Не, не бях аз.

Изминах два и половина метра помежду ни и го цапардосах през лицето с пистолета си. Мерникът му пусна кръв.

— Ти си лъжец, Бентли.

Праснах го отново и пуснах още кръв.

— По-лошо. Ти си предател. — Замълчах за малко. — Мразя предателите.

Понечи да каже нещо — но аз не бях в настроение да слушам. Ритнах го и той падна. Претърколи се на ръце и колене, като се опитваше да увеличи разстоянието между нас двамата. Обърна се към мен, а кръглото му свинско лице беше разкривено от ярост. Опита да измъкне пистолета от кобура си.

Всъщност минало ми беше през главата — за кратко — да върна кучия син жив. Но пък си спомних какво проповядваше старият ми колега полковник Чарли Бекуит: „Избий ги всичките и остави Господ да ги съди.“

Добър съвет. Съвет за живот — и смърт. И така, изпратих два куршума в главата на Бентли. Падна като торба с лайна, какъвто си беше.

Прибрах оръжието в кобура и отидох да проверя телата. Знаех, че не носят нищо, но както казваха старите старшини, никога не си въобгъзвявай нищо. Дочувах в далечината откъслечни изстрели на МР-5 и знаех, че моите воители са надделели още веднъж. Седнах на хладката земя, стиснах главата си с ръце и опитах да забавя сърцебиенето си. Дълъг, много дълъг ден изкарахме.

02:44. Гръмнахме неповредените ракети „Круз“, но оставихме телата на жондуите да си лежат по местата. Така японските Е-2С щяха да получат доста сериозен материал за докладване по-късно сутринта — и да кажат на китайците, които следяха всеки къс радиотрафик в региона, че и те са се осрали. Към 03:00 бяхме изкарали осемметровата лодка във водата, надухме я с въздуха от ремаркетото, и опаковахме остатъците от оборудването си. Взехме водата и част от оръжието на жондуите. Алигатора и Гризача бяха напълнили и петте горивни мехура — повече от достатъчно, за да стигне до Окинава.

03:35. Прибрах последните куфари от „Големия брат“, а после направих бърз оглед на ситуацията на острова. Бумеранга и Пачия крак зареждаха експлозивни заряди в пещерите. Аз преброих хората, за да съм сигурен, че всички сме налице, и изкъшках всички към лодката. Помогнахме на Пик да се качи, като го спуснахме леко на дъното. Накрая аз влязох във водата и се изтеглих през борда.

Нод включи двигателя. То Шо провери екрана на позиционирания „Магелан“, набра някакви координати и определи курса ни към Окинава. Нод даде газ и зацепихме през прилива към открито море.

Лежах в лодката уморен до кости. Гледах хората си, които си пресъздаваха събитията от вечерта и движеха ръце като пилоти, описващи схватка.

Когато бяхме загубили острова от погледа си, бризът се ускори и вълните го последваха. Първият светлик на морето започна да изплува на източния хоризонт — тъмното небе се оцвети съвсем леко и сякаш трептеше. Отпуснах глава на борда и почувствах движението на водата. Искях да реагирам на нейната невероятна сила и мощ. Изпитвах усещането на моряка за абсолютна принадлежност. Питате какво е съвършенството? Съвършенството е да си тук — в океана, без отникъде да се вижда земя — заедно с моите воители.

Но беше време и да вървим. Да се прибираме у дома. В края на краищата трябваше да се погрижа за пенсионирането на Пинки.

[1] Действията ми, разбира се, следваха един от принципите, формулирани през 1759 г. от майор Роджър Роджърс, чиито рейнджъри са били първите бойци със специални методи в Америка. Неотменима заповед номер седемнадесет на Роджърс гласи: „Ако някой върви по

следите ти, направи кръг, върни се по собствените си дири и направи засада на хората, които се опитват да направят засада на теб.“ ↑

[2] С тих глас (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Китайско ястие, създадено в САЩ. Съдържа месо, бобени кълнове и т.н., задушено и сервирано с ориз. — Б.пр. ↑

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

Admiral's Gestapo: Адмиралското гестапо: Така министърът на отбраната нарича Военноморската следствена служба. (Виж *Shit for brains.*)

AK-47: Автомат „Калашников“ 7,63 x 39. Най-често срещаното стрелково оръжие в света.

AVCNO: Заместник-командващ военноморските операции.

BAW: ДГВ: ДебелоГъз Въздухар.

ВОНІСА: *Bend Over, Here It Comes Again* — НАСХИО: НАведи Се, Хуят Идва Отново.

Boomer: Ядрена ракетоносна подводница.

BTDT: *Been There, Done That* — Бил съм там, правил съм го.

SUPERS: *Naval BUreau of PERSonnel* — Военноморско бюро за личния състав.

C-130: Вездесъщият самолет „Херкулес“ на фирма „Локхийд“.

C-141: Вездесъщият самолет „Старлифтър“ на фирма „Локхийд“, който скоро ще бъде консервиран с нафталин.

C-4: Пластичен експлозив. Можете да го формовате като глина. Можете дори да го използвате, за да си палите огън. Само не го настъпвайте.

C²CO: *Can't Cunt Commanding Officer* — Командири, с които не може да се ебава човек. Твърде много ги има в днешните военноморски сили. Те не подкрепят хората си и не рискуват, защото се боят, че така ще съсипят възможностите си за повишение.

CALOW: *Coastal And Limited-Objective Warfare*. Бойни действия при бреговата линия с ограничена цел. Много модно съкращение в Пентагона от наше време за засилен не много напрегнат конфликт.

Cannon Fodder: (Пушечно месо). Виж *FNG*.

Christians In Action: Християни в действие: жаргон на бойците-диверсанти за *Central Intelligence Agency* (Централното разузнавателно управление).

CINC: *Commander IN Chief*: Главнокомандващ.

CINCLANT: *Commander IN Chief AtLANtic*: Главнокомандващ атлантическия район.

CINCLANTFLT: *Commander IN Chief AtLANtic FLeET*: Главнокомандващ Атлантическия флот.

CINCUSNAVEUR: *Commander IN Chief, U.S. Naval forces, Europe*: Главнокомандващ Военноморските сили на САЩ в Европа.

CLIQ: *Combination Lock In Question*. — Въпросната ключалка с шифър.

Clusterfuck: Виж *FUBAR*.

CNO: *Chief of Naval Operations*: Главнокомандващ военноморските операции.

CONUS: *CONtinental United States*: КОНУС — Континенталната част на САЩ.

CQC: *Close Quarters Combat* — Близък бой, т.е. убиване отблизо и на личностна основа.

CQC6: Бойният сгъваем нож с титанова рамка за близък бой, направен от Търнест Емерсън. В момента лиценз за производството му имат „Бенчмейд Найфс“ и се предлага в магазините.

CT: *Counter Terrorism*: Контратероризъм.

DADT: *Don't Ask, Don't Tell* — Не питай, не казвай.

DEA: *Drug Enforcement Agency* — Агенция за борба с наркотиците.

DEFCON: *DEFence CONdition* — Състояние на готовност за отбрана.

DEVGRP: *Naval Special Warfare DEVelopment GRouP* — Група за развитие на Военноморските специални сили. Текущото название на „ТЮЛЕН-група 6“.

Detasheet: Маслиночерен и матов пластичен експлозив с размери тридесет на шестдесет сантиметра, използван като заряд за срязване или пробиване.

DIA: *Defence Intelligence Agency* — Разузнавателното управление на МО. Шпионски рай, базиран в Арлингтън, Вирджиния.

Dickhead: Хуеглавец. Прякора на Стиви Уондър за Марчинко.

Diplo-dink: Тъп, бюрократичен дипломат.

DIPSEC: *Diplomatic SECurity* — Дипломатическа охрана.

Dipshit: Смотан тънкохуест задник.

Dirtbag: Боклукчийска торба: външният вид, който Марчинко предпочита за момчетата от своята група.

Do-ma-nhieu (Виетнамски): Иди да се чукаш. Виж *Doom on you*.

Doom on you: (Свършено е с теб.) Американският вариант на израза „иди да се чукаш“ на виетнамски език.

Dweeb: Загубен лайномозъчен видиотен задник, обикновено завързан с вериги към компютър.

EC-130: Самолет C-130 с оборудване за война с електронни средства.

EI: *Essential Element of Information:* Съществен информационен елемент. Информационните късчета злато, на които се базират и изпълняват мисиите.

EEO: *Equal Employment Opportunity:* Равни възможности при кандидатстване за работа (Марчинко се отнася към всички еднакво — като към боклуци).

ELINT: *ELectronic INTelligence* — ЕЛРАЗ: Електронно разузнаване.

FIS: *Flight Information Service* — Информационна служба за полетите.

Flashbang: Дезориентираща бомба, използвана от екипите за спасяване на заложници.

FNG: *Fucking New Guy* — Шибан новак. Виж *Cannon Fodder*.

Four-striper: Четиринашивник. Капитан (често пъти от типа C²O).

F frags: Осколъчни гранати.

FUC: *Fucking Ugly Corsican* — Шибан грозен корсиканец.

FUBAR: *Fucked Up Beyond All Repair* (букв. Изтаковано до невъзможност за поправка. В превода: Осрано без надежда за почистване).

Fuhatsu (яп.): Засечка, неизбухнал снаряд.

Glock: Надеждни деветмилиметрови пистолети, произвеждани от фирма „Глок“ в Австрия. Те са страхотни за тюлените, защото не изискват толкова грижи, колкото „Зиг Зауер“.

Goatfuck: Чукане на коза, или това обичат Военноморските сили да правят на Марчинко. Виж *FUBAR*.

GSG-9: *Grenzschutzgruppe-9*. Елитна германска част за борба срещу тероризма.

HAHO: *High-Altitude High-Opening*: Скок с парашут от голяма височина и с високо отваряне.

HALO: *High-Altitude Low-Opening*: Скок с парашут от голяма височина и с ниско отваряне.

HIC: *Head-In-Cement*. Синдром на бетонната глава. Състояние, обичайно за офицерите от висок ранг. Симптомите включват свинеглавство и неспособност за промяна на мнението при представяне на нова информация.

HK: Ултранадежден пистолет, щурмови автомат или картучница, направени от „Хеклер и Кох“, германска фирма. Тюлените използват картучници H&K MP5-K в различни конфигурации, както и щурмови автомати H&K 93, а също и пистолети .40 или .45 калибър, както и USP-9.

Huey: „Хюи“, първоначално жаргонно име за хеликоптерите „Bell AH-1“ с двулопатъчна перка, но сега се отнася за хеликоптерите „Bell“ в различни конфигурации.

HUMINT: *HUMAN INtelligence* — АГРАЗ: агентурно разузнаване.

Humongous: огромен: Марчинко(вият хуй).

Hydra-Shok: изключително смъртоносни куршуми с кух връх, произвеждани от „Федерал картридж къмпани“.

IBS: *Inflatable Boat, Small*: Надуваема лодка, малка — основното транспортно средство за тюлените.

IED: *Improvised Explosive Device* — Импровизирано експлозивно устройство.

Japs: Лоши типове.

Jarheads: бурканоглавци: Морските пехотинци. Армията. Преди ги наричаха USMC (*United States Marine Corps* — Морска пехота на САЩ), или *Uncle Sam's Misguided Children* (Заблудените деца на чичо Сам).

JSOC: *Joint Special Operation Command* — Съвместно командване на специалните операции.

KATN: *Kick Ass and Take Names*: Ритай задници и раздавай наказания. Призванието на Марчинко.

KH: *KeyHole* (ключалка). Обозначението за небесните шпионски спътници, например KH-12.

KISS: *Keep It Simple Stupid*: Прави нещата просто, глупако. Основата според Марчинко на специалните операции.

LANTFLT: *AtLANTic FLeeT*: Атлантически флот.

M³: *Massively Motivated Motherfuckers* — Масивно мотивирани майкотаковачи.

M-16: Основното американско оръжие .223 калибър, използвано от въоръжените сили.

MagSafe: смъртоносни трошливи куршуми, които не проникват в човешкото тяло. Предпочитани са от някои полицейски групи за действия със специално оръжие при близък бой.

MILCRAFT: *MILitary airCRAFT* (Военни САМолети) на пентагонски език.

МК V SOC: *Mark V Special Operations Craft*: Съд за специални операции. Най-новото средство за транспортиране на тюлени. Дълго е двадесет и пет метра, изминава 550 морски мили и се събира на борда на самолет С-5. Побира петчленен екипаж и може да поеме взвод тюлени, четири бойни гумени нападателни съда, както и шест извънбордови двигателя.

MOI: *Ministry of the Interior* — Министерство на вътрешните работи.

NAVAIR: *NAVy AIR Command*: Командване на военноморската авиация.

NAVSEA: *NAVy SEA Command*: Командване на военноморските сили.

NAVYSPECWARGRU-NAVal SPECial WARfare GRoUp: Група на Военноморските сили за водене на война със специални методи.

Navyspeak: Военноморскоговор. Многословен канцеларски език на военноморската бюрокрация в писмен неорален или неписмен орален режим, неразшифруем за невоенните (конвенционалните) или военните (неконвенционалните) лица по време на съгласуване на нормалното осъществяване на контакти.

NIS: *Naval Investigative Service* — Военноморска следствена служба, известна още като Адмиралското гестапо. Виж *Shit-for-brains*.

NMN: *No Middle Name* — Без презиме.

NRO: *Naval Reconnaissance Office* — Военноморска разузнавателна служба. Създадена на 25 август 1960 за административно ръководене и координиране на разработването и

експлоатацията на разузнавателни спътници в САЩ. Много шпионско място.

NSA: *National Security Agency*: АНС — Агенцията за национална сигурност, известна сред общността на диверсантите като Агенция НеСъществуваща (от *No Such Agency*).

NSCT: *Naval Security Coordination Team* — Група за координиране на сигурността на Военноморските сили (Име на „Червената клетка“ военноморскоговор).

NSD: *National Security Directive* — Директива за националната сигурност.

NYL: *Nubile Young Lovely* — Младо хубаво маце за женене.

OBE: *Overtaken By Events*: Застигнат от събитията — обикновено по причина на бюрокрацията.

OOD: *Officer Of the Deck* — Офицер на палубата (този, който кара голямото сиво чудовище).

OP-06-04: Офицер, който информира главнокомандващия операциите, плановете и политиката.

OP-06: Заместник-главнокомандващ операциите, плановете и политиката.

OP-06B: Помощник на заместник-командващия операциите, плановете и политиката.

OP-06D: Организация за прикритие на „Червената клетка“/NSCT.

OPSEC: *Operational SECurity* — Оперативна сигурност.

POTUS: *President Of The United States* — Президент на САЩ.

RDL: *Real Dirty Look* — Истински мръсен поглед.

RPG: *Rocket Propelled Grenade* — Реактивна граната.

SAS: *Special Air Service* — Специална въздушна служба. Британската елитна контртерористична група.

SATCOM: *SATellite COMmunications* — Спътникови комуникации.

SCIF: *Sensitive Compartmented Information Facility* — Съоръжение за секретна информация. Осигурена срещу подслушване стая.

SEAL: *SEa, Air-Land* — Тюлен, воин от военноморските сили. Скачащ, стрелящ, мародерстващ косматогъз жабок, който дава пет фъшкии. Съкращението значи *Sleep, Eat, And Live it UP* (Спи, яж и си живея живота).

Semtex: Чешки пластичен експлозив C-4. Използва се за анулиране на банкови чеХове.

SERE: *Survival, Evasion, Resistance and Escape school* — Школа за обучение по оцеляване, убягване от залавяне, съпротива и бягство.

Shit-for-brains: лайнян мозък, отнася се за всеки лайномозъчен тънкохуест задник с гноясали топки от Националната следствена служба.

SIGINT: *SIGnal INTelligence* — Сигнално разузнаване.

SNAFU: *Situation Normal, All Fucked Up* — СНВО: Ситуация Нормална, Всичко е Осрано.

SNAILS: *Slow, Nerdy Assholes in Ludicrous Shoes* — Бавни, тъповати задници в смехотворни обувки. (Съкращението означава „охлюви“).

SOCOM: *Special Operations COMmand* — Командване на специалните операции, разположено във военновъздушна база Макдил в Тампа, Флорида.

SOF: *Special Operatios Force* — Поделение за специални операции.

SpecWarrior: Боец диверсант. Човек, който дава пет фъшкии.

SUC: Марчинкоговор за *Smart, Unpredictable and Cunning* — Хитър, непредсказуем и лукав.

TAD: *Temporary Additional Duty* — Временно допълнително назначение. Тюлените наричат това Спи, яж и си живеј живота.

TARFU — Things Are Really Fucked Up: НСНО — Нещата Са Наистина Осрани.

TECHINT: *TECHnical INTelligence* — Техническо разузнаване.

THREATCON: *THREAT CONdition* — Състояние на заплаха.

Tigerstripes: (тигрови шарки, или нашивки за тигри) Единствените, които тюлените са съгласни да носят.

TIQ: *Tango in Question* — ВТ: Въпросното танго.

Totsugekijin (яп.): щурмови нарезни оръжия.

TTS: Марчинкоговор за *Tap 'em, Tie 'em, Stash 'em* — Фрасни ги, вържи ги, скрий ги.

U²: *Ugly and Unfamiliar* — Грозен и непознат.

UNODIR: *UNless Otherwise DIRected* — Ако няма други заповеди.

VDL: *Versatile, Dangerous, and Lethal* — Универсален, опасен и смъртоносен.

Wanna-bees: Мераклии. От онзи тип хора, които се събират да си играят на война.

Weenies: (дребосъци) путкогъзи неебаващи се тъпащи.

Zhongdui (кит.): Военноморско разузнавателно поделение командоси от Китайската народна армия.

Zulu: Кодова дума за часовото време по Гринуич, използвана при официалните военни комуникации.

Zulu-5-Oscar: Учения по бягство и убягване от плен, при което водолазите се опитват да поставят бомби-макети на Военноморските сили, докато екипажите на съдовете се опитват да ги заловят в процес на *bombus interruptus*^[1].

БУТ: Бойни униформени тоалети. Е, по-добър оксиморон от този не съм чувал. — *BDUs: Battle Dress Uniforms.*

В³: Всякъде, Винаги, Всеки път — **А³:** *Anytime, Anyplace, Anywhere.*

Г²: Горепоменатия Гъз — **А²:** *Aforementioned Asshole.*

ДН/ЛН: добра новина/лоша новина — **GN/BN:** *GoodNews/ Bad News.*

ДОМО: Доста Опасни МайкоОсквернителите — **PDMP:** *Pretty Dangerous Motherfucking People.*

КЛ: къс лайно — **POS:** *Piece Of Shit.*

К⁴РВ — Командване, контрол, комуникации, компютри и разузнаване за война — **C⁴IFTW:** *Command, Control, Communications, Computers and Intelligence for the Warrior.*

КСМ: Какво Става, Маmicата му — **WTF:** *What The Fuck.*

МПБМ: Много Полезни Безспорно, Маmicата му — **BFH:** *Big Fucking Help.*

НИИЧ: Насочен Напред ИнфраЧервен лъч — **FLIR:** *Forward Looking Infra Red.*

О²Д²: Обредни Отиграни Дисциплинирани Движения — **R²D²:** *Ritualistic Rehearsed Disciplined Drills.*

С²: Сядай си на шибания задник и Си затваряй шибаната уста —
S²: Shut the luck up and sit the fuck down.

СССИ: Съоръжение за Секретна Сегментирана Информация.

УНЛ: Усмивка на лайноядец — *SES: Shit-Eating Smile.*

[1] Изразът, образуван от *coitus interruptus* — прекъсване на еякулацията, означава прекъсване чрез взривяване на бомба. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Ричард Марчинко; Джон Вайсман

Заглавие: Свирепия 7

Преводач: Венцислав Градинаров

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Атика

Град на издателя: София

Година на издаване: 1998

Тип: роман

Националност: американска (не е указана)

Печатница: Атика

Художник: Атика

ISBN: 954-729-014-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3400>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.